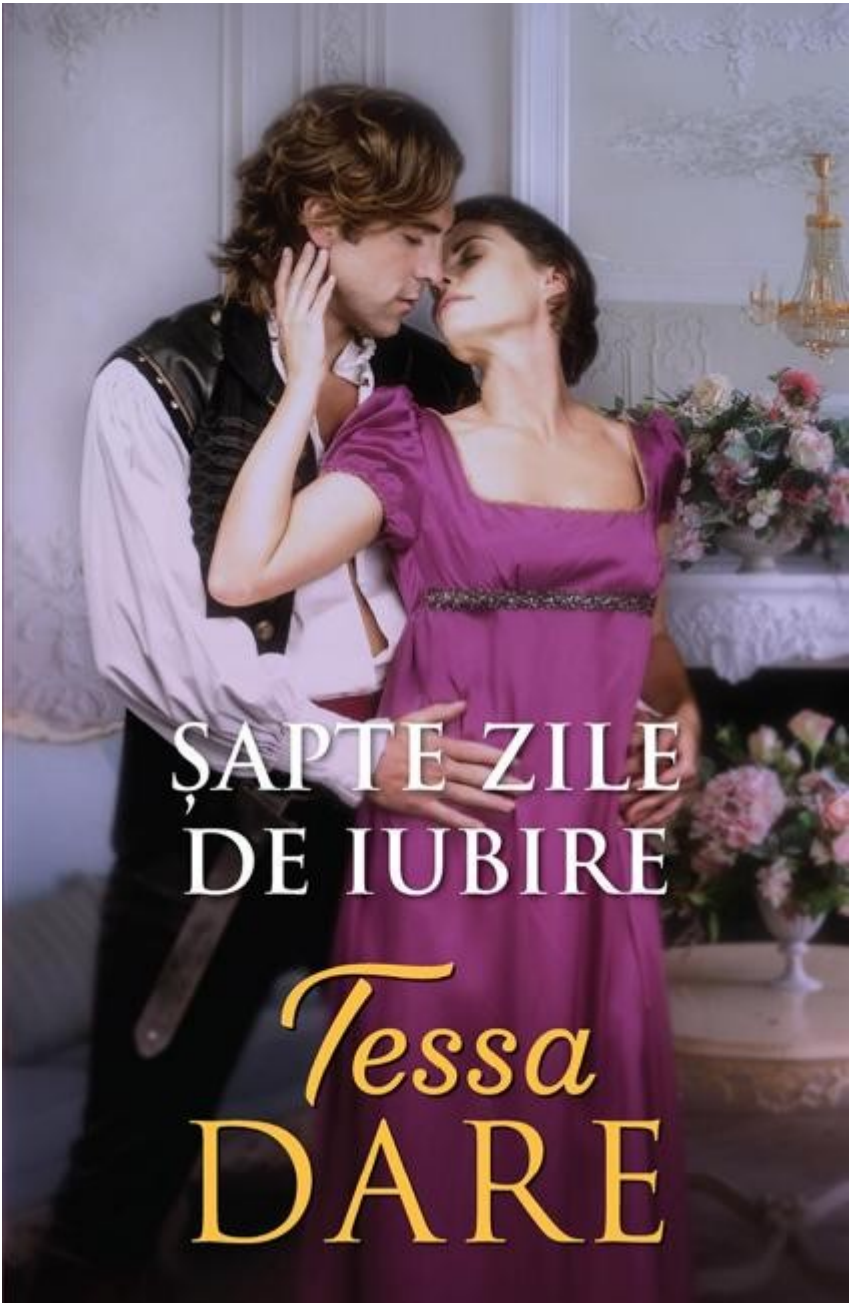
ȘAPTE ZILE
DE IUBIRE
Tessa
DARE

Tessa Dare

Şapte zile de iubire

Traducere din limba engleză de Elena Arhire
EDITURA LITERA
2021

Tessa Dare
A Week to Be Wicked
Copyright © 2012
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Şapte zile de iubire
Tessa Dare

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ana Vârtosu
ISBN 978-606-33-8157-7
ISBN EPUB 978-606-33-8425-7

Capitolul 1

Când o fată se opintea la miezul nopţii prin ploaie ca să bată la uşa Necuratului, Necuratul trebuia să aibă măcar indecenţa... dacă nu decenţa... de a răspunde.

Minerva îşi strânse cu o mână marginile pelerinei, înfruntând încă o rafală de vânt rece şi şfichiuitor. Se uită disperată la uşa închisă, apoi o izbi direct cu pumnul.

— Lord Payne, strigă ea, sperând că vocea ei se va strecura dincolo de scândurile groase de stejar. Vino la uşă! Sunt domnişoara Highwood. După o scurtă pauză, specifică: Domnişoara Minerva Highwood.

Că trebuia să confirme despre ce domnişoară Highwood era vorba îi părea un lucru mai degrabă absurd. După părerea Minervei, trebuia să fie de la sine înţeles. Sora ei mai mică, Charlotte avea încă exuberanta, dar frageda vârstă de cincisprezece ani. Iar fiica mai mare a familiei, Diana, se bucura nu numai de o frumuseţe angelică, ci şi de şansele de a-şi găsi perechea potrivită. Nici una dintre ele nu era în vreun fel genul care să se furişeze noaptea din pat, să coboare pe ascuns scările din spate ale pensiunii ca să vină să se întâlnească cu un libertin notoriu.

Dar Minerva era diferită. Fusese mereu diferită. Dintre cele trei surori Highwood, ea era singura cu părul închis la

culoare, singura cu ochelari, singura care prefera botinele rezistente cu şireturi încălţărilor de mătase şi singura căreia îi păsa de diferenţa dintre rocile sedimentare şi cele metamorfice.

Singura fără perspective, fără o reputaţie de apărat.

Diana şi Charlotte se vor descurca bine, dar Minerva? Simplă, studioasă, zăpăcită, stânjenită în compania domnilor. Pe scurt, fără nici o speranţă.

Cuvintele propriei mame, într-o scrisoare trimisă recent unei verişoare. Pentru ca totul să fie şi mai crunt, Minerva nu descoperise această descriere băgându-şi nasul prin corespondenţa privată. O, nu. Chiar ea transcrisese cuvintele, scriindu-le după dictarea mamei.

Serios. Propria mamă.

Vântul îi agăţă gluga de la pelerină şi i-o dădu pe spate. Ca să pună sare pe rană, ploaia rece îi luă cu asalt gâtul.

Dându-şi la o parte părul lipit de obraz, Minerva privi lung spre străvechiul turn de piatră... unul dintre cele patru care formau castelul Rycliff. Fumul se înălţa în rotocoale spre cer din cel mai înalt horn.

Ridică din nou pumnul şi bătu în uşă cu forţe proaspete.

— Lord Payne, ştiu că eşti acolo.

„Om mârşav şi sâcâitor.”

Minerva avea de gând să prindă rădăcini chiar aici până o lăsa să intre, chiar dacă ploaia rece de primăvară risca să o ude până la piele. Nu bătuse toată distanţa din sat până la castel, alunecând peste pietrele acoperite cu muşchi şi călcând, pe întuneric, prin pâraie pline de noroi, doar ca să facă pur şi simplu cale întoarsă cu coada între picioare.

Totuşi, după un minut întreg în care bătuse la uşă fără nici un rezultat, oboseala călătoriei i se furişă în oase, încordându-i gambele şi înmuindu-i coloana. Minerva se aplecă în faţă. Fruntea ei întâlni lemnul cu o bubuitură

surdă. Ţinu pumnul ridicat deasupra capului, bătând în uşă într-un ritm monoton şi încăpăţânat. Poate că era foarte simplă, studioasă, zăpăcită şi stânjenită... dar era hotărâtă. Hotărâtă să i se răspundă, hotărâtă să se facă auzită.

Hotărâtă să-şi protejeze sora, cu orice preţ.

„Deschide-te”, îşi repetă stăruitor în gând. „Deschide-te. Deschide-te. Des...”

Uşa se deschise. Repede, cu un şuierat aspru şi necruţător.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Thorne. Nu poţi să aştepţi până...

— Doamne.

Luată prin surprindere, Minerva se avântă cu paşi împiedicaţi înainte. Pumnul ei lovi la repezeală în... nu în uşă, ci într-un piept.

În pieptul lordului Payne. Pieptul lui masculin, musculos, fără cămaşă, care se dovedi doar o idee mai puţin tare decât o scândură de stejar. Lovitura ei nimeri direct pe sfârcul lui neted, de bărbat, de parcă ar fi fost chiar ciocănelul de la uşa Necuratului.

Măcar de astă dată, Necuratul răspunse.

— Ce surpriză! Nota întunecată a cuvintelor răsună prin braţul ei. Nu eşti Thorne.

— Iar t... tu nu eşti îmbrăcat.

„Şi eu îţi ating pieptul gol. O... Doamne.”

În gând i se ivi înspăimântătoarea idee că poate nu purta nici pantaloni. Ea se îndreptă de spate. În timp ce, cu degete înfrigurate şi tremurânde, îşi scoase ochelarii, surprinse cu coada ochiului umbra liniştitoare a stofei de lână neagră, undeva sub pieptul lui învăluit într-o ceaţă neclară. Suflă în fiecare dintre cele două discuri de sticlă prinse într-o ramă de alamă, şterse aburii de pe ele cu o

parte uscată din căptuşeala pelerinei, apoi şi îşi aşează ochelarii la loc.

El era însă pe jumătate dezbrăcat. Iar acum, îl vedea perfect. Jocurile viclene ale luminii sărutau şi defineau fiecare linie a chipului lui frumos.

— Intră, dacă asta vrei. El tresări când simţi fiorii glaciali ai unei rafale de vânt. Oricum ar fi, eu închid uşa.

Minerva făcu un pas în faţă. Uşa se închise în urma ei cu un sunet greoi şi categoric, iar ea înghiţi în sec.

— Trebuie să recunosc, Melinda. Asta chiar că este o surpriză.

— Numele meu este Minerva.

— Da, desigur. El lăsă uşor capul într-o parte. Nu te-am recunoscut fără cartea în care îţi tot ţii nasul.

Ea răsuflă, lăsându-şi limitele răbdării să se întindă. Şi să se tot întindă. Până ce ajunseră atât de departe încât să poată suporta un crai enervant care avea memorie cât un peşte. Şi umeri uluitor de bine conturaţi.

— O să recunosc, spuse el, că nu este pentru prima dată când răspund la uşă în toiul nopţii şi descopăr o femeie care mă aşteaptă de cealaltă parte. Dar, fără doar şi poate, tu eşti femeia la care mă aşteptam cel mai puţin. El îi aruncă o privire scrutătoare de la mijloc în jos. Şi cea mai plină de noroi.

Ea îşi cercetă mâhnită cizmele acoperite de noroi şi tivul murdar. Nu arăta cu siguranţă ca o seducătoare în noapte.

— Nu este genul acela de vizită.

— Lasă-mă o clipă să-mi domolesc dezamăgirea.

— Aş prefera să te las o clipă ca să te îmbraci.

Minerva traversă camera rotundă cu pereţii din piatră, fără ferestre, şi se apropie direct de vatră. Nu se grăbi şi îşi desfăcu încet legăturile de catifea ale pelerinei, apoi o întinse uşor peste singurul fotoliu din încăpere.

Părea că Payne nu irosise chiar tot timpul petrecut în Spindle Cove. Cineva se străduise să transforme acest hambar de piatră într-o casă primitoare, aproape confortabilă. Şemineul original fusese curăţat şi repus în funcţiune. Înăuntru ardea un foc atât de puternic şi de straşnic că un războinic normand ar fi fost mândru. Pe lângă fotoliul tapiţat, în camera circulară se mai zăreau o masă şi scaune din lemn. Simple, dar bine făcute.

Nu se vedea nici un pat pe nicăieri.

Ciudat. Ea îşi roti privirea prin cameră. Un crai vestit nu avea nevoie şi de un pat?

În cele din urmă, privi în sus. Răspunsul se afla la etaj. El îşi amenajase un fel de mansardă de dormit, la care se ajungea pe o scară. Draperii cu falduri bogate ascundeau în spatele lor ceea ce îşi închipuia că trebuia să fie patul lui. Deasupra, pereţii de piatră se înălţau într-o spirală spre un neant întunecat şi cavernos.

Minerva hotărî că îi acordase destul timp ca să-şi găsească o cămaşă şi să se facă prezentabil. Îşi drese glasul şi se întoarse încet.

— Am venit să te întreb...

El mai era încă pe jumătate dezbrăcat.

Nu-şi folosise timpul ca să se facă prezentabil. Profitase de ocazie ca să se apuce să-şi toarne ceva de băut. Îl vedea din profil, privind atent paharul de vin ca să se asigure că era curat.

— Nişte vin? întrebă el.

Ea clătină din cap. Mulţumită imaginii lui indecente, o îmbujorare înfiorătoare i se desena deja pe pielea înfierbântată. Înaintând spre gât, pe obraji, până la linia părului. Nu mai era nevoie să înteţească şi cu vin flăcările care o mistuiau.

Cât el îşi turnă un pahar, ea nu reuşi să se abţină să nu privească lung spre trunchiul lui musculos, atât de frumos

creionat de scânteierile focului din vatră. Minerva se obişnuise să se gândească la el ca la un împieliţat, dar avea trupul unui zeu. Al unui zeu mai mic. Nu avea fizicul masiv şi foarte dezvoltat al unui Zeus sau al lui Poseidon, ci mai degrabă al unui Apollo sau Mercur subţiratic şi atletic. Un trup clădit nu ca să ciomăgească, ci ca să vâneze. Nu ca să se mişte greoi, ci ca să alerge. Nu ca să supună naiade nevinovate acolo unde se îmbăiau, ci ca să...

Seducă.

El ridică privirea. Ea o întoarse pe a ei.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea.

— Nu m-ai trezit.

— Serios? Ea îi trimise o privire încruntată. Atunci... la cât ţi-a luat să răspunzi la uşă, puteai să fi pus nişte haine pe tine.

Cu un zâmbet diabolic, el arătă spre pantaloni.

— Mi-am pus.

Ei bine... Acum obrajii aproape că îi izbucniră în flăcări. Se scufundă în fotoliu, dorindu-şi să se facă mică şi să dispară între cusăturile lui.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Minerva, adună-te. Viitorul Dianei este în joc.”

Punând vinul pe masă, el se apropie de nişte rafturi de lemn ce păreau să joace rolul unui fel de dulap. Într-o parte, hainele de exterior îi stăteau agăţate într-un rând de cârlige. O uniformă roşie de ofiţer, pentru miliţia locală pe care o conducea în absenţa contelui de Rycliff. Câteva paltoane cu o croială frumoasă şi un aer scandalos de scump. O manta de un cenuşiu ca de cărbune.

Trecând de ele, înşfăcă o cămaşă simplă din batist şi şi-o trase peste cap. De îndată ce îşi trecu braţele prin mâneci, şi le întinse de-o parte şi de alta a corpului şi se supuse aprecierii ei.

— E mai bine aşa?

Nu chiar. Gulerul descheiat mai lăsa încă la vedere o perspectivă generoasă asupra pieptului lui... perfectă pentru o explorare cu coada ochiului, nu o privire făţişă. În orice caz, acum arăta chiar mai indecent. Semăna mai puţin cu un zeu sculptural şi de neatins şi mai mult cu un rege libertin al piraţilor.

— Poftim. El îşi luă mantia din cârlig şi i-o aduse. Măcar este uscată.

De îndată ce îşi aşeză haina în poala ei, îi apăsă şi paharul cu vin în mână. Un inel cu sigiliu îi scăpără pe degetul mic, proiectând crâmpeie de aur prin piciorul paharului.

— Să nu te aud. Tremuri aşa de tare că-ţi aud dinţii clănţănind. Focul şi haina te ajută, dar n-au cum să te încălzească pe dinăuntru.

Minerva acceptă paharul şi sorbi prudent o gură. Într-adevăr, degetele îi tremurau, dar nu doar de frig.

El ridică un scaun, se aşeză şi o fixă cu o privire întrebătoare.

— Deci...

— Deci, repetă ea prosteşte.

Mama avea dreptate în privinţa asta. Minerva considera că este o persoană înzestrată cu o inteligenţă rezonabilă, dar Dumnezeule... bărbaţii chipeşi chiar că o prosteau de-a binelea. Devenea atât de fâstâcită în preajma lor că nu mai ştia încotro să se uite sau ce să spună. Răspunsuri care se voiau spirituale şi isteţe răsunau mereu amărât sau jalnic. Erau momente când vreo remarcă zeflemitoare livrată de lordul Payne o condamna la o tăcere stupidă şi nimic mai mult. Doar câteva zile mai târziu, în timp ce lovea vreo stâncă cu un piolet, în mintea Minervei se ivea replica perfectă.

Remarcabil. Cu cât îl privea mai mult acum, cu atât simţea că inteligenţa ei scădea vertiginos. Barba nerasă de o zi nu făcea decât să sublinieze linia puternică a maxilarului lui. Părul castaniu şi ciufulit trăda doar vag urmele unor onduleuri ştrengăreşti. Iar ochii lui... Avea nişte ochi precum diamantele de Bristol. Geode rotunde şi mici, înjumătăţite şi şlefuite până ajungeau la strălucirea perfectă. Un inel exterior în tuşe uşor maronii, ca de cremene, încadrau licăririle reci de cuarţ. O sută de note cristaline chihlimbarii şi cenuşii.

Ea închise strâns ochii. „Gata cu şovăiala.”

— Vrei să te însori cu sora mea?

Secundele se scurseră.

— Cu care dintre ele?

— Cu Diana, exclamă ea. Cu Diana, fireşte. Charlotte are doar cincisprezece ani.

El ridică din umeri.

— Unii bărbaţi preferă să aibă o soţie tânără.

— Unii bărbaţi au jurat să nu se însoare niciodată. Tu mi-ai spus că eşti unul dintre ei.

— Ţi-am spus eu asta? Când?

— Sigur îţi aminteşti. În noaptea aceea.

El se uită lung la ea, evident netulburat.

— Am avut noi „o noapte”?

— Nu aşa cum te-ai gândi tu.

În urmă cu câteva luni, îl înfruntase în grădinile de la Summerfield pe tema indiscreţiilor lui scandaloase şi a intenţiilor pe care le avea cu sora ei. Se certaseră. Apoi se încurcaseră cumva... trupeşte... până ce câteva insulte tăioase frânaseră momentul de intimitate.

La naiba cu firea ei ştiinţifică, de o atenţie neobosită. Minerva detesta detaliile pe care le adunase în momentele acelea. Nu avea nevoie să ştie că ultimul lui nasture de la vestă era perfect aliniat cu cea de-a cincea vertebră de la

coloană sau că parfumul lui păstra vagi urme de piele şi cuişoare. Dar chiar şi acum, după ce trecuseră câteva luni bune, nu părea capabilă să scape de acele informaţii.

Cu atât mai puţin când stătea cuibărită în mantia lui, în îmbrăţişarea căldurii împrumutate care păstra acelaşi parfum picant şi masculin.

Fireşte, el uitase cu totul de întâlnirea aceea. Deloc surprinzător. De cele mai multe ori, nici măcar nu-şi amintea că o chema Minerva. Atunci când binevoia să i se adreseze, o făcea doar ca să o tachineze.

— Astă-vară, îi aminti ea, mi-ai spus că n-ai de gând să o ceri pe Diana de soţie. Sau pe oricine altcineva. Dar azi, zvonurile care se aud prin sat spun altceva.

— Da? El îşi învârti pe deget inelul cu sigiliu. Ei bine, sora ta este minunată şi elegantă. Iar mama ta nu a făcut nici un secret din faptul că susţine căsătoria.

Minerva îşi încordă degetele în botine.

— Puţin spus.

În urmă cu un an, familia Highwood sosise în sătucul de la malul mării ca să-şi petreacă vacanţa de vară. Aerul de mare era menit să îmbunătăţească starea de sănătate a Dianei. Ei bine, sănătatea Dianei se îmbunătăţise de mult şi vara trecuse, totuşi, familia Highwood rămăsese... doar din cauza speranţelor pe care mama le nutrea în privinţa uniunii dintre Diana şi acest fermecător viconte. Câtă vreme lordul Payne se afla în Spindle Cove, mama nici nu voia să audă de revenirea acasă. Dezvoltase chiar o doză neobişnuită de optimism... în fiecare dimineaţă declarând când îşi amesteca în ciocolata caldă... „Simt, fetelor. Azi o să te ceară.”

Şi, chiar dacă Minerva ştia că lordul Payne era cel mai groaznic bărbat, nu se simţise niciodată în stare să se împotrivească planurilor mamei. Pentru că îi plăcea la

nebunie aici. Nu voia să plece. În Spindle Cove, simţea, în sfârşit... că îşi găsise locul.

Aici, în propriul său paradis, explora coastele stâncoase, împânzite de fosile, eliberată de griji sau de nevoia de a controla totul, catalogând descoperiri care puteau să dea un nou avânt comunităţii ştiinţifice din Anglia. Singurul lucru care o împiedica să fie pe deplin fericită era prezenţa lordului Payne... şi graţie uneia dintre ironiile ciudate ale sorţii, prezenţa lui era întocmai motivul care îi permitea să rămână.

Nu părea să fie nici un rău în faptul că o lăsa pe mama să-şi facă speranţe legate de o cerere în căsătorie venită din partea Excelenţei Sale. Minerva fusese sigură că propunerea nu va veni niciodată.

Până în această dimineaţă, când toate certitudinile ei se năruiseră.

— Am fost de dimineaţă la magazinul All Things, începu ea. De obicei, nu iau în seama bârfele lui Sally Bright, dar azi... Ea îşi înghiţi nodul din gât, apoi îi întâlni privirea. A spus că, de săptămâna viitoare, ai cerut să ţi se trimită corespondenţa la Londra. Ea crede că pleci din Spindle Cove.

— Iar tu ai tras concluzia că asta înseamnă că o să mă însor cu sora ta.

— Ei bine, toată lumea ştie în ce situaţie eşti. Dacă aveai o leţcaie, plecai de aici de luni bune. Eşti constrâns să rămâi aici până nu ţi se deblochează averea de sub tutelă, de ziua ta, dacă nu cumva... Ea înghiţi în sec. Dacă nu cumva te însori înainte.

— E adevărat.

Ea se aplecă în faţă în fotoliu.

— Plec numaidecât, dacă îmi repeţi cuvintele pe care mi le-ai spus astă-vară. Că n-ai nici o intenţie faţă de Diana.

— Dar aşa era astă-vară. Acum suntem în aprilie. Este chiar aşa de imposibil de crezut că aş putea să mă răzgândesc?

— Da.

— De ce? El pocni din degete. Ştiu. Crezi că n-am nici măcar atâta minte încât să mă răzgândesc. Despre asta e vorba?

Ea se trase mai în faţă pe fotoliu.

— N-ai cum să te răzgândeşti, pentru că nu te-ai schimbat. Eşti un crai viclean şi ipocrit, care ziua cochetează cu doamne nevinovate, iar noaptea se ocupă cu soţiile altora.

El oftă.

— Ascultă, Miranda. De când Fiona Lange a plecat din sat, n-am mai...

Minerva ridică o mână. Nu voia să audă despre aventura lui cu doamna Lange. Auzise mai mult decât era nevoie chiar de la femeia în cauză, care se închipuise mare poetă. Minerva şi-ar fi dorit să-şi poată şterge cumva din minte poeziile pe care i le recitase. Ode licenţioase şi rapsodice care epuizau orice rimă posibilă şi imposibilă pentru cuvintele „tremur” şi „fericire”.

— Nu poţi să te însori cu sora mea, îi spuse ea, dorindu-şi să imprime hotărâre în propriul glas. Pur şi simplu nu o să permit să se întâmple aşa ceva.

După cum îi plăcea atât de mult mamei să le spună celor dispuşi să plece urechea... Diana Highwood era exact genul de tânără după care puteau să i se aprindă călcâiele unui lord chipeş. Însă frumuseţea exterioară a Dianei pălea în comparaţie cu firea ei dulce şi generoasă şi cu curajul senin cu care îşi înfruntase boala toată viaţa.

Fără îndoială, Diana putea să atragă atenţia unui viconte. Dar nu trebuia să se mărite cu vicontele din faţa ei.

— Nu o meriţi, îi spuse ea lordului Payne.

— Foarte adevărat. Dar nimeni nu primeşte în viaţa asta ce merită cu adevărat. Unde ar mai fi distracţia lui Dumnezeu în toată povestea asta?

El luă paharul din mâna ei şi sorbi pe îndelete o gură de vin.

— Nu te iubeşte.

— Nu-i displac. Iubirea nu este o condiţie necesară. Aplecându-se în faţă, el îşi sprijini un braţ pe genunchi. Diana ar fi prea politicoasă ca să mă refuze. Mama ta ar fi în al nouălea cer. Vărul meu ne-ar trimite licenţa specială în doi timpi şi trei mişcări. Am putea să ne căsătorim săptămâna asta. Până duminică, tu ai putea deja să-mi spui „frate”.

„Nu.” Tot corpul ei îşi urlă indignarea. Până la ultima celulă.

Aruncând deoparte haina împrumutată, ea sări în picioare şi începu să se plimbe pe covor. Faldurile umede ale fustei se încurcau la fiecare pas.

— Nu se poate să se întâmple aşa ceva. Nu se poate. Nu o să se întâmple.

Un mârâit uşor se chinui să-şi croiască drum printre dinţii încleştaţi.

Ea îşi strânse pumnii.

— Am douăzeci şi două de lire puse deoparte din banii mei de buzunar. Şi din restul primit la magazin. Îţi dau toţi banii mei dacă promiţi să o laşi pe Diana în pace.

— Douăzeci şi două de lire? El clătină din cap. Sacrificiul tău de soră este înduioşător. Dar suma asta nu m-ar ţine la Londra nici o săptămână. Nu cu stilul de viaţă pe care îl am.

Ea îşi muşcă buza. Se aşteptase la un asemenea refuz, dar îşi spusese că nu strica să încerce mai întâi să-l mituiască. Ar fi fost cu mult mai uşor.

Trase adânc aer în piept şi ridică bărbia. Gata... ultima şansă de a-l convinge.

— Atunci fugi cu mine.

După o scurtă pauză de uimire, el izbucni într-un hohot de râs plin de însufleţire.

Ea se lăsă învăluită de sunetele acelea batjocoritoare şi aşteptă pur şi simplu, cu braţele încrucişate, până ce râsul lui se stinse, încheiat într-o tuse înăbuşită.

— Doamne sfinte, spuse el. Tu chiar vorbeşti serios?

— Absolut. Las-o pe Diana în pace şi fugi cu mine.

El dădu pe gât paharul cu vin şi îl puse deoparte. Apoi îşi drese glasul şi vorbi:

— Este curajos din partea ta, scumpo. Să te oferi în locul surorii tale să te măriţi cu mine. Dar serios, eu...

— Numele meu este Minerva. Nu sunt scumpa ta. Iar tu n-ai toate ţiglele pe casă dacă ai impresia că o să mă mărit vreodată cu tine.

— Credeam că tocmai ce-ai spus să...

— Să fug cu tine, da. Să mă mărit cu tine? Ea scoase un zgomot gutural şi neîncrezător. Te rog.

El clipi nedumerit spre ea.

— Văd că eşti derutat.

— O, Doamne. Aş fi recunoscut chiar eu asta, dar ştiu cât de mult îţi place să subliniezi lipsurile mele intelectuale.

Scotocind prin buzunarele de la pelerină, ea găsi exemplarul din revista ştiinţifică. Deschise la pagina de anunţuri şi i-o întinse să se uite.

— La sfârşitul lunii, o să aibă loc o întâlnire organizată de Societatea Regală de Geologie. Un simpozion. Dacă accepţi să vii cu mine, banii pe care îi am puşi deoparte ar trebuie să ne ajungă ca să ne plătim drumul până acolo.

— Un simpozion de geologie. El aruncă o privire spre revistă. Asta este propunerea scandaloasă cu care vii la

mine în miez de noapte. Cea pentru care te-ai opintit prin întunericul rece şi umed de afară. Mă inviţi la un simpozion de geologie, dacă o las în pace pe sora ta.

— Ce te aşteptai să-ţi ofer? Şapte nopţi de plăceri trupeşti desfrânate în patul tău?

O spusese ca pe o glumă, dar el nu mai râse. În schimb, îi privi scrutător rochia udă.

Minerva se făcuse roşie ca racul pe dedesubt. La naiba. Mereu spunea ce nu trebuia.

— Iată o invitaţie care mi s-ar fi părut mai ademenitoare, spuse el.

„Serios?” Ea îşi muşcă limba ca să nu o spună cu voce tare. Ce umilitor era să recunoască încântarea pe care o trezise înăuntrul ei comentariul acela impertinent. „Aş prefera plăcerile tale trupeşti unei prelegeri despre pământ.” Într-adevăr, un compliment de înaltă clasă.

— Un simpozion de geologie, repetă el în şoaptă. Trebuia să-mi închipui eu că povestea asta o să ne ducă tot la roci.

— Toate poveştile duc la roci. Tocmai de aceea ni se par atât de interesante nouă, geologilor. În orice caz, nu cu simpozionul în sine vreau eu să te ademenesc. Ci cu promisiunea a cinci sute de guinee.

Acum chiar îi atrase atenţia. Privirea lui deveni mai ageră.

— Cinci sute de guinee?

— Da. Este premiul pe care îl primeşte cea mai bună prezentare. Dacă mă duci acolo şi mă ajuţi să-mi prezint descoperirile în faţa societăţii, poţi să păstrezi toată suma. Cred că cinci sute de guinee sunt de ajuns ca să bei şi să te destrăbălezi la Londra până la ziua ta, nu?

El dădu din cap.

— Cu un dram de cumpătare. Se poate să fie nevoie să mă abţin de la cizme noi, dar omul trebuie să mai facă şi

sacrificii. El se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre ea. Avem doar o mică problemă. De unde ştii că o să câştigi premiul?

— O să câştig. Aş putea să-ţi explic descoperirile mele cu lux de amănunte, dar ar trebui să folosesc nenumărate cuvinte polisilabice. Nu sunt convinsă că poţi face faţă unei asemenea provocări în clipa asta. Este de ajuns să-ţi spun că ştiu.

El îi aruncă o privire cercetătoare, iar Minerva îşi adună toată puterea ca să nu şi-o întoarcă pe a ei. Rămase calmă, încrezătoare, fără să clipească.

După o clipă, ochii lui se încălziră sub efectul unei licăriri necunoscute. Iată o emoţie pe care nu o mai văzuse niciodată de la el.

Avea impresia că putea să fie... respect.

— Ei bine, spuse el. Siguranţa te prinde de minune.

Inima ei îi tresări ciudat în piept. Era cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese vreodată. Se putea chiar să fie cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese cineva vreodată.

„Siguranţa te prinde de minune.”

Şi dintr-odată, lucrurile parcă erau diferite. Gura de vin pe care o băuse i se învolbură în pântec, încălzind-o şi făcând-o să se relaxeze. Topind stingherealа de care era încercată. Se simţea în largul ei şi ceva mai curajoasă. De parcă o discuţie purtată cu un crai pe jumătate îmbrăcat, într-un turn şi în toiul nopţii, era cel mai firesc lucru din lume.

Se aşeză apatică în fotoliu şi îşi duse mâinile în păr, găsind şi scoţând puţinele agrafe care mai rămăseseră. Cu mişcări lente şi visătoare, îşi trecu degetele prin şuviţele umede şi le răsfiră mai bine peste umeri ca să se usuce uniform.

El se ridică în picioare şi o privi o secundă. Apoi se duse să-şi mai toarne nişte vin.

O dâră senzuală de vin roşu desenă vârtejuri în pahar.

— Nu uita, nu sunt de acord cu planul ăsta. Nici prin gând. Dar, doar de dragul conversaţiei, cum anume îţi închipui tu că o să se întâmple toate astea? Într-o dimineaţă, ne trezim şi plecăm împreună la Londra?

— Nu, nu la Londra. Simpozionul este la Edinburgh.

— La Edinburgh. Sticla întâlni masa cu o bufnitură. Edinburgh din Scoţia.

Ea dădu din cap.

— Credeam că ai spus că este vorba despre Societatea Regală de Geologie.

— Este. Ea flutură revista spre el. Societatea Regală de Geologie din Scoţia. Nu ştiai? Edinburgh este locul unde sunt toate bursele interesante.

Venind din nou lângă ea, el privi atent revista.

— Pentru numele lui Dumnezeu, întâlnirea asta o să aibă loc peste doar două săptămâni. Marietta, tu nu-ţi dai seama ce presupune o călătorie în Scoţia? Vorbeşti despre o călătorie de cel puţin două săptămâni.

— Cu poştalionul faci patru zile de la Londra. Am verificat.

— Cu poştalionul? Iubito, un viconte nu călătoreşte cu poştalionul. El clătină din cap şi se aşează în faţa ei. Şi cum o să reacţioneze scumpa ta mamă la această veste, atunci când o să descopere că ai fugit în Scoţia cu un lord infam?

— O, o să fie încântată. Atâta timp cât una dintre fiicele ei se mărită cu tine, nu o să fie prea pretenţioasă. Minerva îşi scoase uşor picioarele reci de cizmele ude şi pline de noroi, apoi şi le îndoi sub fuste şi le strânse sub ea. Este perfect, nu vezi? O să înscenăm o fugă. Mama mea nu o să se împotrivească, nici lordul Rycliff. El o să fie foarte fericit crezând că ai decis să te însori, în cele din urmă. Noi ne ducem în Scoţia, ne prezentăm descoperirile şi luăm

premiul. Apoi le spunem tuturor că lucrurile pur şi simplu n-au mers între noi.

Cu cât îşi explica mai mult ideile, cu atât cuvintele îi alunecau mai uşor printre buze şi cu atât simţea că devine mai entuziasmată. Putea să le iasă. Chiar putea să le iasă.

— Deci, tu o să te întorci la Spindle Cove nemăritată, după ce ai călătorit săptămâni întregi cu mine? Nu-ţi dai seama că o să fii...

— Ruinată, în ochii lumii bune? Ştiu. Se uită la focul dogoritor din vatră. Sunt dispusă să accept soarta asta. Oricum, nu-mi doream o căsătorie în înalta societate.

La drept vorbind, nici nu spera la una. Nu era încântată la gândul scandalului şi al bârfelor. Dar se putea oare să fie cu mult mai crunt să fii izgonit din lumea bună decât să te simţi întotdeauna constrâns să trăieşti la marginea ei?

— Dar cum rămâne cu surorile tale? O să fie afectate prin asociere.

Remarca lui îi dădu de gândit pentru o clipă. Nu pentru că nu s-ar fi preocupat de această posibilitate. Dimpotrivă, o luase cu mare atenţie în calcul.

— Charlotte mai are ani buni înainte de debut, spuse ea. Poate să facă faţă unui mic scandal. Cât despre Diana... uneori am impresia că cel mai mare bine pe care i l-aş putea face surorii mele ar fi să-i distrug şansele la o căsătorie „bună”. Aşa ar putea să se mărite din dragoste.

El sorbi gânditor din vin.

— Ei bine, mă bucur că le-ai lămurit pe toate după placul tău. Nu ai nici o problemă să-ţi distrugi reputaţia şi, la fel, pe a surorilor tale. Dar te-ai gândit măcar vreo clipă la a mea?

— La ce a ta? La reputaţia ta? Ea râse. Dar reputaţia ta este groaznică.

Obrajii lui se colorară o idee.

— Nu ştiam că este groaznică.

Ea îşi lipi arătătorul stâng pe degetul mare de la mâna dreaptă.

— Punctul numărul unu. Eşti un crai neobrăzat.

— Da.

El îşi rosti apăsat cuvântul.

Apoi ea îşi atinse arătătorul.

— Punctul numărul doi. Numele tău este sinonim cu distrugerea. Bătăi prin crâşme, scandaluri... explozii, la propriu. Pe oriunde te duci, se dezlănţuie iadul în urma ta.

— Aici nici nu prea îmi dau silinţa. Se întâmplă... pur şi simplu.

El îşi frecă faţa cu o mână.

— Şi cu toate astea, îţi faci griji că planul meu ar putea să-ţi afecteze reputaţia?

— Fireşte. El se aplecă înainte şi se sprijini cu coatele pe genunchi. Făcu un gest cu mâna în care ţinea paharul de vin. Iubesc femeile, da. Apoi îşi ridică mâna goală. Şi da, pare că distrug tot ce ating. Dar, vezi tu, până acum am reuşit să nu amestec aceste două înclinaţii pe care le am. Mă culc cu femei şi distrug lucruri, dar nu am ruinat niciodată o femeie nevinovată.

— O simplă scăpare din partea ta.

El chicoti.

— Poate. Dar nu este una pe care să-mi doresc să o îndrept.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, sinceri şi serioşi. Şi atunci se întâmplă un lucru ciudat. Minerva îl crezu pe cuvânt. Iată o piedică la care nu s-ar fi gândit niciodată. Că existau şanse ca el să se împotrivească din principiu. Ea nu se gândise că el avea vreo formă de conştiinţă.

Dar avea, bineînţeles. Şi o dezvăluia de faţă cu ea, într-o atitudine de încredere. De parcă erau prieteni şi el credea că ea va înţelege.

Ceva se schimbase între ei, în ultimele zece minute de când venise să bată la uşa lui.

Ea se lăsă pe spate în fotoliu şi îl privi.

— Eşti diferit noaptea.

— Sunt, încuviinţă el simplu. Dar la fel eşti şi tu.

Ea clătină din cap.

— Eu sunt mereu aşa, pe dinăuntru. Doar că...

„Cumva, nu reuşesc niciodată să fiu aşa cu tine. Cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât mă împotmolesc mai tare."

— Ascultă, sunt onorat de invitaţia ta, dar excursia pe care o sugerezi n-are cum să se întâmple. Eu m-aş întoarce şi aş părea un seducător şi un ticălos de cea mai joasă speţă. Şi pe bună dreptate. După ce am fugit cu o tânără doamnă nevinovată, de care apoi m-am descotorosit fără nici un scrupul?

— De ce n-aş putea să fiu eu cea care să se descotorosească de tine?

El scăpă un mic chicot.

— Dar cine ar crede vreodată...

Se opri brusc înainte să-şi încheie fraza. O secundă prea târziu.

— Cine ar crede vreodată asta, încheie ea în locul lui. Chiar aşa.

Cu o înjurătură, el lăsă deoparte paharul de vin.

— Hai. Nu te supăra.

În urmă cu zece minute, Minerva s-ar fi aşteptat ca el să izbucnească în râs. Ar fi fost pregătită pentru zeflemeaua lui şi nu i-ar fi permis să vadă că o durea. Dar lucrurile se schimbaseră. Îi acceptase haina şi vinul. Mai mult decât atât, sinceritatea lui. Lăsase garda jos. Iar acum asta.

Se simţi profund rănită.

O usturau ochii.

— Este ceva de neînchipuit. Ştiu că asta vrei să spui. Este ce ar spune toată lumea. Este de neînchipuit ca un bărbat ca tine să fie în... Ea înghiţi în sec. Să fie fascinat de o fată ca mine.

— N-am vrut să sune aşa.

— Ba bineînţeles că da. Este absurd. Ridicol. Ideea că ai putea să mă vrei, iar eu să te resping? Sunt o fată simplă. Studioasă, zăpăcită, ciudată. Fără nici o speranţă. Vocea i se frânse. Nici într-o eră geologică, n-ar putea să creadă cineva asta.

Ea îşi încălţă botinele. Apoi se ridică în picioare şi se întinse după pelerină.

El se ridică şi se întinse spre mâna ei. Ea se trase înapoi, dar nu suficient de repede. Degetele lui se strânseră peste încheietura ei.

— Ba ar crede, spuse el. I-aş putea face să creadă.

— Om mârşav şi sâcâitor. Nici măcar nu poţi să-ţi aminteşti cum mă cheamă.

Ea se chinui să se elibereze din strânsoarea lui.

El strânse mai tare.

— Minerva.

Corpul ei încremeni. Răsuflarea îi ardea plămânii, de parcă s-ar fi chinuit să-şi croiască drumul printr-o zăpadă până la talie.

— Ascultă-mă, spuse el, încet şi cu vocea scăzută. Aş putea să-i fac să creadă. Nu am de gând să fac asta pentru că mi se pare că planul tău este o idee spectaculos de proastă. Dar aş putea. Dacă aş vrea, aş putea face ca toată lumea din Spindle Cove... din Anglia... să fie convinsă că sunt îndrăgostit până peste cap de tine.

Ea pufni.

— Te rog.

El zâmbi.

— Nu, serios. Ar fi atât de uşor. Aş începe prin a te studia, atunci când nu eşti atentă. Să-ţi arunc priviri furişe când eşti pierdută în gânduri sau când stai cu capul în cărţile tale. Admirând felul în care părul tău negru vâlvoi reuşeşte mereu să scape din agrafe şi să-ţi alunece peste gât. Cu mâna rămasă liberă, el îi prinse între degete o şuviţă umedă de păr şi i-o aranjă pe după ureche. Apoi o atinse în treacăt pe obraz. Observând strălucirea caldă a pielii tale, acolo unde a fost sărutată de razele soarelui. Şi buzele tale. La naiba. Cred că ar trebui să dezvolt o fascinaţie pentru buzele tale.

Degetul lui mare zăbovi peste gura ei, tachinând-o cu toate posibilităţile pe care le lăsă să plutească în aer. Tânji după atingerea lui, până ajunse să se simtă copleşită de senzaţie. De... dorinţa aceasta neinvitată. N-ar dura prea multă vreme. Curând, toată lumea din jur şi-ar da seama de interesul meu, spuse el. Ar lua de bună atracţia pe care o simt faţă de tine.

— Mă tachinezi fără milă de luni de zile deja. Nimeni n-ar avea cum să uite de asta.

— Şi toate astea doar pentru că sunt îndrăgostit. Nu ştii? Un bărbat se poate lansa într-un flirt cu dezinteres, chiar cu dispreţ. Dar nu tachinează niciodată fără afecţiune.

— Nu te cred.

— Ar trebui. Alţii m-ar crede. Îşi puse mâinile pe umerii ei. Privirea lui îi studie atent corpul din cap până în picioare. I-aş putea face pe toţi să creadă că sunt măcinat de o pasiune înflăcărată şi viscerală pe care o trezeşte înăuntrul meu această vrăjitoare cu părul negru ca pana corbului şi buze senzuale. Că îţi admir loialitatea nestrămutată faţă de surorile tale şi spiritul curajos şi ingenios. Că sunt înnebunit de strălucirile pasiunii adânci şi ascunse pe care o trădezi uneori, atunci când

îndrăzneşti să ieşi din carapace. Mâinile lui puternice îi cuprinseră faţa în palme. Ochii lui ca diamantele de Bristol îi susţinură pe ai ei. Că văd în tine o frumuseţe rară şi sălbatică, care a fost cumva ignorată de alţi bărbaţi. Şi că te vreau. Cu disperare. Numai pentru mine. O, aş putea să-i fac să creadă toate astea.

Iureşul învolburat şi intens al cuvintelor lui aruncase asupra ei un fel de vrajă. Rămase înmărmurită, fără a mai în stare să se mişte sau să vorbească.

„Nu este adevărat”, îşi aminti ea. „Nici unul dintre cuvintele astea nu înseamnă nimic.”

Dar mângâierea lui era adevărată. Adevărată, caldă şi tandră. Dacă Minerva îi permitea, putea ajunge să însemne prea mult. Prudenţa îi spunea să se retragă.

În schimb, ea apăsă o atingere uşoară şi tremurândă pe umărul lui. Mână stupidă. Degete stupide.

— Dacă mi-aş dori, murmură el, trăgând-o mai aproape şi înclinându-i chipul spre al lui, aş putea să conving pe toată lumea că adevăratul motiv pentru care am rămas în Spindle Cove... luni întregi după clipa în care ar fi trebuit să plec... nu are nici o legătură cu vărul sau cu finanţele mele. Vocea lui căpătă o tonalitate răguşită. Ci pur şi simplu am rămas pentru tine, Minerva. El îi mângâie obrazul, cu atâta gingăşie încât ea simţi cum o durere îi străpunge inima. Că a fost dintotdeauna vorba despre tine.

Ochii lui erau sinceri, direcţi. Nici o urmă de ironie nu i se simţea în voce. Aproape părea să se fi convins şi el.

Inima ei bătea în piept cu o forţă înnebunitoare. Nu mai reuşea să audă decât bătaia acea nebună şi sacadată.

Până ce în încăpere mai răsună un sunet.

Un râset. Râsul unei femei. Revărsându-se în valuri de deasupra, ca o cascadă de apă îngheţată. Un cutremur înviorător care te trezea la realitate.

„O, Doamne.”

— Fir-ar să fie!

El ridică privirea spre podul transformat în dormitor.

Minerva îi urmă privirea. De după draperiile în spatele cărora se ascundea patul, femeia nevăzută râse din nou. Râdea de ea.

„O, Doamne. O, Doamne.”

Cum de putuse să fie atât de proastă? Firește, el nu era singur. Aproape că i-o spusese cuvânt cu cuvânt. Îi luase o veșnicie să deschidă ușa, dar nu dormea când sosise ea. El se oprise mai întâi...

Să-și pună pantalonii.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne.”

În tot acel timp. Indiferent cine era acolo sus, îi ascultase în tot acel răstimp.

Minerva își căută cu mișcări amorțite pelerina, înșfăcând-o cu degetele tremurânde. Căldura cu miros de fum deveni brusc dezgustătoare și prea densă. Sufocantă. Trebuia să plece de aici. Avea să i se facă rău.

— Stai, spuse el, urmând-o până la ușă. Nu este ceea ce pare.

Ea îl întrerupse cu o privire glacială.

— Prea bine, este în mare parte ceea ce pare. Dar îți jur, și uitasem că este aici.

Ea încetă să se mai lupte cu zăvorul ușii.

— Și asta ar trebui să mă facă să am o părere mai bună despre tine?

— Nu. El oftă. Ar trebui să te facă să ai o părere mai bună despre tine. Asta am vrut. Să te fac să te simți mai bine.

Era uimitor cum, doar cu acea ultimă remarcă nu făcu decât ca o situație îngrozitoare să devină cu atât mai cumplită.

— Înțeleg. În mod normal, îți păstrezi complimentele nesincere pentru iubitele tale. Dar te-ai gândit să faci un

act de caritate. El dădu să răspundă, dar ea îl întrerupse. Aruncă o privire spre mansardă. Cine este?

— Contează?

— Contează? Ea deschise uşa. Doamne sfinte! Femeile sunt pentru tine chiar aşa de uşor de schimbat şi de lipsite de personalitate? Tu... le pierzi pur şi simplu urma sub perne, ca pe nişte bănuţi pe care îi rătăceşti prin buzunare? Nu-mi vine să cred că...

O lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz. Detestă cu toată fiinţa ei lacrima aceea. Detestă faptul că el o văzu. Chiar nu merita să plângi pentru un bărbat ca el. Doar că... pentru o clipă, acolo lângă foc, după ani de zile în care fusese ignorată, se simţise, în sfârşit, remarcată. Apreciată.

Dorită.

Şi totul fusese o minciună. O glumă ridicolă şi lipsită de importanţă.

El îşi puse mantia.

— Lasă-mă măcar să te duc acasă.

— Nici să nu îndrăzneşti. Să nu te apropii de mine sau de sora mea. Îl ţinu la distanţă cu o mână, în timp ce trecu pragul uşii. Eşti cel mai mincinos, oribil, neruşinat şi demn de dispreţ om pe care am avut vreodată neplăcerea de a-l cunoaşte. Cum poţi să dormi noaptea?

Răspunsul lui răsună chiar în clipa în care Minerva trânti uşa în urma ei.

— Nu dorm.

Capitolul 2

Nu dormi în noaptea aceea.

După ce Minerva Highwood plecă valvârtej în ploaie, nici măcar un crai desfrânat şi fără suflet, cum era Colin, nu putea să continue pur şi simplu de unde rămăsese. O ridică pe văduvă din pat, o ajută să se îmbrace şi o conduse înapoi în sat. După ce se asigurase că Minerva ajunsese în siguranţă – zărise urmele cizmelor ei murdare în faţa uşii din spate a pensiunii – se întoarse în camerele lui de la castel şi mai deschise o sticlă de vin.

Dar nu închise un ochi.

Nu dormea niciodată. Nu noaptea, şi nu singur.

Doamne, cât detesta viaţa la ţară. Nici tot soarele şi aerul mării din Sussex nu aveau cum să compenseze pentru nopţile liniştite şi cufundate în întuneric. În ultima vreme, Colin credea că şi-ar fi dat şi sfârcul stâng... boaşele nu erau niciodată subiect de negociere... pentru o noapte decentă de somn decent. De când Fiona Lange plecase din sat, reuşise, în cel mai bun caz, să fure câteva ore în zorii zilei. Cea mai mare parte a iernii, obişnuise să bea până se adâncea într-un fel de letargie nocturnă. Dar corpul lui, deja istovit de lipsa de odihnă, începea să se uzeze din cauza volumului de alcool de care era nevoie. Dacă nu era atent, Colin va ajunge să bea tot timpul. La naiba, era prea tânăr pentru asta!

Astfel că, în cele din urmă, cedase şi acceptase invitaţia evidentă pe care i-o făcuseră de ceva timp zâmbetele şi şoldurile pline ale doamnei Ginny Watson. Îi rezistase tinerei văduve luni întregi, nedorindu-şi să se încurce cu o locuitoare a satului. Dar el urma să plece peste câteva

zile. De ce să nu-şi facă suportabile ultimele câteva nopţi? Pe cine să rănească o mică escapadă?

Pe cine, chiar că.

Cu ochii minţii, o văzu pe Minerva Highwood. Acea unică lacrimă solitară care i se prelinsese pe obraz.

„Prost ai jucat, Payne. Prost."

Ar fi trebuit să o trimită numaidecât acasă. El nu avea nici un gând să se mărite cu Diana Highwood, şi nici nu avusese vreodată. Dar Minerva fusese rece şi udă până la piele, având nevoie de ceva timp în faţa focului. Iar lui i se păruse diabolic de amuzant să o tachineze cu mica ei înlănţuire de concluzii care rezultau într-un final nebunesc şi lipsit de vreo logică.

Dintre toate planurile nebuneşti pe care să le propui... o falsă fugă pentru a câştiga un premiu de geologie? Nu era cea mai elegantă propunere, desigur. Dar Colin trebuia să recunoască faptul că genul acesta de fată nu-i bătea la uşă în fiecare seară.

Cel mai rău era flecăreala seducătoare pe care i-o servise... nu fusese cu totul o minciună. Ea nu era lipsită de un farmec aparte. Părul negru, când nu era desfăcut şi i se revărsa în valuri grele până la talie, era seducţia întruchipată. Iar gura ei îl fascina cu adevărat. Pentru o intelectuală cu limba ascuţită, avea cele mai pline, mai desăvârşite şi mai senzuale buze pe care le văzuse vreodată. Buze copiate de la Afrodita vreunui maestru renascentist. De un roşu închis pe margini şi o nuanţă mai deschisă spre centru... ca două felii de prună coaptă. Uneori îşi prindea buza de jos între dinţi şi o muşca uşor, de parcă ar fi savurat dintr-o dulceaţă ascunsă.

Mai era atunci de mirare că, preţ de câteva minute, chiar uitase de Ginny Watson de la etaj?

Minerva plătise preţul pentru nechibzuinţa lui.

Iată motivul pentru care trebuia neapărat să se întoarcă la Londra. Acolo, dezmăţul de zi cu zi îl ţinea la distanţă de asemenea bătăi de cap. El şi prietenii lui umblau din club în club ca o haită de fiare nocturne. Iar când i se lua de petreceri, nu avea nici o problemă să găsească femei de lume, dispuse să împartă patul cu el. Colin le oferea plăceri fizice desăvârşite, ele îi ofereau o alinare care îi era atât de necesară... toţi îşi vedeau apoi mulţumiţi de drum.

Astă seară, el nemulţumise profund două femei. Şi rămăsese treaz din cauza senzaţiei aceleia vechi şi al naibii de cunoscute de regret.

Măcar zilele lui aici erau numărate. Bram trebuia să sosească a doua zi la castel. Aparent, făcea călătoria pentru a-şi verifica miliţia după câteva luni bune de absenţă. Cu toate acestea, Colin ştia după urgenţa cu care venea vărului lui... că el avea alte lucruri în minte. După luni îndelungate, Colin îşi va găsi izbăvirea.

Adio, apartamente din piatră rece.

Adio, nopţi chinuitoare petrecute la ţară.

Peste câteva zile, el nu va mai fi aici.

*

— Cum adică, rămân aici? Colin se uită lung la vărul lui, simţindu-se de parcă tocmai ar fi primit un pumn în plex. Nu înţeleg.

— Mă explic. Bram făcu un gest discret. Aşa se întâmplă de obicei cu zilele de naştere, înţelegi? În mod absolut surprinzător, au loc în aceeaşi zi, în fiecare an. Iar a ta este abia peste două luni. Până atunci, eu îţi administrez averea. Îţi controlez până la ultimul bănuţ, iar tu o să rămâi aici.

Colin clătină din cap.

— Nu are sens. El s-a predat. Tocmai ai anunţat-o de faţă cu tot satul. Războiul s-a terminat.

Stăteau în faţă la Bull and Blossom, singura tavernă din Spindle Cove. După ce supraveghease instrucţia de după-amiază a miliţiei, Bram îi invitase pe toţi voluntarii la o halbă de bere. Acolo anunţase ultimele veşti venite din Franţa, care sigur aveau să ocupe prima pagină a ziarelor din Anglia a doua zi dimineaţă. Napoleon Bonaparte renunţase la tron, iar acum nu mai era decât o chestiune de hârţogărie.

Victoria era de partea lor.

Veselia se dezlănţui în urale prin toată taverna. Copiii o luaseră în goană spre Sfânta Ursula ca să sune din clopotul bisericii. Prima halbă se transformă într-o clipită în a doua, apoi în a treia. Pe măsură ce după-amiaza se topi în crepusculul înserării, soţiile şi iubitele se furişaseră de pe uliţele satului, aducând cu ele bucate alese. Cineva venise cu o scripcă. Nu mai dura mult şi avea să înceapă dansul. Tot Spindle Cove... toată Anglia... avea motive de sărbătoare.

În mod normal, şi Colin ar fi trebuit să se bucure.

În schimb, se simţea mort pe dinăuntru. Era o senzaţie mult prea familiară.

— Bram, ai avut nevoie să supraveghez miliţia în absenţa ta şi mi-am îndeplinit datoria asta. „Cu mari costuri pentru echilibrul meu psihic.” Dar dacă războiul s-a încheiat, nu mai este nevoie de asta.

— Indiferent dacă mai este sau nu nevoie, miliţia rămâne pe poziţii până când Coroana decide contrariul. Nu pot să o desfiinţez dintr-un simplu capriciu.

— Atunci Thorne poate să se ocupe.

— Şi unde este Thorne?

Bram cercetă împrejurimile în căutarea caporalului lui.

Colin făcu un gest vag.

— Este plecat, făcând ce l-o tăia capul. Se bărbiereşte cu o coasă ruginită. Poate jupoaie ţiparii cu mâinile goale. Lui chiar îi place locul ăsta.

— Ah, spuse Bram. Dar tu ai nevoie de locul ăsta.

Colin îşi frecă faţa cu ambele mâini. Ştia că Bram era bine intenţionat. Vărul lui chiar credea că a-l obliga pe Colin să rămână, fără nici un ban, la ţară în Sussex, ca să supravegheze o miliţie locală, era cea mai bună şansă de a-şi răscumpăra păcatele unei existenţe desfrânate. Ceea ce nu înţelegea Bram era că ei făceau parte din două specii complet diferite de bărbaţi. Poate că disciplina militară şi viaţa la ţară îmblânziseră demonii lui Bram, dar nu făceau decât să-i hrănească pe ai lui Colin.

Nu exista o cale de a explica acest lucru pe înţelesul lui Bram. Şi, oricum, ce ar fi trebuit să-i spună Colin? „Îţi mulţumesc foarte mult că-ţi pasă, dar aş prefera să nu te intereseze soarta mea?” Bram era singura lui rudă acum. În ultimul an, formaseră o legătură firavă bazată pe o afecţiune frăţească, iar Colin nu voia să distrugă ce reuşiseră să construiască.

— Colin, dacă vrei să pleci din Spindle Cove, ai opţiuni. Ştii că tutela mea se încheie dacă te însori. O soţie potrivită ar putea să-ţi prindă bine.

El scoase un uşor geamăt. Iar şi iar, asistase la acest fenomen când venea vorba de prietenii lui. Se căsătoreau. Erau fericiţi în felul acela satisfăcut şi recunoscător al bărbaţilor rareori mulţumiţi, care se bucurau acum de plăcerile neîncetate ale apropierii fizice. Apoi se apucau să se laude de parcă ei ar fi inventat instituţia căsătoriei şi aveau ceva de câştigat pentru fiecare burlac pe care reuşeau să-l convertească.

— Bram, mă bucur că eşti fericit cu Susanna şi cu bebeluşul care este pe drum. Dar asta nu înseamnă că o căsnicie este un lucru bun pentru mine. De fapt, cred că ar

fi un lucru foarte rău pentru femeia cu care s-ar întâmpla să mă însor. El îşi înfipse pumnul în zidul clădirii. Ascultă, am nevoie să plec la oraş. I-am făcut o promisiune lui Finn.

— Ce anume, mai exact, i-ai promis lui Finn?

Bram se uită pe fereastră, căutându-l din priviri pe bateristul de cincisprezece ani printre miliţienii adunaţi acolo.

— Vezi tu, am pierdut un pariu cu el. Miza era o pereche de cizme. I-aş fi dat cizmele mele, dar sunt încă prea mari cu câteva numere. Aşa că i-am spus că o să-l duc la Londra ca să-i cumpăr o pereche nouă de comandă. Şi apoi m-am gândit că puteam să facem câteva vizite şi la şcoli, ca să rezolvăm problema asta înainte de începerea anului.

Bram clătină din cap.

— I-am găsit deja lui Finn o şcoală aici, în Sussex. Şcoala de băieţi Flintridge.

— Flintridge? Dar Eton? I-am spus mamei lui că o să-i oferim tot ce este mai bun.

— Ce este mai bun pentru Finn. Flintridge oferă o educaţie excelentă, mai aproape de casă. Pe deasupra, familia Bright deţine un magazin şi tu vrei să-l trimiţi la Eton? Ştii că s-ar simţi nelalocul lui.

Colin ştia tot despre ce însemna să fii la Eton şi să te simţi nelalocul tău. Ajunsese acolo o mică epavă de opt ani. Rămas orfan de curând, încă zdruncinat de pierderea părinţilor lui. Pe atunci, mic pentru vârsta lui. Ar fi fost o ţintă favorită şi fără coşmarurile de care suferea. Coşmarurile nu făceau decât să adauge jigniri verbale la arsenalul agresorilor. Încă le mai auzea falsetul batjocoritor.

„- Mamă!” ţipau ei pe coridoare. „Mamă, trezeşte-te!”

Primul an fusese un chin. Dar, în cele din urmă, se descurcase bine.

— Ştiu că adaptarea nu o să fie uşoară, spuse Colin. Dar pot să-l învăţ pe Finn cum să facă faţă. Are nevoie să vadă mai mult din lume, să nu mai caşte ochii ca un provincial la toate cele. Ar trebui să aibă un meditator, ca să nu rămână în urmă cu studiile. Şi dacă îi pun în picioare o pereche bună de cizme şi îl duc pe la clubul de box, poate să le ia ochii băieţilor sensibili şi să le dea celor încăpăţânaţi un şut în fund.

Colin se uită lung pe fereastra de la Bull and Blossom, spre locul în care Finn Bright stătea sprijinit de perete, dându-şi coate cu fratele lui geamăn, Rufus. De la părul de un blond-deschis până la braţele deşirate şi zâmbetele răutăcioase, gemenii Bright erau identici. Sau cel puţin fuseseră până vara trecută... când explozia unei arme îl lăsase pe Finn fără piciorul stâng.

— A fost un accident, spuse Bram, citindu-i gândurile.

— Unul pe care aş fi putut să-l previn.

— Aş fi putut să-l previn şi eu.

Colin bătu cu un deget în fereastră.

— Uită-te la el. S-a vindecat, dar este neobosit. Se face cald. El îi vede pe toţi tinerii de vârsta lui apucându-se să joace crichet, să lucreze pământurile, să umble după fete... Îşi dă seama, pentru prima dată, ce înseamnă asta. Ce o să însemne, pentru tot restul vieţii lui. Ştiu că tu înţelegi.

Bram fusese împuşcat în genunchi în Spania, în urmă cu mai bine de un an. Îşi păstrase piciorul, dar continua să meargă şchiopătat, iar rana pusese capăt carierei lui de comandant pe front. Oricine s-ar fi gândit că rezistenţa lui la idee ar fi trebuit să se atenueze.

S-ar fi înşelat. Expresia de pe chipul lui Bram părea la fel de moale ca granitul.

— Colin, n-ar fi trebuit să-i faci băiatului asemenea promisiuni. Mereu faci asta. Nu mă îndoiesc că ai vrut să

faci un bine, dar bunele tale intenţii ajung la ţintă cu forţa unor obuze. De fiecare dată, vorbeşte gura fără tine şi nevinovaţii din jurul tău au de suferit.

Colin tresări, gândindu-se la discuţia cu Minerva Highwood de cu o seară în urmă. La acea unică lacrimă care i se prelinsese pe obraz.

— Şi tocmai de aceea n-am cum să-ţi las fondurile la liber, continuă Bram. O să livrezi o poveste frumoasă despre zilele frumoase pe care ţi le petreci îndrumându-l pe Finn, iar noaptea, ştiu că o să ajungi direct prin cluburi şi săli de jocuri de noroc.

— La naiba, nu-i treaba ta cum îmi petrec eu nopţile. Nu pot să rămân aici, Bram. Habar n-ai cum este.

— O, ba cum să nu. Ştiu foarte bine cum este. Bram veni mai aproape şi coborî vocea. Am comandat regimente în luptă. Crezi că nu ştiu ce simte un om când vede atâta moarte şi vărsare de sânge? Coşmarurile, angoasa. Alcoolul. Umbrele care dăinuie ani, chiar zeci de ani după aceea. Am cunoscut mulţi soldaţi care au rămas afectaţi de război.

În timp ce asimila sensul celor spuse de vărul lui, pulsul lui Colin începu să bată nebuneşte. Fireşte, Bram ştia despre accident. Aproape toată lumea din cercul lui social ştia despre accident. Dar restul erau îndeajuns de bine-crescuţi ca să priceapă... Colin nu discuta despre asta. Niciodată.

El spuse:

— Eu nu sunt unul dintre soldaţii tăi şocaţi de război.

— Nu. Tu faci parte din familia mea. Nu înţelegi? Îmi doresc să te văd trecând peste asta.

— Trecând peste asta? Colin scoase un hohot de râs plin de amărăciune. Cum de nu m-am gândit niciodată? Îşi dădu una peste frunte. O să trec pur şi simplu peste asta. Ce idee nemaipomenită. Am şi eu una pentru tine, Bram.

Îndreaptă-te pur şi simplu de spate şi nu mai şchiopăta. Iar Finn... Ei bine, lui Finn n-are decât să-i crească un nou picior.

Bram oftă.

— N-am să pretind că ştiu exact de ce ai tu nevoie, spuse el, dar ştiu că nu o să găseşti ce-ţi trebuie în sălile cu jocuri de noroc şi pe la operă. Următoarele luni sunt ultima mea şansă de a te întoarce din drum. După ziua ta, conturile, proprietăţile, Riverchase... toate o să fie ale tale şi o să le poţi păstra. Sau pierde.

Colin deveni brusc serios.

— N-aş risca niciodată Riverchase. Niciodată.

— N-ai mai trecut pe acolo de ani întregi.

— Nu-mi doresc să trec. El ridică din umeri. Prea multă linişte. Prea departe.

„Prea multe amintiri.”

— O să fii nevoit să te ocupi de locul acela, spuse Bram.

Colin ripostă:

— Administratorii moşiei s-au ocupat destul de bine ani de-a rândul. N-au nevoie de mine acolo. Iar eu sunt fericit să locuiesc la oraş.

— Viaţa destrăbălată şi fără nici un scop pe care ai trăit-o la oraş... Numeşti asta „fericire”? Bram se încruntă. Doamne, omule. Nu poţi să fii sincer nici măcar cu tine.

Colin îşi încleştă pumnul şi îşi înfrână dorinţa de a-l folosi.

Coborî vocea când Finn ieşi valvârtej din tavernă.

— Băiatul şi-a strâns toate lucrurile, Bram. Nu poţi să-l deza-măgeşti.

— O, dar n-am să-l dezamăgesc eu. Las asta pe seama ta.

„Au.”

Finn îşi croi drum şi li se alătură.

— Deci, domnii mei?

Colin îşi dădu seama că flăcăul se străduia să nu pară prea plin de speranţă. Aşa era Finn. Fie că pierdea un joc de darts sau tot piciorul stâng, el îşi ascundea mereu dezamăgirea în spatele unei expresii curajoase. Era mai puternic decât lăsa să pară, avea mai multă ambiţie decât şi-ar fi închipuit cineva. Într-o bună zi, băiatul acesta chiar va fi cineva. Şi merita mai mult decât afurisita de şcoală de băieţi Flintridge.

— Finn, a intervenit o schimbare de planuri. Nu plecăm la Londra săptămâna asta.

— N... nu?

— Nu, spuse Colin. În schimb, o să te duci la oraş cu lordul Rycliff.

Bram se întoarse uluit spre el.

— Poftim?

— După cum am hotărât că este cel mai bine.

Colin îi trimise vărului o privire tăioasă.

În contrapartidă, Bram îi aruncă o privire nimicitoare.

— Dar... Credeam că o să rămân cu dumneata, Lord Payne. Finn se uită nedumerit la Colin. Urma să ne ocupăm locuinţa de burlaci în Covent Garden.

— Da, ei bine... Eu şi vărul meu suntem de acord că ai nevoie de un mediu familial sănătos. Măcar o vreme. Nu-i aşa, Bram?

„Hai, omule. Nu poţi să refuzi. Nu fi un nemernic.”

Vărul lui cedă în cele din urmă.

— Tocmai ne-am mutat în casa nouă de la oraş, Finn. Susanna o să se bucure să aibă primul ei oaspete.

Colin îl trase pe Finn deoparte.

— Eu o să mă alătur ceva mai târziu în vara asta, nu-ţi face griji. Numai bine ca să ne plimbăm cu barca pe Tamisa. Se aplecă şi îi şopti: Şi să facem box, nu-ţi fie frică. O să fii răsplătit pe măsură, dacă aud cuvinte de laudă de la profesorii tăi.

Tânărul zâmbi.

— Bine, atunci.

Bram spuse:

— Ia-ţi lucrurile, Finn. Ne vedem la grajduri şi le urcăm în trăsură. Plecăm în zori.

Cei doi plecară împreună, făcându-şi planuri care nu-l includeau pe Colin.

Încercă să-şi spună că totul se rezolvase cum nu se putea mai bine. Dacă l-ar fi dus chiar el pe Finn la Londra, Colin ar fi găsit o cale prin care să o dea în bară. Bram avea dreptate. De fiecare dată când încerca să facă un bine, lucrurile reuşeau cumva să iasă prost.

Îndepărtându-se de tavernă şi înaintând pe iarbă, Colin îşi scoase sticla din buzunarul de la piept. Scoase dopul şi bău iute o gură. Simţi cum îl arde pe gât... asemenea certitudinii că era prima înghiţitură din multe altele. Noaptea îşi desena deja vălul purpuriu peste golf. Nu ştia cum va supravieţui următoarelor câteva luni fără să-şi piardă minţile.

Se apropie un grup de doamne, traversând peluza pe poteca ce ducea de la Queen’s Ruby spre tavernă. Nu era de mirare că locuitoarele pensiunii erau atrase de acordurile muzicii de dans. Colin se ascunse în umbrele castanului, nesimţindu-se în stare să poarte discuţii de complezenţă în clipa asta.

În timp ce doamnele se apropiau, el le recunoscu.

Familia Highwood. Mama rămasă văduvă mergea înainte şi era urmată de cele trei fiice. Mai întâi Charlotte, apoi Diana... în cele din urmă, Minerva care, după cum era de aşteptat, stătea practic cu faţa îngropată într-o carte. Briza serii cocheta cu fustele şi şalurile lor.

Dacă voia să plece din Spindle Cove, chiar avea opţiuni. Iată că două dintre ele i se perindau acum prin faţă.

Se putea însura cu Diana.

Sau putea să fugă în Scoţia cu Minerva.

Halal opţiuni. Prefera să distrugă reputaţia unei surori sau să distrugă viitorul fericit al celeilalte? Cu siguranţă, îşi dorea să plece de aici. Dar ar fi preferat să o facă totuşi cu un strop de decenţă rămasă neştirbită.

Colin mai luă o gură de tărie.

La un moment dat, Diana Highwood chiar va fi o mireasă minunată pentru cineva. Era frumoasă, elegantă, rafinată, bună la suflet. Fără îndoială, s-ar fi descurcat de minune în lumea bună şi ar tolera excesele lui Colin mai bine decât cele mai multe femei. Ceea ce însemna că sora ei cu limba ascuţită şi cu ochelari avea perfectă dreptate.

Diana merita o soartă mai bună.

Cât despre sora cu ochelari în cauză... În vreme ce urmărea grupul de doamne care traversa peluza, Colin abia dacă mai recunoştea fata care îl vizitase cu o seară în urmă. Tânăra îndrăzneaţă şi plină de vorbe de duh care îşi desprinsese părul lângă vatră şi îi vorbise cu o siguranţă de sine atât de fermecătoare. Unde fusese fata aceea, în toate aceste luni?

Mai bine zis, unde era fata aceea acum? Rochia de muselină albăstrie pe care o purta nu era nici măgulitoare, nici hidoasă. O puteai descrie cel mai bine spunând că nu avea nimic deosebit. În timp ce mergea, umerii îi erau aduşi de spate, de parcă s-ar fi străduit să se facă mică, mică. Cu ajutorul cărţii care îi ascundea faşa, făcea tot posibilul să dispară.

Doamna Highwood zbieră la ea:

— Minerva! Ţinuta.

Colin clătină din cap. Date fiind abuzurile necontenite pe care le îndura din partea mamei, mai era de mirare că-şi dorea să se ascundă?

Cu o seară în urmă, se aventurase în afara carapacei ei. Bătuse drumul până la castel prin ploaie, bătuse la uşa lui

până când o lăsase să intre şi apoi se oferise să-şi ruineze propria reputaţie pentru a-şi proteja sora. Şi care fusese răsplata pentru toată osteneala ei? Înjosire. Bătaie de joc. Şi mai multe reproşuri primite de la mama ei.

Nu-şi închipuise că va spune vreodată aşa ceva despre intelectuala care îşi petrecuse ultimele luni înţepându-l cu priviri tăioase şi observaţii usturătoare. Dar era adevărat.

Minerva merita o soartă mai bună.

Colin puse la loc dopul sticluţei şi o îndesă în buzunar. Poate că trebuia să mai aştepte câteva luni ca să se revanşeze faţă de Finn Bright. Şi chiar şi aşa, nu va putea vreodată să compenseze pentru piciorul pe care îl pierduse tânărul.

Dar avea să lămurească lucrurile cu familia Highwood.

Chiar astă-seară.

Capitolul 3

Când Minerva se pierdea într-o carte, remarcase odată regretatul ei tată, aveai nevoie de câini şi de o poteră ca să o scoţi din lumea ei.

În schimbă, o ramură de copac ce atârna prea aproape de pământ putea la fel de bine să aibă acelaşi rezultat.

„Trosc.”

— Au.

Oprindu-se brusc, Minerva frecă usturimea pe care o simţi la tâmplă şi îşi aranjă ochelarii cu o mână. Cu cealaltă, păstră semnul în carte.

Charlotte îşi înclină capul uşor compătimitor spre ea.

— O, Min. Serios.

— Eşti bine? întrebă Diana îngrijorată.

În faţa lor, mama lor se întoarse şi scoase un oftat disperat.

— Minerva Rose Highwood. Cu toată dragostea ta nefirească de educaţie, poţi fi remarcabil de prostuţă. Se apropie şi o apucă pe Minerva de cot, trăgând-o după ea peste peluza satului. N-am să înţeleg niciodată de unde ai apărut.

„Nu, mamă”, îşi spuse Minerva în gând, înaintând cu paşi tărăgănaţi pe cărare. „Mă îndoiesc că o să înţelegi vreodată.”

Majoritatea oamenilor nu o înţelegeau. Chiar înainte de umilinţa îndurată cu o seară înainte, se împăcase de mult cu gândul. În ultima vreme, părea că pe Minerva reuşea cel mai bine să o înţeleagă nu un om, ci un loc. Spindle Cove, această staţiune de la malul mării pentru tinerele din familii bune şi, ei bine, cu o personalitate interesantă. Indiferent dacă erau bolnăvicioase, studioase sau scandaloase... toate tinerele de aici erau neadaptate, într-o formă sau alta. Sătenilor nu le păsa dacă Minerva săpa în pământ sau se plimba pe drumurile de ţară, cu briza prin păr şi o carte deschisă în faţă.

Se simţise atât de acasă aici, atât de în largul ei. Până ieri-seară.

Cu cât se apropiau mai mult de tavernă şi de veselia dinăuntru, cu atât senzaţia ei de groază se învolbura mai tare.

— Mamă, nu putem să ne întoarcem la pensiune? Vremea este cumplită.

— E nimic în comparaţie cu ploaia de săptămâna trecută.

— Gândeşte-te la sănătatea Dianei. Tocmai ce şi-a revenit după o răceală.

— Ptiu! Asta a fost cu săptămâni în urmă.

— Dar, mamă... Disperată, Minerva căută să se gândească la o altă scuză. Dar cum rămâne cu buna-cuviinţă?

— Cu buna-cuviinţă? Mama ridică mâna fără mănuşă a Minervei, dezvăluind pământul de sub unghiile ei. Tu vrei să-mi vorbeşti despre bună-cuviinţă?

— Da, bine. Una este să te duci la Bull and Blossom după-amiaza, când este o ceainărie pentru doamne. Dar după lăsarea întunericului, este tavernă.

Minerva nu avea de gând să menţioneze unde fusese cu o seară în urmă.

— Nu-mi pasă nici dacă este o drogherie cu opiu. Este singurul loc pe o distanţă de zece kilometri în care putem să dansăm, răspunse mama ei. Şi Payne sigur o să fie acolo. O să ni se facă o propunere în seara asta. O simt până în măduva oaselor.

Poate că mama o simţea până în măduva oaselor, dar reacţia Minervei era mai visceralã. Inima şi pântecele făcuseră schimb de locuri, înghesuindu-se înăuntrul ei.

Pe măsură ce se apropiară de uşa tavernei, Minerva îşi îngropă faţa în carte. Indiferent că erau romane, cărţi de istorie sau tratate ştiinţifice, cărţile erau adesea refugiul ei. În seara asta, cartea era la propriu un scut, singura ei barieră împotriva lumii. Nu îndrăznea să o lase singură pe Diana în seara asta, dar nu ştia cum va reuşi să dea din nou ochii cu lordul Payne. Ca să nu mai vorbim de iubita ascunsă care râsese de speranţele prosteşti ale Minervei. „Prietena” lui putea să fie orice femeie care se regăsea în

camera aceasta înţesată de lume. Şi oricine ar fi fost, se putea să fi împărtăşit deja povestea cu toată lumea.

Când intrară în clădire şi îşi croiră drum prin mulţime, Minerva era sigură că auzi pe cineva râzând.

Râzând de ea.

Acesta era cel mai groaznic rezultat al catastrofalei vizite din miez de noapte. Luni de zile, Spindle Cove fusese paradisul de siguranţă al Minervei. Acum nu se va mai simţi niciodată în largul ei aici. Ecoul acelui râset plin de cruzime o va bântui pe fiecare drum de ţară şi alee pietruită. El distrusese locul acesta pentru ea.

Acum le ameninţa cu distrugerea restului vieţii lor.

„Până duminică, ai putea deja să-mi spui «frate».”

Nu. Nu putea permite să se întâmple una ca asta. Nu va permite să se întâmple. Îl va opri cumva, chiar dacă trebuia să-i dea cu cartea în cap.

— O, el nu este aici.

Comentariul tânguitor al lui Charlotte îi dădu o rază de speranţă. Minerva îşi coborî cartea şi scrută mulţimea din priviri. Voluntarii din cadrul miliţiei umpleau încăperea, stropind cu note de roşu aprins şi auriu pereţii văruiţi în alb. Îşi coborî bărbia şi privi pe deasupra lentilelor, concentrându-se pe colţul opus al camerei, unde bărbaţii şi femeile se înghesuiau la tejghea.

Nici urmă de Lord Payne.

Începu să răsufle mai uşurată. Îşi împinse ochelarii la loc pe nas şi simţi cum colţurile gurii i se relaxează în aluzia unui zâmbet. Poate că el fusese încercat de mustrări de conştiinţă. Cel mai probabil, rămăsese în turnul lui ca să o distreze pe prietena lui uşor de amuzat. Chiar nici nu prea conta unde se afla, atâta vreme cât nu era aici.

— O, acolo, spuse mama şi se întoarse valvârtej. Iată-l, intră pe uşa din spate.

Fir-ar!

Minervei i se opri inima în loc când îl zări întâia oară. Nu arăta ca un bărbat care să fi fost încercat de mustrări de conştiinţă. Părea întunecat şi mai primejdios ca niciodată. Chiar dacă abia intrase pe uşă, atmosfera din încăpere se schimbă dintr-odată sub influenţa prezenţei lui. O energie palpabilă, de nelinişte, radia în jurul lui şi toată lumea o putea simţi. Toată taverna intră în alertă. Un mesaj nerostit fu transmis de la corp la corp.

„Ceva urmează să se întâmple."

Muzicienii începură să interpreteze preludiul unui dans popular. Peste tot prin încăpere, începură să se formeze cupluri.

Totuşi, lordul Payne nu păru să se grăbească. Duse o sticlă la gură şi o înclină uşor. Minerva înghiţi parcă din instinct, ca şi cum ar fi simţit licoarea coborând cu o lentoare aprinsă de-a lungul propriului gât.

El lăsă sticla jos. Îi puse dopul. O aşeză la loc în buzunar. Şi apoi privirea lui se opri, fierbinte şi netulburată, pe femeile Highwood.

Firicelele de păr de la ceafă i se înfiorară.

— Se uită la tine, Diana, murmură mama lor cu încântare. Sigur o să te invite la dans.

— Diana nu ar trebui să danseze, spuse Minerva, fiindu-i imposibil să-şi ia ochii de la el. Nu pe o muzică aşa de vioaie. Astmul ei.

— Ptiu! Aerul de mare şi-a făcut treaba. N-a mai avut o criză de luni de zile.

— Nu. Dar ultima a fost provocată de un dans. Ea clătină din cap. De ce trebuie să fiu eu mereu cea care are grijă de Diana?

— Pentru că eu am grijă de tine. Fiinţă ingrată ce eşti!

Privirea mamei parcă îi străpunse sufletul. Cât era mică, Minerva invidiase ochii albaştri ai mamei. Păreau să aibă culoarea oceanelor tropicale şi a cerului senin. Dar

culoarea lor se stinsese de-a lungul anilor după moartea tatălui ei. Acum albastrul lor păstra nuanţa batistului vopsit şi purtat trei sezoane. Sau a porţelanului sfărâmicios de o calitate îndoielnică.

Culoarea răbdării aproape epuizate.

— Suntem patru, Minerva. Toate femei. Nu avem printre noi nici soţ, nici tată sau frate. Poate că nu ducem lipsă de nimic, dar nu ne bucurăm de o siguranţă reală. Diana are şansa de a pune mâna pe un viconte bogat şi chipeş şi nu o să-ţi permit să-i stai în cale. Cine să salveze familia asta? Tu?

Ea râse cu amărăciune.

Minerva nu putea nici măcar să invoce un răspuns.

— O, vine spre noi, spuse Charlotte cu un chiţăit. Vine încoace.

O spaimă subită se dezlănţui în pieptul Minervei. Payne chiar voia să o ceară de soţie pe sora ei în seara asta? Orice bărbat cu minte aşa ar fi făcut. Diana era mereu frumoasă, dar astă-seară era pur şi simplu superbă, îmbrăcată în rochia de mătase smarald şi cu dantelă de culoarea fildeşului. Părul bălai îi strălucea în note incandescente în lumina lumânărilor, iar seninătatea ei diafană îi dădea aerul unei doamne.

Arăta ca o vicontesă.

Iar lordul Payne era întruchiparea lordului puternic. Bărbatul străbătu încăperea şi se apropie de ele, traversând mulţimea cu o hotărâre neabătută. Oamenii se îndepărtau din calea lui, ca nişte greieri speriaţi. Privirea îi era imperturbabilă, hotărâtă, concentrată pe...

Pe ea. Pe Minerva.

„Nu fi o nătăfleaţă!”

Nu era cu putinţă una ca asta. Sigur era doar o festă pe care i-o jucau ochelarii. El venea după Diana, bineînţeles.

Evident. Şi îl detesta pentru asta. Era un om îngrozitor, absolut îngrozitor.

Dar inima ei parcă nu reuşea să-şi mai potolească bătăile nebuneşti. Simţi cum căldura i se strânge între sâni. Se întrebase dintotdeauna cum trebuia să fie să te afli în capătul unei săli de bal şi să vezi cum un bărbat chipeş şi puternic îşi croia drum spre tine. Bănuia că mai bine de atât nu va şti niciodată. Acum când stătea lângă Diana. Închipuindu-şi lucruri.

Brusc neliniştită, coborî privirea în podea. Apoi o ridică spre tavan. Apoi se mustră în gând pentru propria laşitate şi se forţă să se uite la el.

El se opri şi făcu o plecăciune, apoi îi întinse o mână.

— Îmi acorzi acest dans?

Inima Minervei i se opri în piept. Cartea îi alunecă din mână şi se prăbuşi pe podea.

— Diana, dă-mi gentuţa, şopti mama. Hai, repejor. O ţin eu cât dansezi.

— Nu cred să fie nevoie, răspunse Diana.

— Ba sigur că este nevoie. Nu o să poţi să dansezi cu gentuţa asta greoaie atârnându-ţi la încheietură.

— Nu o să dansez deloc. Lord Payne a invitat-o la dans pe Minerva.

— A invitat-o pe Minerva. Dintre toate ideile năstruşnice. Mama scoase un pufnit neîncrezător şi deloc elegant. Care se transformă într-un suspin sugrumat, când femeia ridică privirea şi observă, în cele din urmă, că mâna lordului Payne era într-adevăr întinsă spre Minerva. Dar... de ce?

El spuse simplu:

— Pentru că o aleg pe ea.

— Serios?

O, Doamne. Serios? Adică, Minerva chiar rostise cuvântul cu voce tare?

Măcar se oprise din a-şi exprima restul gândurilor care i se înghesuiau prin mintea zăpăcită şi care sunau ceva de genul „Serios? Tot drumul ăsta hotărât şi primejdios pe care l-ai bătut ca să traversezi încăperea a fost pentru mine? În cazul ăsta, ai vrea să te duci înapoi şi să o iei de la capăt? Încet, de data asta, şi cu patos.”

— Domnişoară Minerva, spuse el, cu o voce uşoară şi întunecată ca obsidianul, îmi acorzi acest dans?

Ea privi, mută şi fermecată, în timp ce mâna lui fără mănuşă le apucă pe ale ei. Strânsoarea lui se simţea caldă şi puternică.

Îşi ţinu răsuflarea, simţind cum privirile tuturor sătenilor erau aţintite asupra lor.

„Te rog. Te rog, să nu râdă nimeni.”

— Mulţumesc, se chinui ea să spună. Aş fi... uşurată.

El o conduse pe ringul de dans, unde se aşezară în rând la dansul popular.

— Uşurată? murmură el amuzat. Doamnele sunt de obicei „încântate” sau „onorate” să danseze cu mine. „În culmea fericirii”, chiar.

Ea ridică neputincioasă din umeri.

— A fost primul cuvânt care mi-a venit în minte.

Şi o spusese sincer, în clipa aceea. Deşi, în vreme ce îşi ocupă locul în faţa lui şi începură primele acorduri ale muzicii, uşurarea ei se duse pe apa sâmbetei. Înlocuită fiind de frică.

— Nu ştiu să dansez, mărturisi ea şi făcu un pas în faţă.

El o luă de mâini şi o învârti într-o piruetă.

— Dar dansezi deja.

— Nu foarte bine.

El arcui o sprânceană.

— Asta este adevărat.

Minerva făcu o reverenţă spre colţul greşit, lovindu-se cu doamna din stânga ei. Oferindu-i femeii o scuză

îngrozită, ea făcu o mişcare exagerată... şi îl călcă pe picior pe lordul Payne.

— Doamne, spuse el printre dinţii strânşi, ţinând-o aproape în timp ce se mişcară înainte şi înapoi. Chiar nu exagerai.

— Eu nu exagerez niciodată. Sunt irecuperabilă.

— Nu eşti irecuperabilă. Dar nu te mai strădui atâta. Dacă vrei să-ţi iasă, trebuie să mă laşi să conduc.

Dansul îi despărţi, iar Minerva nu reuşi să-şi revină din uimire. Încercă să se convingă că însemna că el era de acord cu planul ei. O va duce în Scoţia, pentru că o alesese pe ea. O alesese pe ea în locul Dianei. Din ce alte motive să se fi oferit să danseze cu ea, dacă nu să creeze impresia unei anumite atracţii între ei? Dar gândurile îi fură iute înghiţite de zgomotele furtunoase ale paşilor şi acorduri nebuneşti de vioară.

Se strădui să se descurce cu o altă serie de paşi de dans. Apoi urmară câteva măsuri minunate în care tot ce trebuia să facă era să rămână nemişcată şi să bată din palme.

Apoi fu nevoită să facă din nou câţiva paşi în faţă. Spre el.

El o trase aproape. Indecent de aproape.

— Spune au, murmură el.

Ea clipi nedumerită spre el. „Poftim?”

O ciupi de pielea delicată de pe partea inferioară a braţu-lui. Zdravăn.

— Au! exclamă ea. De ce ai...

El îşi strecură un braţ pe după talia ei. Apoi îl îndoi, făcând-o să se împiedice. Ochelarii i se strâmbară pe nas.

— Cum, domnişoară Highwood? spuse cu voce tare şi un aer teatral. Ţi-ai scrântit glezna? Ce păcat!

Câteva clipe mai târziu, o însoţea cu paşi repezi spre uşa din faţă de la Bull şi Blossom. Se îndepărtară câţiva

paşi de intrare. El o grăbi în asemenea hal, că pantoful ei se prinse într-o piatră şi Minerva se împiedică de-adevăratelea.

O prinse chiar înainte ca genunchiul să i se lovească de pământ.

— Eşti bine?

Ea clătină din cap.

— În afară de mândrie, nu m-am rănit nicăieri.

El o ajută să-şi găsească echilibrul. Dar nu îi dădu drumul.

— N-a ieşit cum aveam în plan. Nu mi-am dat seama de... problemele tale cu dansul. Dacă aş fi ştiut, aş fi...

— Nu, este în regulă. Este bine. Dansul, faptul că l-am părăsit împreună. Tu... îmbrăţişându-mă în văzul tuturor. Ea înghiţi în sec. Toate bune.

— Da?

Ea dădu din cap.

— Da.

Braţele lui chiar îi dădeau o senzaţie de bine, înfăşurate în jurul taliei ei. Iar căldura misterioasă şi înflăcărată din ochii lui de culoarea alunei îi mistuia şi ultimele rămăşiţe de inteligenţă. Încă un minut, iar ea risca să devină o prostănacă în toată regula.

Aruncă o privire spre uşă. Sigur va veni cineva după ei. Sau măcar va arunca o privire pe fereastră. Nu-şi făceau deloc griji pentru reputaţia ei? Sau pentru glezna ei, dacă nu pentru altceva? Dacă era vorba să le reuşească o fugă convingătoare, cineva trebuia să-i vadă împreună. Altfel, această îmbrăţişare primejdioasă şi tulburătoare avea să fie în van.

— De ce? întrebă ea, fiindu-i imposibil să se abţină. Puteai să o inviţi pe Diana.

— Bănuiesc. Şi dacă decideam să mă însor cu ea, n-ai fi avut cum să mă opreşti.

Inima îi bătea cu atâta putere în piept, încât era sigură că el trebuia să o simtă.

— Dar m-ai ales pe mine în seara asta. De ce?

Un zâmbet ironic îi arcui colţurile gurii.

— Vrei să-ţi explic?

— Da. Şi fii sincer, nu...

„Nu ca aseară.”

— Sincer. El păru să cumpănească asupra cuvântului. Sincer, sora ta este minunată, elegantă, rezervată, amabilă. Unui bărbat îi este uşor să o privească şi să-şi închipuie cu ochii minţii o viaţă întreagă petrecută alături de ea. Nuntă, casă, porţelanuri, copii. Nu este o perspectivă neplăcută. Dar totul pare foarte aranjat şi încremenit.

— Şi când te uiţi la mine? Ce vezi?

— Sincer? Când mă uit la tine... O mângâie cu degetul mare pe spate. Îmi spun ceva de genul ăsta: Numai Dumnezeu ştie ce încercări mă aşteaptă.

Ea se răsuci în îmbrăţişarea lui şi încercă să se îndepărteze din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul.

— De ce?

— Ca să-ţi dau una.

— Mi-ai cerut să fiu sincer. El chicoti, dar o ţinu aproape. Zbaterea asta... tocmai despre asta vorbesc. Nu, nu te încadrezi în tiparul frumos, elegant şi previzibil. Dar nu-ţi pierde speranţa, Marissa. Unora dintre bărbaţi le place să fie surprinşi.

„Marissa?”

Ea îl privi îngrozită. Şi în culmea fericirii. Şi îngrozită să fie în culmea fericirii.

— Tu. Eşti. Cel mai...

Se auzi clinchetul unui clopoţel. Uşa de la Bull and Blossom se deschise brusc şi o mână de fete din sat ieşiră

de-a valma, chicotind într-o dezlănţuire de muzică şi voie bună. Minervei i se tăie răsuflarea. Dacă fetele veneau în direcţia lor, ea şi Payne aveau să fie zăriţi. Împreună.

— Surpriză, şopti ea.

Apoi îşi apăsă buzele peste ale lui.

Capitolul 4

Surpriză, spusese ea.

„Chiar că surpriză.”

Dulceaţă. Iată prima surpriză. Auzise atâtea cuvinte acre luându-şi zborul de pe buzele ei... dar sărutul îi era dulce. Calm şi dulce, ascunzând o urmă de reală decadenţă. Ca o prună coaptă bine la soare în inima verii. Gata să aterizeze în mâna lui la cea mai mică mişcare.

Alunecarea. Iată a doua surpriză. În timp ce era cuprinsă de pasiunea sărutului, ea se lăsă să alunece spre el. Colin îşi strânse braţele în jurul mijlocului ei, trăgând-o mai aproape.

Trupurile li se întâlniră.

Dar acesta nu era cuvântul potrivit. Trupurile li se „întâlniseră” cu câteva luni în urmă, în noaptea aceea, în grădinile Summerfield. Acum trupurile li se reîntâlniră. Senzaţia de intimitate fu imediată, uimitoare. Mirosul de iasomie din părul ei păru să apese un trăgaci undeva în străfundurile lui. O amintire păstrată nu în mintea, ci în sângele lui.

Ceea ce îl purtă în braţele celei de-a treia surprize.

Plăcere. Un sentiment de victorie. La naiba, îşi dorise să se întâmple asta. Nu fusese conştient. Ar fi preferat să îl ducă cu el în pământ decât să o recunoască. Dar o parte din el îşi dorise să se întâmple. Cu putere, şi deja de ceva vreme. El nu o desluşea prin acest sărut, ci mai degrabă îşi confirma adevăruri bănuite de mult. Că, în ciuda tuturor intereselor şi a educaţiei ei mai puţin feminine, ea era o femeie în adevăratul sens al cuvântului. Că nu o simţea înţepată şi încăpăţânată în braţele lui, ci caldă şi maleabilă, formele ei modelându-se perfect sub puterea lui.

Că o putea face să se topească. Să suspine. Să tremure.

Acest prim moment în care îi simţea aroma nu va fi de ajuns.

Îşi trecu limba peste buzele închise, dorind să exploreze mai mult. Trecuse o veşnicie de când nu mai sărutase o fată doar de dragul sărutului şi uitase ce plăcere nespusă şi îmbătătoare putea să-ţi ofere un asemenea sărut. Îşi dorea să se scufunde în dulceaţa aceea calmă. Să se lase ademenit, să se lasă învăluit cu totul. Să se piardă pe de-a-ntregul într-un sărut care te făcea să uiţi de tine.

„Deschide-te. Deschide-te pentru mine.”

Ea scoase un mic sunet. Ca un fel de chiţăit. Buzele ei rămaseră ferecate sub ale lui.

Colin încercă din nou, lăsându-şi limba să alunece uşor spre colţul gurii ei. Încet, cu veneraţie... aşa cum ştia că îi plăcea unei femei să fie explorată cu limba, aproape oriunde.

În cele din urmă, buzele ei se întredeschiseră. Limba lui se strecură printre ele şi îi savură gustul. Doamne, era atât de dulce şi de proaspătă. Dar pe deplin încremenită. Nu se mai mişca. Nu mai respira. El se opri să îi deguste buza

plină de jos, înainte de a mai încerca o dată. Se aventură puţin mai adânc de astă dată, răsucindu-şi limba într-o mişcare impetuoasă înainte de a se retrage.

Simţi pe obraz şoaptele oftatului dulce al răsuflării ei. Suspinul acela era o mărturisire. Îi spunea două lucruri.

În primul rând, nu avea nici cea mai vagă idee cum să-i răspundă la sărut.

Dar, în al doilea rând? Îşi dorea să-i răspundă. Şi ea aşteptase momentul acesta.

În timp ce se despărţiră, în aer pluti un sentiment de neîncredere împărtăşit de amândoi.

— De ce...? Ea îşi lipi palmele pe pântec. Pentru o clipă, se uită peste tot, mai puţin la el. Apoi îşi coborî vocea şi întrebă: De ce Dumnezeu ai face asta?

— Ce vrei să spui? întrebă el şi chicoti. Tu m-ai sărutat pe mine.

— Da, dar de ce ai face... Faţa i se schimonosi. Restul.

Colin făcu o pauză.

— Pentru că... ăsta este felul în care un bărbat sărută o femeie?

Ea se uită lung la el.

Pentru numele Domnului, nu putea să fie atât de naivă.

— Ştiu că n-ai cum să ai multă experienţă, dar sigur ţi-a explicat cineva mersul firesc al lucrurilor între sexe, nu? El îşi întinse mâinile într-o exemplificare edificatoare şi îşi drese glasul. Vezi tu, aşa se întâmplă. Când unui bărbat îi pasă foarte, foarte mult de o femeie...

Ea îl izbi în umăr cu pumnul, o dată. Apoi abia se abţinu să nu-l lovească şi a doua oară.

— Nu mă refeream la asta şi o ştii prea bine. Îşi coborî vocea şi aruncă o privire spre grupul de fete, care dispăreau acum în pensiune, încă adâncite în propria conversaţie. De ce ai face asta cu mine? Un simplu sărut era de ajuns. Ce-a fost în mintea ta?

— Da, chiar aşa. El îşi trecu o mână prin păr, mai mult decât uşor ofensat de tonul ei acuzator. Sunt bărbat. Tu ţi-ai frecat... feminitatea peste tot pe mine. N-a fost nimic. Am reacţionat.

— Ai reacţionat.

— Da.

— La... Ea se mută de pe un picior pe altul. La mine.

— Este o reacţie firească. Tu nu eşti om de ştiinţă? Ar trebui să înţelegi. Orice bărbat cu sânge în vene ar reacţiona la un asemenea stimul.

Ea făcu un pas în spate. Îşi coborî bărbia şi îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Deci mă găseşti stimulantă.

— Nu la asta mă...

El se opri brusc, fără să-şi mai continue fraza. Singura cale de a încheia o discuţie lipsită de sens era să încetezi pur şi simplu să mai vorbeşti.

Colin trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii. Închise pentru o clipă ochii. Şi apoi îi deschise şi se uită la ea. Se uită cu adevărat la ea, ca pentru prima dată. Văzu părul bogat şi negru pe care oricărui bărbat i-ar fi venit să-l strângă în pumn. Ochelari îngrijiţi, odihnindu-se pe un nas uşor înclinat. În spatele lentilelor, ochii larg deschişi... negri şi inteligenţi. Şi gura aceea. Gura aceea desăvârşită, îmbufnată, senzuală.

El îşi lăsă privirea să plutească peste trupul ei. Simţea o plăcere indecentă când ştia că voluptatea mocnea sub rochia aceea modestă de muselină albăstrie. După ce îi simţise formele, cercetându-i şi desenând harta corpului ei, cu toate terminaţiile lui nervoase.

Trupurile lor se întâlniseră. Mai mult decât atât. Se cunoscuseră.

Fireşte, nu avea să iasă nimic mai mult din toate astea. Colin avea propriile reguli, cât despre ea... ea nici măcar

nu-l plăcea, nici nu se prefăcea că îl place. Dar ea îşi făcuse apariţia în toiul nopţii, ţesând tot felul de planuri care încălca linia dintre logica academică şi aventura nesăbuită. Începea săruturi pe care habar nu avea cum să le continue.

Luate toate împreună, ea era pur şi simplu...

O surpriză. O izbucnire proaspătă şi înviorătoare a neaşteptatului, în bine sau în rău.

— Poate, spuse el cu prudenţă, chiar te consider stimulantă.

Ea îngustă ochii bănuitor.

— Nu ştiu dacă ar trebui să o iau ca pe un compliment.

— Ia-o cum vrei.

Ea se uită lung în direcţia Queen’s Ruby. Grupul de fete dispăruse.

— La naiba! Nu cred să fi observat cineva sărutul.

— Eu l-am observat.

El îşi frecă gura cu dosul palmei. Gustul de prune coapte încă îi mai zăbovea pe buze. Îşi dădu seama că îi era inexplicabil de sete.

— Deci când plecăm? întrebă ea.

— Unde să plecăm?

— În Scoţia, fireşte.

— În Scoţia? El izbucni surprins în râs. Nu te duc în Scoţia.

— Dar... Ea clipi înfuriată. Dar adineauri, înăuntru. Ai spus că m-ai ales pe mine.

— Ca să dansez cu tine. Te-am ales ca parteneră de dans.

— Da. Exact. Ai ales să dansezi cu mine, în faţa tuturor oamenilor de acolo. Ca să mă scoţi afară şi să mă ţii nepotrivit de aproape. Să mă săruţi, în mijlocul străzii. De ce ai face toate astea dacă n-ai vrea să fugi?

— O spun pentru ultima oară, tu m-ai sărutat pe mine. Cât despre restul... Mi-a părut rău pentru scena de aseară de la mine. Am simţit că îţi sunt dator cu nişte scuze.

— O. O, nu. Ea îşi apăsă o mână pe piept. Îmi spui că a fost un dans de milă? Un sărut de milă?

— Nu. Nu. El oftă. Nu chiar. Am crezut pur şi simplu că meriţi să te simţi apreciată şi admirată. De faţă cu toată lumea.

— Iar acum, pentru a doua oară în tot atâtea nopţi, îmi dezvălui că totul a fost o minciună. Ca să mă simt respinsă şi umilită. De faţă cu toată lumea. Ochii îi erau roşii. Nu se poate să-mi faci din nou asta.

O, pentru numele lui Dumnezeu. Cum de i se întâmpla una ca asta? Avea cele mai bune intenţii şi apoi cumva...

„Bunele tale intenţii ajung la ţintă cu forţa unor obuze.”

— Asta e, spuse ea şi îşi încleştă mâinile în pumni. De data asta, nu te las să scapi. Insist să mă duci în Scoţia. Îţi cer să mă ruinezi. Ca o chestiune de onoare.

Clopoţelul de pe uşa tavernei zornăi. Săriră la un pas distanţă unul de altul.

Se părea că petrecerea era prea mare pentru tavernă. Petrecăreţii ieşeau valuri-valuri din Bull and Blossom şi se împrăştiau pe peluză.

Strâmbând din nas, Minerva îşi încrucişă braţele la piept.

— Ascultă, spuse el cu un glas scăzut. Ai ceva timp şi un loc în care putem vorbi? Un loc care să nu fie casa mea la miezul nopţii.

După o pauză, ea îşi îndreptă ochelarii.

— Ne întâlnim mâine-dimineaţă în capătul falezei, chiar înainte de zorii zilei.

— Înainte de zorii zilei?

— Este prea devreme pentru tine?

— O, nu, răspunse el. Sunt o persoană foarte matinală.

*

— Ai întârziat, spuse ea a doua zi dimineaţă. Primele raze ale zorilor îi scăpărară în ochelari. Te aşteptam.

— Bună dimineaţa şi ţie, Marianna. Colin îşi frecă ochii înceţoşaţi, apoi maxilarul neras. A trebuit să-mi iau rămas-bun de la vărul meu.

Privirea lui alunecă peste rochia ei... o monstruozitate obscură şi fără nici o formă dintr-un material cenuşiu, cu nasturii încheiaţi până în gât.

— Ce Dumnezeu porţi? Te-ai făcut călugăriţă de când am vorbit ultima dată? Micile surori ale celor amărâţi şi făr' de casă?

— M-am gândit la asta, spuse ea sec. Probabil ar fi fost alegerea înţeleaptă. Dar nu. Ăsta este costumul meu de baie. Ea îi aruncă o privire. Bănuiesc că n-ai unul.

El râse.

— Nu ştiu să am.

— O să fie nevoie doar să te dezbraci de la mijloc în sus, bănuiesc. Să mergem, atunci.

El coborî în urma ei pe aleea stâncoasă care ducea spre golf, nedumerit, dar fără îndoială, intrigat.

— Dacă ştiam că o să fie vorba şi de dezbrăcat, aş fi fost mult mai punctual.

— Hai, repede. Trebuie să ne grăbim, altfel o să ne vadă pescarii.

Ajunseră pe plajă. Aerul care bătea dinspre mare avu un efect înviorător, sobru, limpezindu-i o parte din gânduri. Lumea începu să capete margini mai clare.

Se opri la marginea apei. Marea îi clipocea lângă cizme. Îşi lăsă timp ca să tragă adânc aer în piept, apoi cercetă din priviri golful încadrat de stânci în ceaţa zorilor zilei. Nu

se mai bucurase de această privelişte până acum, la această oră a dimineţii.

Totul părea atemporal. Aproape mistic.

Apa de mare îl stropea în faţă.

— Trezeşte-te, spuse ea, scoţându-şi ochelarii şi punându-i într-un săculeţ de muşama, care îi era prins de încheietură. Trecu pe lângă el şi se avântă în valurile blânde. Pierdem timpul.

El privi, neîncrezător, cum fata nebună de legat se scufundă în apă. Până la genunchi. Apoi până la talie. Apoi până la gât.

— Ieşi de acolo, spuse el, semănând îngrozitor de tare cu o doică, chiar şi în propriile urechi. În clipa asta.

— De ce?

— Pentru că este aprilie. Şi frig de îngheaţă apele.

„Şi pentru că sunt brusc curios să te văd udă, fără noroi. N-am avut ocazia să mă bucur de privelişte aseară."

Ea înălţă din umeri.

— Nu este atât de rău, după ce te obişnuieşti.

Doamne, uită-te la ea. Dinţii îi clănţăneau, buzele i se învineţiseră. Sub hainele acelea îngrozitoare, probabil sfârcurile i se transformaseră în cubuleţe de gheaţă. Şi se aştepta serios ca el să i se alăture? El şi toate părţile nepreţuite din corpul lui, extrem de sensibile la temperaturi extreme?

— Ascultă, Madeline. Se pare că a existat o anumită neînţelegere. Eu n-am venit aici să înot. Trebuie să vorbim.

— Iar eu trebuie să-ţi arăt un golfuleţ, chiar după stâncile de acolo. Nu putem să ajungem acolo decât înot. Vorbim după ce ajungem. Ea îşi înclină capul. Nu ţi-e frică, nu-i aşa?

Frică. Ha! Ce proiectil i se lansase în zbor, din apă? Trebuia să fi fost o provocare.

— Nu.

Colin îşi scoase cizmele. Îşi lăsă haina deoparte. Apoi îşi suflecă cracii pantalonilor până la genunchi şi făcu la fel şi cu mânecile, pe care şi le suflecă până la coate.

Apoi se înarmă cu curaj.

— Foarte bine. Vin. Tresări când pătrunse în adâncimile îngheţate. Când apa îi ajunse la buric, scoase o înjurătură cu voce tare. Asta înseamnă curajul adevărat, sper că ştii. Au apărut legende şi din mai puţin. Lancelot n-a făcut decât să se bălăcească puţin într-un lac cu ape călduţe.

Ea zâmbi.

— Lancelot a fost cavaler. Tu eşti viconte. Ştacheta este ridicată mai sus.

El scoase un chicotit aspru, frigul tăindu-i suflarea.

— Oare de ce, întrebă el, apropiindu-se de ea, dai dovadă de simţul ăsta încântător şi maliţios al umorului doar atunci când ţi-e frig şi eşti udă leoarcă?

— Eu... Flutură din gene atât de repede şi atât de tare, încât ai fi zis că încerca să-şi ia zborul cu ele. Nu ştiu.

Chiar dacă era scufundată în apă rece ca gheaţa, obrajii i se aprinseră într-un roşu purpuriu. Dintr-odată, toate zidurile ei invizibile se înălţară din nou. Ce ciudat! Majoritatea femeilor pe care le cunoştea el se bazau pe frumuseţea lor fizică şi pe farmec pentru a-şi masca trăsăturile mai puţin plăcute. Fata asta făcea exact contrariul, ascunzând tot ce era interesant la ea în spatele unei faţade formale şi simple.

Ce alte surprize mai ascundea?

— Hai să o luăm din loc, spuse ea. Vino după mine.

Înotând cu mişcări uşoare şi degajate, ea îl conduse pe după un arhipelag de bolovani, într-un golfuleţ delimitat de stânci abrupte.

Colin îşi ridică gâtul, înălţând privirea spre faleza stâncoasă. Şi ştiu, în momentul acela, că nu va înţelege câte zile va avea ce anume făcea ca un bărbat... sau o

femeie... să se uite la un perete de piatră şi să-şi spună „cred că mi-ar plăcea să particip la un simpozion pe tema asta”.

— Deci, la ce ne uităm?

— Nu sus acolo, spuse ea. Aici jos.

— Unde jos?

El privi de jur împrejur. Cât vedea cu ochii... numai apă.

— Este o peşteră. Intrarea este ascunsă la flux. O să-ţi arăt. Ţine-mă de braţ.

Ea îşi întinse braţul, iar el o prinse de deasupra cotului. Ea îi strânse braţul cam în acelaşi fel.

Ea spuse:

— Acum trage adânc aer în piept.

— Stai. Ce...

El nu mai apucă să inspire adânc, aşa cum i se sugerase. Ea se scufundă, înainte ca el să mai aibă vreo şansă. Colin se trezi tras de braţ, cu totul scufundat sub suprafaţa apei. Ea îl împinse înainte, dând din picioare ca şi cum ar fi fost nişte aripioare.

Părea că pătrunseseră într-un fel de tunel.

Simţi cum stânca îl zgârie pe spate. El dădu din picioare şi lovi stânca. Se întinse spre locul în care ar fi trebuit să fie suprafaţa apei.

Stâncă şi acolo. Era prins în capcană.

Deschise ochii sub apă. Totul era cufundat în întuneric. Nu se vedea nimic. Întuneric de nepătruns. Zidit în stâncă. Nu era aer. Nu era aer, doar apă.

Încercă să înoate înapoi. Ea îl trase în faţă. Apoi se opriră cu totul, blocaţi în acel pasaj îngust căptuşit în piatră. Simţea cum îi ard plămânii. Cum îl furnică membrele. Urechile îi fură asaltate de vuietul de apă şi de bătăile nebuneşti ale inimii lui, captive şi zbătându-i-se între coaste.

Putea să moară aici.

În mod straniu, cea mai mare frică a lui era că nu va muri. Că plămânii lui vor învăţa cumva să se descurce fără aer şi că va rămâne pur şi simplu aici... captiv într-o tăcere nesfârşită, întunecată, subacvatică. Retrăind noaptea aceea de coşmar pentru totdeauna.

„Aşa este moartea. Sunt singur.”

Dar nu era singur. Strânsoarea ei se încordă pe braţul lui, ca o cătuşă. Cu cealaltă mână îl prinse de încheietură, iar ea se mai smuci o ultimă dată cu forţă. El trecu ca un glonţ prin ce mai rămăsese din tunelul de piatră şi ieşi, cu răsuflarea întretăiată, de cealaltă parte.

Fu întâmpinat şi de mai mult întuneric. Avea aer, dar trebuia să se chinuie să respire.

— Este în regulă, spuse ea. Gata.

— Doamne, reuşi el să spună în cele din urmă, dându-şi apa de pe faţă. Iisuse Hristoase şi Ioan Botezătorul. Şi Matei, Marcu, Luca, Ioan. Încă nu era de ajuns. Era nevoie să revină la Vechiul Testament pentru toate prin câte trecuse. Obadia. Nabucodonosor. Matusalem şi Iov.

— Calmează-te, spuse ea şi îl apucă de umeri. Calmează-te. Şi chiar există şi femei în Biblie, să ştii.

— Da. Din câte îmi amintesc, nu făceau decât să-ţi dea de furcă, de la prima până la ultima. Ce este locul ăsta? Nu reuşesc să văd nimic.

— Este şi lumină. Aşteaptă o clipă şi o să vezi.

El îşi înclină capul. Lumina licărea prin câteva orificii dantelate săpate în stâncile de deasupra. Picăţele discrete de alb pe un covor de un negru ca smoala.

Ea îl apucă de bărbie şi îi întoarse faţa de la lumină, coborând-o ca să o întâlnească pe a ei.

— Nu te uita direct spre ea, altfel nu o să ţi se obişnuiască niciodată ochii. Concentrează-te doar pe mine şi respiră încet. Asta e. Inspiră... expiră.

Vorbea cu o voce calmă şi liniştitoare. Probabil acelaşi ton pe care îl folosea ca să-şi liniştească sora atunci când avea o criză şi nu putea să respire. Mândria lui Colin se înfoie brusc. Nu avea nevoie de cocoloşeli. Dar îi plăceau destul de mult tonul dulce şi încântător al vocii ei şi atingerea ei gingaşă pe obraz. Bătăile inimii lui începură să se potolească.

În cele din urmă, picăţelele albe de deasupra capului se transformară într-o strălucire difuză şi lăptoasă, care lumină trăsăturile Minervei. Ochi blânzi şi negri ca de căprioară încadraţi de gene întunecate. Obrajii rotunzi şi pielea palidă. Buzele acelea, umezite de apa de mare.

— Mă vezi acum? întrebă ea în şoaptă.

El încuviinţă din cap. Şi, fără doar şi poate, atingerea acea razantă a morţii îi deformase percepţia sau poate lumina slabă... dar i se părea că este minunată.

— Te văd.

Lăsându-şi braţele să alunece pe după talia ei, el o trase mai aproape.

— Ce s-a întâmplat? Te-ai pierdut cu firea sub apă? Ea îi îndepărtă uşor de pe frunte o şuviţă umedă. Ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

Ce întrebare, pusă cu o voce atât de dulce şi de răguşită. Ceva îl făcu să răspundă cu întârziere.

— Nu. Apăsă un sărut hotărât pe fruntea ei. Nu, scumpo. Să nu-ţi faci nici o secundă griji pentru mine.

Apoi îi dădu drumul, iar ea se îndepărtă.

— Atunci, vino pe aici.

Îl conduse la o lespede de stâncă, iar el o ajută să se urce când ea se chinui să iasă deasupra apei. Era bine să-şi reintre în rolul lui de bărbat puternic. Era bine şi să o cuprindă de coapse.

De îndată ce ieşiră amândoi pe marginea de piatră, ea îşi pipăi drumul de-a lungul peretelui peşterii şi se întinse

spre o nişă înaltă ca să recupereze de acolo un fel de cutie. Dinăuntru scoase o lumânare şi o cutie de chibrituri. Flacăra luminii calde şi cerate dezvălui peştera, lăsându-l să-şi confirme că era la fel de mică şi de sufocantă pe cât îşi închipuise. Dar licărirea lumânării crea şi un mic spaţiu intim în cuprinsul auriu pe care îl proiecta în jur. Colin se gândi că ar fi fost perfect mulţumit să rămână între graniţele lui pentru viitorul imediat.

Umbrele dansară pe chipul ei, în timp ce îşi recuperă şi-şi puse ochelarii. Ridică lumânarea spre peretele stâncos din spatele lui.

— Deci, ce este locul ăsta?

— O peşteră a minunilor. Uite. Toată suprafaţa expusă este un strat tasat de viaţă marină fosilizată. Ea îşi lăsă degetele să alunece peste suprafaţa accidentată. Mi-am petrecut ore întregi făcând mulaje, luând amprente şi desenând schiţe. Tăind exemplare acolo unde se putea. Aici este o echinoidă, vezi? Alături, un trilobit. Şi la doar câţiva centimetri mai încolo, un burete de mare fosilizat. Uite.

Colin se uită. Vedea pietre, denivelări şi pietre accidentate.

— Fascinant! Deci ăsta este subiectul lucrării tale pentru simpozion? Echino-chestii şi troglodite. Nu prea înţeleg cum să valoreze cinci sute de guinee.

— Nu valorează, nu luate pe rând. Dar asta este cu adevărat inestimabil.

Se târî întoarsă pe o parte înapoi în peşteră, la vreo câţiva metri distanţă. Pentru că părea că ea se aştepta la asta, el o urmă. Cu cât înaintau mai adânc în peşteră, cu atât aceasta se îngusta tot mai mult în jur, punând presiune pe plămânii lui. Chiar dacă era ud până la piele din cauza apei de mare, un firicel subţire de sudoare i se prelinse pe frunte.

— Vezi? întrebă ea şi ridică lumânarea. Adâncitura din piatră?

El se concentră, bucuros de orice posibilă preocupare care să-i distragă atenţia.

— Bănuiesc.

— Este o amprentă, spuse ea, pe un ton şoptit şi respectuos. Cu nenumărate veacuri în urmă, o creatură a umblat pe aici prin noroi. Iar amprenta a fost păstrată, tasată în piatră.

— Înţeleg. Şi povestea asta te încântă pentru că... amprentele sunt rare?

— Amprentele fosilizate sunt rare. Şi nimeni nu a mai descoperit vreodată o asemenea amprentă. Sunt trei degete răsfirate larg, vezi?

Colin chiar vedea. Toată cizma lui ar fi putut să încapă în oricare dintre amprentele lăsate de „degetele” acelea luate separat.

— Este ca un picior de şopârlă, spuse ea.

— Cu o amprentă de mărimea asta, aşa de adâncă? Trebuia să fi fost o şopârlă al naibii de mare.

— Tocmai. Chiar şi pe întuneric, ochii ei străluceau de entuziasm. Nu-ţi dai seama? Domnul James Parkinson a publicat trei volume despre fosile, de la legume la vertebrate. A documentat zeci de animale mai mari, inclusiv un aligator şi un elefant din preistorie. Dar amprenta asta nu respectă nici o descriere menţionată în volumele lui. Aceasta este dovada unei creaturi cu totul noi, necunoscută ştiinţei moderne până acum. O şopârlă preistorică uriaşă.

Colin clipi.

— Bine. Este ceva absolut... remarcabil.

O şopârlă preistorică uriaşă. Aceasta era marea descoperire ştiinţifică care trebuia să le aducă cinci sute de guinee. Ea voia să se ducă până la Edinburgh ca să

susţină existenţa dragonilor. Nici un cercetător în toate minţile nu ar fi acordat un premiu pentru asta.

— Amprenta asta, spuse ea emoţionată, schimbă totul. Totul.

El nu reuşi decât să o privească lung.

— Nu înţelegi, nu? întrebă ea.

— Nu... chiar.

Incapabil să mai îndure apropierea, făcu cale întoarsă spre gura mai mare a peşterii. Se aşeză pe marginea platoului de piatră. Apa neagră îi clipocea molcom la vârful degetelor.

El ridică privirea.

— Mai există vreo altă cale de ieşire de aici?

Aşezându-se vizavi de el, ea răsuflă.

— Trebuia să-mi dau seama că nu o să meargă. Ai dreptate, toată povestea asta cu fuga a fost o idee stupidă. M-am gândit că, dacă ai avea ocazia să o vezi, poate ai înţelege implicaţiile. Şi ţi-ai da seama că o să te întorci sigur acasă cu cinci sute de guinee. Dar se pare că nu eşti în stare să înţelegi însemnătatea ştiinţifică.

El hotărî cu deplină conştiinţă să ignore insulta.

— Se pare că nu sunt.

— Ca să nu mai spun că mă aşteptam să contribui cu ceva la călătoria asta, în afară de comentariile tale acide. Dar văd că m-am înşelat şi la capitolul ăsta.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu. Muşchi, dacă nu creier. Protecţie. Forţă. Dar după situaţia cu tunelul... Nu pot să te târăsc făcând ca toate cele până în Scoţia.

— Ia stai o clipă, o întrerupse el. El îşi drese glasul şi coborî uşor vocea. Am tot felul de puteri şi pe toate din plin. Fac box. Scrimă. Merg călare. Trag cu arma. Sunt prim-locotenentul unei miliţii mici, dar curajoase. Sunt sigur că aş putea să ridic şopârla asta uriaşă şi să o arunc

de pe cel mai apropiat balcon. Pur şi simplu n-am nici cea mai mică urmă de răbdare cu tunelurile subacvatice.

— Sau cu peşterile. La tăcerea lui ofensată, ea răspunse: Nu încerca să negi. Îmi dau seama cât de greu respiri.

— Nu...

— Pentru numele lui Dumnezeu. Îmi abureşti ochelarii de acolo. Ţi-e frică de spaţiile mici?

— Nu mi-e frică de ele, spuse el.

Tăcerea ei transmitea scepticism.

El mormăi:

— Nu-mi plac. Nu-mi plac spaţiile mici şi întunecate.

— Ar fi trebuit să-mi spui asta înainte să intrăm într-o peşteră.

— Ei bine, nu mi-ai dat prea multe ocazii.

— Să ne întoarcem pe unde am venit?

— Nu. În această cameră mai mare, bucurându-se de lumina lumânării, peştera nu era chiar atât de rea. Dar nu avea de gând să înoate din nou prin tunelul acela ca un mormânt. Spui că intrarea este deasupra apei la reflux? Atunci o să aştept refluxul.

— Ar putea să fie vorba de ore. Lumea o să se întrebe ce s-a întâmplat cu noi.

El se minună la auzul acelor „noi” din propoziţie... de faptul că ei nici măcar nu-i trecuse prin cap că putea să înoate înapoi şi să-l lase singur acolo. Odată cu trecerea lunilor, el observase acest lucru la ea. Nici măcar nu putea să se gândească la ideea unei lipse de loialitate. Motivul pentru care, bănuia el, îl dispreţuia atât de mult.

El se ciupi de podul nasului.

— O, Doamne. Acum chiar că trebuie să plecăm în Scoţia. Dacă observă cineva că am dispărut împreună în dimineaţa asta... Dacă ne-a văzut cineva sărutându-ne aseară... Dacă drăguţa ta se apucă să bârfească... Ea îşi

coborî mâna. Luate separat, aceste lucruri ar putea să treacă neobservate, dar toate trei la un loc? Cel mai probabil, reputaţia îmi este deja distrusă.

— Este o concluzie extremă, spuse el, ignorând faptul că fiecare eveniment luat separat părea destul de acuzator în sine. Hai să luăm criza asta pas cu pas. Câte lumânări ai?

— Aceasta şi încă una.

Colin făcu rapid un calcul în minte. Trei, poate patru ore de lumină. Mai mult decât suficient. Un tremur violent îi scutură corpul din toate încheieturile.

— Ţi-e frig?

El se putea gândi la alte variante mai urâte de a-şi petrece câteva ore decât strângând în braţe o femeie ca să-i ţină cald.

Ea se întinse spre o nişă săpată în stâncă.

— Ţin o pătură aici.

Ghemuindu-se lângă el, o scutură şi îi acoperi pe amândoi. Păstră o distanţă de siguranţă de vreo câţiva centimetri între corpurile lor.

Căldura se strecură alene prin hainele lui umede.

— Bănuiesc că nu păstrezi şi nişte whisky pe aici, nu?

— Nu.

— Păcat. Totuşi... lumânări, pătură. Trebuie să-ţi petreci mult timp în... locul ăsta, spuse el, după ce căută câteva clipe un cuvânt mai diplomat decât „văgăună infectă”.

El o simţi cum ridică din umeri.

— Geologia este munca mea de-o viaţă. Unii oameni de ştiinţă au un laborator. Eu am o peşteră.

O serie de replici zeflemitoare se îmbulziră de-a valma în mintea lui Colin, dar simţi că tachinatul pe tema asta nu-l făcea decât să pară mai vulnerabil. Ea era un om de ştiinţă. Avea o peşteră. Iar el era un aristocrat fără nici un rost în viaţă care nu avea... nimic.

Ea spuse:

— Am pus totul la punct. Este o diligenţă care circulă între Eastbourne şi Rye. Trece în fiecare marţi şi vineri, cam pe la şase. Dacă ne-am duce spre drumul principal, am putea să-i facem semn să oprească. O luăm până în oraşul următor şi de acolo ne îndreptăm spre nord. Am ajunge la Londra mâine-seară.

Ah, să fie la Londra mâine-seară. Forfotă. Comerţ. Societate. Cluburi. Baluri măreţe şi opere poleite în aur. Cerul sufocat de praf de cărbune. Felinare licărind pe străzile întunecate.

— De acolo, spuse ea, prindem poştalionul.

— Nu, nu, nu. Ţi-am spus noaptea trecută că un viconte nu călătoreşte cu poştalionul. Iar vicontele ăsta nu călătoreşte în nici o trăsură.

— Stai puţin. Lumânarea se agită uşor. Cum crezi tu că o să călătorim la Edinburgh, dacă nu cu diligenţa?

El ridică din umeri.

— Nu călătorim deloc la Edinburgh. Dar dacă am merge, ar trebui să găsim o altă soluţie.

— Ca de exemplu...? Un covor magic?

— Ca, de exemplu, o trăsură privată. Tu ai călători înăuntru, iar eu călare afară.

— Ne-ar costa o avere.

El ridică din umeri.

— Când vine vorba de călătorii, am propriile mele condiţii. Nu merg cu diligenţa şi nu călătoresc noaptea.

— Nu călătoreşti nici noaptea? Dar cele mai rapide diligenţe călătoresc noaptea. O să ne ia de două ori mai mult să ajungem.

— Atunci este bine că nu ne ducem, nu-i aşa?

Ea ridică lumânarea şi aruncă o privire cercetătoare spre chipul lui.

— Nu faci decât să cauţi scuze. Vrei să găseşti o cale de ieşire din înţelegerea noastră...

— Ce înţelegere? Nu a existat niciodată vreo înţelegere.

— Deci, vii cu toate „condiţiile” ridicole aşa pur şi simplu, la întâmplare. Ea reluă detaliile pe degetele de la o mână. Fără trăsuri închise. Fără călătorit noaptea. Ce om în toată firea lui are asemenea reguli?

— Unul care a abia a supravieţuit ca prin minune unui accident de trăsură, îi mărturisi el. Noaptea. Genul ăsta de om în firea lui.

Chipul ei se îndulci. La fel şi vocea.

— O.

Colin bătu nervos cu degetele pe piatră. Uitase că ea nu avea de unde să ştie. La Londra, toată lumea ştia. Povestea circula prin sălile de bal şi cluburile de jocuri de noroc în fiecare sezon. Era transmisă de la mame la debutante, de la cartofori la cântăreţe de operă... mereu în şoapte pline de tristeţe. „Ai auzit de bietul lord Payne...”

— S-a întâmplat de curând? întrebă ea.

— Nu, cu mult timp în urmă.

— Ce s-a întâmplat?

Cu un oftat apăsat, el îşi sprijini capul pe stânca rece, denivelată şi umedă.

— Eram mic, călătoream cu părinţii mei. S-a rupt o osie, iar trăsura s-a răsturnat. Eu am supravieţuit în mare parte teafăr accidentului. Dar mama şi tata nu au fost atât de norocoşi.

— Au fost răniţi?

— Au murit. Acolo, în trăsură, chiar în faţa mea. Tata a murit aproape pe loc. Mama, încet şi în chinuri groaznice. El se opri. Vezi tu, eu nu puteam să ies. La cum se prăbuşise trăsura pe o parte, uşa era blocată. N-aveam unde să fug după ajutor, n-aveam cum să scap. Am rămas

blocat acolo, toată noaptea. Singur. Un fermier care era în trecere m-a găsit a doua zi dimineaţă.

Iată. Aşa se învăţa minte când insista pe lângă el să fie sincer.

— O. Ea îl apucă de braţ. O, Doamne! Îmi pare atât de rău. Îmi dau seama de ce ţi-ar fi fri... De ce ţi-ar displăcea spaţiile închise şi întunecate. Cât de cumplit!

— A fost. Groaznic. El se frecă la tâmplă. N-are rost să spun că nu-mi doresc să retrăiesc o asemenea situaţie. Astfel că am câteva reguli simple. Nu călătoresc noaptea. Nu călătoresc în trăsuri închise. O, şi nu dorm singur. O grimasă îi desenă un zâmbet strâmb pe buze. Aceasta este mai puţin o regulă şi mai mult o declaraţie de fapt.

— Cum adică?

Colin şovăi o clipă. Îi dezvăluise atât de multe. Nu părea să aibă rost să nege restul.

— Pur şi simplu, nu pot să dorm singur. Dacă n-am companie, stau treaz toată noaptea.

El se apropie de căldura îmbietoare a corpului ei şi strânse pătura mai bine în jurul lor.

— Aşa că poate vrei să-ţi regândeşti planurile, scumpo. Dacă chiar am pleca în călătoria asta... Aş avea nevoie de tine în patul meu.

Capitolul 5

Undeva în adâncul peşterii, o picătură măsură tăcerea uimită a Minervei.

„Unu, doi, trei...

...zece, unsprezece, doisprezece...”

Avea nevoie de ea? În patul lui? Îi era prea greu să o creadă. Îşi aminti că el nu avea nevoie de ea. Aparent, ar fi fost în regulă orice femeie.

— Deci, vrei să-mi spui că accidentul ăsta... noaptea asta tragică din copilăria ta... este motivul pentru deprinderile tale libertine?

— Da. Acesta este blestemul meu.

El scoase un oftat adânc şi răsunător. Un oftat menit clar să-i atingă o coardă sensibilă.

Şi merse. Chiar merse.

— Doamne sfinte! Ea îşi înghiţi nodul care i se puse în gât. Trebuie să faci asta tot timpul. Noapte de noapte, le spui femeilor povestea ta dureroasă...

— Nu chiar. Povestea mea dureroasă mă precedă.

— ...şi apoi, ele îşi deschid braţele şi îşi ridică fustele pentru tine. „Hai, sărmanul de tine, dragul de tine, lasă-mă să te ţin în braţe” şi aşa mai departe. Nu?

El îi oferi un răspuns ambiguu.

— Uneori.

Minerva ştia că aşa era. Trebuia să fie aşa. Simţea cum i se întâmplă şi ei. Pe măsură ce-şi împărtăşise povestea, un adevărat izvor de emoţie răsărise în pieptul ei. Tristeţe, empatie. Şi pântecul ei intră cumva în scenă, trimiţându-i un iureş de impulsuri sfârâitoare prin vene. Tot ceea ce era femeiesc înăuntrul ei se trezi la viaţă.

Apoi apărură minciunile. Inima îi spuse minciuni. Minciuni primejdioase şi perfide, care răsunau cu fiecare bătaie.

„Este un bărbat distrus.

Are nevoie de tine.

Tu îl poţi vindeca.”

Gândind cu sânge-rece, ştia ea mai bine. Nenumărate femei îşi încercaseră deja, fără succes, norocul... alături de alte părţi ale corpului... „ca să-i vindece sufletul distrus”.

Şi totuşi... chiar dacă mintea ei ştia că era o prostie, îşi simţea trupul copleşit de dorinţa de a-l ţine în braţe. De a-i aduce alinare.

— Nu-mi vine să cred asta, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, mai degrabă ca pentru sine. Nu-mi vine să cred că încerci să mă vrăjeşti şi pe mine.

— Nu încerc să te vrăjesc cu nimic. Eu îţi prezint faptele. Nu-ţi plac ţie faptele? Dacă ai vreun gând de a mă obliga să pornesc în călătoria asta, ar trebui să ştii care sunt condiţiile mele. Nu merg cu trăsura, ceea ce înseamnă că aş merge călare toată ziua. Nu pot să merg călare toată ziua decât dacă dorm bine noaptea. Şi nu dorm singur. Prin urmare, ar trebui să împarţi patul cu mine. Asta dacă n-ai prefera să caut la întâmplare chelneriţe pe la fiecare han la care ne oprim.

Ea fu străfulgerată de un val de greaţă.

— Uf!

— Sincer, nici mie nu-mi surâde deloc ideea. Poate că a sări din pat în pat pe tot drumul spre Marele Nord mi-ar fi părut o ispravă măreaţă acum cinci ani. Acum nu mai este chiar aşa. Îşi drese glasul. Zilele astea mă interesează mai mult odihna. Nici măcar nu mă culc cu jumătate din femeile cu care dorm. Dacă are vreun sens.

— Dacă are vreun sens? Nimic în povestea asta nu are vreun sens.

— Nu trebuie să înţelegi. Dumnezeu mi-e martor, nici măcar eu nu înţeleg.

Ea rămase lângă el, lipindu-se cu spatele de perete. Sub pătură, braţele li se atingeau. Chiar şi prin acea uşoară atingere, putea să simtă agitaţia din corpul lui. El

se străduia din răsputeri să-şi ascundă neliniştea, dar după toţi anii petrecuţi având grijă de o soră cu astm, Minerva putea să observe cu uşurinţă semnele discrete ale suferinţei. Nu putea să ignore nota de asprime din răsuflarea lui, nici felul în care muşchii lui vibrau în dorinţa disperată de a pleca din locul acela.

Şi când avea de-a face cu o complexitate, ea nu era genul care să renunţe la a o înţelege. La urma urmei, era o cercetătoare.

— Este doar din cauza peşterii? întrebă ea. Sau este aşa în fiecare seară?

El nu răspunse.

— Spui că durează din copilărie. Senzaţia se ameliorează sau se înrăutăţeşte cu trecerea timpului?

— Aş prefera să nu discut despre asta.

— O. Bine.

Ce trist era că suferea aşa. Cât de crunt era faptul că trebuia să apeleze la un lanţ nesfârşit de femei ca să-şi atenueze suferinţa. Ideea îi provoca greaţă. O făcea să simtă o invidie iraţională. Şi doar uşor înfierbântată, sub costumul de baie.

O întrebare ardea înăuntrul ei. Nu găsi curajul să o pună.

— Cine era femeia din seara trecută? Nu că ar conta, doar că...

„Doar că, indiferent cine ar fi, are puterea de a-mi face viaţa un adevărat calvar.”

După o clipă, el răspunse cu reticenţă.

— Ginny Watson.

— O.

Minerva o cunoştea pe tânăra văduvă veselă. Ea era spălătoreasa locuitorilor de la pensiune. Aparent, era şi spălătoreasa... şi nu numai... a rezidenţilor de la castel. Dar nu părea genul care să răspândească zvonuri.

— Nu a însemnat nimic, spuse el.

— Dar nu-ţi dai seama? Asta este partea cea mai rea. Ea se îndepărtă de perete şi se întoarse cu faţa spre el. Ţesătura umedă a costumului ei de baie se atinse de piatra aspră. Insomnia nu este o afecţiune neobişnuită, să ştii. Sigur trebuie să existe o soluţie. Dacă nu reuşeşti să dormi noaptea, de ce nu aprinzi nişte lămpi? Citeşte nişte cărţi. Bea nişte lapte cald. Vezi un medic care să-ţi prescrie un somnifer.

— Astea nu sunt idei noi. Le-am încercat pe toate şi pe alte câteva.

— Şi nu a mers nimic?

Picăturile începură să măsoare din nou tăcerea. „Unu, doi, trei...”

El desenă o atingere delicată pe braţul ei. Apoi... încet... se aplecă în faţă.

Şi îi şopti la ureche:

— Merge un singur lucru.

Buzele lui îi atinseră în treacăt obrazul.

Minerva încremeni. Fiecare nerv i se trezi la viaţă. Nu ştia dacă să fie oripilată sau încântată că el putea să o transforme într-una dintre verigile care îi compuneau lanţul amoros.

Oripilată, îşi spuse în sinea ei. Ar fi trebuit să fie oripilată.

— N-ai pic de ruşine, şopti ea. Nu-mi vine să cred.

— Şi pentru mine vine ca un şoc. Buzele lui îi dezmierdară maxilarul. Dar eşti cea mai surprinzătoare fată.

— Eşti un oportunist.

— N-am să neg. De ce să nu profiţi şi tu de ocazie? Eu vreau să te sărut. Iar tu ai nevoie disperată de a fi sărutată.

Ea îşi puse o mână pe umărul lui şi îl împinse. Peştera răsună cu tăcerea ei ofensată.

— De ce ai sugera una ca asta?

— Pentru că aseară ai vrut să mă săruţi înapoi. Dar nu ştiai cum.

Inima parcă stătea să-i sară din piept. Cât de îngrozitor! Cum de îşi dăduse seama?

Fără alte cuvinte, el îi scoase ochelarii, îi împături şi îi puse deoparte.

— Nu-mi vine să cred, spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

— Aşa-mi tot spui. El veni încet mai aproape, anulând distanţa dintre ei. Dar ştii, Matilda, ce nu mi-ai spus?

— Ce?

— Nu mi-ai spus nu.

El se apropie în întuneric, trasând conturul unei atingeri peste obrazul ei, alunecând apoi ca să-i cuprindă bărbia. Cu mâna rămasă acolo, o dezmierdă cu degetul mare în cercuri tot mai ample, până se opri pe buza de jos.

— Gura ta este făcută pentru sărutat, murmură el şi o înclină uşor spre el. Ştiai asta? Ea clătină din cap. Atât de catifelată şi de plină. Aplecându-se spre ea, îi împinse cu podul palmei bărbia în faţă. De dulce.

— Nici un bărbat nu mi-a spus vreodată că sunt dulce.

— Te-a mai sărutat vreun alt bărbat?

Din nou, ea clătină uşor din cap.

— Păi... Iată de ce. El îşi trecu buzele peste ale ei, delicat, trezind o adevărată vâltoare de senzaţii prin venele ei. Îngână satisfăcut. Ai gust de prune coapte.

Eu nu reuşi să se abţină. Izbucni în râs.

— Asta chiar că este absurd.

— De ce?

— Pentru că este prea devreme ca să se fi copt prunele.

Râsul lui răguşit îi cutremură pe amândoi.

— Eşti cu mult prea logică pentru binele tău. Un sărut serios poate să îndrepte situaţia.

— Nu vreau să se îndrepte nimic.

— Poate că nu. Dar cred că vrei să fii sărutată. El îşi frecă nasul de linia obrazului ei, iar vocea lui deveni o şoaptă senzuală. Nu?

Îşi dorea. O, îşi dorea.

Nu putea să o nege. Nu când el o atingea aşa. Îşi dorea să fie sărutată şi să-l sărute la rândul ei. Îşi dorea să-l atingă, să-l mângâie, să-l ţină strâns în braţe. Toată înfiorarea aceea tandră şi efervescentă mai pulsa încă înăuntrul ei, în ciuda tuturor eforturilor de a o înăbuşi cu mintea. Inima ei continua să repete minciunile acelea prin tot trupul.

„Are nevoie de tine.

Îl poţi vindeca.”

Braţele ei nu duceau deloc lipsă de căldura pe care ar fi putut să i-o ofere, iar el avea nevoie de alinare acum. În schimb, ea putea să priceapă o fărâmă din ce însemna să fii dorită. Să fii sărutată. Să ţi se spună că eşti dulce şi să fii asemuită cu o prună coaptă.

Să fii dorită de un bărbat atrăgător.

— Doar de data asta? spuse ea pe nerăsuflate.

— Doar de data asta.

Atâta vreme cât ştiau amândoi că totul era doar o diversiune... un mod inofensiv de a-şi petrece timpul... Nu era nimic rău în a te preface, nu? Nu în secret, pe întuneric.

Aici, nu era nimeni care să râdă.

Ea rămase fără suflu când el îi apăsă un sărut nevinovat pe frunte. Apoi pe obraz. Apoi pe maxilar.

Apoi pe buze.

Îşi apăsă vârful limbii pe punctul acela vulnerabil din colţul gurii ei, convingându-i buzele să se întredeschidă.

Ea scoase un uşor oftat, iar el profită de moment, lăsându-şi limba să se furişeze în gura ei.

Miranda înmărmuri brusc, apăsându-şi mâna pe pieptul lui. Apoi îl împinse.

— Nu înţeleg. Îşi încleştă pumnul, strângându-i în mâini cămaşa udă. Nu înţeleg de ce faci asta. Nu înţeleg ce ar trebui să fac eu în schimb.

— Şttt. Îi mângâie părul, trecându-şi degetele prin şuviţele grele şi umede ca să le descurce. Sărutul este ca orice altă abilitate. Ai nevoie de puţin exerciţiu. Gândeşte-te la asta... gândeşte-te la asta ca la dans. El se opri ca să-i sărute gâtul, lobul urechii. Doar lasă-te în voia ritmului. Ţine-te după mine.

Încercară din nou. De data aceasta, el îi supse buza de sus între ale lui şi se jucă uşor cu ea. Apoi îşi concentră aceleaşi atenţii şi pe buza de jos.

Şi apoi îşi strecură limba între cele două.

Limba lui se frecă de a ei. Prudent, ea răspunse cu propriile mişcări, obţinând de la el un mic geamăt de încuviinţare. Un fior i se gravă pe piele. Căldura se aprinse între corpurile lor, topind o parte din neliniştea ei.

El îşi înclină capul, explorându-i gura dintr-un unghi nou.

Înţelegea acum de ce comparase sărutul cu dansul. El avea mişcări. Nenumărate. Nu-şi lăsa limba doar să intre şi să iasă, ci şi să se rotească, să se joace şi să convingă subtil. Şi, la fel cum făcea mereu pe un ring de dans, Minerva simţi cum devine iute slăbită şi ameţită. Se simţea copleşită şi depăşită de situaţie. Mereu cu un pas în urmă.

Din nou, se îndepărtă.

— Nu merge, spuse ea, pierzându-se cu firea. Sunt o cauză pierdută la dans. Pur şi simplu nu o să meargă.

— Nu, nu spune asta. Răsuflările lui greoaie se amestecară cu ale ei. N-a fost un exemplu potrivit din

partea mea. Nu te gândi la asta ca la un dans. Sărutul nu seamănă deloc cu dansul. Gândeşte-te la asta ca şi cum ai face... El aruncă o privire spre peretele înţesat de fosile al peşterii. O săpătură.

— O săpătură?

— Da. Un sărut adevărat este ca o săpătură. Când îţi dezgropi micuţii tăi troglodiţi, nu te apuci să-ţi înfigi lopata nitam-nisam în pământ, nu?

— Nu.

Neîncrederea i se citi în cuvânt.

— Bineînţeles că nu. O săpătură aşa cum trebuie are nevoie de timp şi grijă. Şi de o mare atenţie la detalii. Ca să cercetezi încet straturile. Să descoperi surprize ascunse.

Suna mult mai promiţător. După un lung moment de reflecţie, ea întrebă:

— Deci cine sapă pe cine?

— La modul ideal, amândoi sapă câte puţin. Facem cumva... cu rândul.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată. Ceva se schimbă în aerul din jurul lor. Se înfierbântă.

Minerva îşi înghiţi nodul din gât.

— Pot să încep eu prima?

*

Colin se strădui să-şi înăbuşe zâmbetul triumfător. Ar fi stricat totul. Imprimă vocii lui o notă solemnă.

— Cum să nu.

Ea se ridică şi se puse în genunchi, aşezându-se cu faţa spre el. Strălucirea difuză a luminii îi permitea să îi vadă silueta. Doar o clepsidră ispititoare de umbră cu o aură de păr ondulat. Voia să se întindă spre ea, să o tragă din nou aproape. Să ofere propriului puls un motiv mai bun ca să o

ia la goană. Să-şi aline sufletul cu contactul cald şi uman după care râvnea cu ardoare. În asemenea momente, răbdarea era foarte preţioasă.

Dar recompensa era extraordinară. Mâna ei se întinse spre el, înotând prin întuneric pentru a-i mângâia chipul.

Doamne, ce surpriză era această femeie!

Curiozitatea ei o deosebea de alte fete. Nu se concentra pe trăsăturile la care te-ai fi gândit... sprâncene, pometi, buze, linia nasului. La toate caracteristicile care formau „un chip” desenat în schiţa unei şcolăriţe. Nu, atingerea îi era meticuloasă, ţinând seama de toate, căutând fiecare detaliu. Cu podul palmei, zăbovi asupra maxilarului nebărbierit. Îi netezi o mică încruntare dintre sprâncene şi desenă o uşoară mângâiere sub ochi, acolo unde nopţile nedormite cântăreau greu. Se trezi ademenit de atingere. Răsuflă până ce i se goliră plămânii.

Ea îi dezmierdă marginea genelor cu vârful unui deget şi o cascadă delicată de plăcere se dezlănţui înăuntrul lui. Ce revelaţie! Trebuia să-şi adauge în repertoriu mângâiatul de gene.

Când degetele ei i se strecurară în păr, el gemu. Femeilor le plăcea mereu părul ondulat, iar lui îi plăcea mereu atenţia pe care i-o acordau. Senzaţii înfiorate de plăcere i se treziră în creştet, în timp ce ea explora şuviţele umede, îndepărtându-le cu mişcări îmbietoare de pe frunte. Îi găsi cicatricea cu vârful degetului şi îi urmări conturul... încreţitura subţire şi palidă, care începea de la tâmplă şi se curba pe după ureche. Singura amintire fizică a accidentului de trăsură, imposibil de ghicit pentru un observator obişnuit.

Dar ea o găsi cu uşurinţă. Pentru că, îşi închipui el, să descopere lucruri îngropate era lucrul la care se pricepea cel mai bine. O săpătură serioasă nu lăsa nici un secret ascuns.

Începu să pună la îndoială înţelepciunea acestui exerciţiu.

— Se presupune că ar trebui să ne sărutăm, spuse el.

— Ajungem şi acolo.

Vocea ei trăda o urmă de agitaţie. Veni mai aproape, trăgându-şi genunchii între coapsele lui depărtate. Aplecându-se în faţă, ea îşi trecu uşor buzele peste ale lui.

Uluirea fericită a atingerii îl cutremură până în străfundul inimii. Dar, în timp ce ea se retrăgea, el îşi păstră tonul dezinvolt.

— Poţi mai bine decât atât.

Ea îi acceptă provocarea şi îl sărută din nou, mai hotărât de astă dată. Limba i se furişă timidă, fină şi curioasă. Într-o dezmierdare prea efemeră.

— A fost mai bine?

— Mai bine.

Aproape prea bine.

— Hmm. Ai gust de tărie aici. Limba ei îi urmărea marginea buzei. Dar aici... Ea îşi coborî capul pentru a explora partea inferioară a maxilarului lui... ai o aromă de condimente. De cuişoare.

La naiba! Ochii lui Colin se deschiseră larg în întuneric, în timp ce ea sorbea din pielea lui, iar şi iar, urmărind linia gâtului lui. Când ajunse în centru, îşi trecu buzele peste mărul lui Adam. Îşi simţea răsuflarea ca un scrâşnet îndurerat în gât. Nu putea să mai reziste mult.

— Încă nu m-ai sărutat cum trebuie, spuse el. Ţi-e frică?

Ea înălţă capul.

— Nu.

— Eu cred că-ţi este.

„Cred că s-ar putea să-mi fie şi mie, puţin.”

Şi pe bună dreptate. Gura ei o găsi pe a lui, iar buzele ei întredeschise se apăsară peste ale lui. Şi rămaseră acolo. Catifelate, dulci. Încălzindu-se în focul răsuflărilor lor

împletite. În tot acest timp, o nevoie înverşunată şi sălbatică îl cuprinse în ghearele ei, chinuindu-se să se elibereze din reţinerea pe care o impunea statutul lui de gentleman. Avea să piardă marea bătălie dacă ea nu făcea cât de curând o mişcare.

Era mai mult decât o săpătură. Îl dădea peste cap. Expunându-i baza, nevoile disperate care împânzeau cel mai adânc substrat al fiinţei lui. Până ajunse să se simtă nu uşor descoperit în faţa ei, ci dezbrăcat de-a binelea. Fiindu-i frig, tremurând şi lipsit de orice apărare în întuneric.

„Sărută-mă”, îşi repetă stăruitor în gând, subliniindu-şi mesajul cu o inflexiune a genunchiului pe coapsa ei. „Sărută-mă acum sau suferă consecinţele.”

În sfârşit. Degetele i se împletiră în părul lui şi îl trase mai aproape. Cu dinţii îi cercetă marginea buzei de jos. Şi apoi, îşi strecură limba în gura lui. Doar o dezmierdare ispititoare, încărcată de şovăială, la început. Apoi ceva mai adânc, la a doua încercare. Apoi şi mai adânc, din nou şi din nou, într-un tempo lent şi ademenitor.

Ea oftă în sărut, doar uşor. Sunetul slab stârni o vâlvătaie înăuntrul lui, aprinzându-i fiecare nerv ca pe un fitil.

Degetele ei se desprinseră din părul lui şi, pentru o clipă, el îşi făcu griji că poate totul se va termina.

„Nu te opri. Doamne, nu te opri.”

Dar apoi ea se sprijini cu mâinile de peretele peşterii, apucându-l de umeri şi apăsându-l de suprafaţa stâncoasă. Cu sânii. Atât de moi şi de rotunzi pe pieptul lui, ţintuit cu săgeţile delicioase şi tari ale sfârcurilor reci. Îl lipi de perete, folosindu-se de sprijinul astfel creat ca să adâncească sărutul, să mângâie mai adânc cu limba.

Şi uite aşa, controlul lui se făcu una cu pământul.

Întinse mâna spre ea, apucând-o de coapse. Ţinând-o strâns şi aproape, în timp ce ea îi revendica gura într-o capitulare îndrăzneaţă şi inocentă. Cu sărutul ei, tot trupul lui se trezi la viaţă. Nu doar trupul lui. Ceva se aprinse şi în zona inimii lui.

„Iisuse.” Iisus Hristos şi Maria Magdalena. Dalila, Izabela, Salomeea, Iudita, Eva. O bătaie de cap, fiecare în parte. La lista aceasta mai trebuia adăugată şi Minerva Highwood.

O asemenea femeie îl putea distruge. Dacă nu o distrugea el primul.

— Cum să-ţi spun? Răsuflarea ei îi vibră înfierbântată în ureche. Când... când facem asta, cum să-ţi spun?

El îşi încleştă mâinile în ţesătura de pe spatele ei.

— Trebuie să-mi spui pe numele de botez. Colin.

— Colin, şopti ea, cu sfială la început. Apoi, cu înflăcărare, în timp ce apăsă un sărut pe tâmpla lui. O, Colin.

„O, Doamne.” Ar fi putut să o audă gemându-i numele de o sută de ori şi nu ar fi fost de ajuns.

În timp ce se sărutau, el îşi lăsă mâinile să se plimbe în sus şi în jos pe spatele ei. Ţinând-o aproape. Încălzindu-i pe amândoi. Dar, după ce traversă de mai multe ori lungimea coloanei ei, el nu avu cum să nu se aventureze mai departe. Îi era încă datoare cu partea lui de explorare.

Trebuia să ajungă la ea. Trebuia să ajungă la partea aceea sensibilă şi secretă a ei, aşa cum ajunsese ea la el.

Îşi lăsă palma să alunece pe şoldul ei, o cuprinse de spate şi o strânse în treacăt. Apoi permise aceleiaşi mâini să colinde în sus pe o parte, trecându-şi încet atingerea peste conturul şoldului, scobitura taliei, culmile nesfârşite ale coastelor ei... ar fi putut să jure că numărase treizeci şi patru sau cam aşa ceva... şi apoi, în sfârşit, ajungând la umflătura moale şi rotundă a sânului.

— Colin.

Răsuflarea ei întretăiată îi dădu de înţeles că se dusese prea departe.

— Min, eu...

El îşi sprijini fruntea de a ei. Nu ştia cum să-şi ceară scuze. Nu-i părea rău pentru nimic. Câtuşi de puţin.

Ea se îndepărtă şi clipi nedumerită spre el.

— Colin. Te pot vedea.

Felul în care îşi rosti cuvintele, pe un ton atât de uimit, îl făcu să se întrebe o clipă dacă nu cumva sărutul lor chiar îi vindecase vederea slabă. Ar fi fost o minune pe cinste, dar el ar fi fost tentat să o creadă. Şi el se simţea foarte schimbat de acel sărut.

— Este lumină aici, spuse ea. Acum pot să te văd.

Ea se îndepărtă şi întinse mâna după ochelari.

Iar el înţelese imediat la ce anume se referea ea. Fără ca silueta ei să-i blocheze vederea, şi el putea să vadă că mareea se retrăsese. Îndeajuns cât să descopere creasta intrării de sub apă. O rază de soare pătrundea în interior, ca un fir de aţă aurie care trecea urechea unui ac... înjunghiindu-l pe Colin drept în ochi.

— Ah.

El ridică mâna, ferindu-şi privirea de străpungerea pătrunzătoare a zorilor zilei.

Acum, că putea să vadă bine împrejurimile, putea să-şi dea seama că tunelul subacvatic cufundat în întuneric şi „nesfârşit”, în care fusese atât de sigur că-şi va găsi sfârşitul... nu avea mai mult un metru lungime.

Doamne sfinte. Îşi dădu ochii peste cap în faţa propriei atitudini ridicole. Nu era de mirare că ea se îndoise de tăria lui de caracter.

— O să putem pleca în curând, spuse ea, deja ridicată în picioare şi foindu-se de colo-colo. Ţuguie din buze şi suflă în lumânare. În orice caz, este mai bine să aşteptăm.

Acum nu mai trebuie să mai sper că muşamaua o să-mi ţină uscate notiţele şi hârtiile.

În timp ce Colin o urmărea cum se pregăteşte, el se simţi cuprins de cea mai ciudată dintre emoţii. Dezamăgire. O săgetare năprasnică de durere.

Nu avea nici un sens. Lumina îşi croise drum prin peşteră. Spaţiul nu mai era cufundat în întuneric. Vor pleca în doar câteva minute din această gaură strâmtă şi înspăimântătoare din pământ. Iar el era dezamăgit. Dezamăgit că nu putea să rămână aici şi să o mai sărute pentru alte câteva ore.

— Lua-m-ar naiba! mormăi el.

— Cel mai probabil. Ea strânse pătura cu mişcări eficiente. Şi se prea poate ca eu să mă alătur, după ce am făcut.

— Nu fi atât de dură cu tine. Ne-am sărutat pur şi simplu.

Chiar dacă ştia că nu era nimic „pur şi simplu” în toată povestea.

— Ei bine, nu poate să se mai repete.

Colin îşi apăsă o mână pe plex. Din nou. Săgetarea aceea tăioasă de dezamăgire. Peştera aceasta era plină de surprize.

Ea se uită lung la amprentă şi la notiţele ei. Apoi ridică privirea spre el, prinzându-şi cu îndemânare părul într-un coc.

— O să plecăm mâine, spuse ea, vorbind cu o gură plină de agrafe. Trebuie, dacă vrem să avem vreo speranţă de ajunge la Edinburgh la timp.

El clătină din cap.

— Iubito, am crezut că m-am făcut înţeles. Eu...

— Sunt de acord cu condiţiile tale. Cu toate. Poţi să mergi călare afară. Nu o să călătorim noaptea. Cât despre partea cu patul...? O îmbujorare delicată îi coloră obrajii. Şi

cu asta. Dar trebuie să plecăm mâine, dacă vrem să ajungem la simpozion.

El îşi înghiţi nodul din gât. Cât despre partea cu patul...? Chiar îşi dorea să nu o fi spus.

Colin avea propriile reguli când venea vorba de femei. Până acum le păstrase cu sfinţenie de fiecare dată, iar puţinul respect de sine pe care îl mai avea atârna de acel firicel subţire. Dar acum era diferit. Ea era diferită, în feluri pe care încă nu le putea defini. De obicei, inocenţa nu i se părea atât de seducătoare, dar în cazul ei, ea era îndulcită de o curiozitate îndrăzneaţă şi netulburată. Dacă i se oferea ocazia, nu era sigur că va putea să reziste. Iar săptămânile de călătorie vor oferi multe, multe ocazii.

Chiar în acest moment, era încercat de o fantezie foarte reală de a-i desprinde părul din coc, a înlătura pânza cenuşie de pe corpul ei, dând la o parte orice straturi de modestie ascunse dedesubt... şi lăsându-i ochelarii. Ca să-l vadă. Ca să ştie cine o făcea să se zvârcolească, să i se taie răsuflarea şi să geamă de plăcere. Ca să urmărească fiecare tresărire de plăcere de pe chipul lui, în timp ce el se adâncea în...

— Să nu vii după mine la pensiune, spuse ea. Sunt prea multe şanse să fim descoperiţi. Ies eu şi ne întâlnim pe drum.

Colin îşi masă maxilarul şi scoase un uşor geamăt. El era un libertin cu o experienţă remarcabilă. Ea era o intelectuală naivă care abia prinsese gustul primului sărut. Era o idee extrem de proastă. Indiferent cât de mult îşi dorea să plece din Spindle Cove, indiferent cât de mult susţinea ea că îşi dorea această călătorie...

Era ceva ce nu putea să se întâmple. Pentru că acum el o dorea pe ea.

— Colin?

El se adună.

— Da?

Ea îi întâlni privirea. Vulnerabilitatea care îi strălucea în ochi îi împunse conştiinţa.

— Te rog, spuse ea. O să fii acolo, nu-i aşa? Nu o să-mi mai joci o altă festă crudă ca să mă laşi să mă fac de râs, stând de una singură, în timp ce pleacă trăsura, nu? Ea înghiţi în sec. Ar trebui să-mi fac griji pentru tine?

„Da, iubito. Tocmai asta e. Chiar ar trebui să-ţi faci griji.”

Capitolul 6

Nu venea.

Minerva rămase cu privirea aţintită în direcţia castelului. Apoi îşi verifică ceasul pentru a patra oară în tot atâtea secunde. Şase şi două... nu, trei minute.

Nu venea.

Nu ar fi trebuit niciodată să viseze la altceva. Ar fi trebuit să ştie că o va lăsa baltă.

Pământul se cutremură sub picioarele ei. Bubuitul copitelor îi ajunse la urechi. Iată că venea diligenţa. Şi va trece pe lângă ea. Lăsând-o în picioare pe marginea drumului... o fată nebună şi ciudată, aranjată la patru ace, care nu avea unde să se ducă.

Fără nici o speranţă.

Se uită lung la drum, aşteptând pur şi simplu să zărească umbra întunecată a trăsurii ajungând în vârful

dealului îndepărtat. Ce ciudat! Tropăitul copitelor începu să se audă din ce în ce mai tare, dar nu se ivi nici o trăsură. Deja până acum, putea să simtă efectiv tumultul scăzut al pământului în tibii. Încă nici urmă de trăsură. Ea se întoarse, simţindu-se confuză şi scoasă din minţi.

Şi iată-l. Lordul Payne.

Colin.

Apropiindu-se pe cal într-o goană vijelioasă, spulberând ceaţa dimineţii. Vântul îi flutura părul ondulat. Imaginea părea parcă scoasă dintr-un basm. O, nu venea călare pe un cal alb, ci mai degrabă pe un armăsar rezistent şi robust. Şi nu era îmbrăcat într-o armură strălucitoare sau în veşminte regeşti, ci cu o redingotă simplă albastră cu o croială frumoasă şi cu pantaloni de călărie din piele de căprioară.

Nu mai conta. Tot i se tăia respiraţia la vederea lui. Când coborî de pe cal, arăta de-a dreptul splendid. Splendid. Fără îndoială, era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată în viaţa ei.

Şi apoi el vorbi.

— Asta este o greşeală.

Ea clipi nedumerită spre el.

— O greşeală?

— Da. Ar fi trebuit să o spun de ieri, dar mai bine mai târziu decât niciodată. Călătoria asta ar fi o greşeală de proporţii catastrofale. Nu se poate întâmpla.

— Dar... Privind în jur, îşi dădu seama că nu avea nimic la el. Nici o valiză. Nici o geantă de vreun fel. Simţi cum îi îngheaţă inima în piept. Ieri, în peşteră. Colin, ai promis.

— Am spus că o să fiu aici la şase. N-am promis că o să plec cu tine.

Minerva începu să-şi balanseze greutatea de pe un picior pe altul. Descurajată şi amorţită, se aşează pe cea mai mari valiză.

El îi cercetă iscoditor bagajele.

— Doamne sfinte! Cum ai venit de una singură până aici cu trei valize?

— Am făcut trei drumuri, spuse ea cu un glas slab.

Trei drumuri dificile prin frig şi ceaţă. Pentru nimic.

— Trei valize, repetă el. Ce ai putea să pui în ele?

— Ce-ţi pasă? Tocmai ai spus că nu o să vii.

El se ghemui în faţa ei şi se opri când ajunse la acelaşi nivel cu ochii ei.

— Ascultă, Michaela. Asta este spre binele tău. A observat cineva că am dispărut ieri? Ne-a văzut cineva sărutându-ne seara trecută?

Ea clătină din cap.

— Nu.

Nimeni nu părea să bănuiască nimic. Ceea ce ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine, dar era cumva cea mai umilitoare parte de până acum.

— Atunci eşti în siguranţă, până acum. Şi sunt prea multe riscuri pentru tine în toată peripeţia asta. Nu doar reputaţia ta, ci şi siguranţa ta. Fericirea ta. Şi s-ar putea ca totul să fie în zadar.

El îi ridică uşor bărbia.

Ea îl privi lung în ochi. Erau roşii şi obosiţi. Liniile micuţe îi brăzdau spaţiul dintre sprâncene. Nu se bărbierise. De departe, părea chipeş şi impetuos, dar de aproape...

— Doamne. Arăţi oribil.

El îşi frecă faţa.

— Da, bine. Am avut o noapte grea.

— N-ai dormit?

— De fapt, am încercat să dorm. Asta este problema. Trebuia să fi ştiut deja până acum că aşa ceva n-ar cum să se termine vreodată cu bine.

Iată cum se dezlănţuia din nou valul acela de empatie care i se învolbura în piept. Îşi dori să-i atingă părul, dar se

mulţumi cu a-i îndepărta un mic ciulin de pe mâneca hainei.

— Cu atât mai multe motive pentru care ar trebui să vii cu mine. Căută să i-o prezinte ca pe singura soluţie evidentă şi logică, deşi ştia că nu era. Înainte de încheierea celor două săptămâni, ai putea să ai destui bani ca să te întorci la Londra şi să trăieşti cum ai chef.

El scutură din cap.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta cu blândeţe, aşa că o să ţi-o spun direct. Uită de mine. Nu-ţi mai face griji pentru sora ta. Ducă-se naibii cele cinci sute guinee. Gândeşte-te la tine. Îţi joci la cărţi reputaţia, armonia în familie... tot viitorul... pentru o gaură cu o formă ciudată din pământ. Eu joc la jocurile de noroc, iubito. Ştiu că recunosc un pariu prost atunci când văd unul.

— Deci nu crezi în mine.

— Nu, nu este vorba despre asta. Pur şi simplu nu cred în dragoni.

— Asta-i tot? Crezi că sunt fantezistă? Ea se ridică şi se apucă să tragă de curelele fixe ale valizei. Creatura asta nu era un dragon. Nu era nici o fiară mitică de vreun fel, ci un animal real şi viu. Şi mi-am bazat descoperirile pe ani de studii ştiinţifice.

După câteva minute de bâjbâit, reuşi până la urmă să-şi deschidă bagajul.

— Poftim, spuse ea, ridicând teancuri de reviste şi aşezându-le pe cealaltă valiză. Toate lucrările şi descoperirile mele. Luni de zile de notiţe, schiţe, măsurători. Ridică un jurnal gros legat în piele. Tot jurnalul ăsta este plin de comparaţiile pe care le-am făcut din arhivele cu fosile disponibile. Verificând că nu a mai fost înregistrată nici o creatură similară până acum. Iar dacă toate astea nu reuşesc să-i convingă... Ea dădu la o parte un strat de căptuşeală din stofă. Poftim. Am adus asta.

*

Colin se uită lung la obiectul din valiză.

— Vai, este amprenta.

Ea dădu din cap.

— Am făcut un mulaj din ipsos.

El se mai uită puţin la mulaj. În peşteră, pe întuneric, „amprenta” arăta ca o adâncitură oarecare, cu trei vârfuri, în pământ. Operă a timpului şi a întâmplării, nu a vreunei creaturi primitive.

Dar acum, în lumina soarelui, mulat în relief în ipsos... putea să vadă limpede. Marginile erau definite şi netede. La fel ca urma de picior a unui om, amprentele degetelor erau individualizate şi separate de talpă. Chiar semăna cu un picior. Un picior reptilian enorm. Urma unei creaturi care ar fi putut să-l trimită pe un om să o ia la fugă şi să urle cât îl ţineau plămânii.

Colin trebuia să recunoască că era foarte impresionant.

Dar nicidecum la fel de impresionant ca Minerva însăşi.

În sfârşit, iată o licărire a femeii sigure şi inteligente, care venise la el acasă. Femeia pe care aşteptase să o revadă.

Aerul înviorător al dimineţii imprimă pielii ei o îmbujorare frumoasă, iar lumina soarelui înceţoşată o dezvăluia cu un efect încântător. Îşi strânsese bine tot părul negru şi bogat, pentru drum... cu excepţia câtorva bucle fermecătoare care i se ondulau alene de la tâmplă până la obraz. Mănuşile din piele de căprioară îi îmbrăţişau degetele ca o a doua piele. Rochia de călătorie era de catifea. Cu o croială splendidă şi colorată într-o nuanţă luxuriantă şi aprinsă, care oscila între roşu şi violet. În funcţie de felul în care lumina soarelui surprindea pluşul

dens al catifelei, rochia căpăta fie culoarea scânteietoare a neliniştii... fie nuanţa unei plăceri descătuşate şi intense.

Oricum ar fi fost, Colin ştia că ar fi trebuit să-şi coboare privirea, să se retragă încet şi să termine odată cu toată povestea asta.

— O să câştig premiul, spuse ea. Dacă tot nu mă crezi, o să ţi-o dovedesc.

— Serios, nu trebuie să...

— Nu cred doar eu asta. Ştiu că ai impresia că sunt nebună, dar el crede altceva. Scotoci prin buzunarul interior de la valiză şi scoase un plic. Poftim, citeşte.

El despături scrisoarea, ţinând-o cu grijă de margini. Rândurile erau scrise în stilul concis şi clar al unui bărbat.

— „Dragul meu prieten şi coleg”, citi el cu voce tare. „Ţi-am citit cu mare interes ultimele rapoarte din Sussex.” El survolă scrisoarea. Şi aşa mai departe. Ceva despre roci. Mai multe despre şopârle.

— Treci direct la sfârşit. Arătă cu un deget spre ultimul paragraf. Aici.

— „Aceste descoperiri pe care le-ai făcut sunt într-adevăr interesante”, citi Colin. „Mi-aş dori să te mai gândeşti şi să faci călătoria la Edinburgh pentru simpozion. Cu siguranţă premiul va fi al tău, fără nici o îndoială. Şi, chiar dacă ar fi o încurajare neînsemnată în comparaţie cu un cec de cinci sute de guinee, aş adăuga că îmi doresc foarte mult să facem cunoştinţă. Mă simt tot mai nerăbdător să mă întâlnesc, faţă în faţă, cu colegul a cărui erudiţie o admir atât de mult şi a cărui prietenie a...” Vocea lui rămase suspendată în aer. Îşi drese glasul şi reluă lectura. „A cărui prietenie a ajuns să-mi fie atât de dragă. Te rog...”

Colin se opri. „Atât de dragă?” În corespondenţa dintre un domn şi o domnişoară fără obligaţii, aceasta era practic o declaraţie de dragoste.

— „Te rog să întreprinzi această călătorie. Cu admiraţie, Sir Alisdair Kent”, încheie el.

Fir-ar al naibii! Intelectuala ciudată avea un admirator. Poate chiar un iubit. Ce straniu. Ce preţios. Cât de nespus de enervant.

— Iată, spuse ea. Sunt sigură că o să câştig premiul. Înţelegi?

— O, înţeleg. Acum îţi înţeleg micul plan. El făcu vreo câţiva paşi fără nici o ţintă, chicotind în sinea lui. Nu-mi vine să cred. Sunt folosit.

— Folosit? Ce vrei să spui cu asta? Este absurd.

El scoase un sunet dispreţuitor.

— Te rog. Şi eu care îmi făceam atâtea grijă că, dacă eram de acord cu călătoria asta, ar fi o necuviinţă. El ridică scrisoarea. Dar totul se rezumă la Sir Alisdair Kent. Aveai de gând să te prefaci că fugi cu mine, în speranţa de a-l vedea pe el. Tu eşti cea care mă foloseşte pe mine.

Ea smulse scrisoarea din strânsoarea lui.

— Nu te folosesc. Tu ai ieşi mai câştigat din povestea asta, în timp ce eu aş fi complet ruinată. Îţi ofer tot premiul. Cinci sute de guinee.

— Un preţ bun pentru inima mea sensibilă. El îşi apăsă o mână pe organul ofensat. Voiai să te joci fără milă cu afecţiunea mea. Sugerând să călătorim împreună săptămâni întregi. Un bărbat neînsurat şi o femeie nemăritată, nevoiţi să împartă camerele în toate zilele astea. El îşi arcui o sprânceană. În toate nopţile astea. Mi-ai fi aruncat priviri pe deasupra ochelarilor tăi micuţi, înnebunindu-mă cu toate cuvintele tale polisilabice. Împărţind patul meu. Sărutându-mă ca o seducătoare neobrăzată.

Ea flutură înfuriată din gene, în timp ce îşi împăturea la loc nepreţuita scrisoare.

— De ajuns.

Nu, nu era de ajuns. Nici pe departe. Colin ştia că nu-l respecta. Dar acum, când era cuprins de dorinţa pe care o trezea înăuntrul lui, ea ar fi trebuit măcar să răspundă cu o afecţiune pizmaşă şi totuşi neputincioasă. Ar fi fost doar o reacţie de bun-simţ. Dar nu, ea tânjise în tot timpul acela după un alt bărbat. Când se sărutaseră, oare se antrenase pentru această canalie de geolog?

Ea spuse:

— Nu este nevoie să-ţi baţi joc de mine. N-are nici un rost să fii crud. Sir Alisdair Kent este un coleg, nimic mai mult.

— Îi eşti dragă, spune scrisoarea aia. Nu doar dragă. „Atât de dragă.”

— Nici măcar nu... Ea îşi încleştă pumnul şi inspiră încet. Când vorbi din nou, îşi moderase vocea. Este un geolog strălucit. Şi orice admiraţie pe care ar simţi-o pentru mine se bazează strict pe munca mea. El este de părere că acea creatură care a lăsat urma o să fie înregistrată ca specie nouă. O să pot chiar să-i dau eu numele.

— Să-i dai tu numele? Colin aruncă o privire spre ipsos. De ce să te duci în Scoţia pentru asta? Îi poţi da numele chiar aici. Îţi sugerez „Frank”.

— Nu să-i dau un nume în sensul ăsta. Eu o să fiu cea care o să dea speciei o denumire ştiinţifică. În plus, şopârla asta era femelă.

El îşi lăsă capul într-o parte şi se uită lung la amprentă.

— Este o urmă de picior. De unde naiba ştii?

— Ştiu pur şi simplu. O simt. Cu vârful degetelor, ea urmări cu reverenţă forma cu trei degete. Creatura care a lăsat amprenta asta... sigur nu era o „Frank”.

— Francine, atunci.

Ea răsuflă cu putere.

— Ştiu că totul este o glumă pentru tine. Dar nu o să fie pentru colegii mei. Ea înveli din nou mulajul de ipsos în rolele de ţesătură şi le aşează bine. Orice ar fi fost această creatură, a fost reală. A trăit, a respirat şi a lăsat această urmă. Şi acum, la mii de ani distanţă... s-ar putea să schimbe felul în care înţelegem lumea.

Închise şi încuie valiza, sprijinindu-se cu un picior deasupra bagajului ca să strângă curelele de piele. Glezna subţire şi ciorapii înalţi i se dezvăluiră privirii lui. Atât de palidă şi sărutată de un contur atât de dulce. Nu ştia ce i se părea mai atrăgător... dezvăluirea erotică a gleznei sau încruntarea hotărâtă de pe frunte.

— Hai. Lasă-mă pe mine.

Colin întinse mâna ca să o ajute cu cataramele.

La îndemnul lui tăcut, ea încetă să se mai lupte cu curelele şi îl lăsă pe el să se ocupe. În treacăt, dosul palmei lui îi atinse uşor gamba. Un fior de dorinţă îl făcu să se cutremure. „Doamne.” Tocmai de aceea nu putea să fie de acord cu tot planul ei nebunesc.

El închise la loc cataramele şi se îndreptă de spate, scuturându-şi praful de pe mâinile înmănuşate.

— Probabil este bătrân, să ştii. Sau plin de negi.

— Cine?

— Tipul ăsta, Sir Alisdair.

Obrajii i se colorară într-un roşu stacojiu.

— Ziceam şi eu că este probabil mai bătrân decât Francine. Şi mai puţin atrăgător.

— Nu-mi pasă! Nu-mi pasă dacă este antic şi de demult, plin de negi, lepros şi cocoşat. Tot este erudit şi inteligent. Respectat şi respectuos. Şi tot este un bărbat mai bun decât tine. Ştii asta, şi eşti invidios. Eşti crud cu mine pentru că-ţi lingi mândria rănită. Îl privi de jos în sus cu o căutătură dispreţuitoare. Şi o să-ţi intre muşte în gură, dacă nu o închizi.

Pentru prima dată, Colin se trezi fără cuvinte. Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să-i asculte sfatul şi să-şi ridice maxilarul căzut.

Se simţi străfulgerată de un fior de hotărâre. Liniile feţei ei deveniră unghiuri neclintite.

— Gata. Eu plec la Edinburgh, cu sau fără tine.

— Poftim? Vrei să călătoreşti aproape opt sute de kilometri de una singură? Nu. Nu pot să te las să faci asta. Eu... eu ţi-o interzic.

Era prima încercare a lui Colin de a interzice ceva oricui şi funcţionă la fel de bine pe cât se aşteptase. Adică, deloc.

Ea pufni.

— Rămâi aici şi însoară-te cu Diana, dacă trebuie musai, dar eu nu o să particip la asta. Nu pot să stau pur şi simplu şi să mă uit.

— Doamne, tu de asta îţi faci griji? El îşi puse mâinile pe umerii ei ca să se asigure că ea era atentă. Nu o să mă însor cu Diana. N-am avut niciodată în plan să mă însor cu Diana. Încerc să-ţi spun asta de zile întregi.

Ea îl privi lung.

— Serios?

— Serios.

Zgomotul îndepărtat al tropotului de copite şi huruitul roţilor de trăsură zguduiră pământul. În timp ce se priviră lung unul pe celălalt, deveni tot mai puternic.

— Trebuie să fie diligenţa, spuse ea.

Colin aruncă o privire spre drum. Da, iată că venea. Momentul deciziei.

— Hai, spuse el. Lasă-mă să te ajut să-ţi duci lucrurile înapoi la pensiune.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Min...

— Nu. Nu mă pot întoarce. Pur şi simplu nu pot. Am lăsat un bileţel, spunând că am fugit. Până acum, probabil că s-au trezit şi o citesc. Nu pot să fiu fata care a strigat „fuga”. Fiinţa jalnică care şi-a adunat toate speranţele, şi-a împachetat trei valize şi s-a dus să stea pe marginea drumului în zori doar ca să revină acasă înfrântă şi fără nici o speranţă. Mama ar... Trase adânc aer în piept, se îndreptă de spate şi ridică bărbia. Pur şi simplu nu mai pot să fiu fata aia. Nu o să fiu.

În timp ce o privea, Colin fu încercat de cea mai ciudată dintre senzaţii, care se dezlănţui caldă şi savuroasă înăuntrul lui. Era un sentiment de privilegiu şi de uimire mută, de parcă ar fi asistat la una dintre micile minuni care erau la ordinea zilei în fiecare primăvară. Cum era mânzul pe care îl spăla mama lui şi care făcea primii paşi pe nişte picioare nesigure. Sau un fluture care îşi răsfira aripile catifelate şi umede ca să iasă din crisalidă.

În faţa ochilor lui, ea se transformase într-o nouă creatură. Încă uşor stranie şi nesigură, dar neînfricată. Şi îndreptându-se netulburată pe drumul ei spre a fi frumoasă.

Colin se scărpină pe gât. Şi-ar fi dorit să existe cineva prin apropiere spre care să se întoarcă şi să spună: „Tu vezi ce văd şi eu?”

— Chiar îţi doreşti asta, spuse el. Înseamnă atât de mult pentru tine.

— Da.

Ochii ei erau limpezi şi nicidecum şovăitori.

— Dacă plecăm în călătoria asta, nu mai avem cale de întoarcere.

— Ştiu.

— Şi înţelegi toate implicaţiile. Tot ceea ce pui la bătaie. La naiba, tot ce vei sacrifica definitiv, în clipa în care o să pleci cu mine?

Ea dădu din cap.

— Îmi dau la schimb acceptarea în lumea bună pentru şansa să fac parte din Societatea Regală de Geologie. Înţeleg perfect şi cred că este un târg foarte bun. Mi-ai spus să mă gândesc la mine, Colin. Ei bine, fac exact asta.

Întorcându-se, se ridică pe vârfuri şi îşi flutură braţele, făcându-i semn vizitiului.

— Opriţi! Opriţi, vă rog!

El rămase alături şi îi privi gesticulările disperate, absurd de fermecat de ele. „Bravo ţie, iubito! Bravo ţie!”

În timp ce trăsura se oprea, ea se întinse după valiza mai mică. Se uită la el zâmbind.

— Ultima strigare. Vii sau nu?

Capitolul 7

Drumul spre Londra era prăfuit, plin de şanţuri, accidentat şi un adevărat calvar.

Iar Minerva se bucura de fiecare kilometru pe care îl traversau.

Adică se bucura în linişte şi fără să-şi mişte nici măcar un muşchi. Nu avea spaţiu să se mişte deloc.

Înăuntrul diligenţei, stăteau câte patru oameni pe loc. Alţi doi călători împărţeau bancheta cu vizitiul. Minervei îi era aproape frică să numere câţi oameni călătoreau pe trăsură. Din ceea ce vedea prin fereastra trăsurii, picioarele le atârnau ca nişte stalactite. Dincolo de ele, îl

mai vedea din când în când pe Colin, mergând călare în dreptul diligenţei. Îl invidia pentru că avea aer proaspăt şi libertate de mişcare.

Dar, una peste alta, era încântată. Lăsase în spate deciziile chinuitoare şi pregătirile frenetice, iar acum putea pur şi simplu să se bucure de euforia faptului că reuşise. După ce îşi petrecuse toată adolescenţa dorindu-şi cu înverşunare să fugă de acasă... chiar o făcuse. Iar aceasta nu era vreo incursiune copilărească în pădure, cu un coş de picnic pregătit la repezeală şi un bileţel supărat care spunea pur şi simplu „Adieu”. Această călătorie avea o importanţă profesională serioasă. Era practic o călătorie de afaceri.

În această dimineaţă îşi luase propria viaţă în mâini.

Dar era bucuroasă că nu plecase singură în călătorie.

Când se opriră să se odihnească sau să schimbe caii, Colin se purtase deja exemplar în rolul lui de viitor mire atent. Nu o părăsise nici măcar o secundă şi avusese grijă de ea în cele mai mici detalii... îi adusese să bea sau se oferise să stea cu ochii pe valizele ei. Nu uitase să o atingă deseori. Aşezându-i subtil o mână pe cot, ajutând-o să urce în trăsură.

Ştia că atingerile nu erau spre plăcerea ei sau a lui, ci de ochii celor din jur. Aceste mici indicii fizice dădeau ceva de înţeles. De fiecare dată când o atingea, spunea fără cuvinte „Această femeie se află sub protecţia mea”.

Şi de fiecare dată când el trimitea acel mesaj, ea simţea o uşoară înfiorare.

Minerva fu deosebit de recunoscătoare pentru protecţia lui când ajunseră la Londra târziu în după-amiaza aceea şi se opriră la han. Era atât de obosită de pe drum, încât abia se mai ţinea pe picioare. Colin aranjă lucrurile cu hangiul, înregistrându-se amândoi sub un nume fictiv, fără să clipească măcar. Se asigură ca toate valizele ei să fie

urcate la etaj, comandă o cină simplă şi chiar trimise un curier care să-i facă rost de cele necesare pentru călătorie... câteva cămăşi curate, un brici de ras şi altele... mai degrabă decât să-şi facă propriile cumpărături şi să o lase pe Minerva de una singură.

De fapt, o făcu să se simtă atât de în siguranţă şi în largul ei, încât cam pe la jumătatea cinei compuse din friptură de vită şi morcovi fierţi, Minerva se simţi brusc lovită... izbită direct în faţă... de realitate. Se afla într-o cămăruţă, cu un pat de o persoană. Singură cu un bărbat care nu era ruda ei, nici soţul ei.

Îşi lăsă furculiţa jos. Îşi alungă ultima îmbucătură de mâncare cu o înghiţitură zdravănă de vin. Aruncă încet o privire prin încăpere.

Iată. Iată ce însemna să mai ai puţin înainte de a fi ruinată. Friptură de vită, morcovi fierţi şi un tapet urât, care se descojea de pe pereţi.

— Eşti foarte tăcut, spuse ea. Nici măcar nu m-ai tachinat vreodată azi.

El ridică privirea din farfurie.

— Asta pentru că te aştept, Morgana.

Ea strânse din dinţi. Serios, nici nu se mai sinchisea să-l corecteze.

— Aştepţi să fac ce?

— Să-ţi revii în fire. El făcu un gest despre cameră. Să opreşti totul. Să-mi ceri să te duc direct acasă.

— O. Ei bine, asta nu o să se întâmple.

— N-ai nici o îndoială?

Ea clătină din cap.

— Nici măcar una.

El mai turnă vin în cele două pahare.

— Nu te nelinişteşte deloc gândul că o să împarţi camera cu mine în seara asta şi că o să ştii ce o să însemne mâine?

— Nu, minţi ea.

Chiar dacă el nu fusese decât grijuliu şi protector de când plecaseră din Spindle Cove, ea nu reuşea să nu se simtă neliniştită în prezenţa lui. Era atât de chipeş, atât de arogant, aşa... teribil de masculin. Personalitatea lui părea să domine întreaga încăpere.

Şi Doamne, ea acceptase să împartă un pat cu el. Dacă ideea lui de a „împărţi un pat" presupunea mai multe decât a sta pur şi simplu unul lângă altul, ea nu ştia ce va face. Frica şi curiozitatea se luptau înăuntrul ei, în timp ce îşi amintea săruturile lui iscusite şi seducătoare din peşteră.

— Dacă te pot face să-ţi schimbi părerea... spuse el.

Ea închise ochii.

— Nu poţi.

El răsuflă prelung.

— Atunci, dimineaţa, o să mă ocup să găsesc loc într-o diligenţă care merge spre nord. Ar trebui să dormim cât se poate de mult.

Ea înghiţi în sec.

În timp ce el termina de mâncat, Minerva decise să caute un refugiu cunoscut. Ridicându-se de la măsuţa la care luau cina, se duse la valize şi o deschise pe cea mai mică... cea în care se aflau toate cărţile ei. Îşi scoase jurnalul. Dacă urma să prezinte la simpozion peste aproximativ o săptămână, trebuia să-şi organizeze cele mai recente descoperiri şi să le adauge în lucrare.

Luând un creion şi strângându-l între dinţi, închise valiza şi reveni cu jurnalul la masă. Îşi puse deoparte farfuriile goale şi îşi aranjă ochelarii, pregătindu-se să se apuce de lucru.

Deschise jurnalul către ultima pagină completată. Ceea ce văzu acolo o îngrozi.

Inima i se strânse în piept.

— O, nu. O, nu.

De peste masă, Colin ridică privirea din mâncarea lui.

Ea răsfoi disperată paginile.

— O, nu. O, Doamne. Nu se poate să fiu atât de proastă.

— Nu te limita. Poţi fi orice îţi doreşti. La privirea ei enervată, el răspunse: Ce? Te plângeai că nu te-am tachinat.

Ea îşi întinse braţele pe masă şi îşi aşează capul pe ele. Ridicând şi coborând încet fruntea, lovind-o de încheietură.

— Atât... Dar atât de... Proastă.

— Hai, fii serioasă! Sigur nu este atât de groaznic. Îşi dădu la o parte tacâmurile şi se şterse la gură cu un şerveţel. Apoi îşi împinse scaunul în jurul mesei, ca să stea lângă ea. Ce poate să te supere atât de tare?

El întinse mâna spre jurnal.

Ea înălţă capul.

— Nu, nu face asta!

Prea târziu. El îl ţinea deja în mâini. Răsfoi paginile, cercetând textul din zbor.

— Te rog să nu citeşti. Sunt toate numai minciuni, toate numai prostii. Vezi tu, este un jurnal fals. Am stat trează toată noaptea ca să-l scriu. Trebuia să-l las la pensiune, să le dau mamei şi surorilor mele impresia că ne-am îndrăgos... Ea se opri brusc înainte de a mai continua cu cuvintele ei prosteşti. Că ne pasă unul de altul deja de ceva timp. Ca să creadă în fuga noastră. Dar, evident, am făcut o greşeală. Mi-am adus jurnalul fals cu mine şi l-am lăsat pe cel real la Queen’s Ruby.

El zăbovi pe o anumită pagină, chicotind în sinea lui.

Faţa Minervei ardea în flăcări. Îşi dorea să dispară.

— Te rog. Te rog, nu-l citi.

Disperată, încercă să înşface jurnalul.

El îl trase înapoi şi se ridică de pe scaun.

— O, este extraordinar. Absolut extraordinar. Îmi aduci osanale atât de convingător. Îşi drese glasul şi citi cu voce tare şi pe un ton afectat. „Mama spune mereu că lordul Payne este tot ce ar trebui să fie viitorul ei ginere. Bogat, cu titlu, chipeş, fermecător. Mărturisesc...”

— Dă-mi-l.

Ea se apucă să-l urmărească, dar el se trase în spate, sărind peste pat şi oprindu-se de cealaltă parte a acestuia.

— „Mărturisesc”, continuă el pe un ton declamativ, „că mi-a luat mai mult decât celorlalţi ca să o recunosc, dar nici măcar eu nu sunt imună la farmecul masculin al lui Payne. Este atât de greu să-ţi aminteşti defectele lui de caracter, când te confrunţi atât de îndeaproape cu...” El coborî jurnalul şi rosti tărăgănat: „Cu perfecţiunea lui fizică”.

— Eşti un om oribil, oribil.

— Spui asta acum. Stai să vedem cum o să schimbi tonul când o să te confrunţi cu perfecţiunea mea fizică.

Ocoli patul şi se îndreptă spre ea.

Acum Minerva deveni obiectul urmăririi.

Merse cu spatele până ce se lovi de perete. Ca un copil care nu mai avea unde să se ascundă, închise ochii.

— Nu mai citi. Te rog.

El răsfoi caietul în timp ce apropia de ea.

— Dumnezeule! Sunt pagini întregi de descrieri. Onduleurile ştrengăreşti ale părului meu. Profilul meu perfect cizelat. Am ochii ca... diamantele?

— Nu diamante reale. Diamantele de Bristol.

— Ce sunt diamantele de Bristol?

— Sunt un fel de formaţiune stâncoasă. La exterior, arată ca nişte pietre obişnuite. Rotunde, de un cenuşiu-maroniu. Dar când le spargi, în interior sunt pline cu cristale într-o sută de nuanţe diferite.

De ce se chinuia? Omul nici măcar nu asculta.

— „Nimeni din jur n-ar putea să ghicească legătura dintre noi”, continuă el. „Pentru un spectator obişnuit, ar părea că-mi vorbeşte doar ca să mă tachineze. Dar în spatele tachinărilor lui se ascund sentimente mai profunde, ştiu asta. Un bărbat se poate lansa într-un flirt cu dezinteres sau chiar cu dispreţ. Dar nu tachinează niciodată fără afecţiune.” El îi aruncă o privire tăioasă. Astea sunt cuvintele mele. Avem aici un plagiat în toată regula.

— Îmi pare atât de rău. Mie nu-mi vin minciunile atât de uşor pe cât îţi vin ţie. Ea îşi ridică mâinile în aer. Ce contează? Cuvintele astea au fost o minciună când mi le-ai spus şi au fost o minciună când le-am scris. Nu înţelegi? Este un jurnal fals, tot ce scrie acolo.

— Nu şi partea asta. El arătă cu un deget spre centrul unei pagini. „Ne-am sărutat. Mi-a cerut să-i spun pe numele de botez, Colin.”

El o fixă cu o privire de nepătruns. Inima ei bătea nebuneşte în piept şi se trezi legănându-se uşor spre el. Pentru o clipă cu adevărat năucitoare, se gândi că poate o va săruta din nou.

Spera că o va săruta din nou.

Dar nu o făcu. Şi era convinsă că putea să audă pe cineva râzând undeva.

— Da, este adevărat, spuse ea. Mi-ai spus să-ţi zic pe numele de botez. Şi totuşi, tu nici măcar nu-ţi aminteşti care este al meu. Ea smulse jurnalul din mâna lui. Cred că ţi-ai luat deja suficient revanşa pentru timpul pierdut. De fapt, sunt sigură că ţi-ai depăşit cota de tachinări pe ziua de azi.

— Nu pot să folosesc un pic din cea de mâine?

— Nu.

Ea închise brusc jurnalul şi îl îndesă hotărâtă în valiză.

— Ei, hai. Nu te supăra. Ai spus-o chiar tu, se voia intenţio-nat ridicol.

— Ştiu. Nu asta m-a supărat atât de tare. „Nu complet.” Ci faptul că am uitat acasă celălalt jurnal. Pe cel adevărat, cu cele mai recente măsurători şi observaţii pe care le-am făcut.

— Am crezut că ai teancuri întregi de descoperiri.

— Am. Dar prezentarea mea o să fie mai slabă fără informa-ţiile acelea.

El se opri.

— Cât de slabă?

— O, nu-ţi face griji. Ea se chinui să schiţeze un zâmbet şi bătu uşor mulajul de ipsos din valiză. Cele cinci sute de guinee sunt asigurate. Atâta timp cât mai avem asta.

— Ei bine, spuse el. Slavă cerului pentru Francine!

Colin oftă apăsat şi îşi trecu o mână prin păr. Ce naiba făcea? Când ea îşi rostise micul ultimatum pe drum, nu-i lăsase altă opţiune decât să o însoţească. Simpla decenţă o impunea. Dar el îşi petrecuse toată ziua aşteptându-se ca ea să-şi revină în fire. Să renunţe la toată călătoria asta nebunească şi să-l roage să o ducă imediat înapoi la Spindle Cove. Cu toate acestea, hotărârea nu i se zdruncinase până acum. Şi un fel de forţă ciudată nu îi permitea nici în ruptul capului să o lase de izbelişte.

Colin nu ştia despre ce naiba de forţă era vorba. El se afla într-un han împreună cu ea, aşa că nu avea cum să-i spună pur şi simplu onoare sau datorie. Dorinţă de a proteja, poate? Milă? Simplă curiozitate? Ştia un singur lucru. Fără nici o urmă de îndoială, nu era vorba de cele cinci sute de guinee.

Din valiză, ea scoase un sul zdravăn din ceva alb.

— Ce ai acolo? întrebă el.

— Lenjerie de pat. N-am de gând să dorm pe asta.

Ea arătă spre patul murdar de paie.

Cât el o urmări, ea se lungi peste salteaua lăsată, întinzându-se şi aplecându-se în eforturile de a desfăşura pânza albă şi curată în toate cele patru colţuri ale patului. Colin observă că marginile cearşafului erau frumos tivite şi brodate cu un model delicat şi stilizat, pe care nu prea reuşea să-l distingă.

Ea se întinse după un al doilea sul. Pătura, îşi închipui el. Acesta avea aceleaşi motive pe margine. În centru, ţesătura era ornată cu un model ciudat şi uşor rotund, de mărimea unei roţi de docar. În timp ce ea netezi cutele, el îşi înclină capul şi privi lung modelul. Cusăturile atent brodate marcau un fel de spirală. Arăta mai degrabă precum o cochilie de melc înjumătăţită, dar interiorul era împărţit în zeci de spaţii complicate.

— Este un nautilus? întrebă el.

— Aproape, dar nu chiar. Este un amonit.

— Un amonit? Ce este un amonit? Sună a popor din Vechiul Testament care a fost bătut de soartă.

— Amoniţii nu sunt un popor biblic, răspunse ea pe un glas încărcat de toleranţă încordată. Dar au fost bătuţi de soartă.

— Nimiciţi.

Trăgând de aşternut, ea îi aruncă o privire.

— Nimiciţi?

— Gramatical vorbind, cuvântul pe care îl cauţi cred că este „nimicit”.

— Ştiinţific vorbind, cuvântul pe care îl caut este „dispărut”. Amoniţii au dispărut. Ne sunt cunoscuţi doar din fosile.

— Şi din cearşafuri, se pare.

— Ştii... Îşi dădu la o parte o şuviţă care îi atârna pe faţă. Ai putea să-mi dai o mână de ajutor.

— Dar îmi place atât de mult să stau să mă uit, spuse el, doar ca să o scoată din minţi. Cu toate acestea, apucă

marginea cearşafului de deasupra şi îşi trecu degetul peste cusătură în timp ce îl îndreptă. Deci tu ai făcut asta?

— Da. Chiar dacă, judecând după tonul ei, nu fusese realizat cu prea mare drag. Mama a insistat mereu, încă de când aveam doisprezece ani, să-mi petrec câte o oră pe seară brodând. Ne punea mereu pe toate trei să ne coasem diferite lucruri pentru trusouri.

Trusouri. Cuvântul îi atrase atenţia.

— Ţi-ai adus trusoul?

— Normal că mi-am adus trusoul. Ca să creez iluzia unei fugi, evident. Şi a fost cel mai logic loc în care să o pun pe Francine. Toate sulurile de ţesătură moale sunt perfecte pentru o căptuşeală bună.

Simţi înăuntrul lui junghiul unei emoţii, care dispăru înainte ca el să reuşească să-i dea un nume. Vină, cel mai probabil. Acestea erau lenjerii menite să-i împodobească patul conjugal, iar ea le întindea pe o saltea pătată din fân într-un han amărât.

— În orice caz, continuă ea. Fiindcă m-a obligat mama să brodez, eu am insistat să aleg un model care să mă intereseze. Nu am înţeles niciodată de ce fetele sunt puse mereu să coasă flori şi panglici insipide.

— Ei bine, doar ca să-mi dau cu părerea... Colin îndreptă marginea lui de aşternut. Poate pentru că pare încântător şi romantic să dormi pe un pat de flori şi panglici. În timp ce a împărţi patul cu un melc de mare preistoric pare dezgustător.

Ea îşi încleştă maxilarul.

— Eşti binevenit să dormi pe podea.

— Am spus dezgustător? Voiam să zic încântător. Mi-am dorit dintotdeauna să dorm cu un melc de mare preistoric.

Ea nu se lăsă impresionată.

— Am muncit din greu la asta. Calculele au fost complicate. Am numărat sute de cusături ca să execut

corect fiecare secţiune în parte. Ea îşi trecu vârful unui deget peste cutele firelor, care se desenau în spirală din centru. Îţi dai seama că nu este doar un model ales la întâmplare. Natura respectă principiile matematice. Fiecare secţiune din cochilia amonitului se măreşte spre următoarea, conform unui exponent exact care rămâne neschimbat.

— Da, da. Înţeleg. Este un logaritm.

Ea ridică brusc capul. Îşi aranjă ochelarii şi se uită lung la el.

— Ştii, spuse el, modelul ăsta începe să-mi placă până la urmă. Melcii de mare nu-ţi trezesc nici o pasiune, dar logaritmii... Mi s-a părut dintotdeauna că, în sine, cuvântul sună splendid de indecent. El îl lăsă să i se plimbe pe buze cu o intonaţie plină de senzualitate. Logaritm. Schiţă o tresărire exagerată. Ooo... Da, mulţumesc şi aş mai vrea.

— Mulţi termeni matematici sună aşa. Cred că pentru că toţi au fost inventaţi de bărbaţi. „Ipotenuză” este de-a dreptul obscen.

— „Patrulater” îmi trezeşte în minte imagini foarte carnale.

Ea rămase tăcută multă vreme. Apoi arcui una dintre sprâncenele întunecate.

— Nu atât de multe ca „romb”.

Doamne sfinte. Cuvântul acela chiar era necuviincios. Felul în care îl pronunţă ea avu efecte destul de necuviincioase asupra lui. Fu nevoit să admire felul în care ea nu se eschiva de la nici o provocare, cum revenea în joc cu o replică mereu nouă şi surprinzătoare. Într-o bună zi, va fi iubita foarte creativă a unui bărbat teribil de norocos.

El chicoti, scuturându-se de dorinţa care îl copleşise brusc.

— Avem cele mai ciudate conversaţii.

— Conversaţia asta mi se pare mai mult decât ciudată. Este şocantă de-a dreptul.

— De ce? Pentru că înţeleg principiul unui logaritm? Ştiu că eşti obişnuită să-mi vorbeşti cu cuvinte scurte şi simple, dar am avut cea mai bună educaţie pe care i-o poate oferi Anglia unui tânăr aristocrat. Am studiat atât la Eton, cât şi la Oxford.

— Da, dar... cumva, nu mi te-am imaginat niciodată luând note mari la matematică.

Ea îşi întinse mâinile la spate, dezlegând legăturile rochiei. De parcă ar fi uitat că el se afla chiar acolo sau ca şi cum nu ar fi avut nici o reţinere să se dezbrace în faţa lui.

Colin simţi că vrea să scrijelească un semn pe stâlpul patului. Sigur, acum trecea la un nou nivel în cariera lui amoroasă. Nu mai vrăjise niciodată o femeie cu o discuţie despre matematică. Nu s-ar fi gândit niciodată să încerce.

Slăbindu-şi propria lavalieră, spuse:

— De fapt, n-am luat note mari la matematică. Aş fi putut să iau. Dar m-am asigurat să nu se întâmple.

— De ce?

— Glumeşti? Pentru că nimănui nu-i plac băieţii care excelează la matematică. Nişte plictisitori încrezuţi, aplecaţi mereu deasupra tăbliţelor lor. Toţi au patru ochi şi nici un prieten.

El tresări, dându-şi numaidecât seama ce spusese. Dar era deja prea târziu.

Ea încremeni, cu braţele îndoite în încercarea de a se descheia la rochie. Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul ei. Pufni şi rămase cu privirea aţintită într-un colţ.

La naiba, reuşea să o rănească întotdeauna.

— Min, n-am vrut să...

— Întoarce-te, spuse ea şi îi făcu un semn cu mâna. Este târziu şi sunt obosită. Scuteşte-mă de scuzele tale şi întoarce-te cu spatele cât mă dezbrac. O să-ţi spun când cei patru ochi ai mei sunt bine ascunşi sub dezgustătorul melc de mare.

El se supuse şi se întoarse cu spatele. În timp ce se descheia la manşete, încercă să-şi astupe urechile ca să nu audă foşnetul ţesăturii. Nu reuşi. Nu-şi putea împiedica imaginaţia să nu o ia pe câmpii, pictând imagini după imagini cu ea scoţându-şi rochia, dezlegând panglicile corsetului. Auzi o răsuflare uşurată şi un fior îl trecu pe coloană atunci când recunoscu suspinul adânc şi seducător pe care îl scotea o femeie când, la final de zi, sânii îi erau eliberaţi din strânsoarea hainelor.

Sângele i se învolbură în vene şi îşi înăbuşi un oftat. Îşi spuse că era bărbat. În cameră era o femeie dezbrăcată. Nu avea ce face în privinţa reacţiei lui fizice. Era vorba de biologie pură. Păsările simţeau asta. Albinele simţeau asta. Până şi melcii de mare preistorici simţeau asta.

Auzi stropi delicaţi din direcţia lavoarului, în timp ce ea îşi trecea o cârpă umedă peste fiecare contur voluptuos şi dezgolit. Serios, acum nu făcea decât să-l chinuie. Probabil că şi-o merita.

În cele din urmă, auzi patul scârţâind.

— Poţi să te întorci acum.

Se întoarse, perfect convins că o va găsi ghemuită sub aşternuturi, cu faţa la perete. În schimb, o zări întinsă pe o parte, uitându-se direct la el.

— O să mă dezbrac, spuse el. Nu vrei să te întorci?

— Nu cred, nu. Ea îşi sprijini capul în mână. N-am mai văzut niciodată un bărbat gol. Nu în carne şi oase, nu de aproape. Poţi să-ţi spui că-mi satisfac curiozităţile ştiinţifice. Privirea îi deveni pătrunzătoare. Sau spune-ţi că este o scuză, dacă preferi aşa.

O, chiar că era o fată deşteaptă. Deci, el va plăti cu propria umilire nudă pentru toate momentele în care o tachinase şi pentru toate insultele necugetate. Până şi Colin trebuia să recunoască... era pedeapsă dreaptă.

— Aş fi mai mult decât fericit să te las să-mi examinezi perfecţiunea fizică în ansamblu. Dar numai dacă o văd şi eu pe a ta. În faţa tăcerii ei uluite, el răspunse: Este doar corect. Ochi pentru ochi... Şi piept pentru sân.

— Şi cum să fie corect? Tu ai văzut nenumăraţi sâni.

La naiba, felul în care rostise cuvântul. Atât de direct, fără nici o urmă de sfială. Tocmai când îşi recăpătase sângele-rece, ea nu făcea decât să-l stârnească fără a-i mai lăsa nici o urmă de speranţă.

— Nu ştiu de ce ai avea nevoie să arunci o privire la sânii mei, continuă ea. Şi, cum ţi-ai fluturat cu mândrie... pieptul... de faţă cu jumătate dintre femeile din Anglia, mi se pare straniu că te apuci acum să faci apel la modestie.

— Este adevărat, spuse el nepăsător, că am fost binecuvântat să văd o mulţime de sâni în viaţa mea. Dar fiecare este diferit, iar pe ai tăi nu i-am văzut.

Ea se făcu mică în aşternuturi, ghemuindu-se în cochilia brodată.

— Nu sunt cu nimic ieşiţi din comun, sunt convinsă.

— O să hotărăsc eu asta.

Ea îşi împinse bărbia înainte.

— Prea bine. Iată cea mai bună ofertă pe care ţi-o pot face. Jumătate din goliciunea mea pentru toată goliciunea ta.

El se prefăcu că se gândeşte la spusele ei.

— Batem palma.

Ridicându-se în capul oaselor, ea descheie partea din faţă a cămăşii. Apoi îşi trase mânecile de pe fiecare umăr, ascunzându-şi atent sânii în spatele picioarelor îndoite.

Braţele îi erau arse de soare, dar umerii i se desenau în linii palide şi graţioase de frumuseţe.

După ce se dezbrăcă până la talie, se aplecă în spatele peretelui format de genunchi şi lansă o provocare.

— Tu primul.

El îşi scoase cămaşa peste cap şi o azvârli deoparte. Apoi se descheie la nasturi şi îşi lăsă pantalonii să coboare fără nici o altă formalitate.

Ei bine, nu chiar fără nici o formalitate. Mişcările îi erau încărcate de o atitudine de paradă. Erecţia lui tot mai pronunţată aproape că trâmbiţa ca să primească atenţie, ţâşnind netulburată din cuibul de cârlionţi negri. Cerând atenţie, într-un mod stânjenitor şi adolescentin.

— Acum este rândul tău, spuse el.

Fidelă cuvântului dat, ea coborî genunchii şi îşi dezvălui pieptul dezgolit.

Se studiară din priviri.

Ea avea dreptate, îşi spuse el în gând. Sânii ei nu erau cu nimic ieşiţi din comun. Pentru început, erau în număr de doi. Numărul firesc. Erau rotunzi şi de o mărime medie, completaţi de sfârcuri proeminente. În cameră era prea întuneric ca să-şi dea seama de nuanţa exactă a muguraşilor încreţiţi, dar el nu era un bărbat pretenţios. Rozalii, vişinii, roşietice, maronii... noaptea, toate aveau acelaşi gust.

Nu, empiric vorbind, sânii ei, chiar dacă atrăgători, nu erau mai mult sau mai puţin ispititori decât majoritatea sânilor pe care îi văzuse la viaţa lui. Dar ceea îi tăie răsuflarea era ea cu totul. Imaginea pe care o crea, aşezată acolo pe jumătate dezgolită într-un cuib şifonat de aşternuturi albe şi curate. Părul ei negru alunecând în valuri peste umeri şi ochelarii care i se odihneau... ispititor de strâmbi... pe vârful nasului. Buzele senzuale, de culoarea prunei, abia întredeschise.

Arăta ca o amintire sincopată. Un vis înfierbântat. Sau poate o frântură din viitor.

„Încetează. Nu te gândi la asemenea lucruri.”

— Sigur nu este mereu aşa? întrebă ea, aplecându-se înainte şi privind concentrată.

— Aşa cum?

— Aşa de... mare. Şi de activ.

Membrul lui încordat mai vibră într-o tresărire nerăbdătoare. Ca un ogar prost antrenat.

— Ai făcut asta intenţionat? întrebă ea, părând uimită.

O, câte lucrurile mârşave nu-şi dori Colin să facă în clipa aceea cu bună ştiinţă. Cu intenţie. În intenţia explicită de a aburi ochelarii aceia şi de a o face să geamă sub efectul unei încântări descătuşate.

— Nu am de gând să te seduc, spuse el.

După o mică întârziere, ea scutură uşor hotărât din cap. Privirea ei reveni alene spre chipul lui. Cu vârful unui deget, îşi împinse ochelarii pe podul nasului.

— Scuză-mă, ce ai spus?

— Nu am de gând să te seduc, repetă el. Nici în seara asta, nici altcândva. Mă gândeam că ar trebui să-ţi spun asta.

Ea îl privi lung.

— Am vorbit serios în prima noapte la castel. Că nu ruinez fetele inocente. Vezi tu, am regulile mele.

— Ai reguli. Pentru femeile pe care le seduci?

— Nu. Nu. Pentru mine.

— Deci există un... un cod etic al crailor. Un fel de cod de onoare al seducătorilor. Asta vrei să-mi spui?

— Oarecum. Vezi tu, un tip obişnuit, care nu-şi propune decât să se culce cu fetele care îi plac... Ei bine, poate că el n-ar avea nevoie de reguli. Dar când un bărbat îşi începe aventura cu scopul foarte serios de a nu-şi petrece singur nici o noapte... trebuie să traseze o serie de reguli.

Că-ţi vine să crezi sau nu, chiar am câteva principii de viaţă.

— Iar aceste reguli sunt...?

— Încep cu bunele maniere elementare, bineînţeles. Spunând „te rog” şi „mulţumesc” şi respectând dictonul „Doamnele mai întâi”. N-am nici o preferinţă în privinţa locurilor, dar am unele interdicţii când vine vorba de frânghii şi eşarfe.

Ea păru evident uluită.

— Frânghii şi...

— N-am o problemă să încerc, dar nu accept să fiu legat. În plus... El enumeră pe degete limitele impuse. Fără fecioare. Fără femei uşoare. Fără femei aflate în situaţii financiare dificile. Fără surori ale fostelor iubite. Fără mame ale fostelor iub...

— Mame? chiţăi ea.

El ridică din umeri. În spatele acestei reguli stătea o poveste destul de amuzantă.

El spuse:

— Ascultă, nu este important să auzi toate regulile. Ideea este că am nişte reguli. După cum ţi-am mai explicat deja, seducerea ta ar însemna să le încalc. Deci asta nu o să se întâmple. Şi mi s-a părut cel mai bine să atac subiectul acum, în timp ce stau aici dezbrăcat în faţa ta. Pentru că, dacă aduceam asta în discuţie în orice alt moment, ai fi putut să te simţi ofensată şi să presupui că nu sunt atras de tine. El arătă spre membrul tare... hotărât, plin, ridicol de optimist. După cum poţi observa fără nici o problemă, nu este cazul.

Ea nu spuse nimic preţ de câteva clipe. Observând.

— Ai avut dreptate, spuse ea spre mădularul lui. Avem cele mai ciudate conversaţii.

El îşi frecă faţa cu ambele mâini şi scoase o răsuflare lentă şi adâncă.

— Nu este prea târziu ca să-ţi salvezi reputaţia, să ştii. Aş putea să te duc chiar acum la reşedinţa lui Bram şi a Susannei şi ai putea să-ţi strângi aşternuturile şi să le păstrezi bine. Ştii tu, pentru un bărbat care să fie în stare să aprecieze pe deplin... munca pe care ai depus-o. Importanţa ei. Fac parte din trusoul tău. Ar trebui să fie speciale.

Dacă rămâneau singuri în această cameră... o domnişoară nemăritată şi un crai celebru... chiar nu mai conta ce făceau cu adevărat pe aşternuturile brodate astă-seară. Chiar dacă lenjeria nu se păta cu sudoarea lor, sămânţa lui sau sângele ei de fecioară, era distrusă. Când se va întoarce nemăritată din întreaga lor aventură, ea va fi ruinată. De nemăritat, în ochii înaltei societăţi.

Ea se rostogoli pe spate şi se uită în tavan.

— Am terminat, nu-i aşa?

El îşi înăbuşi valul de vinovăţie care îl cuprinse dintr-odată, amintindu-şi că toată călătoria era ideea ei şi ea era foarte conştientă de consecinţele pe care le implica. Singură şi le aranjase pe toate şi aceasta era situaţia în care intrase de bunăvoie. Colin va împărţi patul cu ea. Aşa le fusese înţelegerea.

— Eu dorm mereu deasupra aşternuturilor, spuse el, aşezându-se pe marginea saltelei. Atâta timp cât tu rămâi sub ele...

— O să fie ceva între noi.

„Ceva.” Da. Ceva de grosimea unei frunze de mesteacăn.

În timp ce se uita lung la tavan, amintirea sânilor ei păru să rămână suspendată acolo în întuneric. Ca două luni minunate şi rotunde, fixate de căpriori, ispitindu-l să le atingă. Să le guste. Colin ştia prea bine că nu avea nici un sens să întindă o mână spre mirajul lor, dar mădularul lui naiv se încordă şi se arcui, atât de plin de speranţă.

Închise ochii şi încercă să-şi îndrepte gândul spre cele mai puţin excitante lucruri cu putinţă. Păianjeni cu picioare păroase. Tărtăcuţe cu gâtul lung şi pete, care îl făceau să se gândească la organele genitale afectate de sifilis. Piure de mazăre. Mirosul de praf şi ceară de albine al oamenilor teribil de bătrâni.

Apoi, o imagine cu totul diferită îi înflori în minte. Una care îl făcu să râdă cu gura până la urechi.

— Ce s-a întâmplat?

Ea părea somnoroasă. O invidia pentru asta.

— Nimic, spuse el. Tocmai îmi închipuiam reacţia mamei tale în clipa asta.

Capitolul 8

— Unde este Minerva? Lăsând deoparte pachetul de cărţi, doamna Highwood pocni din degete spre una dintre chelneriţele de la Bull şi Blossom. Hei, tu. Cum spuneai că te cheamă?

— Pauline, doamnă.

— Pauline, da. Fugi repede până la pensiune şi spune-i îndărătnicei mele fiice că vreau să ni se alăture numaidecât aici. Numaidecât! Spune-i să înceteze cu mâzgălitul ei. A ratat deja ceaiul de după-amiază şi cina. O să facă lecţia cu domnişoara Taylor, apoi o să fie a patra jucătoare la whist. O să fie o fiică ascultătoare sau nu o mai recunosc. O să-mi iau de tot mâinile de pe ea.

Cu o reverenţă, Pauline se întoarse şi se duse să facă ce i se ceruse.

Aşezată lângă Charlotte la pian, Kate Taylor zâmbi în sinea ei. Dintre toate falsele ameninţări. Se îndoia că Minerva va simţi vreun singur fior, dacă doamna Highwood ar fi renunţat la campania ei neobosită de îmbunătăţiri feminine şi şi-ar fi luat cu totul mâinile de pe fiica ei mijlocie.

Kate simţea o mare empatie pentru cicălitele domnişoare Highwood... uneori, mai multă empatie decât invidie, ceea ce spunea ceva. Kate nu avea deloc familie, cu excepţia cercului de prietene de aici, din Spindle Cove. Nici casă, cu excepţia pensiunii Queen’s Ruby. Era orfană, crescută de bunătatea unor binefăcători anonimi şi educată la Şcoala de fete Margate din Herefordshire.

În ciuda tuturor nopţilor pe care şi le petrecuse plângând în perna din dormitorul aflat în mansarda rece şi austeră, pledând şi târguindu-se cu Dumnezeu pentru o mamă a ei... Din când în când, comportamentul doamnei Highwood o făcea pe Kate să se simtă recunoscătoare pentru rugăciunile ei rămase fără răspuns. Părea că nu toate mamele erau o binecuvântare.

— Reia ultimul solfegiu, Charlotte, îi spuse Kate tinerei eleve. Ai grijă aici la ritm. Lovi uşor partitura cu un indicator subţire. Este complet greşit cum apeşi pe clape când interpretezi seria de şaisprezecimi şi este un lucru care te încetineşte.

Întinzând mâna peste încheietura lui Charlotte ca să-i arate, îi spuse:

— Începi cu arătătorul, vezi? Şi apoi continui cu degetul mare.

— Aşa?

Charlotte îi imită tehnica.

— Da. Încet de două ori, pentru exerciţiu. Apoi încearcă să o faci rapid.

În timp ce Charlotte repeta pasajul, Kate auzi o serie de pocnete discrete din direcţia barului.

Erau provocate de caporalul Thorne. Stătea cu profilul lui aspru îndreptat spre ele, singurul lui tovarăş fiind o halbă de bere de pe bar. Indiferent că era vina gamelor repetitive, amestecatului de cărţi sau afirmaţiilor stridente ale doamnei Highwood, Thorne era clar nefericit că împărţea încăperea cu cineva.

În timp ce Charlotte se apucă să repete a doua oară acelaşi pasaj, Kate se uită cum uriaşul masiv şi neîndurător schiţa o grimasă spre berea lui. Apoi îşi împreună mâinile pe tejghea şi se apucă să-şi trosnească degetele de la mâna stângă. Unul câte unul. Înadins. Cu o notă de rău augur, vag ameninţătoare, sugerând că putea să spargă ceva... sau să bată pe cineva... dacă anevoiosul lor exerciţiu muzical mai continua mult.

— Exersează de trei ori, Charlotte, spuse Kate şi se îndreptă de spate.

Fără îndoială, Thorne era o prezenţă intimidantă... dar nu avea să pună capăt mai devreme lecţiei lor. Repetiţia era esenţială în muzică, iar doamnele aveau tot dreptul să se afle la Bull and Blossom. Era atât ceainăria lor, cât şi taverna domnilor.

În momentul în care Charlotte îşi intră în mână cu arpegiul, interpretând cu uşurinţă cadenţa, clopoţelul zornăi şi Pauline se întoarse din misiunea ei.

— Ei bine, fetiţo? întrebă doamna Highwood. Unde este?

— Domnişoara Minerva nu este acolo, doamnă Highwood.

— Cum? Nu este acolo? Ba bineînţeles că este acolo. Unde altundeva să fie?

— Sigur nu v-aş putea spune, doamnă. Când i-am spus domnişoarei Diana că o căutaţi, ea...

În clipa aceea, Diana intră valvârtej pe uşă.

Cărţile cerate de joc alunecară pe masă în timp ce doamna Highwood ridică privirea.

— Ai grijă, dragă. O să ai o criză.

— A plecat, spuse Diana, înghiţind cu greu şi inspirând încet şi adânc. Ridică o bucată de hârtie. Minerva a plecat.

Charlotte se opri din cântat.

— Cum adică a plecat?

— A lăsat un bileţel. Probabil a căzut de pe birou. N-am dat de el până acum.

Diana netezi hârtia şi o întinse, pregătindu-se să citească.

De parcă ar fi fost mai degrabă la biserică decât în ceainărie, doamnele se ridicară la unison de pe scaune, pregătite să asculte ce se va citi. La bar, până şi caporalul Thorne păru să ciulească subtil urechile.

— „Dragă Diana”, citi din bileţel frumuseţea cu părul auriu, „Îmi pare rău că vestea vine ca o surpriză atât de mare. Tu, Charlotte şi mama nu trebuie să vă faceţi deloc griji. Sunt în siguranţă, călătorind spre nord cu lordul Payne. Am fugit în Scoţia ca să ne căsătorim. Ne...” Diana coborî hârtia şi se uită la mama ei. „Ne iubim la nebunie.”

Tăcerea care se lăsă deveni răsunătoare.

Charlotte fu prima care o rupse.

— Nu. Nu. Trebuie să fie o greşeală. Minerva şi lordul Payne, să fugă? Se iubesc? Nu se poate.

— Cum să fie plecaţi de dimineaţă? întrebă Kate. N-a obser-vat nimeni?

Diana ridică din umeri.

— Minerva este mereu pe afară, explorând golful şi stâncile. Nu este ceva neobişnuit ca ea să dispară înainte

de micul dejun, ca să apară din nou doar odată cu lăsarea întunericului.

Kate îşi luă inima în dinţi şi i se adresă elefantului din încăpere.

— Caporal Thorne?

El ridică privirea.

— Când l-ai văzut ultima dată pe lordul Payne?

Bărbatul cel mare se încruntă spre bar şi înjură.

— Azi-noapte.

— Atunci trebuie să fie adevărat, spuse Diana. Au fugit.

O altă grijă îi făcu inima să tresară în pieptul lui Kate. Se apropie de Diana şi îi atinse braţul.

— Eşti teribil de dezamăgită?

Diana păru nedumerită.

— Pentru ce?

Kate îşi înclină capul spre doamna Highwood, rămasă încă mută de uimire.

— Ştiu că mama ta avea asemenea speranţe pentru tine şi lordul Payne.

— Da, dar eu nu i le-am împărtăşit niciodată, şopti ea. El este destul de fermecător şi de chipeş, dar sentimentele mele faţă de el nu au depăşit niciodată linia prieteniei. Adesea m-am gândit că ar fi o uşurare, la drept vorbind, dacă s-ar însura cu altă femeie. Dar nu mi-am închipui niciodată că Minerva...

— Minerva îl detestă pe omul ăsta, interveni Charlotte. Mi-a spus asta, de multe ori. Ea smulse scrisoarea din mâna Dianei. Nu-mi vine să cred că a fugit cu el. Mi-ar fi mai uşor să cred că a fost răpită de piraţi.

Kate ridică un umăr.

— Uneori, o aparentă antipatie poate să ascundă o atracţie.

— Dar luni de zile n-au făcut altceva decât să se ciondănească, spuse Charlotte. Şi de cele mai multe ori, lordul Payne nici măcar nu-şi aminteşte cum o cheamă.

— A invitat-o la dans seara trecută, sublinie Diana.

— Este adevărat, au dansat, spuse Kate. Dar mai degrabă lamentabil. Totuşi, cine să-şi fi închipuit un asemenea lucru?

— Nimeni. Pentru că nu este adevărat.

Caporalul Thorne se trase dinspre bar şi se ridică în picioare, aproape dând cu capul de căpriorii expuşi şi vopsiţi în negru. Cu paşi apăsaţi, el traversă încăperea pentru a se alătura grupului lor.

— Payne pune ceva la cale, vă garantez. O să mă duc după ei. Dacă plec acum, pot să ajung la Londra până dimineaţă. El se uită la Diana. Dacă se află în orice punct de pe drumul spre Marele Nord, eu şi lordul Rycliff o să-i găsim şi o s-o aducem pe sora ta acasă.

— Nu!

Toată lumea se întoarse spre sursa acestei obiecţii: doamna Highwood. Femeia rămăsese înmărmurită, cu palmele lipite de masă, cu privirea aţintită în faţă. Kate nu era sigură că văduva clipise măcar o dată de când Diana citise scrisoarea.

— Nu se duce nimeni după ei, spuse femeia mai în vârstă. Am ştiut din prima clipă că lordul Payne o să fie ginerele meu. Prietenele mele îmi spun mereu că intuiţia mea nu are egal. Îşi apăsă o mână pe piept. Bineînţeles, m-am gândit că Diana o să fie cea care să-i atragă atenţia, la cât este de frumoasă. Dar se pare că n-am ţinut cont de inteligenţa Minervei. Ochii albaştri străluciră. Nu-mi pot imagina ce a făcut fata asta vicleană ca să-l prindă în mreje.

— Sigur Minerva este cea care a fost prinsă în mreje, ripostă Charlotte. Vă spun că n-ar fi fugit niciodată cu lordul Payne. Se poate să fi fost răpită!

— Mă îndoiesc că a fost răpită, Charlotte, spuse Diana. Dar, mamă, trebuie să recunoşti că această răsturnare de situaţie este extrem de neaşteptată.

— Mai degrabă incredibilă. Thorne îşi încrucişă braţele. Omul pune ceva la cale.

— Poate că este îndrăgostit, susţinu Kate. După cum spune scrisoarea.

Thorne clătină din cap.

— Imposibil.

— Imposibil? Kate era foarte enervată în numele Minervei. De ce este imposibil ca un bărbat să se îndrăgostească de o fată neobişnuită? Poate că Minerva nu este cea mai frumoasă dintre fete. Dar poate că lordul Payne a văzut ceva minunat în mintea ei curioasă sau în spiritul ei independent. Este chiar aşa de neînţeles că o fată imperfectă ar putea să fie iubită?

Familia Highwood îşi întoarse privirile într-o tăcere stânjenitoare şi Kate ştiu că mersese prea departe. Aici era vorba despre Minerva, nu despre ea. Situaţiile lor nu erau asemănătoare. Poate că Minerva nu era cea mai frumoasă dintre fete, dar era totuşi o doamnă dintr-o familie bună şi cu o avere modestă.

Kate era singură şi săracă, fiind pe deasupra blestemată şi cu o imperfecţiune fizică. Nici un domn răvăşitor nu i-ar fi propus să fugă cu el şi nici măcar nu ar fi invitat-o la dans. Dar, oricât ar fi fost de stupid, ea se agăţa cu înverşunare de speranţa iubirii. La urma urmei, se agăţase de această speranţă toată viaţa. Cu greu se mai putea desprinde de ea acum.

— Minerva este prietena mea, spuse ea simplu. Şi sunt încântată pentru ea.

— Dacă este prietena ta, ar trebui să fii îngrijorată. Încruntarea din privirea lui Thorne era intensă. Trebuie să o salvăm.

Kate îşi împinse bărbia în faţă şi îl tră cu profilul ei. Profilul ei imperfect, cu o pată de culoarea vinului de Porto.

— Asta n-ar trebui să decidă mama ei?

Doamna Highwood o apucă de cot.

— Da, domnişoara Taylor are dreptate! Ar trebui să sărbătorim. Închipuiţi-vă... Minerva mea, cea ciudată şi înţepată, a fugit cu un viconte. Unii ar spune că este neaşteptat, incredibil. Dar dacă nu mă convinge cineva de contrariul... Un zâmbet înflori pe chipul femeii, făcând-o să arate cu zece ani mai tânără. Eu spun că este o minune.

Capitolul 9

Minerva se trezi în miezul nopţii.

Cu picioarele împletite cu ale lui.

Pentru o clipă, se simţi traversată de o groază teribilă şi paralizantă, până îşi aminti exact unde, când... şi cu cine era. De îndată ce-şi aminti că se afla într-un han din Londra, iar piciorul greu care îi atârna cu atâta indiferenţă peste picioare nu aparţinea nimănui altcuiva decât lordului Payne...

Atunci se dezlănţui adevărata frică.

El oftă în somn, cuibărindu-se mai aproape. Braţul lui era înfăşurat strâns în jurul taliei ei.

O, Doamne. Braţul lui era înfăşurat în jurul taliei ei.

Iar acesta nu era cel mai cumplit lucru. El părea să o acopere cu totul, iar ea părea să fie aşezată cu totul... sub el. Parfumul şi căldura lui o acopereau ca o pătură. Bărbia lui se odihnea grea pe umărul ei, iar nasul lui se lipise de locul delicat de sub urechea ei. Da, aşternutul brodat mai forma încă o barieră moale şi elastică între trupurile lor. Dar, în afară de asta, corpurile le erau înlănţuite, încât ai fi zis că erau unul şi acelaşi.

Se uită lung în tavan. Pulsul i se zbătea în gât. Dorinţa de a se mişca era insuportabilă şi totuşi nu îndrăznea să se agite.

Timp de minute bune, rămase nemişcată. Doar respirând. Privind în întuneric. Ascultând bătăile nebuneşti ale propriei inimi şi simţind pe gât căldura blândă a răsuflării lui.

Şi apoi, dintr-odată, tot corpul lui împietri. Strânsoarea de pe mijlocul ei se mări, într-o încordare dureroasă, devenindu-i greu să mai respire. Piciorul care atârna peste al ei se făcu tare ca fierul. Răsuflarea lui caldă încetă să-i mai dezmierde gâtul.

El începu să tremure. Atât de violent, încât îi scutură pe amândoi.

Inima Minervei bătu de două ori mai repede şi de două ori mai tare.

Ce să facă? Să-l trezească? Să vorbească cu el? Să rămână nemişcată şi să spere pur şi simplu că lucrul acesta... episodul acesta... va trece?

Acest sentiment îngrozitor de neputinţă nu era ceva nou. Simţea acelaşi lucru de fiecare dată când Diana era lovită de o criză de astm. Minerva nu putea face niciodată prea multe pentru a uşura suferinţa surorii ei în timpul

unei crize, altceva decât să rămână lângă ea şi să-şi păstreze calmul.

Pentru ca ea să ştie că nu era singură.

Poate că îl putea ajuta şi pe el. Să ştie că nu era singur.

— Colin?

El inspiră aspru şi sacadat. Muşchii îi erau încordaţi ca nişte arcuri.

Unul dintre braţe îi zăcea paralizat într-o parte, prins sub greutatea corpului lui. Dar îşi putea folosi cealaltă mână. Ea îşi ridică degetele tremurânde şi apăsă prudent pe braţul lui. Cu focul stins, în cameră se lăsase de multă vreme frigul. Dar pielea lui era umedă de sudoare.

— Colin.

Ea îşi lăsă degetele să alunece în sus şi în jos pe braţul lui în mişcări liniştitoare şi prelungi. Îşi dorea să fi putut mângâia alte părţi din corpul lui... capul, spatele, chipul. Dar, dacă nu-şi slăbea prinsoarea în care îi ţintuise trupul, mai multe nu putea să facă.

Atenţiile ei nu păreau să fie de ajutor. Acum el se cutremura violent şi respiraţia îi era neregulată. Bătăile inimii lui se zbăteau pe umărul ei.

Era mult mai rău decât în peşteră. Acolo, fusese uşor agitat. Acum părea să se lupte pentru propria viaţă.

Scoase un sunet gutural. Un geamăt aspru, chinuit, aproape inuman.

— Nu, mormăi el. Apoi, cu mai multă forţă: Nu. Nu te las. Înapoi. Înapoi, jigodie.

Ea tresări. Nu-l auzise niciodată vorbind pe un ton atât de sălbatic.

„O, Doamne. O, Colin. Cu ce te lupţi tu acolo?”

Disperată să facă ceva... orice... ca să-l scoată din locul acela întunecat şi înspăimântător, ea recurse la un truc învăţat de la el pe ringul de dans. Îşi strecură degetele

spre partea interioară sensibilă a braţului lui şi îl ciupi, cu putere.

El se smuci şi tresări, inspirând o dată adânc şi întretăiat. Ca un om pe cale să se înece şi care tocmai ieşise la suprafaţă.

— Colin, sunt eu. Minerva. Sunt aici. Ea se răsuci în îmbrăţişarea lui slăbită şi se întoarse cu faţa spre el. Îl mângâie cu atingeri liniştitoare peste frunte. Nu eşti singur. Totul este bine. Respiră adânc. Sunt aici.

El nu deschise ochii, dar tensiunea din corpul lui se mai relaxă. Respiraţia îi încetini şi căpătă un ritm firesc. Şi pulsul ei disperat profită de ocazie ca să se mai potolească.

— Sunt aici, repetă ea. Nu eşti singur.

— Min. Vocea lui răsună ca un scrâşnet sugrumat. Aspru şi firav în acelaşi timp. Degetele lui îi prinseră o şuviţă de păr, iar el o frecă uşor între vârfuri. Te-am speriat?

— Puţin.

El scoase o înjurătură mormăită şi o strânse aproape la piept.

— Îmi pare rău, iubito. Totul este bine acum. Pieptul i se înălţa şi cobora cu răsuflări adânci. Totul este bine.

Remarcabil. După tot episodul pe care tocmai îl trăise, el era cel care o liniştea pe ea. Şi se mai şi descurca de minune. Degetele lui îi alintau tâmpla cu mişcări abile şi domoale. Uşurarea de a şti că se încheiase criza... o făcea să se simtă secătuită de puteri şi moale. Slăbită.

— Ai nevoie de ceva? mormăi ea, apăsându-şi fruntea pe pieptul lui. Coniac, ceai? Ai vrea să... Te-ar ajuta să vorbeşti?

El nu răspunse, iar ea se temu să nu-i fi ofensat mândria.

El îi apăsă un sărut pe creştet.

— Doar dormi.

Aşa că Minerva făcu întocmai. Se ghemui lângă trupul lui puternic şi permise bătăilor lente şi constante ale inimii lui să o adoarmă din nou.

*

Când Minerva se trezi, era plină zi.

Şi era singură.

Se ridică în capul oaselor în pat. Razele slabe ale soarelui se prefirau pe fereastra cu geamuri murdare din încăpere. La lumina zilei, camera părea şi mai amărâtă decât cu o seară înainte.

După ce îşi puse ochelarii, Minerva privi în jur. Toate lucrurile ei mai erau încă acolo. Dar nu vedea nici urmă din lucrurile lui Colin. Nici cizmele, nici haina, nici mănuşile, nici lavaliera care să atârne pe spătarul scaunului.

Simţi un gol în stomac.

Nu se putea să fi plecat.

Se ridică iute din pat şi începu să cerceteze masa, dulapul cu sertare. Sigur, ar fi trebuit să lase măcar un bileţel. Cum nu găsi nici unul, se grăbi să se spele şi să se îmbrace cât putu de repede. Raţional vorbind, ştia că el era probabil la parter, dar se va simţi mult mai bine când va da de el în persoană.

Din fericire, în clipa în care Minerva coborî în salonul de mic dejun, Colin se ridică de pe scaun ca să o întâmpine.

— Ah. Iată-te.

Se spălase şi se bărbierise. Ea îşi dădu seama că părul îi era încă umed pe după urechi. Cea mai mare parte din praful adunat în timpul călătoriei făcute cu o zi înainte fusese îndepărtată de pe haina lui, a cărei nuanţă de albastru-închis crea un contrast frumos cu albul imaculat al cămăşii şi lavalierei lui curate. Cineva îi dăduse cu

cremă şi îi lustruise cizmele, până ce acestea căpătaseră o strălucire orbitoare.

Arăta bine. Chiar bine. Nu doar chipeş, ci viguros şi puternic. După ce îl simţise gemând şi tremurând lângă ea cu o noapte în urmă, imaginea de acum trezi în ea o mare uşurare. Fusese atât de îngrijorată pentru el.

— Colin, eu...

Ciudat de copleşită, ea îşi puse o mână pe reverul lui.

— Sper că ai dormit bine. Noi te aşteptam.

Ea înălţă capul surprinsă.

— Mă aşteptaţi?

— Da, dragă soră, spuse el tare, luându-i mâna într-a lui. Permite-mi să-ţi prezint familia Fontley.

Dragă soră? Ea se uită chiorâş la el.

— Aceştia sunt domnul Fontley şi doamna Fontley.

El o întoarse, cu toată fineţea unui mecanism de ceasornic care făcea să se învârtă balerina de porţelan dintr-o cutiuţă muzicală. Minerva se trezi făcând o reverenţă spre un cuplu ce avea un aer amabil. Firicele argintate se împleteau în părul rar al domnului, iar soţia lui zâmbi pe sub o bonetă frumuşică din dantelă.

— Familia Fontley ne-a oferit un loc în trăsura lor. Şi ei călătoresc spre nord.

— O. Sunt atât de încântată să vă cunosc, spuse Minerva cu o bucurie sinceră.

Cu o mână aşezată pe spatele ei, Colin o întoarse cu faţa spre cealaltă parte a mesei.

— Şi iată-i aici pe copiii lor. Domnul Gilbert Fontley şi domnişoara Leticia.

Gilbert, un tânăr aflat chiar în floarea vârstei, se ridică de pe scaun şi făcu o plecăciune galantă.

— Ce mai faci?

— Te rog să-mi spui Lettie, spuse fata cu ochi strălucitori, întinzând o mână spre Minerva. Toţi îmi spun aşa.

Lettie avea acelaşi păr nisipiu şi ten rumen precum restul familiei. Părea cu doar câţiva ani mai tânără decât Charlotte. Doisprezece, poate treisprezece ani.

Gilbert îi aduse un scaun, iar Minerva luă loc.

Doamna Fontley zâmbi.

— Ne bucurăm aşa de tare că veniţi cu noi, domnişoară Sand. Este o onoare să vă însoţim la rudele din York.

„Domnişoară Sand? Rudele din York?” Îi aruncă lui Colin o privire plină de întrebări.

Afurisitul nu răspunse.

Doamna Fontley amestecă în ceai.

— Cred că este foarte bine ca Gilbert şi Lettie să cunoască tineri ca voi. Făcând atâta bine în lume. Gilbert e cu ochii pe Biserică, vezi tu. O să intre la Cambridge în toamna asta.

Gilbert a vorbit.

— Domnişoară Sand, fratele tău ne-a povestit despre eforturile voastre misionare din Ceylon.

— A, da? Cu un aer de profundă neîncredere, Minerva se uită la „fratele” în cauză. Te rog, spune-mi. Ce poveşti despre faptele noastre bune le-ai menţionat, Colin?

Ea îi pronunţă cu un accent puternic numele. Adevăratul lui nume de botez. La urma urmei, dacă el ar fi cu adevărat fratele ei, ar fi trebuit să-i spună aşa.

Acum, să vedem dacă el şi-l putea aminti pe al ei. Şi dacă îl putea folosi, în mod repetat.

Ea îşi sprijini bărbia pe mână şi îl privi cu un zâmbet pe buze.

El îi zâmbi înapoi.

— Le-am povestit totul despre perioada pe care am petrecut-o în Ceylon, dragă... M.

„M.” Deci, aşa avea de gând să-şi rezolve problema de memorie. Nu prin a-şi aminti cu adevărat de numele ei, ci prin a-l reduce la o iniţială. Magnific.

— Domnişoară Sand, ne-a spus totul despre anii de muncă misionară, în slujba celor săraci şi năpăstuiţi. Cum i-aţi hrănit pe cei flămânzi, cum aţi învăţat copiii mici să citească şi să scrie.

Ochii lui Lettie se făcură mari.

— Chiar ţi-ai petrecut anii de şcoală având grijă de leproşi?

Minerva strânse din dinţi. Nu-i venea să creadă. Dintre toate identităţile false la care te-ai fi putut gândi. Misionari care vindecă leproşi în Ceylon?

— Nu, de fapt, nu.

— Ce vrea să spună sora mea dragă... Colin îşi strecură braţul pe după spătarul de la scaunul Minervei... este că nu a fost vorba doar de muncă asiduă, tot timpul. La urma urmei, eram copii. Dragii noştri părinţi, Domnul să le odihnească sufletele în pace, ne-au oferit mult timp în care să explorăm.

— Să exploraţi? repetă Gilbert.

— O, da. Ceylon este un loc frumos. Toate junglele luxuriante şi munţii falnici. Obişnuiam să plecăm din căsuţa familiei dimineaţa devreme, eu şi M, cu doar un colţ de pâine în buzunare. Şi ne petreceam toată ziua într-o adevărată aventură. Ne legănam pe liane. Devoram mango direct din copaci. Mergeam călare pe elefanţi.

Minerva se uită la familia Fontley. Nu-i venea să creadă că cineva putea să plece urechea la această poveste ridicolă. Elefanţi şi mango? Dar toţi îl priveau fascinaţi pe Colin, cu un amestec de uimire şi veneraţie în ochii lor albaştri identici.

Ei bine, măcar îşi găsea acum o alinare pentru durerea resimţită în noaptea aceea în turn. Nu era singura fraieră

pe care o păcălea. În mod evident, el îşi folosea adesea talentul pentru exagerări intenţionate şi nesăbuite. Şi o făcea cu succesul scontat.

— Hoinăreaţi prin junglă toată ziua? întrebă Lettie. Nu vă era frică să nu fiţi mâncaţi de tigri? Sau să vă pierdeţi?

— O, niciodată. Poate mi-aş fi făcut griji, dacă aş fi fost singur. Dar vedeţi voi, eram mereu împreună. Şi aveam un mic sistem. Un joc pe care îl jucam de fiecare dată când porneam în aventură. Dacă ne pierdeam din vedere prin vegetaţia bogată a junglei, eu strigam „Tallyho!” şi M. îmi răspundea cu...

Colin se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să propună finalul triumfal al acestui lanţ epic de nerozii.

— Eşti dus cu pluta, spuse ea.

El bătu cu pumnul în masă.

— Exact! Eu strigam „Tallyho!” şi ea răspundea cu „Eşti dus cu pluta!”, oricât ar părea de caraghios. Şi uite aşa reuşeam să nu ne pierdem unul de altul.

Toţi membrii familiei Fontley izbucniră în râs.

— Ce joc inteligent, spuse tatăl cu un zâmbet fericit.

— Nimic nu o să ne despartă vreodată, nu-i aşa, M? Colin o apucă de mână şi o strânse, privind-o drăgăstos în ochi. Nu cred că o să mai simt niciodată o asemenea apropiere faţă de vreun alt suflet decât scumpa mea soră.

De peste masă, doamna Fontley oftă.

— Ce tineri de treabă!

*

În timp ce lacheii le aranjau valizele pe trăsura familiei Fontley ceva mai târziu, Minerva profită de prima ocazie care i se ivi ca să-l tragă pe Colin deoparte.

— Ce faci? îi şuieră ea la ureche.

— Îi fac să se simtă în largul lor, îşi murmură el răspunsul. Nu ţi-ar permite niciodată să călătoreşti cu ei dacă le-am spune adevărul.

— Poate. Dar chiar trebuia să inventezi nişte poveşti atât de exagerate şi ridicole? Despre vindecatul de leproşi şi călăritul de elefanţi în Ceylon? De unde îţi vin toate ideile astea?

El înălţă din umeri.

— Se numeşte improvizaţie.

— Sunt oameni cumsecade. E păcat să le spui aşa minciuni îngrozitoare.

— Noi călătorim sub un fals pretext. În baza unei false înţelegeri. Folosind nume false. Şi asta a fost numai ideea ta. Nu este momentul în care să-ţi faci scrupule, iubito.

— Dar…

El ridică o mână.

— Dacă faptul că am distrat familia Fontley cu câteva poveşti trase de păr intră în categoria păcat, îţi sugerez să înveţi să accepţi păcatul. Măcar pentru restul săptămânii. Oferta lor de transport este mană cerească. O să economisim o grămadă de bani şi, poate, reuşim să-ţi păstrăm şi reputaţia neatinsă. Ai o damă de companie.

Ea ştia că este adevărat.

— Totul este foarte bine. Dar acum eu sunt cea care trebuie să călătoresc cu ei zile întregi într-o trăsură, susţinând ficţiunile tale absurde.

— Întocmai. Atunci de ce să nu te distrezi?

— Să mă distrez?

El o apucă de umeri şi aşteptă ca ea să-i întâlnească privirea. Minerva se uită la el, cu mare reticenţă. Îi era imposibil să gândească limpede când se uita în ochii lui strălucitori de culoarea alunei.

— Trăieşte clipa, M. Asta este şansa ta de a ieşi din carapace. Undeva pe acolo se ascunde o fată interesantă

şi sigură pe ea. Mai iese la iveală din când în când. Încearcă să fii ea, doar pentru câteva zile. Altfel, nu o să ajungi prea departe în călătoria asta.

Minerva îşi muşcă buza. Îşi dorea să creadă că exista o fată interesantă şi sigură pe ea şi că, în sfârşit, cineva o vedea cu adevărat. Dar, din câte ştia ea, el se folosea de acelaşi truc pe care îl jucase cu familia Fontley. Îi lua minţile cu laude false. Îi spunea exact ce îşi dorea să audă.

O minţea. Din nou.

— Sunt doar câteva exagerări inofensive. O conduse încet spre trăsură. Gândeşte-te că este ca şi cum ai lua-o la fugă într-o vale. Dacă încerci să încetineşti şi să vrei să fii atentă pe unde mergi, te împiedici şi te dai de-a berbeleacul. Dar, dacă te laşi pur şi simplu dusă de val, totul o să fie bine.

— Eşti gata, domnişoară Sand? spuse domnul Fontley. Doamna Fontley şi copiii au urcat deja.

Minerva dădu din cap.

Colin o ajută să urce în trăsură. După ce se aşeză lângă Lettie şi îi aranjă fustele, „fratele” ei închise portiera trăsurii şi îşi băgă capul pe fereastra deschisă.

— O să fiu pe aproape, M. Să nu-ţi fie frică. Dacă ai nevoie de mine, ştii ce să faci. Zâmbi şi strigă: Tallyho!

Într-un suflet, Lettie şi Gilbert îi strigară înapoi:

— Eşti dus cu pluta!

Cu un uşor suspin, Minerva îşi îngropă faţa în mâini.

*

— Mereu a fost aşa între mine şi M, spuse Colin. În timp ce înaintau printr-o mică regiune împădurită, el dădu la o partea ramurile pentru ca ea să poată trece. De când eram în faşă.

— Serios? întrebă Lettie. Chiar şi când eraţi bebeluşi?

Minerva îşi dădu ochii peste cap. De unde avea atâta energie să tot inventeze aiurelile astea? Ea era epuizată. Când se opriră să ia prânzul şi să schimbe caii, ea alunecase deja prin valea lui metaforică toată dimineaţa, scoţând din joben minciună după minciună pentru a satisface curiozitatea fără de margini a familiei Fontley. Sperase să se bucure de un scurt moment de răgaz când îşi declarase intenţia de a face o mică plimbare ca să se mai dezmorţească.

Dar, desigur, Colin decisese să o însoţească. Iar Lettie şi Gilbert normal că se autoinvitaseră să-l urmeze.

— O, da, continuă Colin, mergând pe cărare în faţa lor. Eu şi sora mea am avut dintotdeauna legătura asta profundă, care trece dincolo de cuvinte. Ni se întâmplă să purtăm conversaţii întregi fără să schimbăm un cuvânt.

Atunci el se uită la ea. Ea îi menţinu privirea.

El avea dreptate. Puteau să poarte o conversaţie întreagă fără să schimbe măcar un cuvânt. Iar conversaţia pe care o aveau chiar acum era aşa:

„Colin, încetează.

Nu cred că o să încetez, M.

Atunci te fac eu să încetezi.

Serios? Cum?

Nu sunt sigură, dar o să fie lent şi dureros. Şi nu o să las în urmă nici o dovadă.”

— O dată, ea mi-a salvat viaţa, îi spuse el tânărului Fontley.

— Cine? întrebă Lettie. Domnişoara Em?

— Da, chiar ea. M-a scos, singură singurică, din ghearele morţii. Este o poveste extraordinară.

Mergând printre ierburile înalte până la gleznă, Minerva se înecă de râs.

„O, sunt convinsă.”

— Spune-ne. Sunt sigur că povestea îi face o mare cinste domnişoarei Sand.

Gilbert se uită la Minerva cu admiraţie în ochi. Şi, probabil, cu un licăr de pasiune.

O, Doamne. Dintre toate momentele în care un tânăr ar fi putut, în sfârşit, să se îndrăgostească de ea...

— Ei bine, totul a început undeva în inima junglei, spuse Colin. Cât eram plecaţi să explorăm pe afară într-o zi, am fost muşcat de un gândac rar şi foarte veninos.

Ochii lui Lettie scânteiară.

— Iar domnişoara Em a deschis rana şi a supt veninul!

— Nu. Nu. Nu putea să facă asta. Otrava acţiona prea repede.

— Aşa că te-a dus până acasă ca să primeşti ajutor?

— Mă tem că nu. Colin clătină din cap. Eram prea greu pentru ea.

— Aşa că l-am lăsat să moară şi m-am dus acasă să iau cina, spuse Minerva cu voioşie. Sfârşit.

Gilbert râse.

— Ba bineînţeles că nu ai făcut-o. Ai fugit după ajutor, nu-i aşa?

— Da, spuse Colin.

Ajunseseră la marginea pârâului. Colin îşi sprijini un picior pe un buştean prăbuşit la pământ.

— Şi pun pariu, spuse Lettie, aşezând-se degrabă lângă cizma lui, că s-a dus valvârtej până acasă şi s-a întors chiar la timp. A venit cu vreun vraci care să te vindece cu incantaţiile şi pulberile lui misterioase.

Zâmbind la auzul imaginaţiei fetei, Colin clătină din cap.

— Nu. De fapt, când s-a întors cu ajutoare, era prea târziu. N-a mai putut să mă vindece. Murisem.

Toată lumea amuţi.

— Dar... Lettie se încruntă. Nu se poate. Eşti aici.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gilbert.

„Da, ce s-a întâmplat?” aproape că adăugă şi Minerva. Până şi ea stătea cu sufletul la gură ca să vadă ce urma după ce el murise în junglă din cauza muşcăturii unei specii rare de gândac ceylonez.

„Nu s-a întâmplat nimic, nătăfleaţo. Totul este o minciună.”

Colin îşi drese glasul.

— Ei bine, nu pot să vă spun exact ce s-a întâmplat. Pentru că m-am prăbuşit inconştient pe pământul junglei şi nu-mi mai amintesc nimic după aceea. Se pare că am intrat într-o comă profundă. Semnele vieţii erau atât de slabe, încât familia mea a crezut că sunt mort. S-au rugat pentru mine, mi-au pregătit trupul şi l-au pus într-un sicriu de lemn. Şi următorul lucru pe care îl ştiu este că m-am trezit sub pământ. În întuneric. Îngropat de viu.

— Măiculiţă, strigă Lettie şi se agăţă de cizma lui. Ce ai făcut?

— Am plâns. M-am jelit. Am zgâriat scândurile care mă ţineau captiv până când unghiile mi-au devenit nişte cioturi însângerate. Am disperat şi am tremurat. Am răcnit până n-am mai putut. Vocea lui căpătase o notă stranie. El ridică privirea, căutând privirea Minervei. Şi cumva, ea m-a auzit. Nu-i aşa, M? M-ai auzit, urlând în întuneric. Eram singur şi speriat. Dar în întunericul nopţii, ai auzit strigătele chinuite ale inimii mele.

Minerva îşi înghiţi nodul care i se puse în gât. Nu îi mai plăcea povestea asta. Nu era sigură ce juca aici Colin. Evident, descrierea unui Colin copil, rămas blocat şi urlând în întuneric, era spusă pentru ea. Se părea că nu uitase episodul din noaptea trecută. Îşi amintea. Totul. Iar acum îşi dorea... ce, mai exact? Să-i mulţumească pentru ajutor? Să o ia peste picior pentru îngrijorarea ei?

El întrebă:

— Vrei să continui, M?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nu vreau.

El se întoarse spre copii.

— A venit în fugă la mormânt, a început să sape în pământ cu mâinile goale. Când am auzit acele sunete... Ei bine, m-am gândit la început că am murit cu adevărat şi dulăii iadului îmi zgâriau sicriul.

Lettie scoase un chiţăit şi îşi muşcă încheietura.

— Nici până în ziua de azi nu-mi plac câinii, spuse el.

— O, ce trist.

În amintirea ei, Minerva auzi ecoul urletelor lui înfrigurate. „Înapoi, jigodie.”

— Am încercat să urlu, dar n-am putut. Aerul parcă mă împresura tot mai mult din toate părţile şi abia mai puteam să respir. Pe măsură ce sunetele se auzeau mai aproape, am reuşit să trag o gură de aer. Suficient cât să strig un cuvânt. El se opri cu o emfază dramatică, apoi şopti: Tallyho?

Copiii îşi ţinură respiraţia.

— Şi vă puteţi închipui ce incantaţie dulce am auzit la rândul meu.

— Eşti dus cu pluta, răspunseră ei la unison.

— Exact, spuse Colin. M-a salvat chiar din ghearele morţii. Scumpa şi neînfricata mea soră.

Ochii li se întâlniră, iar Minerva fu nevoită să întoarcă privirea. Nu ştia ce simţea, dar simţea... ceva. Şi o simţea până în adâncul fiinţei ei.

Gilbert se întoarse spre ea.

— Cât de curajoasă ai fost, domnişoară Sand.

Ea flutură o mână în aer.

— Nu chiar.

— Este prea modestă. Mereu a fost. Ridicându-se de pe buşteanul căzut la pământ, Colin o apucă jucăuş de bărbie,

înainte de a-i conduce înapoi spre drum. Aşteptaţi numai să auziţi povestea cu M. şi cobra.

Capitolul 10

— Şi aceasta... Colin lovi uşor cu furculiţa în farfuria de acum goală... este povestea cobrei.

Se lăsă pe spate, simţindu-se mulţumit.

Toţi membrii familiei Fontley îşi întoarseră privirea de la el şi se uitară uluiţi la Minerva.

Minerva se uită încruntată la el.

— Nu sunt o îmblânzitoare de şerpi.

— Bineînţeles că nu. Îmblânzitorii de şerpi au nevoie de un flaut. El se întoarse spre familia Fontley. Vă spun, a fascinat creatura doar cu vocea ei dulce. N-a mai vrut să plece după ziua aceea. Chestia aia cu solzi s-a târât după ea peste tot prin Ceylon. A devenit animalul nostru de companie. I-am spus Sir Alisdair.

Pe sub masă, ceva ascuţit i se înfipse în coapsă. Îşi ascunse ţipătul de durere cu un acces de tuse.

Colin ştia că va plăti mai târziu pentru asta. Dar nu putea să nu o provoace. De când se întâlniseră prima dată, nu reuşise să se înfrâneze nici măcar o dată. Astăzi, din toate zilele, voia să o facă să iasă din ascunzătoare, să o împingă dincolo de limitele pe care şi le impusese singură.

Voia să fie surprins.

Şi mai mult decât atât... voia să păstreze atenţia aţintită asupra ei. Pentru că, dacă îi oferea şansa de a conduce discuţia, ştia că o va duce într-o direcţie neplăcută. Una în care era vorba de cele întâmplate peste noapte. Nu îşi dorea de cele întâmplate peste noapte. În felul lui propriu şi precaut, îi spusese tot ce avea nevoie să ştie. Mai mult decât îi spusese vreodată cuiva.

— Domnişoară Sand, spuse Gilbert Fontley, cum te putem convinge să ne cânţi?

Uimirea i se aprinse în ochi.

— Nu puteţi.

— Domnul Fontley este un mare iubitor de muzică, spuse mama lor, bătând uşor braţul soţului. La fel şi eu. Domnişoară Sand, ne-ar face aşa o deosebită plăcere să te auzim. Hai, fă-ne o favoare, draga mea. Avem un pian, chiar acolo.

— Dar... Ea înghiţi greoi în sec şi spuse pe un glas slab: N-aş putea.

Colin o privi cum cercetează aglomerata sală de mese a hanului. Într-un sat atât de mic, sala de mese a hanului era şi crâşma din sat. Să fi fost peste treizeci de suflete în încăpere, călători care rămâneau peste noapte şi sătenii care se bucurau de o halbă de bere împreună cu tovarăşii lor, deopotrivă. Multă lume.

Tânăra domnişoară Lettie se alătură rugăminţilor.

— O, te rog, domnişoară Em. Cântă pentru noi.

— Haide, M, spuse Colin jovial. Doar unul sau două cântece.

Minerva încleştă maxilarul.

— Dar frate, ştii că am renunţat la cântat. După acel incident oribil cu... miriapodul, nuca de cocos şi... rubinele furate. Înainte ca el să insiste pentru detalii, ea se grăbi să adauge: Despre care am jurat pe mormântul părinţilor noştri să nu mai vorbim niciodată, dar niciodată.

El zâmbi. Acum mai venea de acasă.

— Este adevărat. Dar este ziua mea. Şi mereu faci o excepţie de ziua mea.

— Ştii prea bine că nu este...

— E ziua ta, Sand? exclamă domnul Fontley peste ea. Ei bine, de ce nu ne-ai spus? Ar trebui să bem pentru sănătatea ta.

Domnul mai în vârstă chemă chelneriţa şi comandă vin de Xerex pentru toată masa.

În timp ce paharele erau trecute de la unii la alţii, Minerva spuse cu o voce tăioasă:

— Dar, frate, tu nu bei niciodată alcool.

— Beau de ziua mea.

El închină paharul, apoi bău.

O auzi mârâind.

— Nu cânţi, domnişoară Em? o rugă din nou Lettie. Mi-e aşa de dor de puţină muzică. Şi este ziua de naştere a domnului Sand.

În curând, toată familia Fontley se alătură încurajării.

Ea se întoarse spre el şi spuse simplu:

— Colin.

Ochii ei mari şi negri susţineau o pledoarie disperată pentru păsuire. „Nu mă pune să fac asta.”

Simţi o mustrare de conştiinţă, dar nu avea de gând să intervină. Ajunsese să recunoască privirea aceea. Chiar înainte să facă un lucru extraordinar, în ochi i se aprindea scânteia aceea înnebunită şi disperată.

— Bine, spuse ea. O să cânt.

Ridică paharul de vin de Xeres din faţa ei, îl bău dintr-o singură înghiţitură şi îl aşeză cu un clinchet categoric. Apoi îşi lipi ambele palme de masă şi se ridică în picioare.

Cu paşi linişti şi hotărâţi, se îndreptă spre pian. Îşi scoase ochelarii şi îi ţinu strânşi în mână. Îşi lăsă degetul

să apese o singură clapă de pian şi, închizând ochii, fredonă tonul.

Şi apoi deschise gura şi cântă.

Bine. Cânta foarte, foarte bine.

„Surpriză.”

Camera aglomerată se cufundă într-o linişte deplină, atât de repede, încât Colin aproape auzi cum se căscau gurile de uimire. Cântecul pe care îl alesese era o baladă veche, cunoscută. Fără vreo linie melodică fantezistă sau triluri de operă. Ci doar o melodie simplă, directă, care se potrivea vocii ei clare şi lirice. Nu era un cântec menit pentru o serată muzicală şi nici pentru vreunul dintre saloanele pentru femei din Spindle Cove. Dar era perfect pentru un mic han rustic. Genul de melodie discretă, fără gavote. Care nu se deranja să-ţi impresioneze urechea sau să-ţi acapareze mintea, ci îţi ajungea direct în măruntaie.

Şi în inimă.

Doamne sfinte! Era o nebunie de zile mari să se gândească... darămite să o spună... dar cântecul ei îl străpungea direct în inimă.

Nu putea să nege. Colin era fermecat. La fel de fermecat ca o cobră ceyloneză.

Mai mult decât atât, era mândru.

Când iubiţii din baladă îşi întâlniră inevitabil tragicul sfârşit, iar mulţimea izbucni în aplauze entuziaste, Colin li se alătură.

— Asta e fata mea, murmură el.

Deşi nu era, la drept vorbind. Nu avea dreptul să o revendice. Să creadă că în tot acest timp... în fiecare zi în care locuise la Spindle Cove... toate acestea sălăşluiseră ascunse înăuntrul ei. Cântecul acesta extraordinar, care te cutremura până la lacrimi. Curajul de a-l interpreta în faţa unei mulţimi de necunoscuţi. Dulceaţa de a-l linişti

noaptea, când el se chinuia din răsputeri să se întoarcă din iad.

Cum de nu văzuse nimic din toate acestea? Cum de nu ştiuse niciodată?

Familia Fontley... şi toţi ceilalţi... o rugară să mai cânte o melodie. Minerva clătină din cap, sfioasă.

— Încă una, strigă Colin, făcându-şi mâinile căuş în jurul gurii. Cântă preferata mea.

Ea îi aruncă o privire de răbdare încordată, dar cedă.

Mai apăsă pe o clapă. Un alt ton fredonat încet.

Un alt moment de pură revelaţie.

Se obişnuise deja de acum. Cu cântatul, cu atenţia. Vocea ei căpătă putere şi încredere. Cântă cu ochii larg deschişi şi îi cântă direct lui. Ei bine, el îi ceruse asta, nu-i aşa? Şi era cel mai frumos cadou de nu tocmai aniversare pe care îl primise vreodată Colin. Buzele senzuale şi pline îl subjugau. De fiecare dată când, între fraze, trăgea repede aer în piept, sânii aproape că îl implorau să îi acorde atenţie.

Dacă primul cântec îl emoţionase până în adâncul inimii... Ei bine, acesta îl emoţiona în locuri aflate mult mai jos.

Colin îşi spuse că poate nu era o idee bună să fie văzut cum tânjeşte după propria lui „soră”. Dar o privire prin încăpere îi spuse că nu era singurul bărbat care se simţea atât de afectat.

Lui Gilbert Fontley, în special, i se aprinseseră rău călcâiele.

Fără să-şi ia ochii de la Minerva, tânărul se aplecă spre Colin.

— Domnule Sand, crezi că este posibil să te îndrăgosteşti în decursul unei singure zile?

El zâmbi.

— N-aş şti să spun. Eu mă îndrăgostesc doar noaptea. Chiar dacă ţine doar până la micul dejun.

Gilbert îi aruncă o privire confuză.

— D... dar... Am crezut că...

— Avem cu toţii demonii noştri, Gilbert. Îl bătu uşor pe tânăr pe umăr şi se aplecă. Îţi dau un sfat. Rămâi în sânul Bisericii.

Minerva îşi încheie balada şi, de data aceasta, el îşi dădu seama că nici un fel de rugăminte sau de aplauze nu o mai puteau convinge să cânte din nou. Chiar dacă toată lumea din cameră sări în picioare, strigându-şi încurajările, ea îşi puse ochelarii şi se apucă să-şi croiască drum înapoi la masă.

Colin îşi trase scaunul în spate, dorindu-şi să o întâmpine cu câteva cuvinte de laudă sinceră. Dar când dădu să traverseze încăperea, un bărbat masiv şi nebărbierit, cu o cană în mână, îi intră în cale. O opri ca să o atragă într-un fel de discuţie. În tot vacarmul, Colin nu-şi dădea seama ce spuneau, dar nu avea nevoie de cuvinte ca să înţeleagă ce se întâmpla.

Bădăranul acela dezgustător o voia pe fata lui.

Iar Minerva nu voia să aibă nimic de-a face cu bădăranul dezgustător. Bruta îi pusese o labă murdară pe braţul şi ea se împiedică în efortul de a se sustrage din prinsoarea lui. Ochelarii i se strâmbară uşor. Detaliul acela mic... acel mic indiciu al neliniştii ei... fu de ajuns pentru a-l face pe Colin să vadă douăzeci de nuanţe de roşu în faţa ochilor.

Se ridică brusc în picioare, însetat de sânge.

*

— Domnule, daţi-mi drumul.

Minerva se trase din mâna brutei revoltătoare. Respiraţia îi mirosea a bere şi a usturoi. Trupul îi mirosea a... alte lucruri, pe care mai bine nu le menţionai.

— Un alt cântec pentru Jes, dragoste. El îi ţinu cotul cu o mână şi îi mângâie talia cu cealaltă. Hai la mine în poală, să-mi cânţi numai mie.

Mâna lui îi atinse în treacăt fundul.

Minerva se retrase. Se simţea murdară. Poate că alte femei ştiau cum să scape de o asemenea atenţie nedorită, dar ea nu. Nu i se mai întâmplase niciodată asta.

Apoi îl zări pe Colin, croindu-şi drum spre ea prin camera ticsită de lume. Pasul îi era aproape uşor, nepăsător. Dar, în timp ce se apropia, ea îi observă încordarea din maxilar şi furia rece din ochi.

Îl împinse cu un braţ pe bădăranul beţiv.

— Scuză-mă, spuse el, dar ţii cumva mâna pe sora mea?

Bărbatul voinic se îndreptă şi adoptă un ton afectat, aristocratic.

— Cred că da, băiete.

— Ei bine, atunci... Colin îl apucă de umăr. Asta este mâna mea pe tine.

Îşi înfipse cu toată forţa un pumn direct în stomacul bădăranului. Apoi îl completă cu o lovitură zdrobitoare în faţă.

Mâinile Minervei zburară spre propria gură, acoperindu-i strigătul uimit.

Bărbatul nici măcar nu se mai clătină pe picioare, nici nu clipi. Pur şi simplu se prăbuşi la pământ. Cu o bufnitură zdravănă. Luând după el o masă întreagă şi paharele de pe ea. Zgomotul de sticlă spartă şi lemn făcut ţăndări răsună prin încăpere, atrăgând atenţia tuturor.

Colin rămase deasupra brutei, scuturându-şi mâna şi răsuflând din greu. Expresia de pe chipul lui era una de furie abia reţinută.

— Să nu o mai atingi, spuse el, cu o voce ca oţelul rece. Niciodată.

Puse o mână pe cotul Minervei şi, cu un semn din cap în direcţia lui Fontley, o conduse afară din cameră. După ce plecară, în sala de mese izbucni un adevărat haos. Ea tresări la auzul scaunelor care zgâriau podelele şi al vocilor mânioase care se auzeau tot mai tare.

Îl auzi limpede pe domnul Fontley strigând:

— Cum îndrăzneşti să o molestezi pe domnişoară?

Şi apoi glasul strident al lui Gilbert.

— O să arzi în flăcările iadului pentru asta! Este o femeie a lui Dumnezeu!

Amândoi se opriră la baza scărilor. Şi izbucniră în râs în ace-laşi timp.

— Am face bine să urcăm, spuse ea.

— Eşti bine? o întrebă el, oprind-o pe coridorul de la etaj. Privirea lui o cercetă din cap până în picioare. Nu te-a rănit în vreun fel?

— Nu. Nu, mulţumesc. Ea înghiţi în sec. Tu?

El descuie uşa.

— Cea mai bună zi de naştere din viaţa mea.

Trecură pragul camerei lor în hohote de râs. În timp ce Minerva se duse să aprindă lampa, Colin se aruncă pe un scaun cu toată greutatea.

— Tu, spuse ea, eşti ceva de necrezut.

— Hai. El îi zâmbi larg. Recunoaşte. A fost distractiv.

Ea simţi cum colţul gurii i se curbează fără să vrea.

— Eu... nu fac asta niciodată.

— Ce nu faci niciodată? Să cânţi balade prin spaţiile publice? Să provoci încăierări prin taverne?

— Nimic. Nu fac niciodată nimic din toate astea. Nici măcar nu fac asta vreodată. Ea îl apucă de mână şi o întoarse în lumină. O, sângerezi.

— E o nimica toată. O simplă zgârietură.

Poate, dar Minerva se grăbi să aducă lavoarul şi săpunul. Trebuia să facă ceva. Altfel, energia neliniştită şi efervescentă pe care o simţea se putea dezlănţui în alte moduri. În moduri primejdioase.

Chiar în timp ce aduna tot ce îi trebuia, mâinile îi tremurau. Omul ăsta era un împieliţat. Haosul în persoană. Ea nu ştia niciodată ce poveste nebunească va mai născoci sau ce acţiune necugetată va face în continuare. De-a lungul călătoriei lor, putea să pună totul în pericol... reputaţia, siguranţa, statutul ei ştiinţific.

Poate chiar şi inima ei.

Dar trebuia să recunoască... chiar făcea ca lucrurile să fie distractive.

Revenind la masă cu o batistă curată, ea examină mai atent rana. El avea dreptate, era doar o zgârietură de-a lungul articulaţiilor de la degete. Dar se alesese cu rana ca să o apere pe ea. Minerva voia să sărute această mână curajoasă şi rănită. Se mulţumi să o tamponeze cu o cârpă umedă.

Ea îi atinse inelul cu sigiliu.

— Pariez că omul o să poarte blazonul familiei tale pe obraz săptămâni întregi.

El râse uşor.

— Foarte bine. Merita ceva cu mult mai rău.

— Nu mi-a venit să cred cu câtă uşurinţă l-au doborât, spuse ea. Şi era atât de mare. Unde ai învăţat să lupţi aşa?

— La clubul de box. Îşi răsfiră degetele şi tresări puţin. Toţi tinerii din Londra sunt înnebuniţi după box. Gentleman Jackson şi aşa mai departe. O întrebare mai bună este...

Vocea lui căpătă o notă adâncă. Unde ai învăţat tu să cânţi aşa?

— Aşa cum?

Ea îşi ţinu capul plecat, examinându-i articulaţiile.

— Aşa. Locuiesc în Spindle Cove de mai bine de jumătate de an deja şi am participat la nenumărate saloane afurisite, ca să nu mai vorbim de toate seratele informale de la pensiune. Duminicile la biserică. Am auzit-o pe Diana cântând de multe ori. Am auzit-o pe Charlotte cântând de multe ori. Pentru numele lui Dumnezeu, am auzit-o până şi pe mama ta cântând. Dar pe tine niciodată.

Ea ridică din umeri, rupând o fâşie de pânză.

— Nu sunt vreo cântăreaţă prea strălucită. Ştiu doar baladele pe care le-am învăţat când eram mică. După ce am crescut de ajuns, am evitat lecţiile de muzică de fiecare dată când se putea. Detestam bătăile de cap care veneau cu exersatul.

— N-aş crede că să cânţi este o bătaie de cap pentru tine. Şi nu o să cred nici că n-ai exersat vreodată, la cât de uşor ţi-au venit cuvintele adineauri.

Minerva simţi că roşeşte. Exersase, când nu era nimeni prin preajmă. Cântând singură când ieşea în plimbările ei. Dar, cum să cânţi de una singură părea cam la fel de ciudat precum să citeşti în timp ce mergeai, nu era un lucru pe care îşi dorea să-l recunoască.

— Las cântatul în seama Dianei.

— Ah. Nu vrei să o eclipsezi.

Ea râse.

— De parcă aş putea s-o eclipsez vreodată pe Diana.

— Diana chiar este destul de strălucitoare, presupun. Păr auriu, piele luminoasă. O dispoziţie veselă. Este foarte solară. Poate că n-ai putea să o eclipsezi. El îşi înclină capul şi o privi dintr-un unghi nou. Dar, Min? Ai putea să o întreci la cântat.

— Suntem surori. Nu rivale.

El scoase un sunet dispreţuitor.

— Toate femeile sunt rivale, iar surorile, cu atât mai mult. Doamnele se iau mereu la întrecere pentru poziţie, se compară cu semenii lor. Nu pot să-ţi spun cât de des mi se cere să comentez care doamnă este cea mai frumoasă, cea mai pricepută, cea mai desăvârşită, cea mai graţioasă... Şi cine îmi cere aceste păreri? Întotdeauna femeile, niciodată bărbaţii. Bărbaţilor nici că le-ar păsa mai puţin. Nu de asemenea comparaţii.

Ea îl privi cu atenţie.

— Despre ce comparaţii discută bărbaţii?

— O să-ţi răspund la asta altă dată. Când nu sângerez şi nu sunt în dezavantaj.

Minerva înfăşură bandajul strâns.

— Nu vorbim despre domnişoare lipsite de experienţă din societate. Vorbim despre Diana. Îmi iubesc sora.

— Suficient încât să-ţi ascunzi singurul talent, ca ea să nu sufere prin comparaţie?

— Singurul meu talent? Ea strânse bandajul mai tare, iar el făcu o grimasă de durere. Nu este singurul meu talent şi cu atât mai puţin cel mai bun talent al meu.

— Ah. Acum înţeleg cum stă treaba. El îşi frecă uşor mâna bandajată. Eşti la fel de competitivă ca toate celelalte. Numai că tu te lupţi pentru un alt titlu. Cea mai puţin atrăgătoare, cea mai puţin simpatică. Cea mai puţin bună de măritat.

Ea clipi spre el. Fără îndoială, îi dorise ca vorbele lui să o tachineze, dar ceva răsuna foarte adevărat în ele.

— Poate. Ea împături restul de pânză şi îl puse în valiză. Sunt dedicată studiilor mele şi nu sunt convinsă că vreau să mă mărit vreodată. În orice caz, nu cu genul de bărbat pe care şi l-ar dori mama. Aşa că da, m-am mulţumit mereu să o las pe Diana să fie cea mai frumoasă, cea mai

elegantă, cea mai amabilă. Cea mai bună cântăreaţă. Este binevenită să se bucure de toţi pretendenţii.

Sprâncenele lui se arcuiră.

— În afară de mine.

— Tu eşti un caz special.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Chiar n-ar trebui.

Şi chiar nu ar fi trebuit să o privească aşa. Atât de intens. De scrutător.

— De ce nu te-ai însurat cu mult timp în urmă? răbufni ea. Dacă nu vrei să dormi singur, căsătoria ar părea soluţia logică. Ai avea o soţie lângă tine în fiecare seară.

El chicoti.

— Ştii câţi soţi şi câte soţii chiar dorm în acelaşi pat după luna de miere?

— Unele căsnicii sunt simple înţelegeri care nu implică nici o afecţiune, sunt sigură. Dar sunt şi multe căsnicii bazate pe dragoste. Nu cred că ţi-ar fi greu să le face pe femei să se îndrăgostească de tine.

— Dar dacă m-aş însura, ar trebui să fac cumva ca soţia mea să rămână îndrăgostită de mine. Nu doar orice femeie, ci o femeie anume. Ani în şir. Şi, mai mult, eu ar trebui să rămân îndrăgostit de ea. Dacă, din pură întâmplare, aş întâlni femeia cu care aş vrea să încerc asta... şi încă nu am găsit-o, după ani întregi în care am încercat serios tot felul de femei... cum aş putea fi vreodată sigur că o să-mi iasă? Tu eşti omul de ştiinţă dintre noi. Tu să-mi spui. Cum poate fi dovedită iubirea?

Minerva înălţă din umeri.

— Presupun că trebuie testată.

— Ei bine, iată. Eu nu trec niciodată testele.

Ea îi aruncă o privire compătimitoare.

— Da, desigur. Ştim amândoi că de aceea n-ai luat niciodată note mari la matematică. N-a avut nici o legătură

cu lipsa de eforturi depuse. Pur şi simplu nu reuşeai să iei notă de trecere la teste.

El nu răspunse. Ci doar se lăsă pe spătarul scaunului, îşi puse mâinile pe după cap şi o privi cu o expresie de nepătruns. Dacă era o privire de enervare, admiraţie, apreciere sau furie, ea nu-şi dădea seama.

Cu un oftat, se ridică de la masă.

— Am putea să ne ducem la culcare.

Suita avea două dormitoare interconectate... ca să păstreze aparenţele faţă de familia Fontley. Dar ştiau amândoi că îl vor folosi doar pe acesta. Ea traversă camera şi se apucă să se descheie la sacou. Îi simţi privirea aţintită spre ea cât îşi trase haina de pe umeri, îşi scoase braţele din mâneci şi o puse deoparte. Nu avea minima decenţă să se uite în altă parte? Corpul ei se încălzi sub privirea lui cercetătoare, aprinzându-se şi înfierbântându-se ca un tăciune care sfârâia în fum.

Se întoarse cu faţa de la el şi întinse mâna ca să slăbească capsele de la spatele rochiei.

— Lasă-mă pe mine, spuse el, apărând brusc în spatele ei.

Ea încremeni pentru o clipă, tentată să refuze. Dar rochia avea legături complicate. N-ar fi fost rău să o ajute cineva.

— Doar capsele, spuse ea.

— Desigur.

Dând la o parte câteva şuviţe de păr, el începu de la baza gâtului ei. Slăbi încet capsele, una câte una. Ea îşi încrucişă braţele peste piept, ţinând rochia nemişcată, în timp ce gulerul ei începu să se desprindă încet.

— De unde ai ştiut?

Vocea lui răsună ca un murmur blând, alunecând peste gâtul ei.

— Să ştiu ce?

— „Barbara Allen”. De unde ai ştiut că este balada mea preferată?

Intimitatea guturală din vocea lui o copleşi.

— Nu este preferata tuturor?

Râsetul lui blând răsună cald şi sincer.

— Tocmai am aflat că avem ceva în comun?

— Avem tot felul de lucruri în comun, spuse ea, simţind că intră în scenă stupiditatea deja bine-cunoscută. Iată, bâlbâiala aiurită. Amândoi suntem oameni. Amândoi vorbim engleză. Amândoi înţelegem ce este un logaritm. Amândoi avem părul castaniu, doi ochi...

— Amândoi avem piele. Vârfurile degetelor lui alunecară peste umărul dezgolit, iar senzaţia i se împletici de-a lungul braţului. Amândoi avem mâini. Şi buze.

Ea închise ochii strâns. Îşi ţinu respiraţia pentru o clipă, înainte de a-şi da seama că se pregătise pentru un sărut care nu avea să vină. Îl blestemă în gând, se blestemă în gând. Trebuia să-şi scoată din minte toate gândurile legate de sărutul lui. Doar că... nu reuşea să nu se gândească la felul în care o privise cât cântase. Felul în care se îndreptase spre ea, croindu-şi cutezător drum prin mulţime.

Felul în care îl răpusese pe bărbatul acela şi cum acceptase să se rănească pentru ea.

Îşi drese glasul şi făcu un pas înainte, cu faţa încă îndreptată spre perete.

— Mulţumesc pentru ajutor. Vrei să te întorci acum, te rog?

— M-am întors.

Plăcile din podea răspunseră cu un scârţâit obosit de încu-viinţare.

Minerva întoarse capul, aruncând o privire în oglindă ca să se asigure. Aproape că îşi dori să-l surprindă şi pe el aruncându-i priviri. Dar era evident că văzuse destule cu o

seară în urmă. Rămase cu spatele la ea, în timp ce ea îşi scoase rochia peste şolduri şi păşi într-o parte.

După ce rămase numai în cămăşuţă, se ghemui sub aşternuturi şi se întoarse cu faţa la perete.

— Suntem în siguranţă acum.

— În siguranţă. El scoase un zgomot ironic şi neîncrezător. Pentru cine?

Ea încercă să se prefacă dormind în timp ce el umbla prin cameră, scoţându-şi cizmele, punându-şi ceasul şi butonii deoparte. Înteţind focul. Scoţând tot felul de sunete bărbăteşti fără nici o urmă de regret. Bărbaţii nu şovăiau niciodată când era vorba de a-şi face simţită prezenţa. Li se permitea să trăiască la lumina zilei, să tune şi să fulgere şi să flecărească fără nici o rezervă, în timp ce doamnele erau mereu învăţate să rămână supuse şi să se exprime în şoapte nedesluşite.

Patul scârţâi puternic când el se lăsă cu toată greutatea lângă ea. Braţul lui îi atinse în treacăt spatele. Doar acel uşor contact îi făcu tot corpul să se înfioare. În timp ce el se făcu comod în pat, ea era atât de conştientă... atât de limpede şi de perfect conştientă... de fiecare parte a lui. De fiecare parte a ei. De fiecare loc în care li se atingeau corpurile lor şi de fiecare loc în care nu li se atingeau.

— O să poţi să dormi? întrebă ea, după câteva minute.

— La un moment dat.

— Ai vrea să vorbeşti? întrebă ea spre perete.

Se simţea ca o laşă, incapabilă să se întoarcă şi să-l înfrunte.

— Aş prefera să te ascult. De ce nu-mi spui o poveste înainte de culcare? Una pe care o citeai în copilărie.

— Nu citeam poveşti în copilărie.

— Nu pot să cred. Stai mereu cu nasul în vreo carte.

— Dar este adevărat, spuse ea încet. Când eram mică, le-a luat ani de zile ca să-şi dea seama de hipermetropia

mea. Toată lumea credea că sunt o ştrengăriţă în cel mai bun caz sau bătută în cap, în cel mai rău. Mama mă tot certa că mă încrunt, că visez cu ochii deschişi. Diana îmi citea întotdeauna poveşti din cărţile ei, dar oricât ar fi încercat să mă înveţe, nu reuşeam să desluşesc literele. Aveam o dădacă şi ea ne cânta balade în timp ce-şi făcea treaba. Obişnuiam să mă ţin după ea peste tot şi să ascult, memoram cât puteam. Acelea au fost poveştile mele. Ea închise ochii. În cele din urmă, o guvernantă şi-a dat seama că am nevoie de ochelari. Când i-am pus prima dată la ochi, nici nu pot să-ţi spun... A fost o minune.

— În sfârşit, vedeai bine?

— Ştiam că nu eram complet lipsită de speranţă. Un nod i se puse în gât. Vezi tu, crezusem că aveam o problemă gravă şi că eram lipsită de speranţă. Dar dintr-odată, am putut să văd lumea clar. Şi nu doar la depărtare, ci la câţiva centimetri de mine. Mă puteam concentra pe pagină. Puteam să explorez lucrurile din jurul meu, să descopăr lumi întregi la doar o aruncătură de băţ. Puteam să fiu bună la ceva, pentru prima dată în viaţă.

Nu ştia dacă el putea înţelege, dar de aceea simpozionul era atât de important pentru ea. De aceea Francine însemna totul. Era motivul pentru care, cu câteva dimineţi în urmă, deschisese cufărul care îşi ţinea trusoul şi schimbase fanteziile de mireasă pe noi ţeluri ştiinţifice. Minerva nu fusese niciodată fiica pe care şi-o dorise mama ei. Era diferită de surorile ei şi era împăcată cu ideea. Putea să trăiască în pace cu ideea că era o imitaţie jalnică pentru o doamnă elegantă din lumea bună... atâta timp cât cineva, undeva, o respecta şi o admira doar pentru că era ea. Minerva Highwood, geolog şi şoarece de bibliotecă şi... iar după astă seară, uneori cântăreaţă.

— După ce am învăţat să citesc, spuse ea, n-au mai putut să mă desprindă de cărţi... încă nu reuşesc. Dar trecusem deja de vârsta basmelor.

— Ei bine, spuse el, părând somnoros. A fost o frumoasă poveste pentru copii. Fata deznădăjduită. Doica binevoitoare. Final fericit. Cam toate basmele sunt aşa.

— Serios? Aveam impresia că în cele mai multe dintre ele este vorba şi de un prinţ chipeş şi fermecător.

Tăcerea se prelungi. În note jalnice.

— Ei bine, al tău chiar are un cavaler, spuse el în cele din urmă. Sir Alisdair, colegul.

— Bănuiesc.

Sperând că vocea nu îi va trăda dezamăgirea, îşi încleştă degetele în cearşafuri şi le strânse tare.

Greutatea lui se mişcă lângă ea.

— Ştii, mă întrebam ceva. Dacă jurnalul care mi-a preamărit farmecele cu atâta înflăcărare era cel fals... ce naiba scrie în cel real?

Capitolul 11

Kate Taylor se uită lung spre paharul de apă. Nu i se părea just.

În colţul opus al mesei de la Queen’s Ruby, Charlotte răsfoia o cărticică legată în piele.

— Una, alta... şi încă alte câteva lucruri despre pietre...

— Continuă să cauţi, spuse doamna Highwood. Este singurul jurnal al Minervei. Trebuie să-l fi menţionat pe undeva.

Doamna Nichols, bătrâna proprietară a pensiunii, le ceru slujnicelor să servească desertul. În timp ce o slujitoare cu un şorţ aşează bolurile cu syllabub[1] în faţa fiecărei farfurii, Kate schimbă priviri cu Diana. Ştia că trebuiau să simtă aceeaşi combinaţie de curiozitate şi groază.

Fireşte, fuga celor doi fusese tema principală de discuţie în Spindle Cove, iar Kate îşi dorea la fel ca oricine altcineva să afle detaliile neaşteptatei poveşti a Minervei. Dar să-i citească jurnalul cu voce tare la cină? Părea ceva de foarte prost gust.

— Serios, mamă, interveni Diana. Chiar este nevoie să citim jurnalul Minervei? Cu voce tare? N-ar trebui să i se acorde o minimă intimitate?

Doamna Highwood se gândi.

— În mod normal, nu mi-aş băga niciodată nasul. Nu-i aşa, doamnă Nichols?

Doamna Nichols clătină din cap.

— Niciodată, doamnă Highwood.

— Dar în cazul ăsta, situaţia justifică unele investigaţii. Nu-i aşa, doamnă Nichols?

— Desigur, doamnă Highwood.

— Caporalul Thorne tot insistă să se ducă după ei sau, cel puţin, să-i dea de veste lordului Rycliff. Pare să trăiască cu im-presia greşită că lordul Payne pune la cale un fel de mârşăvie. Dar nu aş crede niciodată una ca asta despre el. Dumneata ai crede, doamnă Nichols?

— În nici un caz, doamnă Highwood. Este un tânăr extraordinar. Îmi laudă mereu plăcintele.

---

[1] Desert sub formă de cremă de lapte, cu sos de lămâie.

— O, iată. Zice ceva despre o descoperire măreaţă, anunţă Charlotte, deschizând jurnalul la o pagină de mijloc.

Toată lumea de la masă înălţă brusc capul.

Charlotte mai examină un pic.

— Nu contează. Este vorba de şopârle.

— Şopârle! Cu un geamăt, doamna Highwood îşi împinse deoparte porţia de syllabub. Chiar nu înţeleg cum de-a reuşit să pună mâna pe el.

— N-a pus mâna pe el, mamă. Îţi tot spun că s-a pus mâna pe ea. Charlotte mai întoarse o pagină. Dacă îl plăcea, nu o mărturisea în propriului ei jurnal? Eu sigur aş umple caiete întregi cu poezii dacă s-ar îndrăgosti de mine un bărbat aşa de chipeş ca lordul Payne.

Kate acceptă un pahar de sirop de pe o tavă.

— Poate că pur şi simplu Minerva nu are o înclinaţie spre poezie.

— Dar măcar ar trebui să spună ceva de bine. Uite, aici. Îl menţionează doar aici, pe la jumătate. Şi la cât se presupune că este de inteligentă, nici măcar nu poate să-i scrie numele pe litere. Scrie P-A-I-N[2].

Kate zâmbi pe sub mustăţi. Cumva, se îndoia că Minerva îl scrisese aşa din greşeală.

— Lasă baltă ortografia, copilă, o îndemnă doamna Highwood. Doar citeşte. Ce spune?

Charlotte îşi sorbi limonada şi se pregăti.

— „Cum azi a fost joi, am fost obligate să suportăm prezenţa lordului Payne la cină. Nu ştiu dacă indigestia serioasă mi-a fost provocată de prezenţa lui, linguşelile mamei sau plăcinta de ţipar a doamnei Nichols. A fost o seară foarte neplăcută, oricum ai lua-o.”

— A scris-o vara trecută? întrebă Diana.

Charlotte clătină din cap.

---

[2] Joc de cuvinte între Payne şi „pain” (durere, în limba engleză).

— Săptămâna trecută.

Kate ştia că acesta trebuia să fie momentul în care să apere plăcinta de ţipar a sărmanei doamne Nichols. Dar, la drept vorbind, era imposibil să aperi aşa ceva. Într-un comun şi tăcut acord, toată lumea luă câte o lingură de syllabub.

Apoi câte o înghiţitură de sirop.

Apoi syllabub din nou.

— Ei bine, trebuie să spună mai multe. Doamna Highwood flutură lingura spre Charlotte. Citeşte mai departe, dragă.

— Citesc mai departe. Charlotte răsfoi restul paginilor din jurnal. Nu prea mai am ce să citesc. Vorbeşte numai despre pietre, scoici şi urme de şopârlă. Singurul bărbat pe care îl menţionează adesea este un om de ştiinţă. Sir Alisdair Kent. Pare să-l admire foarte mult. Când se sinchiseşte să spună ceva despre lordul Payne, nu este niciodată ceva de bine. Ea închise brusc jurnalul. Ţi-am spus că nu-l iubeşte, mamă. A fost luată împotriva voinţei ei. Trebuie să-i permiţi caporalului Thorne să se ducă după ei.

Doamna Highwood întinse mâna peste masă.

— Dă-mi-l mie, copilă.

Ea luă jurnalul de la Charlotte, îl deschise la ultima pagină scrisă, îl ţinu la o distanţă de un braţ şi îl cercetă atentă. Încruntarea ei încordată se topi iute într-o expresie de încântare.

— Aha. Iată. O consemnare scrisă acum doar trei nopţi. „Veşti tulburătoare de la magazinul All Things. Se zvoneşte că Payne o să ceară mâna lui D. Ce om ticălos şi mincinos! La urma urmei, mi-a promis vara trecută. Nu pot să permit una asta.” Şi apoi, la câteva zile după aceea, avem ultima consemnare. Ziua de după dans, dragile mele. Doamna

Highwood îşi arcui o sprânceană. „Payne este convins acum. Plan pecetluit cu sărut. Plecăm în zori.”

Ea aruncă jurnalul pe masă, făcând cristalul să zăngănească.

— Iată, Diana. Sora ta este o seducătoare intrigantă şi vicleană. Ţi l-a furat pe lordul Payne chiar de sub nas şi punea asta la cale de vara trecută. Încă de la bun început. Închipuie-ţi.

— Nu a fost niciodată al meu ca să-mi fie furat. Diana se înroşi. Sunt convinsă că lucrurile nu sunt cum par.

— Poate că nu, spuse Kate, încercând să-şi întipărească în minte ideea unei Minerva Highwood, seducătoare necuviincioasă... şi eşuând lamentabil. Dar cred că putem concluziona, fără îndoială, că, indiferent unde s-au dus Minerva şi lordul Payne, ea a plecat de bunăvoie. Sigur nu a fost răpită.

— Mârşavă treabă! Doamna Highwood duse la gură o lingură mare de syllabub. Când s-a întâmplat asta? N-a arătat niciodată vreun interes pentru bărbaţi. Nici prin vis nu mi-aş fi închipuit că Minerva ştie să facă diferenţa dintre un sărut şi un abces. Iar acum...

— Măiculiţă, spuse Charlotte cu răsuflarea întretăiată, încremenind brusc şi uitându-se fascinată la propria lingură. Acum. Închipuie-ţi numai unde trebuie să fie acum.

Kate se înecă de râs.

Diana închise strâns ochii.

— Charlotte, te rog. Hai să ne abţinem.

Capitolul 12

Pentru a doua oară în tot atâtea nopţi, Minerva fu trezită de gemete chinuite.

De data aceasta, nu erau ale lui Colin.

Când se trezi de-a binelea, îl găsi dormind liniştit lângă ea. Totuşi, prin perete, sunete îngrozitoare îi ajungeau la urechi. Bocăneli violente şi strigăte disperate.

— Colin. Colin! Ea îl scutură de braţ. Trezeşte-te. Moare cineva.

— Ce? Cine? El se ridică iute în pat şi se izbi cu capul în căpriorul înclinat. În afară de mine, vrei să spui?

Ea îi puse o mână pe braţ şi înclină capul cu subînţeles.

— *Ascultă.*

El închise ochii.

Sunetele dezgustătoare ale violenţei continuară. Auzi urletul unei femei.

— Deci? insistă ea, devenind disperată. N-ar trebui să te îmbraci, şi repede? Să te duci după hangiu măcar? Trebuie să facem ceva.

El oftă şi îşi frecă faţa.

— Ce auzi tu nu este o crimă. Nu moare nimeni. Decât în stil franţuzesc.

— Poftim? Cum adică „stil franţuzesc”?

— Se împerechează, spuse el, trântindu-se înapoi în pat şi azvârlindu-şi încheietura peste ochi. Nu se ceartă, oricine ar fi. Ba chiar se distrează pe cinste. În şoaptă, adăugă: Naiba să-i ia!

— Este mereu aşa de zgomotos? întrebă ea.

— Doar când este bine.

— Bine?

Minerva se încruntă, ascultând.

Nimic nu părea să sune a bine. Biata femeie urla ca din gură de şarpe.

— Cum se face că eşti atât de curioasă şi de educată, şi totuşi atât de naivă? Înţelegi ideea de împerechere, nu-i aşa?

— Bineînţeles că înţeleg. Aspectul ştiinţific, în orice caz. Un ţipăt străpunse prin perete. Ea îl strânse de braţ. Colin, eşti sigur…?

— Da. El îşi acoperi faţa cu o pernă şi gemu în ea. Iar eu care credeam că să dormi singur este cel mai mare chin.

Bătăile ritmice deveniră tot mai zgomotoase, mai rapide. Un ţipăt scăzut, de bărbat, se alătură ţipetelor femeii.

Şi apoi totul se opri.

— Gata, spuse Colin, punându-şi la loc perna sub cap. Au terminat. Acum s-a terminat şi putem să dormim puţin.

Trecură câteva minute.

— Nu dormi, spuse el.

— Nici tu.

— Nu pot. Fir-ar să fie! Corpul meu este prea uşor de influenţat. Se întoarse pe o parte cu faţa spre ea, iar cu vârful degetelor o prinse de marginea mânecii. Poate şi al tău o fi la fel? Eşti excitată?

Nu ştia ce să înţeleagă din căldura care îi cuprinsese corpul. Nici din felul în care degetul lui mare îi mângâia braţul.

— Mă simt mai ales confuză, spuse ea.

El râse uşor.

— Nu o să cred că eşti atât de inocentă. Mâna lui alunecă alene pe o parte a corpului ei. Înţelegi că există plăcere în actul în sine, nu?

— M-am prins de asta, da. Dar dacă e aşa, de ce nu sună mai plăcut?

— Pentru că actul iubirii nu este civilizat. Este natura în forma cea mai pură şi primară. Primitivă şi sălbatică. Ar trebui să înţelegi un pic, dacă vreodată o să... Ea aproape că îi auzi sprâncenele arcuindu-se. Stai. Nu-mi spune că nu ai făcut-o. Tu, o femeie de ştiinţă, care poţi recita logaritmul ce defineşte forma exactă a unei cochilii de amonit. Nu-mi spune că nu înţelegi cum funcţionează propriul tău corp.

— Nu-ţi spun nimic.

Ea începu să răsufle tremurător.

— Nu se poate, spuse el şi mâna lui se strecură peste coapsa ei, ca exploratoarea aceasta îndrăzneaţă a peşterilor subacvatice să nu-şi fi explorat propriul golfuleţ?

Prin cearşaf, el o atinse. Acolo. Între picioare. O senzaţie incandescentă se arcui prin întuneric. Îi scăpă un suspin uşor, dar ea îşi pecetlui iute buzele.

— Ai spus ceva?

Ea clătină din cap. Inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Hm. Chiar cred că înţelegi plăcerea. Atingerea lui se mişcă într-un cerc diabolic. Dar numai genul de plăcere tăcută, secretă. Ai avut mereu pe cineva în preajmă, nu-i aşa? Surori, slujitoare. Te-ai mângâiat aşa? Încleştându-ţi strâns maxilarul, întorcându-ţi capul spre pernă ca să fii foarte, foarte tăcută?

Degetele lui schiţau mângâieri uşoare, plimbându-se peste locurile ei intime cu mişcări atât de delicate încât ai fi putut spune că erau făcute din greşeală, fără intenţie. Dar ştia ea mai bine şi ştia şi corpul ei. Sfârcurile ei se transformară în culmi încordate şi o senzaţie de umezeală i se strânse între coapse.

Natura interzisă şi neaşteptată a atingerii lui era aproape mai seducătoare decât contactul fizic.

Un bărbat o atingea, acolo.

Colin o atingea, acolo.

Nu era cu putinţă. Ea nu putea permite un asemenea lucru.

Dar se întâmpla, iar ea îi permitea şi... Doamne sfinte, era minunat. Sub straturile cămăşuţei şi ale aşternuturilor, el îşi lăsă degetul să urce spre interiorul coapsei ei. Minervei i se tăie răsuflarea.

— Colin...

— Nu. Nu. Dacă mă înşel, nu-mi spune. Mă încântă prea tare ideea asta. Micuţa femeie de ştiinţă, care desfăşoară cercetări tăcute pe sub cămaşa de noapte. Sau în baie, poate. Degete curioase rătăcind, explorând. Urmărind în continuu plăcerea care urcă... şi tot urcă. Vocea lui era întunecată, decadentă. Până când criza se cutremură prin tine într-o tăcere perfectă şi devastatoare.

Îi cuprinse cu blândeţe în mână muntele lui Venus şi gemu uşor.

— Doamne, Min. Imaginaţia erotică a unui bărbat chiar este puternică. Dar cred că asta este cea mai ispititoare imagine pe care am avut-o vreodată în minte.

— Dar... dar te înşeli. În cea mai mare parte.

El se opri.

— În cea mai mare parte?

Ce Dumnezeu o posedase ca să mai adauge acele cuvinte? Toată discuţia era prea înspăimântătoare ca să creadă că se întâmpla cu adevărat. Făcuse propriile explorări? Da. Se ridicaseră vreodată acele momente tainice la umbra euforiei pe care o simţea chiar acum, cu el? Doamne, nu.

Nu mai simţise niciodată aşa ceva. Evident, era atât o fată prea cuminte, cât şi o cercetătoare slabă. Un eşec, oricum o luai.

— Cred că mai avem nevoie de o lecţie, Min.

Cuvintele lui treziră un fior vijelios înăuntrul ei.

— Da?

— Da. Mâna îi urcă până pe abdomen. Da, trebuie să înţelegi asta. Sălbăticia actului. Cât de bine poate să fie, când este sălbatic, desfrânat şi zgomotos. El îşi întoarse mâna, trecându-şi spatele degetelor pe sub arcuirea sânului ei. Trebuie să ştii ce meriţi să primeşti de la un bărbat. Sau o să ajungi într-o căsnicie lipsită de pasiune. Legată de un geolog bătrân şi plicticos, ale cărui idei ar putea să-ţi inspire admiraţie, dar a cărui atingere nu o să te facă niciodată să te zvârcoleşti, să gemi şi să urli.

Atingerea lui încetini, apoi se opri pe sânul ei.

— Ai încredere în mine? întrebă el.

— Legat de ce?

— De corpul tău. De plăcerea ta.

O spuse atât de direct. Ea nu ştia cum să răspundă. Avusese deja încredere să lase în seama lui propria siguranţă şi bunurile. Putea chiar să aibă încredere în privinţa virtuţii ei. Dar ştia că nu va putea să îi încredinţeze niciodată inima acestui bărbat. Iar organul acela nu era parte integrantă din corpul ei?

Dar îşi dorea, avea atâta nevoie de atingerea lui. Buzele şi limba îi erau stânjenite de dorinţă. Nu se putea convinge să spună nu.

— Închide ochii, spuse el. Închide ochii şi gândeşte-te la el.

Ea închise ochii.

— La cine să mă gândesc?

— La el, oricine ar fi. La Sir Alisdair Kent. Sau la prinţul din poveste. Trebuie să visezi la cineva. Toate tinerele visează.

Îşi închipuia că aşa era. Toate fetele aveau un pretendent de vis, iar Minerva nu făcea excepţie.

Dar cele mai multe dintre ele nu avuseseră niciodată şansa de a sta lângă el în carne şi oase. Era ceea ce i se întâmpla ei. Pentru că... deşi încercase să nu se

adâncească în visuri fanteziste... când chiar ceda şi îşi închipuia că se simte în siguranţă şi adorată în braţele unui bărbat chipeş, fermecător, de neatins...

Bărbatul acela semăna foarte mult cu Colin.

Detesta să o recunoască, chiar şi pentru sine. Iar ideea că el ar fi putut să aibă vreo bănuială... Era o perspectivă prea jalnică.

Simţi că se mişcă patul. Şi apoi simţi cum greutatea lui se aşează deasupra ei. Un bărbat în toată regula, înflăcărat şi musculos, era întins peste corpul ei, iar trupurile le era despărţite doar de hotarul unui aşternut.

Ea se încordă. Peste tot.

— Şşşt, murmură el, depărtându-i blând, dar hotărât, picioarele pentru a-i cuprinde lăţimea şoldurilor. E în regulă. Nu o să-ţi fac nici un rău. Nu o să ridic aşternutul. Eşti în siguranţă sub el. Doar ţine ochii închişi şi buzele întredeschise. Şi învaţă ce senzaţie ar trebui să ai.

„Învaţă ce senzaţie ar trebui să ai.” Nu ar trebui să simtă tandreţe şi romantism?

Să faci dragoste nu ar trebuit să-ţi dea senzaţia de... dragoste?

Dar aceasta nu era dragoste. Era o diversiune, o lecţie. O altă amăgire elaborată.

Cu toate acestea, reacţia corpului ei era reală. Membrele îi erau neliniştite sub ale lui. Răsufla atât de greu, încât simţi cum ameţeşte şi rămâne fără putere.

El îi cuprinse sânul prin pânza lenjeriei, desenându-şi atingerile în cerc peste conturul amplu înainte de a se întoarce spre interior, spre vârful care se întărea cu rapiditate.

— Un iubit bun, murmură el, apăsând săruturi fierbinţi chiar sub urechea ei, o să aibă timp pentru tine. O să pună mereu plăcerea ta pe primul loc. O să-ţi dea libertatea să

experimentezi, libertatea să atingi. Libertatea să ceri tot ce îşi doreşte cu ardoare trupul tău.

Îi atinse uşor sfârcul. În treacăt, ca dezmierdarea unei pene. Senzaţia era uimitoare, desăvârşită.

— Ţi-a plăcut asta? întrebă el. Vrei mai mult?

„Da. Da, şi da, te rog.”

— Atunci trebuie să-mi spui asta. Nu în cuvinte, dacă nu vrei. Când eşti în braţele pasiunii, cuvintele pot... şi ar trebui... să dea greş. Dar un bărbat se descurcă cel mai bine când este încurajat. Deci, dacă vrei mai mult, trebuie să-mi spui asta. Cu o răsuflare, un oftat sau un mic geamăt de plăcere. Hai să încercăm din nou, vrei?

Încă o dată, degetului lui tachină sfârcul încordat şi dureros. Şi se retrase, aproape înainte ca ea să înregistreze senzaţia.

Şi apoi, nimic.

Ea îşi muşcă buza. Ştia că el aştepta răspunsul ei. Ce om groaznic şi sâcâitor! O conducea până pe culmile tremurătoare şi înfocate ale plăcerii, apoi o abandona acolo. Dacă nu implora pentru mai mult.

Minerva rămase nemişcată şi tăcută parcă o veşnicie, luptându-se cu sine. Luptându-se între dorinţa de a se bucura de doar un pic mai mult şi teama de a pierde mult prea mult.

Nevoia brută şi curiozitatea ieşiră învingătoare.

Buzele ei se întredeschiseră şi ea scoase un suspin molcom, aproape muzical.

El răspunse cu un geamăt adânc, răsunător.

— Da. Aşa. Suspină din nou pentru mine.

El îşi lipi degetul pe sfârcul ei şi îl frământă, şicanând iar şi iar centrul încreţit. Ea oftă din nou, mai apăsat de astă dată, iar el o răsplăti şi o ciupi uşor. Ea se arcui spre atingerea lui, apoi întoarse capul într-o parte.

— Îţi place? Îi apucă din nou. Răspunde.

Ea scoase un geamăt scăzut şi gutural. El avea dreptate. Să dai glas plăcerii făcea ca totul să fie cu mult mai dulce, mai clară. Mai reală.

— Da. Doamne, da. Aşa înnebuneşti un bărbat, iubito. Mâna lui îi cuprinse sânul şi se modelă pe el, în timp ce desena o cărare de săruturi pe coloana gâtului ei, savurându-i şi gustându-i pielea. După ce te-am făcut să suspini, singurul lucru la care mă pot gândi este cum să te fac să gemi. Apoi să scânceşti. Apoi să urli într-un extaz neputincios.

Se mişcă deasupra ei, rearanjând-şi greutatea. Era atât de tare peste tot, apăsându-se peste carnea ei delicată. Pieptul lui musculos îi strivi sânii. Genunchiul lui îi despărţi coapsele. Şi apoi, organul acela tare, vibrând cu nerăbdare, pe care îl observase şi admirase cu neobrăzare seara trecută... se apăsă pe sexul ei.

Plăcerea se dezlănţui înăuntrul ei. Intensă. Mistuitoare. Fără să semene cu nimic din ce mai cunoscuse vreodată în viaţă.

Ea gemu, un suspin adânc şi încărcat de dorinţă. Pentru că îşi dorea mai mult. Să îi simtă mai mult tăria, căldura. Să se bucure mai mult de frământarea atrăgătoare care o înnebunea prin aşternutul rece şi fin.

El îi oferi exact lucrul după care tânjea. Impuse un ritm, lent şi regulat, legănându-se pe trupul ei în timp ce îi săruta gâtul şi îi dezmierda sânii ascunşi sub adăpostul pânzei.

— Da? o îndemnă el şi îi supse lobul urechii.

— Da.

— Mai mult?

— *Mai mult.*

— Spune-mi-o acum cu mâinile tale. Ţine-te bine de mine. Mişcă-te împreună cu mine.

Ea se agăţă de el, fără nici o sfială, lăsându-şi mâinile să se strecoare pe umerii lui. Febrilitatea ei nu făcu decât să sporească atunci când simţi sub palme contractarea şi încordarea muşchilor lui. Se chinuia atât de mult şi o făcea pentru ea. Totul era pentru ea. Îi plăcea la nebunie să simtă forţa trupului lui, în timp ce el se mişca şi se dezlănţuia deasupra ei. Iar şi iar şi iar.

Curând, o făcu să geamă cu fiecare mişcare încântătoare. Cu cât îl striga mai tare, cu atât răspunsul lui era mai răsunător. Salteaua se alătură simfoniei lor erotice, scârţâind sub apăsările lui puternice şi ritmice. Mări cadenţa, iar cadrul patului veni să le completeze concertul cu o percuţie înăbuşită, izbindu-se neîncetat în perete.

— Da, Min. Aşa ar trebui să fie. Nevoia crudă îi ascuţi vocea. Să nu te mulţumeşti niciodată cu mai puţin. Să fii neînfricată. Sălbatică, zgomotoasă şi minunată. Doamne, eşti minunată.

Era întuneric şi ştia că abia dacă o putea vedea. Dar nu mai conta. Se simţea minunată. Sub atingerea ei, pielea lui înfrigurată ardea. Împreună, creaseră acest moment de plăcere uluitoare şi extraordinară.

Ea o luă pe urmele senzaţiilor, înclinându-şi şoldurile şi lăsându-se în voia penetrărilor lui, pe măsură ce acestea i se dezvăluiau tot mai rapide şi mai puternice.

Apoi ceva se schimbă. Dintr-odată, plăcerea începu să o urmărească pe ea. Vânând-o cu o intensitate neîndurătoare. Nu se mai putea ascunde de ea, nu mai putea să scape.

Ea deschise ochii, mari şi pierduţi în întunericul de nepătruns.

— Colin.

— Da. El continuă să o dezmierde, necruţător. Da, spune-mi numele. Mai tare.

— Colin, eu... Vocea ei se împiedică într-un geamăt înfricoşător. Nu pot...

— Nu te împotrivi. Totul este aşa cum ar trebui să fie. Este perfect. În timp ce el continuă să insiste, îşi lipi fruntea de umărul ei. Eşti perfectă.

Iată... plăcerea. Tumultuoasă, provocatoare. Izbucnind din interior. Purtând-o într-un loc întunecat şi ciudat. Ea îl strânse mai tare, îngropându-şi unghiile în umărul lui.

„Nu-mi da drumul."

El îi sărută obrazul, buzele.

— Atinge plăcerea pentru mine, scumpo. Atinge plăcerea pentru tine.

În cele din urmă, ea capitulă. Se auzi urlând când extazul o cuprinse în cele din urmă şi o înălţă spre culmi. O sfărâmă în mii de bucăţele. O făcu să-şi iasă din fire. O lăsă fără suflu şi pe deplin schimbată înăuntrul ei.

Şi totuşi, el nu se opri, rotindu-şi şoldurile într-un ritm chinuitor şi frenetic. Îi cuprinse faţa în mâini, apoi îşi lăsă degetele să i se împletească în şuviţele de păr. Trase delicat şi o mie de nervuri dezlănţuiră un nou iureş de plăcere înăuntrul ei.

O ţinu strâns şi nemişcată, frământându-şi membrul tare de ea.

— Îmi pare rău, gemu el. Este prea bine. Nu mă pot opri.

Cu un mormăit sălbatic, el se cutremură şi se smuci în îmbrăţişarea ei. Apoi se prăbuşi greu peste ea, răsuflând întretăiat în curbura gâtului ei.

Degetele ei îşi relaxară strânsoare pe umerii lui. Mâinile îi tremurau. Nu ştia cum să-l atingă. O picătură de sudoare i se prelinse de-a lungul claviculei. Nu era sigură dacă era a ei sau a lui.

Ce însemnau toate astea? Nu era chiar un act rece de împreunare, cu atât mai puţin dragoste. Dar era real într-

un fel. Nu ştia ce să creadă despre el acum. Cu atât mai puţin cum să-l privească şi să-i vorbească dimineaţă. Ce să mai creadă despre ea, după ce gemuse şi îi oftase numele? Era ruinată? Era o destrăbălată?

El se rostogoli pe o parte, cu o mână încă încurcată în părul ei. Pieptul i se ridică şi coborî cu un suspin greu.

— Doamne, femeie.

„Femeie.” Era o femeie.

— Mă iei mereu prin surprindere. Încep ca profesor, vrând să-ţi dau o lecţie. Şi apoi, cumva... la câteva minute după, îmi dau drumul ca un şcolar.

El scoase un chicotit răguşit şi afectuos.

Şi la câteva secunde după aceea, sforăia de zor.

Capitolul 13

— Doamne. Tresărind la lumina prea strălucitoare a dimineţii, Colin îşi trecu o mână prin păr. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat asta. Eu nu fac asta niciodată. Niciodată.

Minerva se întoarse somnoroasă, frecându-se la ochi.

— Ce s-a întâmplat?

— Îmbracă-te, repede-repede. Am dormit prea mult.

Astfel începu o cursă nebunească, la comun, de a se spăla, de a se îmbrăca şi de a-şi strânge toate lucrurile. În anumite privinţe, graba era oportună. Amâna orice discuţie despre cele întâmplate cu o seară în urmă.

Totuşi, nu făcea nimic ca să-i şteargă amintirile. Fiecare sunet pe care îl scotea, fiecare mişcare îl stârnea. Felul în care îşi trecea peria de păr prin încâlceala de bucle negre. Felul în care sânii îi tresăltară când sări într-un picior, chinuindu-se să şi-l îndese pe celălalt în botină. Când se întinse şi îl apucă de umăr ca să nu-şi piardă echilibrul, Colin avu impresia că îl va lăsa din nou fără vlagă. Nu exagerase cu nimic în noaptea precedentă. Îl făcuse să se aprindă ca un flăcău şi să fie de două ori mai nătâng.

„La naiba, omule! Ce-a fost în mintea ta? Ai reguli pentru asta.”

Da, recunoscu el. Dar nu încălcase aceste reguli. Ci doar le extinsese un pic.

„Le-ai extins. Le-ai dezmierdat. Le-ai călărit. Le-ai făcut să geamă şi să suspine.”

Se scutură. La naiba! Şi iată că îl aştepta o altă zi lungă şi plină de praf, pe care să şi-o petreacă mergând călare. Excelent. Măcar nu mai era nevoie să-şi planifice un timp în plus pentru vinovăţie şi regrete.

Spera că rândaşii îi aleseseră deja un cal şi îl pregătiseră cu harnaşamentul şi şaua lui. Pe măsură ce înaintai în călătorie, nu era ideal să închiriezi un cal la fiecare treizeci de kilometri. Nu aducea vreun mare serviciu nici posteriorului lui. Dar, ca să ţină pasul cu ritmul unei trăsuri, Colin chiar nu avea de ales.

Ea trase perdelele şi aruncă o privire pe fereastră.

— O, văd familia Fontley. Urcă deja în trăsură. Sigur n-ar pleca fără noi.

— Sigur că nu. I se alătură la fereastră. Într-adevăr, familia Fontley era aproape gata de plecare. Nu-ţi pot face asta. Azi e ziua ta.

— Nu începe.

Îi aruncă o privire acuzatoare prin ochelarii care îi stăteau strâmb pe nas. Apoi conştiinţa de sine păru să-i

licărească pe chip, de parcă ar fi simţit un ecou al nopţii precedente. Se înroşi, înghiţi în sec şi îşi întoarse privirea.

Dintr-odată, el fu încercat de o dorinţă inexplicabilă de a o săruta. Dar aceasta ar fi fost cu siguranţă o idee proastă şi oricum... nu aveau timp. Se grăbiră să coboare scările cu un zgomot asurzitor de paşi, chinuindu-se cu valizele.

— Iată-ne, spuse Colin, luând-o înainte în faţa Minervei. Venim! Tallyho!

Unul dintre lacheii familiei Fontley stătea cocoţat în spatele trăsurii. Colin ridică cea mai mică valiză pentru ca el să o încarce. Apoi pe a doua.

— Nu-l uita pe acesta, strigă Minerva, trăgând al treilea geamantan după ea.

Cel în care o ţinea pe Francine.

Când Colin se întoarse ca să o ajute, auzi pocnitul de bici al unui vizitiu. Înainte să înţeleagă măcar ce se întâmplă, trăsura se puse în mişcare.

Familia Fontley pleca. Fără ei.

— Staţi! strigă Minerva. Nu plecaţi!

Capul doamnei Fontley ieşi pe fereastră.

— Şi să-i supun pe copiii mei prezenţei unor personaje atât de demne de dispreţ? Nici gând. În timp ce trăsura înaintă nestingherită, o auziră strigând: Nu sunteţi oameni buni!

Minerva se întoarse spre el, uluită şi cu sufletul la gură.

— La ce se referă? Sigur nu la faptul că i-ai dat un pumn omului de aseară.

— N-are cum. Nu-mi dau seama ce am făcut ca să-şi schimbe părerea despre noi, decât dacă...

El simţi un gol în stomac.

— Decât dacă ce?

— Decât dacă nu cumva ne-au auzit. Azi-noapte.

Ea păli.

— O, Doamne sfinte. Îşi prinse buza între dinţi. Dar cum să...?

— N-aveau cum.

— Nu, n-aveau cum, decât dacă nu cumva erau chiar alături. Dacă nu... Privirea ei o întâlni pe a lui, cu ochi mari şi îngroziţi. Dacă nu cumva ei au fost cei pe care i-am auzit.

Colin răsuflă uşor. Întoarse capul şi se uită lung în urma trăsurii.

— Bun. Bravo lor! Bravo, domnule Fontley!

Minerva nu îi împărtăşea amuzamentul.

— O, Doamne. Se aşează pe valiza care îi mai rămase şi îşi lăsă capul în mâini. Trebuie să ne considere nişte şarlatani ticăloşi. Ştiu că fiecare lucru pe care l-am spus a fost fals. Ceylon, leproşii, muşcătura gândacului tău stupid. Ştiu că suntem nişte mincinoşi.

El coborî capul şi se scărpină la ceafa.

— Să sperăm că este concluzia la care au ajuns.

Ea ridică privirea spre el.

— La ce altceva să se mai gândească? Că nu minţeam? Că suntem chiar frate şi... El urmări cum o expresie de repulsie îngrozită i se strecură încet pe chip. Nu. Nu.

— Nu-ţi face griji, spuse el în grabă. Sunt convins să au ajuns la prima concluzie.

— Uf! Ea se cutremură violent. Cred că mi se face rău.

— Nu e cazul, iubito. Noi ştim adevărul.

— Da?

El simţi aluzia răutăcioasă din remarca ei. După noaptea trecută, nici unul dintre ei nu mai ştia exact ce erau unul pentru celălalt.

Dar discuţia aceasta trebuia să aştepte. Pentru prima dată, Colin observă câţi oameni de prin apropiere se uitau la ei. Privirea din ochii lor nu era una prietenoasă. Când se

întoarse dezinvolt spre han, uşa se trânti cu putere. Auzi un zăvor care se încuie cu un hârşâit.

Aparent, să închirieze un cal odihnit era exclus. Şi bănuia că nici unul dintre aceşti săteni nu se va oferi să-i ia.

— Trebuia să-mi dau seama că este o idee proastă, se văita ea. Trebuia să-mi dau seama că o să plătesc cumva pentru asta. Ori de câte ori mă atingi, ajung să fiu umilită.

El îşi drese glasul şi se apropie de Minerva.

— Cel mai bine ar fi să plecăm de aici. Cât mai repede. Indiferent de concluzia la care a ajuns familia Fontley în ceea ce ne priveşte, se pare că au împărtăşit-o cu toţi cei de aici.

— Dar unde să ne ducem? Cum o să ajungem acolo? Ea făcu un gest spre trăsura dispărută de mult. Disperarea îi slăbi vocea. Mi-au luat toate hainele, toate lucrurile.

El se ghemui în faţa ei.

— Mai ai gentuţa?

Ea dădu din cap.

— Şi o mai ai pe Francine. Stai pe ea.

Ea dădu din nou din cap.

— Şi descoperirile mele ştiinţifice sunt aici.

— Atunci astea sunt cele mai importante lucruri. Orice altceva se poate înlocui. O să ne ducem pur şi simplu până în următorul oraş de pe drum şi de acolo o luăm din nou de la capăt. Bine?

Ea strâmbă din nas.

— Bine.

O ajută să se ridice în picioare, apoi se uită lung la valiza ei, gândindu-se cum era mai bine să o ducă. Pe umăr?

Ea apucă un mâner în mâna înmănuşată şi ridică.

— O iau eu de aici şi tu de cealaltă parte. Aşa o să ne mişcăm mai repede.

Simţul lui de cavaler se răzvrăti, dar ea avea dreptate. Să ducă amândoi valiza aceea chiar era cea mai bună soluţie.

— Acum să vedem, spuse el, în timp ce o luară pe drumul care ducea în afara oraşului, cărând după ei amprenta unei şopârle uriaşe. Să ne păstrăm zâmbetul pe buze. O să ne reluăm călătoria în doi timpi şi trei mişcări.

*

Trecură ore.

Nu se putea ca următorul oraş să fie departe, îşi spusese Minerva în sinea ei. Câţiva kilometri cel mult. Dar Francine le îngreuna înaintarea. Se tot opriră din mers ca să se odihnească, să schimbe mâna, să reajusteze greutatea valizei. Şi, chiar dacă Minerva îşi tot spunea că umbra răzleaţă a căsuţelor şi a unei biserici sigur se va ivi după următorul deal sau chiar după următoarea curbă pe care o făcea drumul...

Merseră ore întregi. Şi nimic.

Diligenţele şi trăsurile treceau adesea pe lângă ei. Dar fie erau pline ochi, fie fuseseră avertizaţi în oraşul anterior să evite o pereche de şarlatani care călătoreau spre nord. Şi dacă una dintre diligenţe ar fi încetinit, n-ar fi fost de prea mare ajutor. Colin nu accepta să călătorească înăuntru. Nu, erau nevoiţi să meargă pe jos kilometri întregi, sperând să dea de un sat unde ea să găsească loc într-o trăsură şi el să închirieze un cal odihnit. Cine ştia cât de departe îl vor descoperi?

Soarele ardea deja sus pe cer şi ea începea să se simtă slăbită. Nici măcar nu luaseră micul dejun. Oboseala şi foamea unelteau înăuntrul ei, îngânându-se una pe alta cu voci iritate. Setea îi uscase gâtul.

Se opri brusc pe marginea drumului.

— Gata. Eu nu merg mai departe.

El lăsă jos partea lui de valiză.

— Foarte bine. O să ne odihnim.

— Nu. Nu vreau să mă odihnesc, vreau o trăsură. Poate că o să oprească una pentru mine, dacă sunt singură. O să rămân aici. Tu poţi să continui.

El scutură din cap.

— Nici nu se pune problema. Ştiu că n-ai o părere foarte bună despre caracterul meu. Dar dacă ai impresia că aş abandona o femeie lipsită de apărare pe marginea drumului, eşti nebună de legat. Ai idee ce fel de tâlhari rătăcesc pe drumurile astea?

— Da, cred că ştiu.

Ea se uită fix la el.

— Deci acum sunt un tâlhar.

— Tu ne-ai adus în situaţia asta neplăcută.

El se trase câţiva paşi înapoi.

— Crezi că e vina mea?

— Desigur, este doar vina ta! Nu ţi-am cerut eu să spui familiei Fontley toate minciunile alea mârşave. Nu ţi-am cerut eu să iau parte la purtarea ta incorigibilă. Nu ţi-am cerut eu să-mi dai... lecţii.

— O, bineînţeles că nu. Tu doar ai apărut de nicăieri la uşa mea în miezul nopţii şi m-ai rugat să te duc în Scoţia. El îşi lovi pieptul cu un deget. Tu m-ai sărutat pe mine în faţă la Bull and Blossom. Tu m-ai târât pe mine într-o nenorocită de peşteră. Eu nu ţi-am cerut nimic din toate astea.

— Strici călătoria asta, aproape că strigă ea. Strici totul.

— Ei bine, îmi cer iertare, dar am impresia că te-ai băgat de bunăvoie în povestea asta cu stricatul tuturor lucrurilor!

Mâinile i se încleştară în pumni. Încercă să se liniştească.

— Am făcut o înţelegere simplă. Tu mă duceai la Edinburgh. Eu îţi dădeam cele cinci sute de guinee. Nu-mi amintesc să fi negociat ceva legat de minciuni, cântece sau... sau gemete.

— Nu, ţi le-am oferit pe degeaba. Cu plăcere. Enervantul se mişcă alene într-un cerc, dând din braţe. O să ne odihnim câteva minute. Şi apoi, pornim din nou la drum. Nu se poate ca următorul sat să fie prea departe acum.

— Nu o să mă mişc de aici.

El se opri în spatele ei. Mâinile lui o apucară de umeri.

— Ba da, mormăi el, chiar dacă trebuie să te mişc cu forţa.

— Nu ai îndrăzni.

— O, ba cum să nu.

Mâinile lui îi masară muşchii gâtului şi ai umerilor... nu cu tandreţe, ci în felul în care un antrenor încuraja un boxer înainte unei lupte. Se simţea extraordinar.

Ghemuindu-se, el o întoarse cu faţa spre drumul care se contura înaintea lor.

— Da, îi şopti el la ureche. O să te împing, o să te trag, o să te grăbesc cum cred eu de cuviinţă. Pentru că ai o isteţime sclipitoare care stă ascunsă sub înfăţişarea ta monotonă. Pentru că poţi să cânţi, dar nu o faci. Pentru că ai în tine o pasiune înflăcărată care trebuie eliberată. Pentru că poţi să mergi în continuare. Ai doar nevoie de cineva care să te împingă la următorul nivel.

Sigur era efectul foametei şi al oboselii, nu al vocii lui aspre şi intime. Dar ea se înfioră, o idee.

— Sunt nişte cuvinte foarte ironice, spuse ea, întorcându-şi capul spre el. Din partea unui om care nu acceptă nici măcar să meargă cu trăsura.

Mâinile lui se încordară.

— Hei, voi de acolo!

Pe drumul de lângă ei, se opri o trăsură. O tânără cu o bonetă plină de funde îi strigă dinăuntru.

— Doamne, ce necaz s-a abătut pe capul vostru? Aveţi nevoie de ajutor? Vă putem ajuta cu ceva? Ea deschise portiera. Vedeţi, suntem doar eu, sora mea şi însoţitoarea noastră. Avem o mulţime de loc.

Minerva se ridică de pe valiză şi se uită la Colin.

— Deci? Să te împing eu pe tine?

— Nu, spuse el sumbru. O să merg înăuntru. Doar până în următorul oraş.

Minerva o cercetă din priviri pe tânăra din trăsură. Părea de o seamă cu Diana, iar boneta şi trăsura lăsau să se înţeleagă că era o doamnă cu un anumit statut. Judecând după faptul că se oprea să ia în trăsură necunoscuţi de pe drum, trebuia să fie excepţional de amabilă, fie mai degrabă prostuţă.

Cel mai probabil, era pur şi simplu genul de fată privilegiată şi mărinimoasă, care nu-şi putea închipui că i s-ar întâmpla ceva rău... pentru că nu i se întâmplase niciodată ceva cu adevărat rău.

— Eşti atât de amabilă să te opreşti pentru noi, spuse Minerva, schiţând o reverenţă. Sunt domnişoara Sand şi acesta este... fratele meu. Mă tem că am avut un mare ghinion de dimineaţă. Dacă ne-aţi putea duce până în oraşul următor, v-am fi atât de recunoscători.

— Deci tot frate şi soră suntem? murmură el şi îi ridică valiza.

— Da, şopti ea. Dar nu mai complicăm lucrurile. Gata cu misionarii. Sau cobrele. Şi cel mai important, gata cu... ştii tu ce.

O privi cu ochi aspri din cap până în picioare.

— Crede-mă. Chiar n-ai motiv să-ţi faci griji în privinţa asta.

Minerva simţi înţepătura rapidă şi nemiloasă care o lovi în mândrie.

— Băgaţi-le înăuntru, le spuse domnişoara. Mă tem că nu mai avem loc sus. Cordelia aduce mereu o jumătate de duzină de pălării în fiecare călătorie.

După ce Minerva urcă în trăsură şi se aşeză pe bancheta orientată cu spatele, Colin ridică valiza înăuntru şi o împinse cât mai departe. În cele din urmă, inspirând adânc pentru o ultimă oară, de parcă s-ar fi pregătit să se scufunde în mare, intră şi îşi aşeză trupul masiv lângă ea. Ai fi zis că îşi flexase picioarele de două ori.

— Ia-o din loc, vizitiule Jon! strigă domnişoara.

În timp ce trăsura se puse în mişcare, Minerva simţi că muşchii lui Colin devin tari ca fierul. Experimentă strălufgerarea aceea familiară de empatie pentru el... dar serios, el nu avea pe cine altcineva să acuze pentru această situaţie decât pe sine. Şi va fi doar o plimbare scurtă.

Va supravieţui.

— Eu sunt domnişoara Emmeline Gateshead. Tânăra cu pălăria plină de funde îi întinse mâna, iar Minerva i-o strânse. Aceasta este sora mea, domnişoara Cordelia Gateshead, şi însoţitoarea noastră, doamna Pickerill.

Minerva le salută politicos pe cele trei femei. Ar fi putut la fel de bine să se scutească de efort. Toate cele trei tinere fură fascinate imediat de Colin. Deloc surprinzător. Bărbatul atrăgea atenţia femeii cum aduna un burete apa.

— Şi de ce vă duceţi spre nord? întrebă domnişoara Gateshead. N-am reţinut exact cum vă cheamă.

— O. Minerva simţi că intră brusc în panică. Ei bine... Noi...

— Nu ne spuneţi! O să ghicim, spuse Cordelia cu un zâmbet. Asta o să ne ajute să treacă timpul. Îşi trimise zâmbetul spre Colin. Eşti ofiţer, tocmai întors din război?

— Nu, domnişoară. Nu sunt vreun erou.

Cu câteva minute în urmă, Minerva ar fi spus acelaşi lucru. Dar acum nu mai era atât de sigură. Din clipa în care intraseră în trăsură, ea fusese conştientă de tensiunea din corpul lui Colin. Acum, ochelarii începuseră să i se aburească de la răsuflarea lui sacadată. Dar nimeni altcineva din trăsură nu bănuia prin ce trecea. El îndura chinul în linişte, cu tot curajul de care era în stare.

Poate chiar eroic.

— Păcat, pentru că ţi-ar sta atât de bine în uniformă. Observaţia lui Emmeline provocă un sunet de dezaprobare dură de la însoţitoarea ei. Veniţi de la oraş?

— Am trecut pe acolo, răspunse Minerva. Dar casa noastră este mult mai la sud. Pe coastă.

Cordeliei i se tăie răsuflarea.

— Ştiu. Este un pirat!

Tânăra doamnă izbucni într-un tril de chicoteli.

Emmeline îşi întoarse capul şi se uită pieziş la Colin. O cadenţă cochetă i se strecură în voce.

— Ei bine, aş putea crede asta despre el. Chiar are aerul acela viclean.

„Domnişoară Gateshead, habar n-ai tu.”

— Poate un spion.

Cuvintele fură rostite de doamna Pickerill.

Enervarea Minervei stătea să răbufnească. Nu avea să mai îndure mult din prostia de care dădeau dovadă femeile, iar suferinţa mută a lui Colin o îngrijora cu adevărat. Acum părea să fi încetat cu totul să mai respire.

— De ce nu le spui adevărul, frate?

Poate că îl ajuta să vorbească. Chiar îi plăcea să scornească poveşti bizare. Şi dacă vorbea, trebuia pur şi simplu să înceapă să respire.

El îşi drese glasul.

— O, nu-mi place să spun.

Doamna Pickerill păru bănuitoare.

— Este o întrebare destul de simplă, nu? Nume, destinaţie.

— Da, desigur, se grăbi Minerva să încuviinţeze, împletindu-şi delicat braţul cu al lui Colin. Dar nu este o chestiune despre cine suntem, improviză ea. Cine am putea fi este lucrul care complică lucrurile.

— Şi cine aţi putea fi?

Domnişoara Cordelia Gateshead se aplecă în faţă pe scaun.

— Spune-le, frate, îl îndemnă Minerva. Este foarte distractiv. Şi cred că lucrul de care avem nevoie acum este o mică distracţie.

Ea îi strânse braţul pe ascuns. „Sunt aici. Nu eşti singur.”

El dădu din cap.

— Ei bine, vedeţi voi... Adevărul este... El îşi aşează mâna peste cea a Minervei. Am putea fi de sânge regal.

Fiecare doamnă din trăsură rămase fără suflu, inclusiv Minerva. Ei bine, ea ceruse asta. Măcar de data aceasta nu vor mai fi cobre sau leproşi.

— De sânge regal? Domnişoara Gateshead se îndreptă de spate. Cât de uimitor!

— Aceasta a fost şi reacţia noastră, când ne-au găsit avocaţii. Colin păru că îşi revine din nou în fire. Omul incorigibil şi diabolic. Dar de curând, a ieşit la iveală faptul că se poate ca tatăl nostru să fi fost descendent al prinţului Ampersand, monarhul Crustaceei.

— Crustaceea, repetă Cordelia. N-am auzit niciodată de asta.

— Nici noi! exclamă el. După ce am primit scrisoarea luna trecută, a trebuit să scoatem de la naftalină atlasul din biblioteca tatei şi să-l ştergem de praf. Este un principat foarte mic, se pare. Undeva în munţi, la graniţa

dintre Spania şi Italia. Toată economia se bazează pe exportul de gălbenele şi brânză de capră.

Minerva îşi înăbuşi un râset. Orice imbecil care avea un atlas ştia că Spania nu se învecina cu Italia. Şi mult succes să cultivi gălbenele pe un vârf de munte.

— Ce spunea scrisoarea? întrebă Cordelia.

— Vedeţi voi, acum câteva luni, s-a întâmplat o tragedie în micul paradis alpin. Toată familia regală din Crustaceea a fost nimicită de o tulpină deosebit de agresivă de febră violetă.

— N-am auzit niciodată de febra violetă.

— Nici noi, spuse Colin. Apoi a trebuit să căutăm prin vechile cărţi de medicină ale tatei. Nu-i aşa, M? El îi mângâie mâna. Este foarte rară. Dar aproape întotdeauna letală. El plescăi din limbă. O adevărată tragedie. I-a nimicit pe prinţ, pe regina-mamă, pe toţi copiii familiei regale. Dacă nu voiau să încredinţeze ţinutul acelui uzurpator ticălos, sclifosit şi plin de negi, pe care îl cheamă... El se uită la Minerva. Sir Alisdair, nu-i aşa?

Ea pufni.

— Au fost nevoiţi să găsească pe cineva din linia succesorilor regali. Au căutat în lung şi-n lat şi apoi ne-au găsit. Astfel că, vedeţi voi, acum ne îndreptăm spre locul nostru natal. Ca să ne obţinem certificatele de naştere, Biblia familiei şi altele asemenea. Luna viitoare, pe vremea asta, aţi putea să vă uitaţi la prinţul şi prinţesa Crustaceei.

Emmeline oftă.

— Este ca un basm.

Da, se gândi Minerva. Exact ca un basm. Complet absurd, de la început până la sfârşit.

— O, nu este un basm, spuse Colin. Să nu ne invidiaţi brusca noastră ridicare în rang. Dacă facem parte din familia regală, viaţa noastră nu o să ne mai aparţină. O să avem îndatoriri, nu-i aşa? O să fim nevoiţi să lăsăm în

urmă Anglia... casele şi pe dragii noştri prieteni. Şi apoi, mai este şi renunţarea la speranţa iubirii. Expresia de pe chipul lui deveni serioasă. Un prinţ nu se poate aştepta să-şi găsească vreodată iubirea.

La unison, surorile îşi apăsară mâinile pe inimă.

— Nu poate? întrebă Cordelia.

— Nu, nu poate. Cu un aer de sinceritate gânditoare, el se aplecă în faţă. Vedeţi voi, dacă aş rămâne doar sărac, simplul domn Colin Sand din Sussex, aş putea să mă îndrăgostesc de o fată frumoasă pe care am întâlnit-o în timpul unei călătorii. Aş cere permisiunea de a-i face curte. Am avea timp să ne cunoaştem mai bine. Să împărtăşesc cu ea toate visurile, fanteziile şi secretele mele şi să le aflu pe ale ei. Să-i aduc dulciuri şi buchete de flori. El aruncă o privire melancolică pe fereastra trăsurii. Ca orice alt bărbat, m-am bucurat de tinereţe, mi-am făcut de cap. Dar, în adâncul inimii mele, mi-am dorit mereu povestea aceea de dragoste tandră cu fata potrivită. Într-o bună zi.

Doamne, Dumnezeule! Îşi depăna poveştile cu atâta convingere, încât până şi Minerva avu nevoie să-şi amintească că totul era o născocire. Făcuse odată greşeala de a-i crede minciunile. „Este vorba despre tine, Minerva. Mereu a fost vorba despre tine.” Încă mai auzea râsetul zeflemitor răsunând între pereţii turnului.

Măcar de astă dată, ea putea să fie cea care râdea. Tinerele domnişoare Gateshead erau atât de fascinate, încât rămaseră fără cuvinte.

Un asemenea farmec era un talent, trebuia să o recunoască. După douăzeci de minute petrecute în aceeaşi trăsură, avea deja două domnişoare din lumea bună care erau îndrăgostite de un prinţ reticent care refuza bogăţiile lumii pentru şansa de a găsi dragostea adevărată. Inimile, sufletele, zâmbetele şi virtuţile lor

puteau să fie ale lui pentru o singură privire mistuitoare. Probabil că ar fi stat la coadă ca să facă cu rândul.

Brusc, Minerva îşi dădu seama că el nu-şi dezvăluise niciodată tot potenţialul de seducţie în Spindle Cove... cel puţin nu cu Diana. Un val ciudat de recunoştinţă o luă prin surprindere.

— Dacă sunt un prinţ, spuse el, zâmbind în felul lui dezarmant şi sfios... felul în care îşi dezvăluia singura gropiţă, de parcă ar fi fost o vulnerabilitate secretă pe care doar iubirea unei femei cu inimă bună o putea vindeca... eu, fireşte, o să-mi fac datoria. O să fac tot ce pot. Dar, uneori, cred că ar fi o uşurare să aflu că totul este doar o mare greşeală.

Trăsura se opri brusc cu un legănat.

— O! exclamă Emmeline, prăbuşindu-se în spate. Ce a fost asta?

Minerva se uită pe fereastră pentru prima dată în ultimele câteva minute. Această porţiune de drum trecea printr-o zonă împădurită. Poate că ar fi ajuns la o barieră sau drumul în faţă era plin de noroi.

Fără nici o avertizare, portiera de la trăsură se deschise, o idee.

Prin deschizătură străluci ţeava unui pistol.

— Banii sau viaţa.

Capitolul 14

Colin aproape că izbucni în râs. Nu amuzat, ci ironic. Era chiar absurd faptul că o parte din el se bucura pentru răsturnarea de situaţie. Absurd că prefera mai degrabă să înfrunte un tâlhar cu arma aţintită spre el decât să mai călătorească un minut în trăsura aceea infernală şi înăbuşitoare. Nici faptul că încerca să născocească tot felul de ciudăţenii şi să se bucure de compania a trei doamne nu reuşise să-i distragă atenţia de la pereţii mult prea strâmţi şi de la aerul mult prea înăduşitor. Când trăsura se opri pe neaşteptate, Colin aproape că o luase puţin razna.

Îşi dorise să iasă valvârtej afară.

La vederea pistolului, aproape că implorase: „Da, împuşcă-mă. Pune capăt acestui chin”.

Până când pistolul se întoarse spre Minerva şi lucrurile se limpeziră. Acum, Colin nu mai era cuprins de panică.

Era chiar furios.

Îşi drese glasul, atrăgând atenţia nemernicului.

— Dacă trebuie musai să îndrepţi chestia aia spre cineva, îndreapt-o spre mine.

Tâlharul îi făcu pe plac şi azvârli o traistă de pânză prin portiera întredeschisă.

— Treceţi punga de la unul la altul. Bani, bijuterii, ceasuri, inele. Puneţi tot ce aveţi acolo. Se auzi un ţăcănit ameninţător când banditul ridică trăgaciul pistolului. Repejor, repejor.

Domnişoarele Gateshead se făcură mici de frică în prezenţa noului lor tovarăş.

Colin recuperă săculeţul de pânză de pe podea. În timp ce se chinui să dezlege şnurul, le vorbi doamnelor pe tonul lui cel mai calm şi mai liniştitor.

— Mă tem că trebuie să facem asta. O să facem ce ne cere, apoi ne vedem mai departe de drum. Totul o să fie bine.

La naiba cu toate! Colin ştia că să predea obiectele de valoare era unica alegere sigură şi responsabilă. Cu excepţia unui cuţit pe care îl ţinea ascuns în cizmă, alte arme nu avea şi era limpede că se afla în inferioritate. Probabil tâlharul avea tovarăşi care îi ameninţau cu arma şi pe vizitiul trăsurii şi pe lachei. Orice posibilă iniţiativă de eroism din partea lui Colin avea să se încheie, fără îndoială, cu rănirea sau moartea cuiva. Cu patru doamne în trăsură, nu putea să-şi asume un asemenea risc. Totuşi, ura să se dea bătut. Îşi blestemă în gând propria nechibzuinţă. De ce nu-şi adusese şi cu un pistol în călătoria asta?

Răspunsul era simplu. Pentru că nu se aşteptase cu adevărat să plece în călătoria asta. Se străduise să anuleze totul în acea primă dimineaţă pe drum.

Ar fi trebuit să se străduiască mai mult.

Cu degete tremurătoare, cele trei doamne îşi scoaseră medalioanele, brăţările, inelele şi agrafele din păr. El se scutură de cele câteva monede pe care le avea în buzunar.

— Şi ea?

Banditul îşi împinse pistolul spre Minerva.

— Nu poartă bijuterii, spuse Colin, strecurându-se între pistol şi corpul ei.

— Şi în gentuţă?

Colin îi întinse traista de pânză.

— Gentuţa, Min.

— Dar... Ochii ei negri erau înnebuniţi de îngrijorare. Dar aici sunt toţi...

Toţi banii ei. Toţi banii lor. Da, Colin ştia. Şi, judecând după expresia din ochii ei, el ştia că era foarte probabil să încerce ceva foarte prostesc ca să păstreze banii, dacă el nu lua situaţia în propriile mâini.

— Pune-o aici, spuse el hotărât. Acum.

Faţa ei se făcu albă ca varul în timp ce îşi scoase gentuţa de pe încheietura mâinii şi îi dădu drumul în traista de pânză.

— Poftim. Colin împinse sacul greu spre tâlhar. Ia-l şi vezi-ţi de drum. Înainte să mă răzgândesc şi să-ţi zdrobesc faţa aia jalnică şi împuţită cu cizma.

— Uşurel! Banditul îşi îndreptă pistolul spre inelului cu sigiliu al lui Colin. Inelul.

— Nu iese. Colin i-o demonstră, trăgând de veriga de aur. Dacă îl vrei, trebuie să iei degetul cu totul.

Doamnele rămaseră fără suflare la auzul sugestiei lui, atrăgând atenţia tâlharului. De sub pălăria cu boruri largi, doi ochi ageri scrutară interiorul trăsurii.

Pistolul lui se aţinti spre Francine.

— Ce e în valiză?

— Nimic, sări Minerva să răspundă. Absolut nimic.

Fir-ar să fie! „Răspuns greşit, iubito.” Conţinutul valizei nu avea valoare pentru altcineva în afară de Minerva. Şi, poate, vreo câţiva oameni de ştiinţă plicticoşi. Dar, cu negarea ei pripită, tocmai dăduse impresia că geamantanul era plin de monezi de aur. Acum tâlharul nu se va lăsa fără să o ia, iar Minerva nu va ceda.

Se aplecă spre ea.

— Min, nu merită viaţa ta.

— Este viaţa mea. Fără asta, am făcut totul în zadar.

— Dă-o încoace, porunci tâlharul, ţinând pistolul hotărât cu o mână şi întinzând-o pe cealaltă spre mânerul geamantanului.

— Nu, strigă Minerva şi trase valiza înapoi. Te rog.

Inima lui Colin încetă să-i mai bată în piept. Doamne, era sinucidere curată!

— Lasă valiza, spuse Colin, apoi se întoarse spre tâlhar. Lasă valiza şi poţi să mă iei pe mine.

Buza tâlharului se curbă în sus.

— Nu eşti genul meu. Dar poate o să iau valiza şi fata. Îmi plac femeile curajoase.

Colin se strădui din răsputeri să nu înfigă un pumn în gâtul omului chiar în clipa aceea. Cu sau fără pistol, îl putea face praf pe nemernic. Era absolut convins.

Dar mai erau şi alţii, îşi aminti el. Afară. Un număr neştiut de bărbaţi, sigur înarmaţi. Nu putea să rişte ca ei să se apuce să tragă în doamne.

Colin îşi încleştă maxilarul.

— Ce înseamnă fata asta pentru tine? Câteva minute de distracţie? Răscumpărarea mea valorează o avere. Îşi flutură prin aer inelul cu sigiliu şi îşi folosi accentul cel mai aristocratic. Mii de lire. Lasă-le pe doamne în pace şi o să vin eu cu tine. Fără să mă împotrivesc.

Privi cum lăcomia şi suspiciunea se încleştau în luptă crâncenă în ochii tâlharului. Omul voia să-l creadă pe Colin, dar nu era sigur.

Şi apoi, de vizavi, domnişoara Cordelia Gateshead îi oferi lui Colin cel mai bun şi mai inspirat cadou la care ar fi putut vreodată să spere.

Fata îşi împreună mâinile şi oftă:

— O, Alteţa Voastră Regală. Nu trebuie.

Ca să vezi! Iată ce frumos căzură la învoială.

În timp ce Colin se pregăti să iasă din trăsură, o fixă pe Minerva cu o privire severă.

— Ascultă-mă, îi şopti el repede şi înverşunat. Te duci în oraşul următor. Găseşti un han sigur. Îi trimiţi de veste vărului meu şi apoi nu te mişti de acolo până ajunge el. M-ai auzit?

Ochii ei scăpărară de frică.

— Dar, Colin...

— Fără discuţii, la naiba! Să faci cum îţi spun. Trebuie să ştiu că o să fii în siguranţă.

Ea dădu din cap. Îi tremură buza de jos şi lui îi fu imposibil să nu o liniştească printr-un sărut scurt, chiar dacă mai deloc fratern, de despărţire.

— Domnul fie cu tine, prinţule de Ampersand, spuse Emmeline Gateshead, plângând în batistă. Şi cu poporul din Crustaceea.

În timp ce Colin cobora din trăsură, scrută întreaga scenă din privi. După cum bănuise, tâlharul avea complici. Îi putea vedea pe doi dintre ei, ambii înarmaţi. Un bărbat îndesat ţinea căpăstrul cailor şi avea un pistol îndreptat spre vizitiu. Al treilea, tânăr şi uscăţiv, stătea la câţiva paşi în spate, ţinând o muschetă armată pe umeri.

Primul tâlhar îl împinse pe Colin cu un pistol în spate.

— Ia priviţi ce am eu aici, băieţi! Un prinţ.

— N-arată ăsta a prinţ. Are prea mulţi dinţi în gură.

— Oricine ar fi, hai să-l luăm din drum.

Bărbatul îndesat dădu drumul cailor şi trimise o încuviinţare din cap spre vizitiu.

Trăsura domnişoarelor Gateshead se smuci din loc şi Colin se bucură văzând cum se îndepărtează cu cele patru... cinci, dacă o punea la socoteală şi pe Francine... femei nevinovate. Trase pentru prima dată cu adevărat aer în piept de când se urcase în afurisita aceea de trăsură cu câţiva kilometri în urmă. Atâta vreme cât Minerva era teafără, putea să îndure orice.

Dacă se rănea în vreun fel, nu va mai putea să trăiască în pace niciodată.

Încă împungându-l cu pistolul, tâlharul îl împinse spre pădure.

— Vărul meu este contele de Rycliff, spuse Colin, în timp ce îşi croiră drumul printre ferigi şi se împleticiră prin tufe de alun. Este administratorul averii mele. Îi trimit o scrisoare pecetluită cu asta... Şi îşi flutură inelul cu sigiliu... şi o să se ocupe de orice răscumpărare îi cereţi.

Poate. Sau poate că vărul lui le trimitea o scrisoare în care să le spună: „N-aveţi decât, faceţi-mi un serviciu şi trimiteţi-l pe ticălos direct în iad”. Era în funcţie de dispoziţia pe care o avea Bram în ziua aceea. Oricum nu prea conta, din moment ce Colin nu avea nici un gând să rămână atât de mult în grija bandiţilor. Aceştia erau nişte pungaşi amărâţi, nu hoţi de meserie. Cu siguranţă vor face un pas greşit şi îi vor da şansa să scape.

Poate înainte de ivirea zorilor.

Sau poate că nu.

De îndată ce se adânciră bine în pădure, cel care îl capturase îl întoarse spre el. Îl izbi pe Colin cu pistolul în faţă. Lovitura îi azvârli capul într-o parte şi creierul îi fu inundat de o durere năucitoare.

Cei trei bărbaţi se strânseră în jurul lui.

— Prinţ, ai? Cel îndesat îi dădu un pumn. Să nu te aştepţi la tratamente regeşti de la noi.

Colin se îndreptă. Mulţumită anilor petrecuţi la clubul de box, ştia să reziste la câteva lovituri. Mai ştia şi că nu putea lua la pumni de unul singur cu trei bărbaţi înarmaţi. Dar nu putea să trădeze nici un semn de slăbiciuni şi nici să implore.

— De fapt, nu sunt prinţ. Sunt viconte. Dacă vă ajută cu ceva.

Nu îi ajută. Dar îi mai asigură o lovitură, de data aceasta în abdomen.

Şi uite aşa, înaintea de ivirea zorilor, lui Colin nu i se ivise nici o ocazie de a scăpa.

Ci mai degrabă, reuşi să se trezească bătut, plin de sânge şi legat de un castan.

Privind lung spre ţeava unei arme.

Capitolul 15

Era o zi frumoasă pentru tras la ţintă. Blândă, însorită. Nu bătea prea tare vântul.

Kate Taylor îşi armă pistolul şi privi lung în centrul ţintei îndepărtate.

Lecţiile săptămânale de tras cu arma erau moştenirea lăsată de domnişoara Susanna Finch, fiica unui armurier din mica nobilime şi prima protectoare a femeilor din Spindle Cove. Ea considera că fiecare domnişoară trebuia să ştie să se apere.

Susanna se măritase cu lordul Rycliff în urmă cu un an şi locuia în prezent la Londra împreună cu el. Astfel că, în absenţa ei, Kate îşi asumase responsabilitatea pentru programul doamnelor.

Lunea, făceau plimbări pe afară. Băile în mare din fiecare zi de marţi erau puse pe pauză până venea vara, desigur, dar miercuri de miercuri, îşi făceau mâna cu grădinăritul. Iar joia...

Bang.

Joia era ziua lor de tras cu arma. Aici la Summerfield, pe moşia Finch. Sir Lewis Finch le făcuse mereu pe tinerele domnişoare să se simtă binevenite, oferindu-le, spre încântarea lor, cele mai bune arme şi băuturi răcoritoare. Era evident că bătrânului îi era nespus de dor de fiica lui şi îşi găsea o alinare în găzduirea prietenelor ei. Cât despre Kate, ea nu se mai sătura de viaţa într-un adevărat cămin. Chiar dacă nu era vorba de familia ei. Îi plăcea să se cufunde în trecutul comun, să privească portretele străvechi, să se pătrundă de amintirile dragi inimii.

Charlotte Highwood o trase de mânecă.

— Domnişoară Taylor, uite. Este miliţia?

Kate îşi întoarse privirea şi studie pajiştea întinsă. Într-adevăr, membrii miliţiei locale erau îmbrăcaţi în uniformă completă şi mărşăluiau în formaţie. Chiar spre ele, din câte se părea.

Ciudat!

— Nu credeam că fac instrucţie, spuse Diana.

— Nici eu. Şi chiar dacă făceau, de ce să fi mărşăluit în direcţia moşiei lui Sir Lewis Finch?

— Este ca un simulacru de luptă. Plină de entuziasm, Charlotte se îndreptă de spate. Doamne versus domni. Putem să ne aşezăm şi noi în formaţie? Ne pregătim baionetele şi armăm?

Diana o trase uşor de păr pe sora ei.

— Nătăfleaţo!

În timp ce se apropia coloana de bărbaţi înveşmântaţi în roşu, Kate îl recunoscu în fruntea lor pe caporalul Thorne. Nu îi era greu să se facă remarcat. Era cu câţiva centimetri mai înalt decât majoritatea bărbaţilor. Umerii îi erau aproape de două ori mai laţi.

Iar purtarea îi era de o mie de ori mai neplăcută.

— Doamnelor, strigă Kate, păstrând un ton netulburat al vocii. Jos armele, vă rog. Se pare că bărbaţii vor să discute ceva cu noi.

Cu un ordin răstit, Thorne îi opri pe oamenii lui. Un alt ordin aspru şi se aranjară într-un singur rând, întorcându-se cu faţa spre doamne.

Se apropie de Kate. Ea deveni neliniştită, coloana parcă i se ofili în umbra aceea masivă care acoperea soarele cu totul. Detesta efectul pe care îl avea asupra ei. Foarte bine, omul nu o plăcea. Şi ce? Nu plăcea pe nimeni, şi de ce să-i pese ei? De ce să-l lase să o facă să se simtă atât de mică, atât de neputincioasă?

— Caporale Thorne, spuse ea şi încuviinţă din cap în loc să facă o reverenţă. Cărui fapt îi datorăm... această întrerupere?

— Am de gând să fac o anchetă. Printre doamnele tale şi oamenii mei. Vreau să ştiu dacă are cineva motive să creadă că domnişoara Minerva Highwood şi lordul Payne erau...

— Îndrăgostiţi? termină ea în locul lui.

— Implicaţi într-o legătură. De orice fel.

Kate ridică din umeri.

— Aş fi zis că fuga lor este o dovadă clară a relaţiei în care erau implicaţi, caporale Thorne.

El scutură din cap.

— Nu este de ajuns. Ceva nu-mi miroase bine aici.

— Doamna Highwood a spus...

— Ştiu asta, domnişoară Taylor. Nu sunt vreun prost.

— N-am spus că ai fi.

— Ştiu ce a zis doamna Highwood, spuse el, şi am decis că nu-mi pasă. În absenţa lordului Payne, eu sunt la conducerea miliţiei. Şi asta înseamnă că sunt responsabil pentru siguranţa acestui loc şi pentru fiecare bărbat, femeie şi copil care locuieşte aici. Inclusiv pentru domnişoara Minerva. Dacă starea de sănătate, fericirea sau virtutea îi sunt puse cumva în primejdie, este responsabilitatea mea să mă asigur că se întoarce acasă. Teafără.

— Şi ce se întâmplă dacă nu este în primejdie, ci doar a fugit fericită?

— Iată ce vreau să aflu prin prezenţa mea aici.

El făcu vreo câţiva paşi în spate şi strigă.

— O să trec pe la toţi oamenii mei, apoi vin la doamnele tale. Şi o să pun aceeaşi întrebare fiecăruia în parte. Înainte de dispariţia lor, aţi avut vreun motiv să credeţi că lordul Payne şi domnişoara Minerva Highwood erau...

— Îndrăgostiţi, se oferi să mai răspundă Kate încă o dată. Se pare că ai o problemă cu cuvântul ăsta, caporale. Sau o problemă cu conceptul?

El nu trădă nici o reacţie.

— Nu-l înţeleg pe omul ăsta, mormăi ea spre Diana. Ori are pietre în loc de creier, ori o stâncă în loc de inimă.

Diana zâmbi.

— Mă îndoiesc. Dacă ar fi fost adevărat, Minervei i s-ar fi aprins călcâiele după el, nu după lordul Payne. Iubeşte atât de mult pietrele şi stâncile!

Caporalul Thorne se opri în faţa domnului Fosbury, proprietarul de la Bull and Blossom.

— Fosbury.

— Da, domnule.

— Înainte de a dispărea, ai avut vreun motiv să crezi că lordul Payne şi domnişoara Minerva Highwood nutreau vreo afecţiune unul pentru altul?

Domnul Fosbury chicoti.

— Ăştia doi? Nu, domnule. A fost o adevărată surpriză.

Thorne înaintă de-a lungul şirului de bărbaţi până la fierar.

— Dawes. Aceeaşi întrebare.

Bărbatul cel masiv aruncă o privire în direcţia doamnelor.

— Nu, caporale. Din câte am văzut, aş fi zis că o place pe domnişoara Diana. Şi locotenent sau nu, cred că este un ticălos în toată regula că a dus-o cu zăhărelul. Dacă te duci după el, te-aş ruga să mă laşi să te însoţesc.

— Ei bine, asta e... frumos din partea lui, bănuiesc, murmură Kate spre prietena ei. Chiar dacă nu este nevoie.

Diana nu răspunse.

Caporalul Thorne îşi continuă ancheta, luându-l la întrebări pe fiecare dintre oamenii lui. Vicarul, câţiva fermieri. După cea de-a opta dezminţire hotărâtă, Thorne îi

trimise lui Kate o scurtă privire înfumurată. O privire care îi spunea „ţi-am zis”.

Abia dacă îşi mai arcui sprâncenele în semn de răspuns.

— Hastings, se răsti el, trecând la următorul bărbat. Pescar de meserie. Înainte să fugă împreună, ai avut vreun motiv să crezi că lordul Payne şi domnişoara Minerva Highwood aveau o relaţie?

Hastings îşi îndreptă umerii.

— Da, domnule.

Thorne se opri brusc. Dăduse deja să treacă la următorul soldat. Dar, ca urmare a răspunsului lui Hastings, namila de ofiţer se întoarse. De fapt, îşi întoarse doar capul, nu şi corpul. Mişcarea i se păru lui Kate ameninţătoare şi nefirească.

El spuse:

— Ce ai spus, Hastings?

Până şi Hastings păru tulburat.

— Eu... am spus că da, domnule. Am motive să cred că cei doi aveau o legătură.

— De ce? Ce? Cum?

El îşi lansă întrebările ca pe nişte obuze.

Kate râse agitată.

— Câte o întrebare pe rând, caporale. Lasă-l pe bietul om să-ţi răspundă măcar.

O, ce privire îi aruncă în clipa aceea. O ameninţare fulgerătoare şi nimicitoare. Ei bine, Kate i-o întoarse numaidecât. Ea nu era unul dintre soldaţii lui care trebuiau disciplinaţi. Chiar fără avere sau familie, era o femeie din lumea bună. Nu avea nici o putere asupra ei.

Îşi duse iute mâna la spate, ca nu cumva el să o vadă tremurând.

Hastings îşi regăsi vocea.

— I-am văzut împreună în golfuleţ. Cu doar câteva zile în urmă, când plecasem cu plasele mele de pescuit

dimineaţa devreme. Domnişoara Minerva era în costumul ei de baie, iar Lord Payne se dezbrăca până la brâu.

— Făceau baie? spuse Diana. În aprilie?

— Nu ştiu ce au făcut după aceea. Ştiu doar ce am văzut. Hastings ridică din umeri. Şi când m-am întors, după câteva ore, tocmai plecau.

— Ştiu că încă nu mi-a venit rândul, strigă Rufus Bright de la capătul rândului, dar şi eu i-am văzut împreună.

— Când? întrebară Kate şi Thorne la unison, spre disperarea lor împărtăşită.

— Într-una din nopţile trecute, când stăteam de pază la castel. Cândva după... Rufus aruncă în treacăt o privire spre femei şi se trase de reverele hainei. Cândva după miezul nopţii, am văzut-o pe domnişoara Minerva părăsind reşedinţa lordului Payne. Singură.

Charlotte scoase un ţipăt, apoi îşi acoperi gura cu ambele mâini. Diana încercă să-şi liniştească sora.

— De ce n-ai spus nimic în noaptea aceea? îl întrebă Thorne. Ai lăsat-o să se ducă singură acasă, neprotejată?

— Ei bine, trebuie să recunoşti că n-a fost prima oară când a primit vizita unei doamne după lăsarea întunericului.

„O, Doamne sfinte.”

Kate se avântă înainte.

— Caporal Thorne, nu este de ajuns? Ai vrut dovezi. Cred că Hastings şi Rufus ţi-au oferit suficiente dovezi. Acum putem să încetăm cu ancheta asta publică, înainte să se mai dezvăluie alte detalii care s-ar dovedi inutil de stânjenitoare pentru familia Highwood, nu?

Bărbatul cel masiv răsuflă uşor.

— Tu chiar crezi că Payne o să se însoare cu ea?

— Da, răspunse ea.

— Ei bine, ai dreptate aici. Chiar o să se însoare cu ea. O să mă ocup personal de asta. Singura întrebare este

dacă are să o facă de bunăvoie acum sau dacă o să se însoare cu ea când se întoarce... Bărbatul cel masiv îşi trosni gâtul... şi sub ameninţarea pistolului meu.

Capitolul 16

Să-l ferească Dumnezeu de incompetenţă.

În timp ce zăcea pe solul pădurii, cu braţele strânse la spate şi legate fedeleş în jurul unui trunchi de castan, Colin se simţi copleşit de o nostalgie gânditoare pentru miliţia din Spindle Cove. Poate că la început fuseseră un grup de voluntari de toată jena, care abia reuşeau să meargă în pas de marş... dar în comparaţie cu banda de tâlhari nebuni, oamenii lui păreau să facă parte dintr-o unitate remarcabilă de infanterişti.

Mai întâi, hoţii se ciondăniseră vreo jumătate de oră ca să decidă dacă să creadă că era un prinţ, un viconte sau un şarlatan. Apoi, se certaseră cam tot atât timp ca să-şi dea seama ce să facă cu el. Desigur, Colin avusese o mulţime de sugestii... fiecare aducându-i câte un alt pumn în faţă.

Până acum, criminalii se dovediseră pricepuţi la un singur lucru: la noduri.

În cele din urmă, hotărâseră să se prezinte la raport în faţa căpeteniei lor... aparent, un fel de şef al bandei de hoţi. Şi astfel, îl legaseră pe Colin de castan şi îl lăsaseră sub supravegherea celui mai tânăr şi mai neliniştit dintre

ei. Tânărul stătea la vreo trei metri distanţă, ţinând un pistol aţintit spre pieptul lui Colin.

Colin nu era tulburat de băiatul cu arma; funiile care îl ţineau legat de copac nu-i dădeau pace. Detesta să se simtă ţintuit, nu suporta să fie legat.

„Linişteşte-te. O să ţi se dea drumul. Odată şi-odată."

Era pur şi simplu prea important ca să fie ucis. Dar, cu cât zăcea mai mult legat aici, prizonier al nehotărârii tâlharilor, cu atât vestea ajungea mai greu la urechile lui Bram. Şi cu atât mai mult timp petrecea Minerva pe cont propriu, singură şi fără bani.

Gândul de a o şti cu inima cât un purice şi flămândă într-un sat străin... îl făcea să tremure sub încordarea unei furii neputincioase. Trase nebuneşte şi se chinui cu frânghiile care i se săpau în carne.

Gata cu răbdarea. Nu mai avea nici un rost să aştepte. Trebuia să scape.

— De ce tu? îl întrebă Colin pe cel care îl ţinea captiv, încercând să pară calm.

— Ce?

— De ce te-ar lăsa pe tine să ai grijă de un ostatic aşa de important? Abia dacă ai vârsta la care să te razi.

— Fac nouăsprezece ani la vară. Tâlharul se scărpină în barbă. Bănuiesc că Grubb şi Carmichael au vrut să povestească ei şefului. Probabil că se ciondănesc şi acum pe tema asta, ca să decidă cine să îi spune toată păţania.

— Ah.

Colin înclină capul. În spatele copacului, se chinui şi trase de frânghiile care i se încolăceau peste încheieturi. Nu slăbiră deloc. La naiba, dacă ar fi reuşit numai să ajungă la briceagul din cizmă...

— Deci, spuse el, Grubb şi Carmichael, cum le zici tu... au vrut să-şi asume tot meritul pentru asta, nu?

— Aşa mi se pare.

— Sunt sigur că ai dreptate. El dădu din cap. Eşti foarte isteţ. Dar ştii, probabil că nu trebuia să-mi spui cum îi cheamă.

Tânărul făcu ochii mari. Scoase o înjurătură lipsită de ima-ginaţie.

— Nu-ţi face griji. Sunt sigur că Grubb şi Carmichael nu o să te ucidă.

El flutură pistolul spre Colin.

— Nu... nu... nu mai spune numele astea.

— Ei bine, nu este ca şi cum le-aş putea uita pur şi simplu, nu-i aşa?

Tânărul sări brusc în picioare.

— O să le uiţi dacă te împuşc.

— Dar aşa o să te nimereşti într-o situaţie foarte proastă. De îndată ce Grubb, Carmichael şi şeful ăsta al vostru se întorc şi constată că le-ai ucis preţiosul ostatic, nu? Colin scoase un fluierat scăzut. N-o să-ţi mai faci mult veacul pe lumea asta.

Mâinile tâlharului începură să tremure.

— Eu n-am fost de acord cu asta. Eu trebuia doar să stau cu ochii-n patru, cât se ocupau ei de jaf.

— Nu, spuse Colin uşor. Normal că nu ai fi fost de acord cu asta. Să răpeşti un aristocrat? Nu-ţi stă în fire.

— Nu-mi stă, nu-i aşa? Eu am vrut doar să fac rost de câţiva bănuţi ca să o duc pe iubita mea la bâlci.

— Să-i cumperi un flecuşteţ, să-ţi strecori o mână pe sub fustele ei...

— Exact.

Colin se opri.

— Hai să-ţi spun eu cum facem. Vezi tu cizmele pe care le port? O să-ţi aducă o sumă frumuşică în orice oraş. Dacă mă dezlegi, sunt ale tale. Îţi iei tălpăşiţa, faci rost de bani, o duci pe drăguţa ta la bâlci. Când o să vină oamenii legii după Grubb şi Carmichael... şi ascultă bine ce-ţi spun, ei

doi o să atârne în ştreang... tu o să fii de mult plecat. Dat uitării. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

Tânărul îl privi cu ochi bănuitori şi se apropie încet.

— Am o idee mai bună. Aş putea să-ţi iau cizmele. Şi aşa o să te las aici.

Un fior de frică îl străpunse pe Colin într-o arteră vitală. Calmul lui începu să sângereze sub violenţa loviturii primite, în jeturi care îi tăiau respiraţia. Simplul gând de a fi lăsat singur, legat de un copac... pe măsură ce se lăsa noaptea, în cele din urmă...

Ar fi putut să-l implore pe bărbat să-l împuşte pur şi simplu.

În schimb, închise ochii.

„Linişteşte-te. Asta ţi-ai dorit. Ştiai că o să facă asta."

Încă ţinând arma cu o mână, tânărul începu să tragă cu cealaltă de cizma stângă a lui Colin.

— Nu o să apuci să le scoţi niciodată aşa, spuse Colin, chinuindu-se să vorbească pe un ton nonşalant, în ciuda broboanelor de sudoare care i se prelingeau pe spate. Ai putea la fel de bine să laşi pistolul deoparte. La cum sunt legat, nu pot să fac nici o mişcare.

După alte câteva momente de încercări zadarnice, tâlharul trase o înjurătură şi făcu aşa cum îi sugerase Colin, punând pistolul într-o parte şi chinuindu-se să scoată cizma cu ambele mâini. În cele din urmă, cizma îi alunecă din picior cu un şuierat.

Lăsând deoparte prima cizmă, băiatul se apucă să o scoată şi pe cealaltă.

— Încetişor, spuse Colin în glumă. Ai grijă cu gleznele mele betege.

În realitate, nu-i păsa deloc de gleznele lui. Miza totul pe speranţa acelui briceag, ascuns în cizma dreaptă. Dacă briceagul ateriza într-un loc în care să-l vadă... şi dacă

răpitorul lui nu îl observa... şi dacă reuşea cumva să pună mâna pe el... în câteva minute, putea să se elibereze.

Dar dacă vreo etapă mergea prost, el rămânea legat aici. Şi numai Necuratul ştia pentru cât timp. Până la lăsarea nopţii, mai mult ca sigur. Până se aşternea întunericul, încărcat de foşnete ameninţătoare. Până când setea şi foamea deveneau demoni care prindeau viaţă, având sarcina de a-l chinui fără încetare.

Până veneau câinii sălbatici.

„Doamne. Te rog, Doamne, nu."

Bătăile inimii începură să bubuie în pieptul lui.

În timp ce tânărul îi ridică piciorul şi se apucă să tragă de cizmă, Colin încordă muşchii piciorului, obligându-l pe băiat să vină mai aproape. Trebuia să păstreze cuţitul aproape. Dacă apuca să zboare prin aer când îi scotea cizma...

— Uşurel, spuse el printre dinţii strânşi.

Simţea cum cizma începe să cedeze.

Trosc. Un trosnet abia imperceptibil venit din tufişuri îi atrase atenţia.

Răpitorul lui nu observă sunetul. Era prea concentrat pe strădaniile lui cu cizma. Dar Colin îşi lăsă privirea să alunece într-o parte şi ce zări acolo îi opri cu totul bătăile nebuneşti ale inimii.

Minerva.

Minerva Highwood, în rochia ei cuminte şi albastră de călătorie, strecurându-se încet din tufişuri. Apropiindu-se de ei cu uşurinţa unei pisici, hotărâtă să înşface muscheta care zăcea pe jos. Îşi lipi un deget pe buzele strânse, făcându-i semn lui Colin să nu scoată un cuvânt.

Colin făcu ochii mari. „Nu", îi spuse el fără cuvinte. „Nu. Întoarce-te."

Ea se furişă mai aproape. Călcă pe o ramură care trosni.

De data aceasta, tâlharul observă. Întoarse brusc capul, în direcţia Minervei.

Cu un mârâit înfiorător, Colin îşi adună forţele şi îl lovi cu piciorul în faţă. Forfecându-şi picioarele, îl prinse pe bărbat de gât. Îl luase prin surprindere şi cu garda jos. Dar nu mai putea să-l ţină prea mult aşa.

— Ia muscheta, reuşi el să mai spună.

În timp ce Minerva se năpusti să recupereze arma, Colin strânse picioarele peste gâtul tâlharului.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse el, cu vocea încordată de efort. Îţi zici că este doar o domnişorică inocentă cu ochelari. Că nu ştie cum să tragă arma. Dar te înşeli. S-a antrenat. El ridică vocea. Min, arată-i cum stau lucrurile. Trage în mesteacănul de acolo.

— Nu trag în nici un copac! Mi-aş irosi glonţul şi nu mai am praf de puşcă. Şi atunci cum ţi-aş mai fi de ajutor? Serios, Colin.

— Vezi? îi spuse Colin bărbatului care se sufoca. Ştie ce face. El îi dădu drumul tâlharului cu o ultimă lovitură, trimisă cu toată forţa de care era în stare în maxilarul tânărului. Fără alte mişcări.

Minerva îşi ochi ţinta şi ţinu muscheta nemişcată.

— Îl împuşc?

— Nu. Nu, am un briceag în cizma dreaptă. Scoate-l tu, te rog.

Fără să abată vreo clipă ţeava armei dinspre tâlhar, ea înaintă pe diagonală până reuşi să ajungă la cizmă. Găsi briceagul cu o mână şi îl deschise, mânuindu-l ca pe un pumnal.

— Bun, spuse ea, încruntându-se spre hoţ. Deci, unde îl înjunghii?

„Îl înjunghii?” Colin ridică uluit privirea spre ea. Părul îi era aproape despletit, ondulându-i-se peste umeri. În ochi

îi scânteia o intensitate sălbatică. Buzele pline i se curbară într-un zâmbet încrâncenat.

Mai văzuse expresia aceasta sălbatică şi înfricoşătoare pe chipul ei. În Spindle Cove, văzuse cum doborâse bărbat în toată firea cu gentuţa ei plină de pietre şi, odată, chiar îl provocase pe Colin la duel. Afişa aerul acesta de furie justiţiară când credea că sora sau vreunul dintre prietenii ei erau în pericol. Chiar şi Francine.

Dar era prima dată când afişa aerul acesta ca să-l apere pe el.

Uluitor. Ea nu ar fi trebuit să fie aici. Dar iată că aici era, pentru el. Dispusă să tragă sau să înjunghie un bărbat pentru a-l apăra pe el. Şi era al naibii de frumoasă.

— Nu-l înjunghii nicăieri, iubito, spuse el cu blândeţe. Foloseşti briceagul ca să-mi dai mie drumul.

— O. O, da. Un râset zăpăcit i se agită în gât. Bănuiesc că asta are mai mult sens.

După câteva minute de tăiat şi tras de sfori, ea îl eliberă.

Colin îi luă muscheta din mână cu prima ocazie şi o înfipse numaidecât în faţa tâlharului, lăsându-l lat la pământ. Înşfăcă iute cornul cu praf de puşcă şi glonţul de plumb de rezervă de la bărbatul inconştient.

Se întoarse spre Minerva.

— Grăbeşte-te. Trebuie să plecăm înainte să se trezească.

— O, Colin. Te-au lovit.

Ea îşi scoase o batistă din buzunar şi îi tamponă uşor colţul însângerat al gurii, tresărind în timp ce o făcea.

— Nu-i nimic.

— Dar banii noştri? întrebă ea, privind în jur.

— S-au dus cu ceilalţi tâlhari.

— O. Măcar mai am o liră. Este cusută în căptuşeala de la cămăşuţă.

— Ca să vezi, mormăi el, îndesându-şi piciorul stâng înapoi în cizmă. Ce inventivă eşti, nu?

— Pari supărat.

Ea mototoli batista în mână.

— Sunt supărat. Se ridică în picioare şi o luă în direcţia din care venise ea. Trebuiau să plece, cât mai curând cu putinţă. Nici nu-mi vine să cred că eşti aici. Minerva, ţi-am spus clar să continui drumul spre oraşul următor. Unde ai fi fost în siguranţă.

— Ştiu. Dar am convins-o pe domnişoara Gateshead să mă lase să cobor la vreun kilometru după aceea. Eu... Ea îl apucă de încheietură. Nu puteam să te las aici.

El se întoarse şi se uită lung la ea.

Doamne, nu ştia ce să simtă. Să fie uşurat că era liber? Supărat pe ea pentru că nu-i ascultase ordinele? Copleşit de recunoştinţa de a o vedea întreagă şi în siguranţă şi de a o avea aici cu el? Emoţiile care clocoteau înăuntrul lui erau o combinaţie.

Ştia un lucru. Nici măcar nu îndrăznea să o atingă acum. Fie o scutura până leşina, o lipea de el până o lăsa fără suflare şi se apuca să plângă în fustele ei, fie făcea dragoste cu ea pe solul pădurii până atingea culmi de nesuportat ale plăcerii...

Într-un fel sau altul, ea ar fi păţit ceva. Iar într-un asemenea caz, tot calvarul prin care trecuseră ar fi fost degeaba.

— Stai. Când se îndepărtară de poieniţă, ea îl trase deoparte. Valiza mea este aici. Am ascuns-o sub nişte crengi.

— Ai venit cu Francine?

Acesta era motivul pentru apariţia ei atât de întârziată.

— Ei bine, nu puteam să o las de izbelişte. Ea îngenunche pe pământ şi se apucă să dea la o parte

ramurile de pe valiza ascunsă. Nu după tot ce ai făcut ca să o salvezi.

— După tot ce am făcut... ca să o salvez pe Francine? El se lăsă pe vine lângă ea, ajutând să scoată geamantanul la suprafaţă. Eşti o fată deşteaptă, Min. Dar uneori poţi fi remarcabil de prostuţă. N-aş da nici doi bani ca să salvez bucata aia amărâtă de ipsos. Cu atât mai puţin să-mi risc viaţa.

— Dar ai risca-o pentru cele cinci sute de guinee.

— Crede-mă, nici cu cinci mii de guinee n-aş accepta să fiu legat aşa de un copac. N-aş fi plecat niciodată cu tâlharii ăia dacă nu m-ai fi forţat să o fac.

— Te-am forţat? Tonul ei se înălţă cu o octavă. Nu te-am forţat. Te-aş fi strâns de gât cu mâna mea când te-ai oferit să pleci. Am fost atât de speriată!

— Ei bine, ori acceptam să plec cu ei, ori te vedeam ucisă. Dacă nu interveneam, ai fi riscat totul ca să salvezi şopârla asta afurisită. Şi ai fi murit. Sau mai rău.

— Deci ai făcut-o pentru mine?

— Minerva. El dădu să se întindă spre ea, apoi se răzgândi. În schimb, făcu un gest nerăbdător. Nu mi-ai dat de ales.

— Îmi pare rău. Ea îşi duse o mână în păr. Îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta. Doar că... în valiza asta se află munca mea de-o viaţă. Este singura mea şansă de a obţine recunoaşterea colegilor mei, singura mea şansă de a avea succes. Am riscat deja atât de multe pentru asta. Când tâlharul a încercat să o ia, nu m-am mai gândit, ci... am reacţionat pur şi simplu. Cu nări fremătânde, ea ridică ochii spre el. Poţi să înţelegi?

— O, cum să nu. Înţeleg. Ce duci tu în valiza asta este munca ta de-o viaţă, iar eu sunt doar neisprăvitul care călătoreşte cu tine săptămâna asta. Desigur, siguranţa lui Francine este pe primul loc.

— Nu. Ea clătină atât de tare din cap, încât i se strâmbară ochelarii. Nu este drept. Îmi răstălmăceşti cuvintele. Colin, ascultă. În momentul acela de nebunie din trăsură, da... aş fi putut să-mi risc propria viaţă ca să salvez valiza. Dar trebuie să mă crezi când îţi spun asta. Nu am vrut să o risc pe a ta. De aceea m-am întors.

El dădu încet din cap. Era greu să o contrazică în continuare, după felul în care pusese ea problema.

Serios, ce ar fi putut să mai spună? Să recunoască fantezia masculină absurdă pe care o întreţinuse, în care ea traversa pădurea într-un suflu ca să-l salveze, cu părul fluturându-i vâlvoi la spate, sânii tresăltând la fiecare pas... ghidându-se după ciripitul păsărilor care îi spuneau încotro să se ducă... doar pentru că ştiuse, în adâncul inimii, că el avea nevoie de ajutorul ei? Căci, în clipa în care trăsura doamnelor Gateshead se îndepărtase, îşi dăduse seama că toată ştiinţa nu mai însemna nimic... absolut nimic... în lipsa lui. Şi că i se va prăbuşi acum la picioare şi îl va implora, cu buze senzuale, să fie sclava iubirii lui pentru veşnicie?

Nu, bineînţeles că nu. Se întorsese pentru că el o ajuta să-şi atingă obiectivele şi pentru că era ceea ce îi cerea decenţa să facă. Era atât hotărâtă, cât şi loială, ca de obicei. Nimic nu se schimbase între ei.

La naiba!

Se ridică în picioare şi apucă unul din mânerele de la valiză.

— Trebuie să plecăm imediat. Tânărul pe care l-am bătut măr nu o să vină după noi. O să fie prea ocupat să fugă ca să se salveze. Dar când o să-şi dea seama tovarăşii lui că lipsesc...

— O, Doamne. Ea îşi ridică partea ei de valiză. S-ar putea să vină după noi.

Capitolul 17

Merseră parcă o veşnicie prin pădurile acelea, purtând-o pe Francine între ei. După soarele amiezii care se afla în spatele lor, Minerva ştia că se îndreptau spre nord. Nu trecuseră pe lângă întinderi mari de apă, deci bănuia că se mai aflau încă pe teritoriu britanic. În afară de asta, nu ştia ce altceva să spună. Credea că nici Colin nu prea ştia.

Doamne, de dimineaţă chiar se trântise pe marginea drumului şi îi spusese că nu mai putea să facă nici măcar un pas? Colin insistase că avea toată puterea de care avea nevoie şi o enerva să recunoască faptul că avusese dreptate. Înaintase deja kilometri întregi, fără să fi mâncat nimic după cina luată cu o seară în urmă.

Ca să mai pună o botină în faţa celeilalte avea nevoie de toată puterea de concentrare. Foamea îi ghida fiecare pas, consumând-o pe dinăuntru.

— Să fiu al naibii! Colin se opri din mers. Şi eu care credeam că urăsc provincia.

Minerva ridică privirea. Intraseră într-o poieniţă. O pajişte amplă şi verde, în inima pădurii. Toată întinderea era acoperită cu un covor de clopoţei. Mii şi mii de tulpini verzi care se unduiau dulce şi aveau vârfuri îngreunate de floricele ca nişte stropi de un albastru violaceu. Lumina soarelui strălucea de pe cer şi se furişa printre copaci, surprinzând florile din unghiuri diferite. Întreaga scenă scânteia.

Era magic.

Colin spuse:

— Până şi eu, oricât aş fi de obosit, trebuie să recunosc că e extraordinar de frumos.

Minervei îi era atât de foame, încât singurul răspuns de care se mai simţi în stare fu:

— Crezi că sunt comestibile?

El râse. Ea zâmbi. Şi uite aşa, se înveseliră. Tâlharii rămăseseră în urma lor. Erau sănătoşi şi întregi şi încă o mai aveau pe Francine. Poate că avea stomacul gol, dar un sentiment de speranţă creştea în pieptul ei.

Poate că nu era totul pierdut.

În timp ce înaintau pe pajişte, ea fu încercată de un ciudat sentiment că plutea pe valuri. Doar că păşea pe o mare de petale, nu de apă sărată. Piciorul i se prinse într-o ramură căzută şi se împiedică uşor.

— Eşti bine? întrebă Colin.

Ea dădu din cap.

— Da, doar că nu eram atentă. Mă întrebam câtă argilă se găseşte în solul de aici.

— Poftim?

El lăsă jos partea lui de valiză. Minerva făcu la fel.

— Ştii, spuse ea. Argilă. Un amestec de lut şi nisip. Pentru ca pe un sol să crească atât de mulţi clopoţei, ar trebui...

— Stai în mijlocul acestui lucru... El întinse braţele larg pentru a-i arăta splendoarea naturii... şi te gândeşti la argila din sol? Îţi petreci mult prea mult timp cu ochii în pământ.

Ocolind valiza, Colin o ridică de pe picioare. Cu o forţă blândă, o aruncă delicat între clopoţei. Rămase întinsă pe spate, fără suflare şi năucită de schimbarea bruscă de perspectivă. De apropierea lui bruscă.

El se întinse lângă ea.

— Aşa. Ia o pauză. Priveşte cerul, de dragul schimbării.

Minerva se uită lung la terenul accidentat. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi şi un parfum de verde zdrobit îi luă cu asalt simţurile. Ierburile şi clopoţeii se înălţau deasupra ei, legănându-se în vânticelul blând şi picurând cu frumuseţe. Deasupra tuturor, cerul plutea scânteietor şi albastru. Aproape fără urmă de nori, cu excepţia câtorva dungi subţiratice şi versatile de alb, aparent prea mândre ca să imite iepuraşi, dragoni sau corăbii.

— Ce ar trebui să văd? întrebă ea.

— Nu ştiu. Ce văd oamenii când privesc cerul? Inspiraţie? Frumuseţe? Îl auzi oftând. Ca să fiu sincer, perspectiva asta m-a intimidat întotdeauna. Cerul este atât de vast. Nu pot să nu simt că are aşteptări de la mine. Pe unele le-am dezamăgit deja. El tăcu vreme îndelungată. Îmi aminteşte de ochii tăi.

Ea îşi înfipse cotul în coastele lui.

— Ochii mei sunt căprui. Şi încep să mă ud la spate. Acesta este cu siguranţă un sol foarte bogat în argilă. Trebuia doar să mă uit la cer ca să-mi dau seama.

Cu un chicotit, el se rostogoli şi o fixă cu un picior.

— Ştii, eşti cea mai surprinzătoare femeie.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Şi tu ai un fel al tău de a mă surprinde. Nu întotdeauna plăcut.

— Dacă surprizele ar fi mereu plăcute, n-ar mai fi prea multă surpriză în ele.

— Presupun că aşa e.

El îi îndepărtă câteva şuviţe păr de pe faţă, apoi îi scoase ochelarii şi îi aşeză pe valiză.

Pulsul Minervei începu să se zbată în timp ce el coborî încet capul şi o sărută pe... vârful nasului.

Ea clipi nedumerită, încercând din greu să se concentreze şi să-i desluşească expresia de pe chip. Era ştrengărească sau afectuoasă? Nu-şi dădea seama.

— De ce ai făcut asta?

— Pentru că nu te aşteptai. Ce fel de surpriză a fost? Plăcută sau altfel?

— Nu sunt sigură.

— Atunci o să încerc din nou.

Coborî capul şi îi sărută tâmpla. Apoi bărbia, maxilarul, locul dintre sprâncene.

Îşi trecu limba peste urechea ei.

O lăsă să alunece pe gâtul ei.

Se scufundă în adâncitura caldă şi sensibilă dintre sânii ei.

Ea începu să răsufle tot mai accelerat.

— Colin.

El îşi încleştă un pumn în fusta ei şi îi aduse bazinul să îl întâlnească pe al lui.

— Min, gemul el pe gâtul ei. Ştiu că este o nebunie, dar am nevoie de asta chiar acum. Chiar aici, în mijlocul acestei frumuseţi. Trebuie să te simt fierbinte şi vie sub mine.

În timp ce el se apleca să o sărute pe gură, ea îşi lipi o mână pe pieptul lui.

— Nu cred că este o idee bună.

Mâna lui pluti peste trupul ei.

— Nu a fost bine noaptea trecută?

Amintirile vagi ale acelei plăceri înfierbântate, libertine şi mistuitoare o luară cu asalt. Simţi că se umezeşte între picioare şi nu avea nimic de-a face cu solul argilos.

— A fost foarte bine. Dar a fost confuz.

— Nu trebuie să fie complicat. El îi cuprinse sânul în palmă şi îi dezmierdă sfârcul până deveni un vârf tare şi vibrând dureros. Este fizic. Instinctual. Eliberarea tensiunii într-o plăcere pe care să o împărtăşească amândoi.

El presără săruturi pe coloana gâtului ei şi fiori de dorinţă se treziră cu fiecare dintre ele. Totuşi...

— Nu sunt... Ea răsuflă întretăiat la încă un sărut lacom. Nu mă simt bine să fiu instrumentul eliberării tale.

— O faci să sune atât de părtinitor. Îţi promit că o să-ţi placă şi ţie.

Nu se îndoia. Mâna lui îşi găsi drumul pe sub decolteul rochiei şi îşi strecură degetele pe sub ţesătură ca să se încolăcească pe sânul ei. Cu o îndemânare iscusită, ridică uşor sfera sânului ei şi o eliberă din prinsoarea materialului.

— Doamne, spuse el fără suflare, şi desenă cu vârful degetului cercuri peste sfârcul dezgolit. Eşti atât de catifelată. Atât de caldă, de fină şi de dulce.

Îi acoperi sfârcul cu gura. Gemu, apoi trase uşor de vârful întărit cu o încântare delicioasă şi desenă cercuri cu limba.

Minerva se lăsă în voia iureşului trezit înăuntrul ei de senzaţiile acelea grandioase. Felul în care o atingea, o săruta, o lingea şi o sugea... se simţea atât de bine. Plăcerea era atât de ascuţită, încât trezea o durere în adâncul ei. Era imposibil să simţi asta şi să nu tânjeşti după mai mult.

Dar Colin nu era singurul cu principii. Nu era singurul care putea impune reguli. Pur şi simplu nu mai putea să ia „lecţii” sau să se prefacă. Îşi dorea acest lucru doar dacă era real.

Piciorul lui alunecă între ale ei.

— Arde un foc atât de intens înăuntrul tău, Min. Ai un talent înnăscut pentru pasiune.

Un talent pentru pasiune? Ea?

— Chiar dacă ar fi adevărat, spuse ea, uite unde am ajuns pentru că m-am lăsat dusă de val. Azvârlită dintr-o trăsură, jefuită în cealaltă. Pierdută în pădure. Flămândă, aproape fără nici un ban.

— Ai ajuns aici. În cea mai frumoasă după-amiază care a binecuvântat vreodată peisajul rural al Angliei. Întinsă pe un covor bogat de clopoţei, cu privirile aţintite spre un cer de un albastru sfâşietor.

— Cu tine.

— Cu mine.

Rămaseră tăcuţi o vreme. Apoi simţi o schimbare bruscă în atitudinea lui. Muşchii pieptului lui se încordară sub atingerea ei. Tonul vocii i se schimbă.

— Înţeleg, spuse el şi îşi retrase degetele de pe sânul ei. Deci asta este problema. Nu decorul, nu ideea de plăcere. Ci eu. Crezi că eşti aici cu bărbatul nepotrivit.

— Colin...

El se îndepărtă de ea.

— Ai prefera să împărtăşeşti toate astea cu altcineva. Cineva ca Sir Alisdair Kent. Vorbind despre argilă şi compoziţia solului şi negând partea din tine care îmi urla numele aseară.

Roşind, ea îşi băgă sânul înapoi în corset şi îşi căută ochelarii.

— Nu este nevoie să fii crud.

— Nu sunt crud. El se ridică în picioare, scuturându-şi pământul şi urmele de iarbă de pe pantaloni. Îmi pare rău pentru tine, atât. Am încercat să te scot din carapacea ta, să te învăţ cum să te bucuri de viaţă. Dar acum îmi dau seama că nu vrei. O să sfârşeşti chircită în colivia asta dură şi sfărâmicioasă pe care ţi-ai construit-o. Sper ca pe Sir Alisdair să nu-l deranjeze spaţiile înghesuite.

— Deci acum ar trebui să-mi cer scuze? Pentru că îmi doresc ceva mai mult decât „lecţii” despre plăcerile carnale pe care mi le oferi din milă? La urma urmei, este cel mai bun lucru la care poate să spere o intelectuală dubioasă ca mine. Nu? Minerva se chinui să se ridice. Măcar Sir Alisdair şi-ar aminti care mi-e numele.

— Poate. El micşoră distanţa dintre ei, oprindu-se atât de aproape încât pieptul lui aproape îi atingea sânii. Dar te-ar putea săruta atât de pasional încât să nu-l uiţi?

Pentru o secundă plină de patimă şi confuzie, răsuflarea lui se împleti cu a ei.

Dar înainte ca ea să se mai gândească la orice posibilă replică, el se retrase. Ridică valiza şi o puse pe umeri.

— Hai, spuse el iritat. Deja de acum ar fi trebuit să fim aproape acolo.

— Aproape acolo? Aproape unde?

Minerva rămase cu mult în urma lui, încercând să-i înţeleagă furia iraţională. Şi înţelepciunea din popor care susţinea că femeile erau cele cu firea schimbătoare.

Continuară să meargă mai bine de un sfert de oră şi apoi ieşiră din pădure, ajungând chiar la marginea unei culmi.

În depărtare, coborând la vale, se contura un conac uriaş de piatră, mărginit de grădini şi dependinţe.

— Doamne sfinte, spuse ea pe nerăsuflate. Ce este locul acela?

— Winterset Grange, răspunse el. Ştiam că trebuie să fim pe aproape. Un bun prieten de-al meu locuieşte acolo. Avem nevoie de un loc unde să rămânem peste noapte. Să ne ascundem, în cazul în care tâlharii mai sunt încă pe urmele noastre.

— Şi ne înfiinţăm pur şi simplu la uşa prietenului tău? Neinvitaţi, apăruţi din senin? Ea flutură o mână spre ei. Arătând aşa?

— O, nimeni nu o să clipească măcar. Oaspeţii vin şi pleacă mereu de la Winterset Grange. De fiecare dată când ducele este acasă, reşedinţa devine imperiul unui desfrâu fără de sfârşit.

Minerva se uită lung la el.

— Ducele? O să fim oaspeţii unui duce?

— Nu este un duce de sânge regal, spuse el, de parcă trebuia să fie un fel de alinare. Hal e un tip amabil, o să vezi. Este sponsorul unui cerc celebru de cartofori care se cheamă Shilling Club. Eu sunt membru. Nu mi-a refuzat niciodată o invitaţie, atâta timp cât vin cu bani pe care să-i pierd la masa de joc.

— Dar nu ai bani pe care să-i pierzi la masa de joc. Mai avem fix o liră în buzunare.

— Detalii, detalii.

Se apucară să coboare pe panta înverzită. Măreţul şi impresionantul conac părea să ia amploare, pe măsură ce se apropiau. De parcă vreun băieţel năstruşnic se ascundea în spatele clădirii şi pompa aer înăuntru, ca într-o vezică de porc. Era pur şi simplu grotesc de mare, cu ferestre oblice adâncite în cadrele lor, asemenea unor ochi cu căutături răutăcioase.

Nu îi plăcea. Deloc.

Când ieşiră la drum, Colin o trase în grădini, în spatele unui pâlc de chiparoşi. După ce scufundă o batistă într-o fântână, el îşi şterse faţa şi gâtul, apoi îşi refăcu nodul de la lavalieră. Îşi scutură praful de pe haină şi scutură din cap, cu mişcări zglobii şi nepăsătoare, care îi îmblânziră numaidecât părul.

Era atât de cumplit de nedrept. După treizeci de secunde de aranjat, el arăta mai bine decât i-ar fi reuşit ei cu cleşti de ondulare a părului, bigudiuri şi ajutorul a două slujitoare franţuzoaice.

— Sunt prezentabil? întrebă el.

— Eşti la fel de injust de chipeş ca întotdeauna.

El îşi înclină capul şi o privi atent.

— Acum, ce să ne facem cu tine?

Ea pufni. Da, într-adevăr, ce?

— Probabil nimic, milord, spuse ea acid.

— Ei bine, nu poţi să-ţi faci intrarea aşa... toată aranjată, dantelată şi cu nasturii încheiaţi până sus. Nu dacă trebuie să treci drept amanta mea.

— Amanta... Ea coborî vocea, ca şi cum chiparoşii ar fi avut urechi. Amanta ta?

— Cum altfel să-ţi explic prezenţa? Sunt prieten cu ducele de Halford de ani de zile. Nu pot să-i spun că eşti sora mea. Ştie foarte bine că n-am nici o soră. Mâinile lui se îndreptară spre nasturii de la sacoul ei. Începând cu nasturele care se afla cel mai aproape de gâtul ei, îi descheie unul câte unul. În primul rând, trebuie să scăpăm de chestia asta. După ce despărţi cele două părţi ale hainei, îi împinse sacoul de pe umerii şi îi trase de mâneci în jos. În tot acest timp, Minerva rămase încremenită, fără să ştie cum să se împotrivească.

Îi împături jacheta şi o aruncă deoparte.

— Nici asta nu o să meargă, mormăi el, privindu-i rochia şifonată din mătase. Ar fi trebuit să o porţi pe cea roşie azi.

Minerva făcu o grimasă.

— Ce este în neregulă cu rochia asta?

Îi plăcea această rochie. Era una dintre cele mai frumoase pe care le avea. Albastrul păun se potrivea cu tenul ei, sau aşa i se spusese.

— Este cu mult prea modestă, îi spuse el. Arăţi ca o guvernantă, nu ca o amantă.

Modestă? Ea se uită lung la mătasea rochiei. Corsetul i se potrivea perfect pe sâni, iar stilul empire[3] îi evidenţia bine linia coastelor, făcând trecerea spre o fustă

---

[3] Stil vestimentar, în care rochia este prevăzută cu un corset fix care se încheie chiar sub bust, oferind impresia unei talii înalte, şi cu o fustă mai degrabă vaporoasă decât susţinută de jupoane voluminoase. Stil popularizat de Josephine de Beauharnais, prima soţie a lui Napoleon Bonaparte şi împărătească a Franţei.

vaporoasă cu falduri. Era o croială care lua forma trupului, care sublinia silueta... una pe care o considerase deosebit de îndrăzneaţă, atunci când o probase la croitoreasă. Mânecile, mai ales. Erau uşor bufante la umăr, apoi se strângeau cu o fundă din panglici chiar deasupra braţului. De acolo, îi îmbrăţişau strâns mâinile, până la încheietură.

El se întinse spre una dintre funde, frecând legăturile între degete, înainte de a aluneca într-o atingere uşoară spre manşetă. O senzaţie ameţitoare izbucni înăuntrul ei, glisând odată cu strălucirea mătăsii.

„Vezi?” Mânecile o învăluiau într-o aură ademenitoare şi senzuală. Nu era nimic modest la ele.

— Poate că asta o să ajute.

El apucă manşeta între degete şi trase fără nici un scrupul.

— Nu, nu face asta!

Şi uite aşa, mâneca ademenitoare dispăruse. Smucitura necruţătoare rupse cusătura de sub legăturile panglicii, iar el trase de restul materialului cu degete diabolice. În câteva clipe, distrusese toată mâneca şi se apucase şi de cealaltă.

În cele din urmă, umerii îi mai erau acoperiţi doar de nişte mâneci bufante scurtate. Două apostrofe discrete din mătase, unde înainte se desenaseră paranteze complete.

După ce se trase o clipă înapoi ca să o privească, el îi desprinse una dintre funde şi îi lăsă capetele să se legene în aer.

— De ce ai face una ca asta?

El arcui o sprânceană.

— Face o sugestie.

— Sugestia este că sunt o femeie uşoară?

— Sunt cuvintele tale, nu ale mele.

El îi cuprinse talia în mâini şi o întoarse pe călcâie... ca să stea cu spatele. Mâinile lui se îndreptară spre şirul de

capse care îi şerpuia pe spatele rochiei. Începând de la baza gâtului, le descheie una câte una.

— Acum este prea de tot, protestă ea, încercând să scape din prinsoarea lui. Nu o să accept să arăt ca o femeie deşănţată.

El o ţinu strâns. Respiraţia lui se repezi fierbinte şi aspră pe gâtul ei.

— O să arăţi aşa cum vreau eu să arăţi. La urma urmei, ăsta este scopul unei amante. Fără îndoială, lui Sir Alisdair Kent îi place ca femeile lui să arate îngrijit şi modest, dar tu m-ai ales pe mine ca partener de călătorie. Eu am o reputaţie de păstrat.

O descheie la rochie până la jumătatea spatelui, chiar între omoplaţi. Apoi se concentră să-i adâncească decolteul peste pantele umerilor, coborându-l până la un punct teribil de indecent. Marginea cămăşii îi era expusă, făcând ca o margine albă, dantelată, să-i încadreze decolteul adânc.

După ce o întoarse la loc cu faţa spre el, Colin îşi studie opera. Minerva se făcu roşie de ruşine. Îi transformase rochia de călătorie perfect respectabilă într-o ţinută cu umerii goi care i se potrivea mai degrabă amantei unui pirat.

Şi încă nu terminase. El îşi duse mâinile în părul ei şi se apucă să scoată agrafele din cocul care ameninţa să se desfacă. Dacă nu ar fi fost moartă de foame şi înspăimântată de perspectiva de a rămâne fără bani în Midlands, nu ar fi acceptat nici în ruptul capului un asemenea tratament.

Ce se întâmpla acum întrecea cu mult limitele unei simple tachinări. Se putea... oare ca el să fie invidios?

— Serios, Colin. Îmi pare rău dacă te deranjează respectul pe care i-l port lui Sir Alisdair. Dar să mă umileşti

în felul ăsta nu o să te ajute să-mi fac o părere mai bună despre tine.

— Poate că nu. El îi scoase şi ultima agrafă şi îi aranjă părul desfăcut în jurul feţei. Dar sunt convins că o să aibă o contribuţie extraordinară la satisfacţia mea personală. Şi o să ne scutească pe amândoi de o mulţime de întrebări indiscrete.

Îi luă ochelarii de pe faţă şi îi plie, îndesându-i în buzunarul de la piept.

— Am nevoie de ei.

Ea întinse mâna spre ochelari.

El o prinse de încheietură.

— Nu, nu o să ai. Din clipa în care trecem prin uşile acelea, nu o să te îndepărtezi nici o clipă de lângă mine, m-ai auzit? Crede-mă, nu vrei ca oaspeţii lui Halford să aibă impresia că mi-aş dori să te împart cu cineva.

Să o împartă? În ce fel de cuib al dezmăţului aveau să intre?

— În ce mă priveşte, spuse el, o să mă port de parcă aş fi protectorul tău servil, îndrăgostit până peste urechi, gelos.

Ea îşi înăbuşi un râset deloc elegant.

— Ăsta chiar că o să fie rolul vieţii tale.

— Iar tu... El îi ridică bărbia cu vârful unui deget. Ai face bine să-ţi joci rolul la perfecţie, iubito.

— Rolul? Nu ştiu cum să fiu amantă.

Cu siguranţă nu printre duci. Devenea o mieluşea în prezenţa bărbaţilor puternici.

— O, nu te subestima. Cred că o să te descurci chiar foarte bine. Vezi tu, amanta este o făptură neîmblânzită şi cu limba ascuţită. Când îi convine, îl face pe bărbat să se simtă ca şi cum ar fi irezistibil, dorit, extraordinar de fascinant. Singurul bărbat de pe pământ. El veni mai aproape şi vocea îi deveni o şoaptă întunecată. Era prea

aproape pentru ca ea să se mai simtă în largul ei sau să mai gândească limpede, căci stătea în umbra unei ferocităţi masculine. Geme de parcă ar fi cu adevărat sinceră. Şi după ce obţine ce şi-a dorit, îi spune răspicat bărbatului că nu înseamnă nimic... absolut nimic... pentru ea. Cred că te-ai născut pentru rolul ăsta. Nu-i aşa?

— Nu, nu-i aşa, spuse ea o cu vocea tremurătoare. Cum îndrăzneşti să sugerezi că aş fi un fel de... Ce s-a întâmplat aseară a fost toată ideea ta.

— Ştiu.

— Şi nu cred să fiu prima femeie care petrece o noapte frumoasă în braţele tale şi să nu vrea să aibă prea multe de-a face cu tine a doua zi.

— Bineînţeles că nu. Eşti doar cea mai recentă dintr-un lung şi distins şir. Şi nu-ţi face iluzii că o să fii ultima.

— Atunci de ce eşti atât de furios? De ce mă alegi pe mine pentru o asemenea răzbunare plină de cruzime? Ce suferinţă puteam să-ţi provoc eu, exceptând mândria un pic rănită?

El rămase cu privirea aţintită spre ea vreme îndelungată.

— Nu ştiu.

Apoi ridică ambele mâini şi o ciupi de obraji. Tare.

— Au! Trăgându-se înapoi, ea îşi lipi palmele pe obraji. Asta pentru ce a fost?

— Ai nevoie de nişte roşeaţă în obraji, dacă vrei să fii femeia mea, şi nu avem ruj cu care să facem asta. Unul dintre braţele lui se încolăci în jurul ei şi o strânse aproape. Îi urmări cu degetul mare conturul buzei de jos. Iar buzele astea sunt prea încordate şi palide.

Plecând capul, el îi acoperi gura cu un sărut aspru şi năvalnic. Limba i se împinse printre buzele ei, revendicându-i gura cu dezmierdări categorice. Apoi îi prinse buza de jos între dinţi şi o răsfăţă cu muşcături

neastâmpărate şi ispititoare. Îi lăsă gura umflată, usturând de plăcere şi durere.

Ea îşi înfipse un cot în coastele lui, folosindu-şi toată forţa din braţ ca să pună o distanţă între ei. Colin îi dădu drumul, iar ea se trase uşor în spate cu paşi împleticiţi.

Îşi duse degetele la buze ca să verifice dacă nu sângerau.

— Eşti mulţumit acum?

El răsuflă prelung şi frustrat. Cu o oarecare distanţă între ei, ea putea recunoaşte mai bine expresia de pe chipul lui. O dorinţă şovăitoare şi prudentă.

— Nici măcar pe aproape, Min. Se aplecă şi ridică valiza. Nici măcar pe aproape.

Capitolul 18

Dacă Winterset Grange părea auster şi ameninţător din exterior, interiorul părea parcă preluat din Roma antică, în perioada de culme a desfrânării şi excesului.

Faptul că nu purta ochelarii era atât un impediment, cât şi o binecuvântare. Oriunde se întorcea Minerva, zărea reprezentări neclare de trupuri. Picturi cu nuduri obscene acopereau pereţii impunători şi se aliniau pe trei niveluri. Sculpturi decadente se iveau din nişe. Un decorator ambiţios stropise cu foiţă de aur peste tot.

Sculptura cea mai apropiată de Minerva părea să fie Pan, ţopăind şi contorsionându-se în vârful unei coloane

corintice. Dacă făcea ochii mici, reuşea să distingă vinişoarele fine argintii şi trandafirii din marmură. Italiană, fără îndoială.

— O marmură atât de minunată folosită atât de greşit.

Ea îşi trecu degetele peste piatra rece şi netedă. Apoi îşi retrase imediat mâna când îşi dădu seama că proeminenţa cilindrică pe care o apucase nu era nici corn, nici fluier.

Căutând în jur un loc sigur în care să-şi odihnească privirea, se uită la tapet. Un model clasic şi frumos pe pânză alb cu galben, care ilustra cupluri dansând. Sau...?

Ea privi chiorâş de mai aproape, străduindu-se să se concentreze pe model.

Nu, cuplurile nu dansau.

— Payne! Eşti chiar tu.

În pas săltat, un bărbat se apropie de ei pe coridor, înveşmântat într-un halat legat alene. Părea tânăr... apropiat de vârsta lui Colin, bănuia ea... şi inspira un aer de depravare cultivată şi parfumul vag al fumului de opiu. Era flancat de-o parte şi de alta de două femei chiar mai puţin îmbrăcate ca el... una cu părul drept şi blond, cealaltă cu un păr bogat şi roşcat. Minerva nu reuşea să distingă expresiile de pe chipurile femeilor, dar senzualitatea lor inspira o forţă palpabilă. Le simţi privirile, reci şi tăioase, aţintite spre ea.

„Fetiţa asta sfioasă nu poate să fie una dintre noi”, bănuia că îşi spuneau în gând.

„Nu sunt”, şi-ar fi dorit ea să le strige. Pentru o fracţiune de secundă, fu traversată de o viziune intensă în care le servea lui Colin, prietenului său destrăbălat şi acestor două femei deşănţate o muştruluială zdravănă, izbind Panul priapic în podea, învârtindu-se pe călcâie şi...

Dar nu avea bani. Nu avea unde să se ducă şi nici o cale de a ajunge acolo. Nu mai avea nici măcar ochelarii.

Astfel că Minerva înălţă bărbia şi îşi înclină uşor şoldul. Se apropie de Colin şi îşi sprijini braţul de umărul lui. Desigur, la cât de bine vedea, calculă greşit şi îşi sprijini braţul de aer. Se împiedică şi se prăbuşi spre el, aruncându-şi un braţ peste pieptul lui şi încercând din răsputeri să pară că era exact ce îşi dorise să facă.

Nu credea că se lăsase cineva păcălit.

O femeie începu să chicotească. Cealaltă râse în hohote.

Minerva îşi dori să intre în pământ.

— Doamnelor, bărbatul despre care se presupunea a fi ducele de Halford spuse: Vă amintiţi de bunul meu prieten, Payne.

— Dar, cum să nu, gânguri una dintre ele. Suntem prieteni vechi, nu-i aşa?

Acum Minerva îşi dorea să intre în pământ şi să-şi dea duhul acolo. Îşi dădu seama că Colin era supărat, dar cum să-i facă una ca asta?

Colin înclină uşor capul.

— Este mereu o plăcere, Hal. Ne pare rău că am venit neanunţat. Sper că nu te deranjează prezenţa mea.

— Niciodată! Dar, Dumnezeule, chiar că ai apărut de nicăieri. Nici nu ţi-am auzit trăsura pe drum. Bărbatul o eliberă din prinsoare pe una dintre doamne şi înfipse un pumn cu toată puterea în braţul lui Colin. Majordomul mi-a spus că ai venit şi nu l-am crezut. Din câte am auzit ultima dată, vărul tău hotărâse să te ţină strâns în lesă.

— Pare că am scăpat.

— Bravo ţie! Nici nu se putea să te sincronizezi mai bine. Ne aşteptăm ca Prinny să apară spre finalul săptămânii. Fetelor, mergeţi să o căutaţi pe menajera mea încruntată şi spuneţi-i să pregătească suita obişnuită a lui Payne.

— Da, Excelenţă.

Halford le trimise pe doamne la plimbare, cu o câte o palmă răsunătoare peste fese.

Apoi Minerva simţi cum privirea ducelui alunecă spre ea. I se făcu pielea ca de găină.

— Acum, spuse el, să ne ocupăm de bagajele tale. N-ai de gând să mi-o prezinţi, Payne? Nu cred să o mai fi văzut până acum.

— Nu, n-ai mai văzut-o. Colin îi desenă o atingere liniştitoare pe spate. Melissande este nouă.

„Melissande?” Pentru o secundă, ea închise ochii ca să nu şi-i dea peste cap.

— Nu prea este genul tău, nu-i aşa? întrebă ducele.

— Mi-a plăcut mereu să variez. Poate să pară inocentă, dar în dormitor este foarte surprinzătoare.

— Da, chiar aşa? Ducele i se adresă ei. Foarte bine, Melissande. Sigur prietenul meu ţi-a spus că la Winterset Grange suntem toţi amici. Nu vrei să-i arăţi gazdei tale puţină apreciere? Ai putea începe cu un sărut.

Ea simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Braţul lui Colin se strânse peste talia ei, lipind-o de el şi interzicându-i să facă vreo mişcare. El spuse nonşalant:

— Va trebui să o ierţi. Nu vorbeşte o boabă de engleză.

— Nici măcar un cuvinţel? Ducele chicoti. Parlez-vous français?

— Nu, nici franceză. Se trage dintr-un mic principat din munţi. Nici nu-mi mai amintesc cum se cheamă. Au propriul lor dialect.

— Hm. Ducele căzu pe gânduri. Din fericire, plăcerea este un limbaj universal.

Îşi lăsă un deget să plutească peste umărul dezgolit al Minervei.

Ea se uită încruntată la el, clocotind de furie. Duce sau nu, viclean sau nu, simpozion sau nu... Minerva refuza să accepte un asemenea tratament. Chiar dacă îi lipseau

frumuseţea, desăvârşirea şi graţiile sociale ale unei doamne adecvate, era o femeie din lumea bună şi o fiinţă liberă în gândire. Avea demnitatea ei.

Când atingerea înfumurată a lui Halford continuă să coboare, plutind deasupra decolteului, ea luă foc... şi îi plesni mâna.

Apoi strânse din dinţi şi scoase un mârâit uşor. Şi violenţa era un limbaj universal.

— Ai grijă, Halford. Colin se încordă. Nu mai era nici o urmă de umor în vocea lui, ci doar ameninţare. Cu fata asta nu e de glumă. Un prieten de-al vărului meu de la Ministerul de Război mi-a cerut să stau cu ochii pe ea. Circulă zvonuri, bănuieli. Agenţii secreţi ai Coroanei sugerează că fie este o prinţesă în exil, fie o asasină cu sânge-rece.

Ducele scoase un râset răguşit.

— Judecând după vânătaia de pe maxilarul tău, pun pariu pe ultima variantă. Dar apropo de pariuri, hai. Toată lumea este în camera de jocuri.

Ducele se întoarse pe călcâie... călcâiele goale, căci nu părea să mai poarte altceva pe sub halat... şi traversă agale un coridor lung.

Colin şi Minerva rămaseră la câţiva paşi în urmă.

— Acum sunt o asasină cu sânge-rece? şuieră ea. De unde născoceşti toate nebuniile astea?

El îi făcu semn să tacă, încetinind intenţionat pasul ca să rămână şi mai în spate.

— Se numeşte improvizaţie, ai uitat? Trebuia să ofer o explicaţie pentru comportamentul tău.

În faţa lor, ducele îşi strigă un prieten în timp ce o luă după un colţ.

De îndată ce Halford se făcu nevăzut, Minerva se opri brusc pe coridor, eliberându-se din îmbrăţişarea lui Colin. Nu înţelegea cum de putea să-i facă una ca asta... să fie

atât de protector şi de atent într-o clipă, pentru ca, mai apoi, să se poarte atât de condescendent.

— Nu merit asta, şopti ea. Doar pentru că am făcut greşeala de a-ţi accepta... atenţiile... aseară, nu înseamnă că sunt o femeie uşoară. Cum îndrăzneşti să mă confunzi cu femeile astea decăzute?

— Crede-mă, femeile astea n-ar spune că sunt decăzute. Şi ce te face să crezi că sunt femei uşoare? Poate că sunt doamne, la fel de nobile şi de bine-crescute ca tine, care ştiu ceea ce nu ştii tu. Să se distreze. Să se simtă bine.

— Poftim? Ea îşi înfipse un deget în propriul piept. Ştiu să mă distrez. Ştiu să mă simt bine.

El îşi înclină capul şi spuse cu un glas tărăgănat:

— O, bineînţeles că ştii.

— Cum îndrăzneşti. Acum îşi înfipse acelaşi deget în pieptul lui. Cum îndrăzneşti să mă aduci în locul ăsta şi să mă supui privirilor libidinoase ale acestui dezgustător?

El o apucă de încheietură şi coborî vocea.

— Chiar aşa, cum îndrăznesc.

Nu trebui să-i vadă expresia de pe chip ca să ştie că era supărat. Furia radia dinăuntrul lui.

— Cum îndrăznesc să-mi risc viaţa ca să o salvez pe a ta, când aproape te-ai aruncat de bunăvoie în mâinile tâlharilor. Cum îndrăznesc să te aduc într-o casă confortabilă, unde să găsim mâncare şi un adăpost peste noapte, după o zi în care am rătăcit prin păduri şi pe câmpuri. Cum de îndrăznesc?

Mâinile lui îi alunecară peste umeri şi se opriră la jumătatea distanţei dintre capul şi gâtul ei. De parcă stătea să decidă dacă să o sărute sau să o strângă de gât.

În orice caz, ea ar fi opus rezistenţă.

— O să intrăm acum în sala de jocuri. O să mâncăm, o să bem şi o să le facem jocul. Când se iveşte ocazia,

urcăm frumos la etaj şi dormim bine. Îţi jur, mâine-dimineaţă o să pleci din casa asta şi cu virtutea, şi cu personalitatea dezaprobatoare intacte... ascunse bine sub carapacea ta... atâta timp cât faci două lucruri. El scutură uşor din cap spre ea. Stai aproape de mine şi joacă-ţi rolul.

— Rolul de asasină cu sânge-rece? M-ar putea inspira asta.

— Rolul de iubită. Degetele lui alunecară în sus şi i se împletiră prin părul ei, trezindu-i senzaţii rafinate pe pielea capului. Caută bine în mintea ta inteligentă şi vezi poate reuşeşti să-ţi foloseşti imaginaţia pentru rolul ăsta. Ca să-i convingi pe cei din jur că găseşti ceva de admirat la mine. Că, în ciuda tuturor aşteptărilor, preferi compania mea unei bucăţi de piatră.

Durerea ascuţită din vocea lui o luă prin surprindere. Acesta era motivul pentru schimbările lui bruşte de stare şi purtarea imprevizibilă. Cumva, în încercarea de a-şi proteja propriile emoţii fragile, reuşise să-l facă să se simtă mai prejos decât murdăria.

— Colin... Ea îi mângâie reverul. Îi pot convinge că-mi place de tine. Nu o să am nevoie de imaginaţie pentru asta.

El îi urmări cu degetul linia maxilarului, iar vocea îi căpătă o tonalitate răguşită.

— Nu?

— Dar nimeni nu o să creadă că suntem iubiţi. Le-ai auzit râzând pe femeile acelea. Ai spus-o chiar tu, când eram la Spindle Cove. Nimeni nu o să creadă că mă vrei pe mine.

Cu un geamăt, îşi lăsă mâinile să coboare pe spatele ei. Îi cuprinse fesele în mâini, o ridică şi o apăsă în cea mai apropiată nişă. Atitudinea lui posesivă o înfioră, la fel şi corpul lui tare şi musculos lipit de al ei.

Îşi apăsă buzele într-un sărut pe urechea ei.

— Şi dacă ţi-aş spune că am fost un idiot în noaptea aceea?

— Aş fi de acord.

— Şi dacă ţi-aş spune că totul s-a schimbat? El o sărută pe gât. Că în ultimele douăzeci şi patru de ore am vrut să omor trei bărbaţi diferiţi doar pentru că au îndrăznit să te atingă... unul dintre ei fiind un duce. Că sunt disperat de dor, consumat de dorinţa de a te avea. Te doresc cum nu mi-am mai dorit niciodată o altă femeie în toată viaţa mea depravată şi irosită.

Limba lui îi dezmierdă pulsul şi ea rămase fără suflare.

— Atunci m-aş îndoi de tine, şopti ea.

— De ce?

— Pentru că... „Pentru că mă îndoiesc de mine.” Pentru că ştiu cu câtă uşurinţă minţi.

El îi strânse fesele în mâini şi îi lipi bazinul de al lui. Membrul lui se roti spre ea, trezindu-i o plăcere învolburată prin vene.

— Simţi asta? mormăi el.

Ea dădu din cap. Doamne, cum să nu simtă?

— Sunt tare din cauza dorinţei pe care o trezeşti de câteva zile, Minerva. Chiar dinainte să plecăm din Spindle Cove. Dacă nu crezi nimic în altceva, crede în asta. El se legănă pe trupul ei. Asta nu minte.

*

Colin nu mai avea chef să se prefacă.

O conduse pe Minerva în sala de jocuri. După ce salută vreo câteva feţe cunoscute adunate în jurul mesei de fetru verde şi o prezentă pe Melissande, amanta sau ucigaşa lui străină, îşi ocupă propriul scaun.

Şi, apucând-o pe Minerva de şolduri, o aşeză în poala lui. Îi cuibări posteriorul micuţ pe coapsa stângă, îşi

înfăşură un braţ peste umerii ei şi îşi lăsă mâna să atârne direct pe sânul ei. Cu mişcări leneşe, urmări marginea delicată unde răscroiala modificată îi săruta decolteul expus.

— Rămâi aproape, şopti el şi îi dezmierdă uşor urechea cu nasul.

Dacă tot era prin preajmă, profită de ocazie ca să-i prindă între dinţi lobul micuţ.

Pe scurt, îi făcu pe amândoi să se simtă foarte, foarte în largul lor. Nu pentru a crea false impresii de dragul lui Halford. Nu pentru a dovedi ceva în faţa ei sau a altcuiva.

Ci doar pentru că o dorea. Şi se săturase să pretindă altceva.

— Hai, Payne. Ducele se întinse după pachetul de cărţi. Jucăm poker.

Colin studie monedele şi jetoanele împrăştiate pe masă.

— Dă-mi o liră, vrei? N-am prea multe monede la mine.

— Dar cum să nu.

Ducele împinse spre el două teancuri de şilingi, fiecare de câte zece bucăţi.

Minerva se încordă în poala lui.

— Şşşt, murmură el în părul ei. Ai încredere în mine.

Trebuia să înţeleagă că era un lucru necesar. Câteva ore petrecute la masa de joc aveau să le aducă masa şi cazarea.

Ea scoase un sunet neîncrezător şi gutural. Dar rămase nemişcată.

— Fii o gazdă bună, Hal, şi roagă pe unul dintre filfizonii tăi în uniformă să-i aducă doamnei mele ceva de mâncare şi vin? Nu i-ar strica o gustare.

— Nici ţie, la cum arăţi.

— Da, fie. Colin zâmbi larg. Ne-am cam epuizat unul pe altul în ultimele zile.

Cartoforii adunaţi din jurul mesei izbucniră în hohote însufleţite de râs. Ducele doar făcu semn cu mâna spre slujitori ca să le aducă gustările şi băuturile şi începu să împartă cărţile. În sala de joc, Halford era mereu pus pe treabă.

Colin îşi îndreptă atenţia spre cărţile lui. Minerva şi-o întoarse pe a ei spre mâncare.

Avu grijă de el cu gesturi discrete. În timp ce el se concentră pe cărţile primite, ea îi umplu paharul cu vin roşu. Acum îi pregătea o felie de carne friptă de porc, făcută sendviş între jumătăţile unui croasant cu unt. Între timp, scăpă puţin unt pe degetul mare. Îşi duse degetul la gură şi îl supse. Colin ştia că nu avea de gând să fie sfioasă sau provocatoare. Ceea ce făcea ca gestul să fie al naibii de excitant.

Remarcase acest lucru la ea încă din prima seară în turn. Avea o senzualitate firească, deloc jucată, dar ieşea la iveală doar atunci când se simţea sigură pe ea. Sau după ce bea puţin vin. Se întrebă de ce era nevoie pentru a o convinge pe această Minerva să iasă pentru totdeauna în lume. Ar fi avut nevoie de o doză bună de siguranţă de sine, îşi închipui el. Poate că participarea ei la întâlnirea organizată de Societatea Regală de Geologie îi putea oferi asta, într-o oarecare măsură. Dar bărbatul potrivit putea face mult mai multe. Bărbatul potrivit putea să sădească seminţele încrederii adânc în interiorul ei, şi să le îngrijească până se transformau într-o vie puternică şi sănătoasă, care se înălţa spre cer şi se extindea, oferind fructe dulci şi îmbelşugate.

Singurul fruct de care îi păsa ei acum erau strugurii şi caisele care tronau pe platoul din faţa lor. Să-şi satisfacă stomacul înfometat era clar obiectivul ei principal şi i se dedica pe deplin şi cu toată energia... devorând felii de brânză şi de şuncă. Când un slujitor îi oferi o tavă cu tarte

micuţe, ea îşi abandonă paharul de vin cu un suspin nerăbdător şi întinse ambele mâini după câte o tartă.

Pe una o băgă în gură, iar pe cealaltă i-o oferi lui.

Decât să o ia cu propriile degete, el o apucă strâns de încheietură ca să o ţină nemişcată. Apoi devoră patiseria direct dintre degetele ei, lăsându-şi limba să se joace peste vârfurile lor. Minerva oftă, iar acest sunet discret era mai dulce şi mai păcătos de delicios decât ar fi sperat vreodată să fie o tartă cu gem.

Halford îşi drese glasul.

— Este rândul tău, Payne.

Colin se adună şi trimise în zbor un şiling spre centrul mesei.

— Da, desigur.

El jucă, mâncară împreună, apoi Colin le făcu semn slujnicelor să ia farfuriile şi platourile.

Minerva se aşeză mai bine în poala lui. Degetele i se împleteau în părul de la ceafa lui, jucându-se absent cu şuviţele. Ea îi mângâie în sus şi în jos muşchii gâtului, liniştindu-le tensiunea încordată. Mici dezmierdări de bunătate pe care nu le merita.

El îşi lipi buzele de urechea ei şi îi şopti:

— Ştii că-mi pare rău? Pentru mai devreme.

Ea dădu uşor din cap.

Cu un geamăt murmurat, el îşi coborî în jos braţul până spre mijlocul ei şi o strânse mai aproape. Ea îşi lipi capul pe pieptul lui.

El o sărută pe creştetul capului.

— Dormi, dacă vrei.

Ea scoase un oftat adânc şi se topi în îmbrăţişarea lui. Această intimitate tihnită dintre ei... Avea sens, bănuia el, dacă te gândeai la aventurile prin care trecuseră în ultimele zile şi nopţi. Totuşi, rămânea o surpriză.

Fusese intim cu multe femei şi se simţise apropiat emoţional de altele. Dar până acum, se chinuise din răsputeri ca să păstreze distanţa dintre cele două sfere sociale. Erau femeile pe care Colin le considera prietene şi mai erau femeile cu care se culca. De fiecare dată când le permitea celor două categorii să se suprapună, însemna că va avea probleme.

Minerva Highwood nu îi adusese nimic altceva decât probleme, de la bun început.

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, avea să-i întoarcă serviciul. Aşa cum stătea cuibărită la pieptul lui, o simţi atât de mică şi de fragilă în braţele lui. În ultima zi, parcursese nenumăraţi kilometri prin provincia englezească, renunţase la toţi banii ei sub ameninţarea armei, scosese cuţitul la un tâlhar şi poposise într-o casă care respira în ritmul unor excese bahice atât de mari, încât o fecioară manierată ar fi urlat îngrozită. Şi toate acestea, doar la o zi după primul ei orgasm adevărat.

Nu izbucnise nici măcar o dată în lacrimi neputincioase. Şi nici nu-l implorase să o ducă acasă. Nici o femeie dintr-o sută nu s-ar fi descurcat atât de bine într-o situaţie asemănătoare.

Atunci şi acolo, Colin îşi jură un lucru. Chit că nu va face nimic altceva bine în viaţa lui, îl va face pe acesta: să o ducă pe Minerva Highwood la Edinburgh pentru prezentarea ei ştiinţifică. La timp, întreagă. Şi cu virtutea intactă.

Într-un fel, cumva, va face ca aceste bune intenţii să iasă cum trebuie.

Îi mângâie uşor părul şi i-l dădu pe spate cu mâna stângă, în timp ce îşi adună cărţile cu dreapta.

— Dormi, murmură el din nou.

În timp ce se mişca în poala lui, coapsa i se frecă de el. Corpului lui reacţionă imediat, din instinct. Sângele i se

agită prin vene, îi făcu membrul să se întărească şi înverşunarea cu care se ţinea de principiile lui nepreţuite să slăbească. El o dorea fizic şi nu se putea preface că nu era aşa.

Dar trebuia să ascundă această altă reacţie mai visceralã... tandreţea copleşitoare care îi răsuna în piept.

Realitatea simplă şi de neconceput a faptului că îi păsa.

Capitolul 19

Din nou, Minerva se trezi în braţele lui. Începea să se obişnuiască să se trezească aşa... învăluită în căldura lui, în forţa lui, în mirosul lui de cuişoare. Nu se grăbi să se trezească de-a binelea, ci mai zăbovi un minut în lumea aceea de vis. Oftă cu nasul în vesta lui şi îl strânse tare de gât.

Avea încredere în acest bărbat. Era un mincinos notoriu şi un crai neobrăzat, dar avea încredere în el. De ajuns cât să adoarmă în braţele lui în mijlocul dezmăţului.

Ea clipi spre masa de joc, încercând să desluşească învălmăşeala de cărţi şi monede. Cât timp trecuse? I se părea că este foarte târziu. Majoritatea jucătorilor păreau să se fi retras deja. Mai rămăseseră doar Colin şi Halford.

Se uită stăruitor spre grămada de şilingi din faţa lor. Mărise fondurile suficient ca să continue cu călătoria lor? Începuseră jocul cu douăzeci.

Acum numără...

Patru.

Inima i se opri în piept. O, Doamne. Cum era cu putinţă? Ea avea încredere în el şi el pierdea totul.

Apoi îşi îndreptă privirea spre cărţile din mâna lui Colin. Ce zări îi dădu motive să respire din nou. Cărţile lui arătau promiţător. Nu putea să le desluşească limpede... nu fără ochelari. Dar vedea că erau toate roşii şi toate erau cărţi mari. Logica simplă îi spuse că trebuia să fie de bine. Cel puţin o pereche de valeţi.

Se uită spre centrul mesei plină cu monede. Mai mult decât suficient ca să compenseze pentru ce le luase tâlharul. Poate că totul făcea parte din planul lui Colin.

— O pereche amărâtă de nouari, atât. Ducele îşi azvârli cărţile. Sunt sigur că poţi să te descurci mai bine, Payne.

„Da! Putea.” Ea îşi încolăci degetele peste marginea buzunarului de la vesta lui, plină de entuziasm.

Colin rămase tăcut o vreme.

— Îmi pare rău să te contrazic, Hal, spuse el, dar m-ai bătut.

Îşi dezvălui cărţile pe masă în faţa lui.

Cu un râset lacom, ducele de Halford îşi strânse câştigurile.

Mâna Minervei alunecă din buzunarul lui Colin. Era uluită. Îngrozită. Patru şilingi. Nu mai aveau decât patru şilingi. Trebuia să-l ridice de la masa asta de joc, înainte să piardă tot ce aveau.

Dar cum? Nici măcar nu putea să-i vorbească, din cauza poveştilor lui nesăbuite. Toţi oamenii de aici credeau că este Melissande, o prinţesă refugiată dintr-un mic principat din munţi. Sau, altfel, o asasină care putea să le ia tuturor gâtul în somn. Şi în timpul liber, amanta lui Colin.

Amanta lui senzuală şi de viaţă.

Minerva îşi muşcă buza. Poate că exista o cale prin care să-l ademenească de la masă fără să se folosească de cuvinte.

Ajustându-şi greutatea în poala lui, ea întinse o mână ca să-i mângâie părul. Onduleurile grele şi castanii i se cernură printre degete, plutind asemenea unor pene în palma ei. Cu cealaltă mână, trase de nodul de la lavalieră până când toată lungimea ţesăturii i se furişă de pe gât într-o alunecare leneşă şi senzuală. I se păru că îl aude gemând uşor.

Ea îşi frecă nasul de gâtul lui. Mirosul de coniac dansa pe pielea lui, întunecat şi ameţitor. Fără ochelari, de la această distanţă apropiată, el nu părea decât o pată neclară şi nerasă. Dar era o pată neclară chinuitor de chipeşă. Întinzând gâtul, ea îl sărută pe obraz.

Lui i se opri răsuflarea, iar ea aproape că îşi pierdu curajul de a merge mai departe. Dar ea fusese cea care începuse totul şi acum nu mai era cale de întoarcere.

Înclinând capul, apăsă un sărut pe maxilarul lui.

De peste masă, ducele scoase un râset sec.

Inima Minervei îi tresări în piept. Încremeni, cu buzele lipite de gâtul nebărbierit al lui Colin. La ce s-o fi gândit? O seducătoare necuviincioasă? Ea? Bineînţeles că Halford nu va crede. Nimeni întreg la minte nu ar fi crezut un asemenea lucru.

— Payne, spuse ducele, poate ai vrea să stai pe tuşă runda asta? S-ar părea că Melissande trebuie dusă la culcare.

Mărul lui Adam al lui Colin îi zvâcni în gât.

— Poate să aştepte.

— Poate, răspunse ducele, cu o chicoteală cunoscătoare. Dar tu poţi? N-am văzut niciodată un bărbat cu articulaţii mai albe decât ale tale.

Încântarea îi fremătă prin tot corp. Halford chiar credea. Colin era afectat. Ea era o seducătoare. Dar încă nu reuşise să-şi atingă ţinta... să-l ridice pe Colin de la masa de joc.

Minerva îşi dublă eforturile. Îşi împleti degetele strâns în părul lui. Îl linse pe gât, trecându-şi limba de pe pulsul gâtului spre lobul urechii lui. Cu vârful limbii, trasă conturul fiecărui vârtej şi fiecărei creste de pe urechea lui.

— Sus, şopti ea. Du-mă sus. Acum.

Mâna lui Colin se încleştă în spatele rochiei, oprindu-i respiraţia cu o mişcare rapidă. Dar mustrarea ascunsă şi secretă doar aprinse şi mai tare firea rebelă a Minervei. Cine venise cu ideea ca ea să joace rolul acesta? El nu avea dreptul să se plângă. Pe deasupra, o parte din ea se bucura de moment. Judecând după mădularul tare şi înfierbântat care îi pulsa pe coapsă, şi o parte din el se bucura de acelaşi lucru.

„Asta nu minte.”

Ea îl sărută pe claviculă, coborând degetele spre nasturii de la cămaşă. Descheie unul, apoi doi, şi îşi cufundă degetele înăuntru ca să-i mângâie pieptul neted şi musculos.

Ducele observă:

— Văd că ţi se cam împuţinează banii, Payne. Cum nu eşti atât de neinteresat să te bucuri de Melissande, poate ai vrea să faci un pariu ca între prieteni. Aş paria mulţi bani pentru încântări... atât de evidente şi de generoase.

Minerva se străduí, foarte tare, să nu trădeze printr-o privire acră faptul că îl înţelesese. Sau cu un pumn violent plasat direct în stomacul lui.

Şi Colin se încordă.

— Ai grijă, Halford.

— De ce? Nu este ca şi cum ar înţelege ceva din ce spunem. Ducele amestecă şi împărţi cărţile. O mână, un

câştigător. Îţi pui fata la bătaie şi fac şi eu la fel cu una dintre fetele mele. Cine câştigă o să se poată desfăta la dublu în seara asta.

Fiecare muşchi din corpul lui Colin se făcu brusc tare ca piatra. Una dintre mâini se încleştă într-un pumn. Cealaltă se îndreptă spre pistolul de la brâu.

Minervei îi îngheţă sângele în vene. Toate bune şi frumoase cu aceste puseuri protective, dar ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca el să intre în probleme cu ducele. Vor fi alungaţi de la Winterset Grange... de data aceasta, alergând în noapte, fără să aibă altceva decât hainele de pe ei.

Era o chestiune de minute până să se declanşeze un eventual dezastru. Dar, după expresia zbuciumată de pe chipul lui, îşi dădea seama limpede... Colin nu era în stare să gândească la mai mult de zece secunde în viitor.

Ridicând-o pe Minerva din poala lui, se împinse în picioare. Întinse un deget spre duce.

— Să nu îndrăzneşti niciodată...

Jap.

Minerva îl plesni peste faţă.

Colin clipi spre ea, evident uimit.

Ea ridică din umeri. Nu-i lăsase de ales. Trebuia să pună cumva punct discuţiei dintre cei doi. Iar Colin nu avea cum să se ia la ceartă cu ducele dacă ea începea să se ia prima la ceartă cu Colin. Astfel că...

Jap.

De data aceasta îşi folosi mâna stângă, făcându-i capul să se întoarcă în cealaltă direcţie.

Apoi se opri, agitându-se pe cât de dramatic bănuia că ar fi făcut o prinţesă-asasină, cu păr negru şi sânge fierbinte, coborâtă direct din munţi. Adoptând un accent indistinct... pe undeva la jumătatea drumului dintre italiană şi franceză... îşi îngustă ochii şi spuse:

— Tică. Loo. Sule.

Pe fruntea lui se desenară riduri nedumerite.

— Poftim?

„O, pentru numele lui Dumnezeu.”

— Tică! Îi împinse pieptul cu ambele mâini. Loo. Sule.

Ridicându-se de pe scaun, Halford râse.

— Cred că-ţi spune că eşti un ticălos, prietene. Ai dat de naiba acum. Se pare că, la urma urmei, fata noastră înţelege o boabă de engleză. Hopa.

În cele din urmă, Colin înţelese.

— D... d... dar Melissande, pot să-ţi explic.

Ea îl ocoli şi scoase un mârâit.

— Tică. Los. Tică. Los.

Când el vorbi din nou, era limpede că se chinuia să nu râdă.

— Linişteşte-te, iubito. Şi orice ai face... Te rog, te rog, nu începe iar cu una din crizele tale de nebunie furtunoasă şi pasiune incontrolabilă.

Un pungaş irecuperabil. Nu avea nici cea mai mică îndoială că îşi rostise cuvintele ca pe o provocare.

Bine. Va accepta invitaţia lui.

Minerva întinse mâna după un pahar cu vin roşu de pe masă. Îl bău aproape dintr-o singură înghiţitură, apoi aruncă ce mai rămăsese chiar în faţa lui Colin. Vinul îi stropi pe amândoi. Firicele de un roşu rubiniu se prelinseră pe expresia uluită de pe chipul lui.

Cu un mormăit uşor, se aruncă spre el, apucându-l de umeri şi înfăşurându-şi picioarele peste şoldurile lui. Îi linse vinul de pe faţă, trecându-şi limba peste obraji, bărbie... chiar sprâncene. Şi apoi, îşi încheie spectacolul de amantă nebună cu un sărut lent, adânc şi sălbatic care îl făcu să geamă pe buzele ei şi să-i cuprindă fesele cu ambele mâini.

— Sus, murmură ea pe buzele lui. Acum.

În cele din urmă, o scoase din încăpere. Şi o sărută până ajunseră la jumătatea coridorului. Acolo se opri, aparent incapabil să-şi mai reţină râsul măcar o clipă. O lipi de perete şi răsuflă neputincios în gâtul ei, cutremurându-se de râs.

Ei bine, se bucura să ştie că măcar cuiva i se părea amuzantă situaţia.

Continuând să râdă, îi dădu drumul şi o trase pe o scară până ajunseră pe un coridor lateral. Deschise uşa unui apartament, care îi era deja cunoscut. La nivel de decor, suferea de acelaşi exces de foiţă de aur şi lipsă de bun-gust precum restul reşedinţei Winterset Grange.

— O, Min. A fost excelent.

— A fost... Ea închise uşa... Umilitor.

— Ei bine, ai interpretat o amantă de primă clasă. El îşi trase haina de pe umeri, lăsă deoparte pistolul şi se apucă să descheie nasturii de la vestă. Ce naiba a fost chestia aia... cu linsul şi vinul? Şi cum Dumnezeu te-ai gândit să...

— Se cheamă improvizaţie! Te laşi dusă de val şi toate cele. Îşi trecu mâinile prin părul desprins şi ciufulit, căutând înnebunită prin cameră până găsi valiza cu Francine, strecurată frumos sub o măsuţă laterală cu picioare în spirală. Trebuia să te ridic de la masa aia înainte să pierzi toţi banii pe care îi avem şi să distrugi totul. Îi datorăm deja şaisprezece şilingi din lira mea. Nu se presupune că datoriile de onoare trebuie plătite imediat?

Ea se îndreptă spre el şi se întinse hotărâtă spre căptuşeala vestei lui. În timp ce degetele ei îi mângâiară pieptul în treacăt, îl auzi cum i se taie respiraţia.

— Am nevoie de ei, îi explică ea, brusc timidă.

Îşi scoase ochelarii din buzunarul interior şi şi-i puse pe faţă. Ce bine era să pună o imagine clară pe ceaţa în care fusese învăluită camera până atunci.

Şi-ar fi dorit atât de tare ca lentilele să-l ajute şi pe Colin să vadă clar. Ce Dumnezeu încercase să facă? Să pună punct călătoriei lor aici? Poate că se săturase de ea şi de Francine şi hotărâse că va rămâne la Winterset Grange până la ziua lui ca să profite de generozitatea ducelui.

— Este Shilling Club, spuse el. Ne jucăm pe şilingi, dar fiecare şiling reprezintă câte o sută de lire.

— O sută de lire? Fiecare? Ea simţi că o ia cu leşin. Apăsă o mână pe sprânceană. Dar cum o să...

— Nu o să... El îşi scoase vesta şi o lăsă deoparte. Eu pierd mereu, nu plătesc niciodată. Ştiu că o să mă port cum trebuie până la urmă.

— Dar de ce să pierzi? Am văzut ce cărţi aveai la ultima mână. Erau mai bune decât ale ducelui. L-ai lăsat să câştige.

El îşi smulse lavaliera şi o aşeză pe spătarul unui scaun.

— Da, ei bine... Toată lumea te iubeşte când pierzi frumos. De aceea sunt mereu binevenit la orice masă de joc, în orice seară, aici sau în Londra. Nu duc lipsă de prieteni.

— Prieteni. Ea rosti cuvântul cu dispreţ. Ce-i face pe asemenea oameni să fie prietenii tăi? Faptul că te lasă să stai la masa lor şi să pierzi o grămadă de bani? Asta nu prea se potriveşte cu nici o definiţie a prieteniei pe care să o cunosc eu.

El nu răspunse. Se aşeză doar pe marginea patului ca să-şi scoată cizmele.

— Ei nu te respectă, Colin. Cum ar putea? Nu te cunosc deloc. Nu pe tine, cel adevărat.

— Şi ce te face pe tine să fii expertă în mine, cel adevărat?

— Bănuiesc că nu sunt. Nici măcar nu sunt sigură că tu ştii cine eşti. Pur şi simplu devii ceea ce-ţi impune situaţia să devii.

El îşi azvârli cizmele într-o parte şi intră fără alte cuvinte într-o cameră de legătură. Probabil un vestiar sau o baie. Auzi clipocitul apei într-un lavoar.

Ea ridică vocea.

— Adică, încep să observ un tipar. Toate formele pe care le iei sunt variaţiuni pe aceeaşi temă. Escrocul fermecător, care iubeşte distracţia, şi cu o suferinţă care nu este ascunsă chiar atât de adânc. Evident, pentru tine merge de minune. Dar nu devine obositor?

— Cu adevărat obositor. El reveni în cameră, cu părul ud şi cămaşa descheiată şi cu mânecile suflecate până la coate. Min, te rog. Sunt puţin beat şi teribil de obosit. Putem să păstrăm restul acestei analize de caracter pentru dimineaţă?

Ea scoase un oftat.

— Bănuiesc.

— Atunci hai la culcare. Sunt epuizat.

Cu unele mici eforturi, ea reuşi să se descheie la capsele de la spatele rochiei. Îşi trase mătasea zdrenţuită şi pătată de vin peste şolduri şi o aruncă pe un şezlong. Gândul că nu mai avea ce altceva să poarte a doua zi era chiar descurajant. Măcar dimineaţa, va putea să facă o baie în toată regula. Pentru moment, se descurcă aşa cum putu cu lavoarul şi săpunul.

După ce îşi încheie la loc nasturii de la cămăşuţă, se întinse pe patul de lângă el, privind lung în tavan.

Trecură câteva minute.

— Nu dormi, spuse ea.

— Nici tu.

Ea îşi muşcă buza. Ceva nu-i dădea pace şi nu avea cui să-i spună.

— Nici el nu mă cunoaşte.

Răspunsul lui răsună ameţit.

— Cine?

— Sir Alisdair Kent. La menţionarea numelui lui, ea simţi încordarea bruscă din partea patului lui Colin. Adică, ştie de descoperirile mele ştiinţifice şi îmi admiră intelectul. Dar nu ştie cine sunt cu adevărat. Mi-am desfăşurat toate activităţile legate de Societate prin corespondenţă scrisă şi m-am semnat mereu cu M.R. Highwood. Aşa că Sir Alisdair... Ei bine, crede că sunt bărbat.

Trecură câteva momente.

— O să aibă o mare surpriză.

Ea chicoti spre tavan.

— Într-adevăr.

Îi era teamă să-şi dea cu părerea dacă va fi plăcută sau neplăcută.

— Dar este ciudat, spuse el. Chiar se simţea o afecţiune sinceră în scrisoarea aceea.

— Sunt sigur că este un interes amical.

— Eu nu sunt atât de convins. Poate că este îndrăgostit de tine.

Simţi că inima i se agită ciudat în piept. Nu la perspectiva ideii, ci la auzul acelui cuvânt de pe buzele lui: îndrăgostit.

— Cum să se poată aşa ceva? Ea se întoarse pe o parte, îndoind cotul şi sprijinindu-şi capul în mână. N-ai auzit ce am zis? Sir Alisdair crede că sunt bărbat.

— O, ba te-am auzit. Ochii diabolici îi întâlniră pe ai ei. Poate crede că eşti bărbat şi este îndrăgostit de tine. Dacă este aşa, pe bietul om îl aşteaptă o inimă frântă.

Ea se încruntă, nefiind sigură ce voia să spună.

El chicoti pe un ton scăzut.

— Nu te lua după mine, iubito. Mă dor boaşele şi sunt rănit în mândrie. Sunt pilit şi mă simt foarte nărăvaş în seara asta. Dacă ştii ce este mai bine pentru tine, o să mă ignori şi o să te pui la somn.

— De ce te dor boaşele? Ea se ridică. Eşti rănit cumva? A fost de vină tâlharul?

Cu un geamăt, el îşi lipi încheietura peste ochi.

— Scumpa mea fată, poate că eşti un geolog strălucit, dar stai cam prost la cunoştinţele de biologie.

Ea coborî privirea spre deschizătura din faţă a pantalonilor lui. Era impresionant de întinsă.

— Du-te la culcare, M.

— Nu, nu cred că mă duc. Nu încă.

Cuprinsă brusc de hotărâre, ea trase de nasturii prohabului. Reuşise deja să descheie complet o parte înainte ca el să mai apuce să se ridice în coate.

— Ce faci?

— Îmi satisfac curiozitatea.

Ea îşi strecură mâna sub ţesătură, iar el tresări. Un val nestăvilit de putere se dezlănţui înăuntrul ei. Vinul pe care îl băuse la parter îşi făcea treaba, topindu-i inhibiţiile. Voia să ştie, să vadă şi să atingă... cea mai sinceră şi mai reală parte din el.

„Asta nu minte.”

Ea spuse:

— Eu am făcut cum mi-ai cerut şi am jucat rolul amantei, aşa că merit măcar atât. Vreau să-l văd şi să-l ating cum trebuie. N-am mai avut niciodată ocazia asta.

— Mama nai...

— Stai liniştit. Ce mi-ai spus tu? Să mă gândesc la asta ca şi cum aş face... o săpătură. Cu un zâmbet, îşi înfăşură degetele peste lungimii lui tare şi fierbinte. O fac în numele ştiinţei.

*

„O fac în numele ştiinţei.”

Ha! O replică excelentă. Care se plasa chiar deasupra altora precum „Ai putea să-mi salvezi viaţa în seara asta” şi „Iubito, învaţă-mă ce înseamnă să iubeşti”. Colin îşi notă în gând să nu o uite pe viitor.

Apoi mâna ei se închise peste mădularul lui înfierbântat şi mintea lui se goli cu totul.

— Doamne sfinte, se auzi murmurând.

Era periculos. Era aproape beat şi abia dacă se mai putea stăpâni.

„Reguli”, îşi aminti el. Avea reguli.

Dar, în mod curios, nici una dintre ele nu acoperea mângâierile feciorelnice oferite în numele ştiinţei. Numai Minerva Highwood ar fi putut să transforme explorările intime într-un demers complet nou.

Ea îl ţinu cu blândeţe o clipă, frecându-şi degetul mare în sus şi în jos pe partea inferioară a membrului lui. Frământarea uşoară şi delicioasă mai mult îl stârni decât să-l satisfacă. Apoi îl eliberă din prinsoare şi se apucă să tragă de pantaloni şi de lenjeria de corp, chinuindu-se să le coboare peste şolduri.

— Îmi stau în cale, îi explică ea atunci când el îi aruncă o privire scandalizată.

Resemnat, el îşi lăsă capul să cadă pe pernă. Habar n-avea cum să zădărnicească această explorare ştiinţifică şi, sincer vorbind, nu-şi dorea să o facă. O ajută ridicându-şi şoldurile şi scoţându-şi pantalonii, de îndată ce ea îi coborî ţesătura până la genunchi.

— O, de ce să te opreşti aici, mormăi el, apucându-şi cămaşa cu ambele mâini şi scoţând-o peste cap înainte de a se trânti înapoi pe saltea. Iată. Acum ai modelul în mărime naturală. Explorează după pofta inimii.

Şi ea făcu întocmai. Îi exploră corpul... fiecare centimetru în parte... pe îndelete, într-un ritm care îl înnebuni de dorinţă. Începu să regrete că se oferise ca subiect de experimentare. Când ea desenă o uşoară atingere pe centrul pieptului lui, şi un afurisit de melc s-ar fi putut lua la întrecere cu degetul ei.

Prea epuizat şi ameţit ca să mai facă ceva, Colin pur şi simplu rămase încremenit şi îndură. Se supuse explorării molcome şi dulci a braţelor, pieptului, abdomenului... Dumnezeule, a sfârcurilor lui. Se temea că scosese un sunet nu chiar bărbătesc când ea îl ciupi uşor de sfârcuri. În tot acest timp, membrul lui ignorat zvâcnea şi se chinuia să-i atragă atenţia, arcuindu-se până la buric în nuanţe furioase care trebuiau să se apropie de un vineţiu ca de prună şi un roşu întunecat.

— Dacă vrei să mă chinui, făcu el o grimasă, să ştii că faci o treabă excelentă.

— Da?

Ea tresăltă cu degetele peste clavicula lui. Obrăznicătura îl tachina acum intenţionat.

Cu o înjurătură, el o apucă de mână şi îi duse atingerea spre locul în care şi-o doreau amândoi. Uşurarea se declanşă imediat, intens. Şi nici pe departe suficient.

— Doamne. Ea rosti cuvântul pe un ton uluit şi teribil de îmbucurător, care îl făcu să se întrebe de ce nu răvăşea mai des fecioare. Este foarte... tare.

— Este opera ta.

Incapabil să reziste, el îşi închise mâna peste a ei şi o îndemnă în tăcere să apuce mai strâns, arătându-i cum să-l mângâie. Ea îi făcu pe plac pentru câteva secunde ispititoare.

— Cum îi spui? întrebă ea. Ştiu că sunt diferite nume.

— Nume? Ca Peter, Belvedere, Sir Charles Grandison? Începea să răsufle greoi. Este doar mădularul meu, iubito.

Ea alunecă până la bază şi îl strânse bine.

— Mădularul tău.

O, Doamne sfinte. Îl înnebunea când vorbea aşa.

— Îmi place foarte tare mădularul tău. Este neted precum talcul la exterior. Urcă din nou mâna. Dar tare ca granitul pe dedesubt.

El râse. Un râset încordat, care răsună ca un fel de „ha, ha, ha, aş putea muri de râs”.

— Bine. Amândoi ştim cât de mult iubeşti tu rocile.

— Chiar iubesc pietrele. Un zâmbet cochet înflori în vocea ei. Mi se par absolut fascinante. Le iau mereu în mână. Explorez fiecare încreţitură şi contur. Cu atingere delicată, îşi lăsă degetul să plutească peste mădularul lui, urmărind încreţitura largă a coroanei şi fanta înrourată din vârf. Apoi atingerea ei coborî peste lungimea lui, până ajunse la rădăcină. Unele dintre ele au nişte vinişoare foarte interesante.

— Nu cred să fi pus vreodată... în numele ştiinţei, desigur... în gură aceste obiecte absolut fascinante, nu?

Ea încremeni.

— Poftim?

El se plesni peste ochi. Acesta era motivul pentru care avea propriile reguli când venea vorba despre tinerele neprihănite. Propunerea indecentă îi ieşise pur şi simplu pe gură, într-o tărăgănare lascivă.

— Sunt beat, Min. El flutură din mână a lehamite. Uită ce am spus.

— Cum aş putea să uit că ai spus asta? Mâna ei îl apucă puternic de mădular, de parcă ar fi reuşit să smulgă vreun răspuns din vârful acestuia. Ce sugestie! Femeile chiar... Ea înghiţi răspicat în sec. Chiar?

— Vrei să auzi un adevăr foarte direct, foarte brutal, absolut ştiinţific? Se chinui să se ridice într-un cot, întinzând o mână spre faţa ei. Îi cuprinse obrazul în palmă

şi urmări cu degetul mare conturul buzelor întredeschise. Tu, şopti el cu un glas răguşit, ai cea mai erotică gură pe care am văzut-o vreodată. Buzele tale dulci şi pline mă înnebunesc. Îmi este imposibil să mă uit la tine şi să nu... nu mă întreb cum ar fi.

Ea făcu ochii mari.

— Te-ai întrebat.

El dădu din cap.

— O, da.

— Chiar ţi-ai petrecut timp...

— Ore, probabil, dacă ai sta să le aduni.

— Gândindu-te la...

— Asta. El îşi strecură degetul mare între buzele uimite, apăsându-l adânc în gura ei fierbinte şi umedă. Da.

Se priviră lung unul la altul, fără să se mai mişte. Apoi, după o lungă şi chinuitoare şovăială, ea îşi închise buzele în jurul degetului lui. Limba ei se învârti sub el, gâdilând uşor. Dezmierdând. O străfulgerare de senzaţii îl săgetă direct în mădular. Gemu sub apăsarea unei plăceri neputincioase.

— Doamne, da. Aşa se face. Îşi scoase degetul o jumătate de centimetru, apoi îl împinse din nou înăuntru, mai adânc. Obrajii i se traseră când îl supse uşor. Eşti nespus de deşteaptă, Min. Şi atât de... atât de al naibii de frumoasă.

Ea gemu uşor când el îşi retrase degetul. Buzele îl apucară atât de strâns, încât auzi un pocnet uşor când alunecă, în cele din urmă, afară.

— Doamne sfinte, mormăi el, prăbuşindu-se peste saltea. O să mă omori cu zile.

Se uită la membrul lui, ţinându-l ferm în strânsoare şi trimiţându-i o privire îndrăzneaţă, cercetătoare. Doar gândul de a-şi urmări bărbăţia dispărând în gura ei... Fu aproape de ajuns ca să-şi dea drumul, în secunda aceea.

Imediat însă, afurisita lui de conştiinţă se trezi, în sfârşit, la viaţă.

— Min, nu trebuie... La naiba, chiar nu ar trebui.

— De ce nu? Îţi doreşti asta, nu-i aşa?

— Cu fiecare celulă din corpul meu, crede-mă. Dar nu pot să ţi-o cer. Iar tu nu ar trebui să mi-o oferi. Ar face... Ar face ca lucrurile să fie ciudate mâine-dimineaţă.

Ea se cutremură de râs.

— Nu se poate aşa ceva. Pentru că ne-am înţeles atât de bine până acum.

Cu o scuturare a capului, îşi dădu peste umăr coama bogată de păr lung şi negru. Apoi capul ei... gura aceea ispititoare... se lansă într-o coborâre lentă, dar netulburată. Această fată era o adevărată aventurieră ştiinţifică.

„Reguli.”

Trebuia să aibă o regulă care interzicea acest lucru. Şi chiar dacă nu avea o regulă deja oficializată... vreun cod de conduită care să-i permită să-şi strecoare membrul în gura unei fecioare, dar nu şi în feminitatea ei, nu? Ei bine, probabil codul respectiv trebuia regândit.

Apoi simţi sărutul ei dulce pe el. Şi apoi, se trezi în raiul fierbinte şi umed al gurii ei. Gata cu gânditul pentru astă-seară.

— O, gemu el, în timp ce căldura ei îl învălui. O, Minerva.

Buzele ei coborâră, alunecând peste coroana umflată a erecţiei lui şi pe o parte a membrului. Apoi supse uşor, limba ei mângâindu-l în valuri seducătoare. Şoldurile i se desprinseră de pat şi el scoase o înjurătură.

Ea se retrase, lăsându-i membrul strălucitor, îndurerat şi, probabil, atât de tare încât să zdrobească piatra. Colin se chinui să-şi stăpânească dezamăgirea. Ea îşi efectuase

experimentul şi acum era mulţumită. El nu avea cum să fie, dar nici nu putea să-i ceară mai mult.

Dar, mai degrabă decât să-l părăsească definitiv, ea se apucă să apese săruturi în sus şi în jos pe lungimea lui. El închise ochii, desfătându-se în şoaptele sfioase şi încărcate de senzaţii. Era cea mai dulce tortură pe care o cunoscuse vreodată.

Când îl luă din nou în gură, alunecă mai adânc de data aceasta. Îl cuprinse aproape pe jumătate. Retragerea ei domoală şi alunecoasă îl făcu să înnebunească de nevoie. Se zvârcoli pe aşternuturi, chinuindu-se să găsească forţa de a se abţine.

Nu o găsi.

Ca un nemernic în călduri ce era, se întinse spre ea şi făcu ce tânjea să facă de secole. Îşi strecură mâna în părul negru şi mătăsos şi îl strânse în pumn. Şi apoi o îndrumă, o învăţă cum să-i ofere plăcere. Glisând cu gura ei senzuală şi fierbinte în sus şi în jos pe membrul lui, în note adânci şi neîntrerupte.

Era un nemernic. Era un monstru. Avea să ardă în flăcările iadului.

Şi va merita cu vârf şi îndesat.

— Da, îi spuse el, tresărind la plăcerea excepţională. Min, este atât de bine. O faci atât de bine.

El îşi relaxă pumnul în părul ei şi ea se trase înapoi, îndrep-tându-se.

— Nu... Se chinui să tragă aer în piept. Nu trebuie să continui.

De parcă ar fi devenit astfel vreun fel de sfânt generos.

Ea doar zâmbi. Mai întâi, îşi scoase ochelarii, îi împături şi îi puse deoparte. Apoi îşi ajustă poziţia, ridicându-şi cămăşuţa până la genunchi şi încălecându-i piciorul întins, în timp ce se aplecă să-l cuprindă din nou în gură.

El gemu. Ea învăţa repede. Totul devenise serios. Fără nici o urmă de ruşine, privi cum buzele acelea pline şi savuroase alunecau pe mădularul lui. Frământarea încordată şi umedă era doar parte din plăcere. Restul provenea din dulcea victorie de a se şti gustat de ea, satisfăcut de ea. Mai presus de toate, de a se şti pur şi simplu înăuntrul ei, într-un fel. Şi-o dorise atât de mult. Toate nopţile în care stătuse lângă ea, dorindu-şi să fie înăuntrul ei. Să facă parte din ea.

Să simtă că era însoţit, că nu era singur.

El apăsă o mângâiere afectuoasă peste corpul ei şi se întinse spre tivul cămăşuţei, apoi îl trase în sus. Strecură o mână sub materialul diafan, desenând o atingere peste întinderea dezgolită a coapsei ei. Ea gemu, depărtându-şi uşor picioarele. El primi încurajarea şi dezmierdă puţin mai sus. Până îi cuprinse sexul în mână, umed şi roşiatic, păzit de buclele ademenitoare.

„Da. Doamne, da.”

Degetul lui se furişă printre faldurile alunecoase, frământându-i feminitatea în sus şi în jos. Ea suspină şi începu să-şi rotească şoldurile, căutându-i atingerile. El îşi strecură degetul mijlociu în intimitatea ei strâmtă, mişcându-se cu penetrări leneşe şi superficiale pe care ea începu să le imite cu gura. Când el se mişcă mai repede, la fel făcu şi ea. Când el îşi apăsă degetul mai în adâncuri, ea coborî mai mult şi îl cuprinse aproape cu totul.

Plăcerea vibra atât de acut, atât de intens. Nu mai putea să reziste mult.

Îşi făcu mâna căuş pentru ca podul palmei să danseze pe perla ei. Gemând de plăcere, ea se apăsă în atingerea lui. Continuă să rotească din şolduri într-o cadenţă alertă şi febrilă şi, pentru prima dată, propria ei ritmicitate se împletici.

— Min, rosti el printre dinţi.

Ea înălţă capul, cu ochii tulburi şi îmbujorată de dorinţă. Mâna lui stângă rămase fericită la adăpostul coapselor ei. Îi acoperi mâna cu mâna lui dreaptă, acolo unde ea susţinea baza erecţiei lui.

— Aşa. Îi ghidă cu mâna în sus şi în jos. Da.

Se explorară unul pe altul într-un ritm categoric, constant, privindu-se în ochi, în timp ce plăcerea atingea noi culmi. Până ce pleoapele ei se închiseră şi între sprâncene i se iviră mici linii încruntate.

— Colin, spuse ea pe nerăsuflate.

— Da, iubire. Asta e. El îşi cufundă capul pe pernă, în timp ce îi mângâie pe amândoi mai repede. Asta este. Asta...

Ea ţipă. Muşchii ei intimi se încleştară şi fremătară peste degetul îngropat înăuntrul ei. Şi apoi, explodă în frenezia apogeului, care trimise valuri de fericire pură tremurând prin tot corpul lui şi o lumină incandescentă scăpărătoare se aprinse în spatele pleoapelor lui.

În următoarele câteva clipe, rămase cu ochii închişi. Îşi lăsă degetul să alunece din feminitatea ei şi îi trase cămăşuţa peste coapse. Pieptul i se înălţa şi cobora sub asaltul respiraţiile întretăiate. Încercă să o convingă să se întindă lângă el, dar nu se mişcă din loc... de pe piciorul lui, cu mâna înfăşurată pe erecţia lui.

Acum, după ce îşi satisfăcuse curiozitatea şi îşi adăpase nevoia, el se aştepta ca ea să se îndepărteze de el. Sigur îşi dăduse seama cu câtă ticăloşie tocmai ce o folosise şi ce libertăţi îşi permisese cu corpul şi cu încrederea ei. Chiar se aştepta să-l urască şi să-l despreţuiască cu o patimă reînnoită... nu, fără precedent.

Când, în cele din urmă, el găsi forţa de a-şi înălţa capul şi de a-i măsura reacţia, o zări cum îşi pune ochelarii la ochi. Expresia de pe chipul ei nu trăda nici o urmă de ură sau dispreţ, ci mai degrabă...

Interes ştiinţific. Desigur.

— O, Colin. Ea îşi trecu vârful degetului peste abdomenul lui lipicios, apoi îşi frecă degetele, de parcă ar fi testat calitatea seminţei lui. A fost fascinant.

Capitolul 20

Avusese dreptate. Lucrurile erau uşor ciudate de dimineaţă.

Lăsându-l pe Colin în braţele lui Morfeu, Minerva se strecură tiptil din pat şi chemă servitoarea. O întâmpină la uşa apartamentului, folosindu-se de o mimică ridicolă ca să o roagă să-i pregătească o baie fierbinte în camera alăturată.

Simţi o scânteie de nelinişte când slujitorii aduseră apa încălzită şi cada, crispându-se când îşi închipui cum arăta întreaga scenă. O femeie tânără, nemăritată, care împărţea o cameră cu un lord dezgolit şi cufundat în somn? Dar servitoarele păreau plictisite şi pragmatice, nu şocate. Minerva îşi dădu seama curând că pentru servitorii de la Winterset Grange, aceasta era cu greu o scenă scandaloasă. Era doar... vineri.

Doamne, era vineri. Zilele care o mai despărţeau de simpozion se împuţinau şi aici se aflau abia la o treime din drumul spre Edinburgh.

În ciuda urgenţei pe care o impuneau calculele, nu se grăbi cu baia. Servitoarele îi aduseseră uleiuri şi săpunuri

parfumate, petale de trandafir pentru apa de baie şi felii reci de castravete ca să-şi liniştească ochii. Minerva acceptă ajutorul oferit când veni vorba să se spele pe cap. Apoi le făcu semn slujitoarelor să plece şi zăbovi în cadă până se răci apa, simţind cum durerea şi tensiunea parcă i se potoleau în muşchi.

În timp ce se uscă cu prosopul, regretă faptul că nu avea cu ce altceva să se îmbrace în afară de aceeaşi cămăşuţă zdrenţuită şi rochie de mătase distrusă cu o zi înainte. Poate că reuşea să găsească pe undeva prin casă nişte haine de rezervă, dar nu ştia dacă va fi în stare să poarte veşmintele vreunei amantei. Dar privirea ei ateriză pe valiză. Valiza în care se odihneau urma lui Francine, notiţele ştiinţifice ale Minervei şi...

Trusoul ei.

Înfăşurată în prosop, traversă uşor încăperea şi deschise cataramele de la geamantan. Punând cu grijă deoparte toate jurnalele şi hârtiile, scoase sulurile din pânză albă care acopereau ipsosul. În mare parte, aceşti cilindri voluminoşi de o culoare imaculată erau lenjerii de pat brodate, feţe de masă şi feţe de pernă. Dar mai erau şi alte articole, de natură mai personală.

Cămăşuţe dantelate. Eşarfe vaporoase. Corsete care ridicau sânii. Ciorapi de mătase şi jartiere cu panglici.

Uitase de aceste lucruri, lăsate în valiză ani de zile. I se păruse că nu va folosi niciodată o îmbrăcăminte atât de senzuală şi de revelatoare. Renunţase pur şi simplu la ideea căsătoriei.

După această călătorie... Doamne, după noaptea precedentă... căsătoria părea mai puţin probabilă ca niciodată. Dar nu însemna că nu putea folosi aceste lucruri sau că trebuia să nege această latură a ei. Articolele din această valiză erau elegante şi senzuale şi erau ale ei.

Indiferent dacă avea sau nu un soţ pentru care să le poarte.

Desfăşură o cămăşuţă albă şi curată, decupată atât în faţă, cât şi la spate şi îşi încheie legăturile din dantelă de la decolteu. Lăsând deoparte crenguţa de lavandă uscată, strecurată înăuntru, pentru o aromă de prospeţime, ea îşi trase ţesătura fină peste corp şi se duse în faţa oglinzii.

Făcând o piruetă ca să se vadă din diferite unghiuri, îşi trecu mâinile peste piept, strângând pe corp ţesătura fină. Până când se zăriră mugurii de culoarea vinului ai sfârcurilor ei şi triunghiul întunecat dintre picioare. Îşi lăsă din nou mâinile să plutească peste tot corpul, bucurându-se de căldura moale a cărnii sub materialul rece. Peste conturul delicat al sânilor, abdomenului şi şoldurilor. În timp ce îşi privea propriile mâini mângâindu-şi pielea, pulsul i se acceleră.

Acest corp dorea.

Acest corp era dorit, de el.

În patul din dormitor, Colin se agită şi mormăi ceva în somn. Minerva tresări, apoi îşi lipi mâinile la gură ca să nu râdă zgomotos.

Îşi puse o pereche de ciorapi de mătase şi îi fixă cu panglici rozalii. O chemă din nou pe servitoare ca să o ajute să intre într-un corset franţuzesc care îi ridica şi aranja sânii cu un efect foarte măgulitor. Cu reticenţă, îmbrăcă din nou rochia din mătase albastră. Dar rezultatul era mult mai bun, graţiei cămăşuţei curate din dantelă, care se zărea deasupra corsetului. Şi găsi în valiza ei o fustă albă brodată, mai degrabă ca un şorţuleţ. Acoperea majoritatea petelor de vin.

Părul îi era încă ud, aşa că, decât să-l fixeze în creştetul capului, apucă doar câteva şuviţe din faţă şi le prinse cu pieptenii de păr. Îşi lăsă restul părului să atârne liber şi greu peste umeri.

— Bună dimineaţa.

Ea se întoarse şi îl zări pe Colin încurcat în cearşafuri, sprijinit într-un cot şi frecându-şi faţa nebărbierită cu cealaltă mână.

— Bună dimineaţa, spuse ea, împotrivindu-se dorinţei de a se întoarce sfioasă şi de a-i cere părerea.

El clipi şi îşi concentră privirea. Un zâmbet strâmb îi curbă buzele în sus.

— Ei, Min. Ce drăguţă eşti!

O bucurie buimacă o străbătu din cap până în picioare. Era un compliment simplu, dar perfect. S-ar fi îndoit de el, dacă i-ar fi spus că este „încântătoare”, „frumoasă” sau „uluitoare.” Dar „drăguţă”? Putea să creadă că era drăguţă.

— Serios? întrebă ea.

Nu ar fi deranjat-o să audă complimentul repetat.

— Eşti însăşi imaginea unei fete atrăgătoare de la ţară. Privirea lui îi examină corpul şi zăbovi pe decolteul ei subliniat, cu margini dantelate. Mă faci să-mi doresc să găsesc o căpiţă de fân.

Ea se înroşi, probabil ca orice fată atrăgătoare de la ţară.

El căscă.

— De când te-ai trezit?

— De o oră. Poate mai mult.

— Şi eu nu m-am trezit? Fruntea i se încruntă. Remarcabil.

Servitoarea aduse o tavă cu micul dejun. În timp ce Colin se ridică din pat şi îşi făcu propria toaletă, Minerva se înfruptă cu ouă fierte, chifle cu unt şi ciocolată.

— Mi-ai lăsat şi mie? întrebă el, revenind în cameră după un sfert de oră.

Ea ridică privirea, îl văzu şi îşi lăsă lingura să cadă pe masă.

— Asta este pur şi simplu nedrept.

Un sfert de oră. Douăzeci de minute, cel mult. Şi în acel timp, el se îmbăiase, se bărbierise şi se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni impecabili şi o cămaşă curată şi scrobită.

Poate că ea era „drăguţă” sau „atrăgătoare”. Dar el arăta magnific.

Colin îşi aranjă manşeta.

— Îmi păstrez mereu câteva schimburi aici. Nu şi o haină, din nefericire. Trebuie să mă mulţumesc cu cea pe care am purtat-o până acum.

Era meschin din partea ei să o ia drept consolare. Dar aşa era.

— Acum. Se aşează vizavi de ea şi înşfăcă o felie groasă de pâine prăjită. Apropo de azi-noapte.

Ea tresări.

— Trebuie să discutăm despre azi-noapte?

El îşi unse pâinea prăjită cu mişcări lente şi egale.

— Cred că trebuie. Probabil că se impun nişte scuze.

— O. Dând din cap, ea înghiţi în sec. Îmi pare rău că am profitat de tine.

El se înecă cu propriul dumicat de pâine prăjită.

— Nu, serios, continuă ea. Erai epuizat şi cam ameţit, iar eu am fost nespus de neobrăzată.

El clătină din cap şi scoase sunete de dezaprobare. La repezeală, îşi înghiţi pâinea prăjită cu o gură de ceai.

— Minerva. El întinse mâna peste masă pentru a-i atinge obrazul. Ai fost... o revelaţie. Crede-mă, nu ai absolut nici un motiv să-ţi ceri scuze. Neobrăzarea a fost a mea. În ochii lui se citi o neliniște. Nu cred că ar trebui să mergem mai departe cu călătoria asta, iubito. Mi-am promis că te duc teafără în Scoţia. Dar dacă o să tot continuăm să împărţim patul, chiar risc să-ţi fac rău. Iremediabil.

— Ce vrei să spui?

El arcui o sprânceană.

— Cred că ştii la ce mă refer.

Ştia. Voia să spună că o dorea, mai mult decât dorise vreo femeie în viaţa lui desfrânată şi aruncată pe fereastră... şi nu era sigur cum să respecte promisiunea de a nu o seduce.

Pulsul începu să i se zbată nebuneşte. De exaltare, de frică.

— Dar nu putem să ne întoarcem acum. Nu putem să renunţăm.

— Nu este prea târziu, spuse el. Am fi înapoi la Londra în seara asta. Te-aş duce acasă la Bram şi Susanna şi le-am spune tuturor că ai fost oaspetele lor în toată această perioadă. Se poate să se audă ceva vorbe pe la colţuri, dar dacă vărul meu te susţine... nu o să fii distrusă.

Se uită lung la faţa de masă. Gândul de a se opri pur şi simplu şi de a se întoarce la Spindle Cove, fără să fi ajuns vreodată la Edinburgh... Fusese pregătită să revină ruinată şi căzută în dizgraţie. Dar nu ştia că putea trăi cu ideea de a se întoarce învinsă.

Şi cum să se întoarcă la vechea ei viaţă şi să pretindă că nimic din toate acestea nu se întâmplase vreodată? Imposibil.

— Min...

— Putem să facem asta, Colin. Putem să ajungem la Edinburgh la timp. Şi pot să te ţin la respect, dacă pentru asta îţi faci griji. Pot să redevin arţăgoasă şi neatrăgătoare. Eu... o să-mi ascund o bâtă sub pernă.

El râse.

— Oricum, sunt mulţumită acum. Ştii, în privinţa curiozităţii mele. După azi-noapte, sunt sigură că am văzut tot ce era de văzut.

Vocea lui se întunecă pe o notă captivantă.

— Crede-mă. N-ai văzut nici măcar o frântură din ce ţi-aş putea arăta.

„Nu, nu. Nu-mi spune asta.”

— Colin, te rog. Ea închise ochii strâns, apoi îi deschise. Gândeşte-te la bani. Gândeşte-te la cele cinci sute de guinee.

El scutură din cap.

— Nu este vorba de bani, iubito.

— Atunci gândeşte-te la Francine.

— La Francine?

— Gândeşte-te la ce reprezintă ea. Dacă acum mulţi, mulţi ani, înainte să apară primul om pe pământ, existau creaturi ca ea peste tot? Şopârle uriaşe, care cutreierau pământul în lung şi-n lat. Chiar zburând prin aer.

— Eh...

Îşi dădea seama că el se chinuia să nu râdă.

— Ştiu că ţi se pare amuzant, dar eu vorbesc serios. Descoperirile precum urma mea schimbă istoria... sau cel puţin, felul în care o înţelegem noi. Şi sunt nenumăraţi oameni cărora nu o să le placă asta. Geologii pot părea plictisitori, dar suntem, de fapt, nişte renegaţi. Ea zâmbi. Ştiu că ai fost cu o mulţime de femei, dar Francine ar putea să fie cea mai scandaloasă şi mai eretică femeie care să fi împărţit vreodată dormitorul cu tine.

Atunci el izbucni într-un râs binevoitor.

Din impuls, ea îl apucă de mână.

— Colin, te rog, nu-mi lua asta. Acesta este visul meu şi am riscat deja atât de multe. Prefer să eşuez decât să pierd.

El inspiră adânc.

Ea se ţinu tare pe poziţii.

— Halford nu se trezeşte niciodată înainte de prânz, spuse el. Ar trebui să plecăm de aici cât mai curând ca să evităm întrebările.

Se simţi copleşită de o uşurare caldă şi dulce.

— O, mulţumesc. Ea îi apucă mâna şi i-o strânse. Dar avem atât de puţini bani. Încotro ne ducem?

El muşcă din pâinea prăjită şi mestecă. Ridicând din umeri, răspunse în cele din urmă:

— Spre nord.

*

Era cu adevărat uimitor, se gândi ea, cât de departe putea să ajungă un bărbat numai bazându-se pe şarm. Până la mijlocul dimineţii, Colin reuşise să convingă o serie de negustori şi fermieri să-i ia cu ei, îndreptându-se spre un loc de unde să o ia din nou spre Marele Nord.

După ce se opri să discute cu un fermier local, el se întoarse cu paşi mari spre Minerva, care aştepta lângă un gard.

El o privi chiorâş în lumina scânteietoare a soarelui de dimineaţă.

— Mi-a spus că ne poate duce la Grantham după-amiază, în schimbul a câteva ore de muncă în dimineaţa asta. Oamenii lui de la fermă lucrează la acoperişul de paie al unei căsuţe. Dacă îi ajutăm, ne oferă un loc în trăsură lui după aceea.

— Un drum până la Grantham? Ar fi minunat. Dar...

— Dar ce?

Ea îşi înclină capul.

— Bănuiesc că el nu şi-a dat seama că eşti viconte.

— Viconte? Îmbrăcat aşa? Zâmbind, arătă spre redingota destrămată şi plină de praf. Ţesătura păstra doar o amintire vagă a albastrului original. Cizmele nu îi mai fuseseră date cu cremă de câteva zile. Nici o şansă. Are impresia că suntem nişte călători obişnuiţi, fireşte.

— Dar... Cum să o spună astfel încât să nu-i afecteze mândria? Colin, ai mai făcut vreodată un acoperiş din paie?

— Bineînţeles că nu, spuse el jucăuş, ajutând-o să treacă valiza cu Francine peste gard. Asta este marea mea şansă.

Ea trase adânc aer în piept.

— Dacă spui tu.

Traversară un câmp de hamei, presărat cu şiruri îngrijite de stâlpi şi crenguţe verzi ambiţioase care abia începeau să se ca-ţăre pe lemn. Minerva vedea cabana în depărtare. Câţiva bărbaţi urcau pe scări şi duceau în spate grămezi de paie proaspăt tăiate şi aurii, cu care să completeze acoperişul. Arătau ca nişte furnicuţe care mişunau peste un vas plin cu budincă galbenă de ouă.

— Aici. Colin îşi scoase lavaliera şi o înfăşură în jurul pistolului înainte de a-l îndesa în buzunarul redingotei. Apoi o scoase cu totul şi i-o întinse. Ai grijă de asta.

Şi astfel, li se alătură muncitorilor. Minerva se trezi iute trasă în grupul femeilor, alegând şi formând mănunchiurile de paie, în timp ce erau scoase cu furca din trăsură. Dacă putea să fie o misionară sau o asasină convingătoare, trebuia să fie în stare să facă şi asta. La urma urmei, era obişnuită să lucreze ore întregi cu ciocănelul ei.

O oră mai târziu, o durea spatele şi braţele expuse se aleseseră cu o mie de mici zgârieturi. Îşi simţea capul inundat de mireasma densă şi dulce a paielor. Nu se pricepea foarte bine la ce trebuia să facă şi simţea că celelalte femei ajunseseră la limita răbdării. Dar nu se va da bătută.

Se îndreptă de spate preţ de un minut ca să-şi mai dezmorţească muşchii. Umbrindu-şi ochii cu o mână, îl căută pe Colin printre bărbaţi. Îl zări undeva lângă coama acoperişului, stând fără teamă pe doi căpriori. Fără o vreo

urmă de şovăială sau de lipsă de echilibru, parcurse trei metri pe o grindă îngustă, aplecându-se să mai înşface un mănunchi proaspăt de paie. Desigur, se apucase relaxat de sarcina pe care o avea de făcut... aşa cum făcea cu toate.

Ea îl urmări câteva minute. Cum aşeza paiele într-un strat gros, apoi îl fixa cu legături de alun despicat. Ridică o unealtă cu capătul plat, care arăta ca o combinaţie între o ţesală şi un ciocan de lemn. Cu arcuiri rapide şi puternice din braţ, ţintui paiele pe loc. Se opri să-şi şteargă fruntea şi le trimise un comentariu tovarăşilor de muncă. După felul în care râseră cu toţii, îşi închipuia că trebuia să fi fost o glumă bună.

Minerva se trezi luptându-se între admiraţie şi invidie. Ea părea condamnată să se mişte prin viaţă, simţindu-se mereu o străină, în timp ce Colin putea să se adapteze oriunde. Dar pentru prima dată, ea îi percepu farmecul într-o lumină nouă. Nu ca un liant, de natură socială sau sexuală, ci pur şi simplu ca o expresie a propriei lui personalităţi.

El o văzu şi ridică o mână în semn de salut.

— Tallyho!

Ea nu putu să nu surâdă şi să nu clatine din cap, şoptind:

— Eşti dus cu pluta.

Chiar că dus cu pluta.

De fapt, mai degrabă deschis. Ieşit din carapacea lui.

Ce amuzant! El o lua mereu peste picior pe Minerva, spunându-i să iasă din colivia ei protectoare. Dar nu avea toată lumea o carapace? O armură externă tare care proteja creatura sensibilă şi vulnerabilă de dedesubt?

Poate, se gândi ea, oamenii semănau mai mult cu amoniţii decât ţi-ai fi închipuit. Poate că şi ei îşi construiau cochilii în funcţie de un factor care rămânea constant şi

neschimbat... o anumită calitate sau situaţie construită în tinereţe. Fiecare secţiune din cochilie era doar o extindere a celei anterioare. Crescând an de an, până ajungeau să se învârtă în cerc şi să se închidă pe dinăuntru.

Carapacea lui Colin fusese formată de tragedie. Moartea părinţilor lui definise forma primei camere de protecţie. El şi-o asumase, ajunsese să îi ocupe forma, o extinsese cu cameră după cameră de suferinţă şi tulburare. Dar ce se întâmpla dacă persoana care sălăşluia în acele nenumărate camere goale în care reverbera sec ecoul nu era deloc o tragedie în sine? Ci doar un bărbat care se bucura cu adevărat de viaţă şi iubea oamenii, dar se întâmpla să aibă doi părinţi morţi şi să se lupte cu un caz sâcâitor de insomnie?

Dar ea cine era, sub toate straturile ei? O fată ciudată căreia îi plăceau cărţile, pe care nu o puteai convinge să-i pese de altceva decât de fosile şi roci? Sau o femeie îndrăzneaţă, aventuroasă, care riscase totul... nu din speranţa de a obţine recunoaştere profesională, ci pentru o mică şansă de a găsi iubirea. De a găsi bărbatul care să o înţeleagă şi să o aprecieze şi care să o lase să-l înţeleagă şi să-l aprecieze.

Nu putea să mintă. În Spindle Cove, îşi făcuse iluzii deşarte că Sir Alisdair Kent putea să fie acel bărbat. Dar acum, privind înapoi, trebuia să-şi mai asume un adevăr incomod. Ori de câte ori se închipuia cu Sir Alisdair... privind în străfundul ochilor care reflectau acceptarea, dorinţa, afecţiunea şi încrederea... ochii aceia semănau extraordinar de mult cu diamantele de Bristol. Şi erau încadraţi de un maxilar puternic şi o singură gropiţă reticentă.

Se simţea atât de confuză. În viitorul imediat, îşi dorea... avea nevoie... să împărtăşească urma lui Francine cu comunitatea ştiinţifică. Dincolo de asta, Minerva nu mai

ştia ce voia. Şi chiar dacă reuşea să înţeleagă ce viitor îşi dorea...

Cum va supravieţui dacă viitorul acesta nu o dorea pe ea?

După ce terminară cu acoperişul de paie, muncitorii se adunară în jurul unor mese lungi ca să se bucure de un prânz simplu. Minerva le ajută pe celelalte femei să treacă pe la fiecare în parte cu coşuri cu pâine proaspătă, cârnaţi şi brânză. Berea curgea în voie dintr-un butoi.

Starea generală de spirit se transformă dintr-una de muncă într-una de nerăbdare. Bărbaţii se spălară şi îşi îmbrăcară hainele, iar fetele îşi scoaseră şorţurile şi îşi legară panglici una în părul celeilalte. Căruţa care fusese de curând plină cu paie pentru acoperiş fu curăţată şi nişte cai puternici şi viguroşi înhămaţi la ea.

— Căruţa ne aşteaptă. Colin îi întinse o mână Minervei. După tine.

O ajută să urce în căruţă, apoi încărcă valiza. O împinse până în colţul cel mai îndepărtat, iar ei se aşezară la rând... toţi trei. Minerva îşi încrucişă picioarele sub ea. Colin le întinse. Francine îşi păstră piciorul în geamantan.

— Nu te deranjează căruţa? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu atât timp cât este descoperită.

Toţi ceilalţi muncitori se înghesuiră înăuntru şi, chiar înainte de închiderea porţii din spate, toată gaşca fu completată de şase purcei roz, care se agitau de colo-colo. Unul dintre ei îşi croi drumul spre poala Minervei, ghemuindu-se adorabil în faldurile albe ale fustei, unde mica făptură nerăbdătoare ştia că ascunsese nişte brânză de la prânzul lor.

— Ne ducem cu toţii la Grantham? se miră Minerva cu voce tare, hrănind purceluşul cu o bucată de brânză.

Tânăra aşezată în colţul opus al căruţei se uită lung la ea, de parcă ar fi fost o nătăfleaţă.

— Este bâlci azi, nu?

Ah. Ziua bâlciului. Iată cum se explica entuziasmul din aer. Şi purceii.

În timp ce căruţa începu să înainteze pe drum, fetele se mişcară şi se prinseră de mâini, formând un mic grupuleţ. Tot şuşoteau una la urechea celeilalte, aruncând priviri furişe spre Colin şi Minerva.

Minerva bănui că-şi dădeau cu presupusul despre relaţia lor. Se întrebau dacă străinul chipeş era sau nu liber. După alte câteva şoapte şi ghionturi, aleseseră o brunetă cu o atitudine îndrăzneaţă care să afle răspunsul.

— Deci, domnule Sand, spuse ea zâmbind. Ce vă aduce pe tine şi pe prietena ta la bâlciul din Grantham?

Minerva îşi ţinu respiraţia, sperând prosteşte că va răspunde că îi era altceva decât soră. Ci mai degrabă iubită.

— Am venit cu treabă, spuse uşor Colin. Suntem circari.

„Circari?”

— Circari? repetară mai multe dintre fete.

— Da, desigur. El îşi trecu leneş o mână prin păr. Eu merg pe funie şi doamna mea, aici de faţă... Îşi înfăşură braţul în jurul Minervei şi o strânse aproape... Este o înghiţitoare de săbii de primă clasă.

„O, Dumnezeule.”

Minerva îşi acoperi gura cu o mână şi îşi înăbuşi suspinele neputincioase în palmă.

— M-am înecat cu nişte praf de paie, explică ea câteva clipe mai târziu, ştergându-şi lacrimile de râs de la ochi.

Ea îi aruncă o privire lui Colin. Omul era un neruşinat sfruntat. Nedrept de chipeş. Şi... o, Doamne. Ea nu mai avea mult până să se îndrăgostească fără speranţă de el.

— O înghiţitoare de săbii, repetă bruneta, aruncând o privire sceptică spre Minerva.

— O, da. Are un talent rareori văzut. Trebuie să mă credeţi când spun... mi-am petrecut câţiva ani în lumea circului şi n-am mai văzut niciodată aşa ceva. Să-i fi văzut numărul de aseară. Vă spun, excelenţă curată. Are un fel de a...

Minerva îi trimise un cot în coaste, tare.

— Ce-i? El o prinse de bărbie, întorcându-i faţa spre a lui. În ochii lui dansau licăriri de amuzament. Serios, iubito. Eşti prea modestă.

Ea se scufundă prelung şi ameţitor în privirea lui caldă şi afectuoasă. Şi apoi, el o sărută. Nu chiar pe gură, nu chiar pe obraz. Chiar în colţul zâmbetului ei.

Căruţa lovi un şanţ din drum, despărţindu-i. Minerva îşi aşează capul pe umărul lui şi oftă de fericire.

Prin căruţă, restul femeilor oftară dezamăgite.

„Da, fetelor. Mergeţi să plângeţi în şorţuri. El este luat. Pentru astăzi, cel puţin.”

Minerva îşi împleti mâna cu a lui Colin şi o strânse în semn de mulţumire. Pe lângă toată plăcerea mistuitoare pe care o clădise cu atâta măiestrie în corpul ei, el îi oferise acum o senzaţie complet nouă.

Deci, aşa era când te simţeai invidiată.

— Ei bine, spuse bruneta, nu ştii niciodată cu cine o să te întâlneşti pe drumul spre Marele Nord, nu-i aşa? Chiar ieri, fratele meu mi-a spus că unul dintre prietenii lui a petrecut ceva timp cu un prinţ regăsit.

Toată lumea din căruţă râse, cu excepţia Minervei. Braţul lui Colin se strânse peste umerii ei.

— Nu, serios, continuă fata. Era un prinţ, care călătorea ca om de rând.

Lângă ea, o altă tânără scutură din cap.

— Fratele tău iar spune verzi şi uscate, Becky. Închipuie-ţi, un prinţ regăsit care călătoreşte sub acoperire prin părţile astea. Ce făcea? Venea la bâlci? Ea chicoti. N-aş crede niciodată aşa o poveste.

— Eu nu ştiu ce să zic. Minerva zâmbi în sinea ei, cuibărindu-se mai aproape de Colin. S-ar putea să cred.

— Ei, na. Bruneta arcui o sprânceană. Dacă există un astfel de prinţ... ar face mai bine să se roage să nu-i întâlnească pe prietenii fratelui meu. Au nişte conturi de reglat cu Majestatea Sa.

Capitolul 21

Nu mai aveau cum să plece din Grantham astă-seară. Nici în numele iubirii, al banilor, al şopârlelor uriaşe sau al oricărui alt motiv nebunesc care îl mâna acum pe Colin în această căutare.

Probabil că fiecare căruţă, trăsură şi şaretă din comitat trebuie să fi venit la oraş pentru bâlci. Nici una nu se va mişca din loc.

Se chinui să înainteze prin mulţimea de cai şi căruţe, revenind spre locul în care o lăsase pe Minerva. În timp ce un car burduşit cu găini gălăgioase se îndepărta huruind din calea lui, el o zări printr-o perdea de pene albe.

I se tăiară genunchii, fascinat. Admirând.

Desigur, stătea cocoţată pe scumpa ei valiză, cu bărbia sprijinită în palmă. Îşi lăsase ochelarii să alunece spre

vârful nasului, ca să se poată uita pe deasupra ramelor... aşa cum făcea mereu când urmărea ceva care se afla la mai mult de câţiva paşi distanţi. Părul ei lung şi negru cobora în valuri seducătoare peste umeri, iar soarele amiezii târzii îl aprindea în scânteieri calde şi roşietice. Cu dinţii, muşca uşor din buza dulce şi plină de jos, iar degetele de la picioare băteau ritmul unei muzici care se auzea în depărtare.

Era minunată. Imaginea perfectă a unei ţărăncuţe cu ochii mari, bucurându-se de bâlci.

— Nimic, spuse el, apropiindu-se de ea. Poate o să avem mai mult noroc mai pe seară. Aruncă o privire peste umăr, spre învălmăşeala plină de viaţă. Între timp, am putea să vedem ce se petrece pe la bâlciul ăsta.

— Dar nu avem nici un ban. Ea îşi împinse ochelarii pe nas şi ridică o monedă subţire de aur între degete. Lira asta trebuie să ne ajungă până la Edinburgh.

El o luă de la ea şi o strecură în buzunarul de la piept.

— Nu te costă nimic să te uiţi. Şi trebuie să mâncăm ceva, la un moment dat. Dar o să fim cumpătaţi.

— Un frate şi o soră cumpătaţi? întrebă ea, uitându-se la el. Un domn şi şi amanta lui cumpăraţi? Sau circari cumpătaţi?

— Iubiţi cumpătaţi. El îi întinse o mână. Doar azi. Bine?

— Bine.

Zâmbind, ea îşi puse mâna într-a lui, iar el o ajută să se ridice în picioare.

Ah, afecţiunea dulce şi desluşită din ochii ei... Îi făcu inima să crească în piept şi să bată cu înverşunare. Un bărbat mai onorabil nu s-ar fi jucat de-a „iubiţii” cu ea când ştia foarte bine că jocul nu putea duce la mai multe.

Dar el nu era un bărbat mai onorabil. El era Colin Sandhurst, un ticălos nesăbuit şi incorigibil... şi la naiba, nu mai putea să se abţină. Voia să o distreze, să o răsfeţe,

să o desfete cu dulciuri şi delicatese. Să fure un sărut sau două, când ea nu se aştepta. Voia să fie un tânăr îndrăgostit, care îşi plimba drăguţa pe la bâlci.

Cu alte cuvinte, îşi dorea să trăiască cinstit. Doar pentru o zi.

Ridică valiza cu Francine şi o aşează în echilibru pe umărul drept, oferindu-i Minervei braţul stâng. Se strecurară împreună printre mulţime şi trecură pe lângă biserică. Păşiră printre rândurile de animale frumoase care participau la concursul din cadrul târgului, punând porcilor şi nevăstuicilor nume ridicole, apoi dezbătură care merită premiul şi de ce.

— Hamlet trebuie să ia premiul, susţinu Minerva. Ochii lui sunt cei mai strălucitori şi are pulpele cele mai grase. Este şi destul de curat pentru un porc.

— Dar Hamlet este un prinţ. Credeam că în graţiile tale intră mai ales cavalerii. El arătă în altă parte. Poate că l-ai prefera pe Sir Francis Bacon de acolo.

— Pe cel murdar care se tăvăleşte şi grohăie în noroi?

— Înţeleg că grohăitul este un semn al inteligenţei porcine.

— Te rog. Ea îi aruncă o privire. Până şi eu am standarde.

— Mă bucur să aud. Şi adăugă în şoaptă: Cred.

Rătăciră printre dughenele care prezentau o gamă de articole pe cât de exotice te-ai fi putut aştepta să vezi în ţinutul de mijloc al Angliei... de toate, de la portocale la orologii, de la bonete franţuzeşti la creme parfumate de pantofi. Colin îşi dorea să-i fi cumpărat câte una din fiecare, dar se mulţumi să cheltuiască şase penny pe o panglică albastră care să se asorteze cu rochia ei.

— Dacă vrei cumva să-ţi prinzi părul, spuse el.

— Ai vrea să-mi prind părul?

— Absolut deloc. Îmi place foarte tare când e desprins.

Ea clătină din cap.

— N-ai nici o noimă.

El se prefăcu a se burzului cu un râset ofensat.

— Pur şi simplu nu ştii să primeşti un cadou.

— Un cadou? Ea râse şi îl înghionti. L-ai cumpărat din banii mei. Dar mulţumesc.

Ea îl sărută pe obraz.

— Aşa e mai bine.

Pentru un şiling şi un penny, Colin cumpără cina... un urcior mic de lapte proaspăt şi două plăcinte cu carne. Găsiră un loc mai liniştit pe pajişte şi se aşezară faţă în faţă pe valiza. Minerva îşi întinse batista ca o faţă de masă improvizată.

— Mi-e atât de foame, spuse ea, privind lung mâncarea.

El îi dădu una dintre plăcinte.

— Atunci, înfruptă-te.

Ea muşcă din patiseria în formă de semilună, înfigând încet dinţii prin straturile de aluat crocant. Flutură genele şi scoase un oftat de plăcere.

— O, Colin. E minunat.

Îşi umezi cu limba buzele pline, senzuale şi îmbufnate.

El rămase cu privirea aţintită spre ea, brusc incapabil să se mai mişte sau să mai vorbească. Îl luă cu asalt o dorinţă brută şi animalică şi îl ţintui neînduplecată pe loc.

Trebuia să simtă din nou buzele ei. Trebuia neapărat. Nu era o simplă expresie a preferinţei. Era o condiţie imperativă. Corpul lui era insistent. Ca să-şi continue existenţa pe acest pământ, el avea acum nevoie de următoarele lucruri: mâncare, apă, un acoperiş deasupra capului, haine şi de buzele Minervei Highwood.

Aruncându-i o privire sfioasă printre genele negre, ea luă o înghiţitură de lapte. Apoi se linse din nou pe buze.

O mică rectificare. Avea nevoie de mâncare, apă, un acoperiş deasupra capului, haine, de buzele şi... gura Minervei Highwood.

Amintirile ultimei nopţi îi goniră într-un zbucium prin minte. Nici măcar nu se chinui să şi le reprime. Nu, le lăsă să iasă la suprafaţă, concentrându-se în voie să-şi întipărească în memorie fiecare clipă de plăcere carnală şi erotică. Fiecare moment de euforie trebuia înregistrat pentru a putea retrăi acea scenă în gând în lunile şi anii ce vor urma. Nu doar din pură dorinţă, ci de nevoie. Buzele ei. Limba ei.

— N-ai de gând să mănânci? întrebă ea.

— Nu. Hm... ba da. El se scuturã. La urma urmei...

Colin muşcă din plăcinta lui. Era bună şi savuroasă, caldă încă de la cuptor. Îşi lăsă simţurile să se bucure. Dar nu atât de mult pe cât se bucura să urmărească plăcerea ei.

Remarcabil. Îşi curtase iubitele cu bijuterii şi dantelă veneţiană, le dusese la spectacole de operă în cea mai fastuoasă lojă, le oferise stridii şi fructe de pădure zaharisite pe tăvi de argint. Dar nu cunoscuse niciodată o plăcere atât de pură şi de sinceră precum cea pe care o simţea chiar aici, chiar acum. Mâncând cu poftă plăcinte cu carne împreună cu Minerva Highwood la un bâlci de ţară.

Lingându-se pe deget, ea îşi înclină capul ca să se uite la cer.

— Curând o să apună soarele. Să ne mai încercăm oare norocul cu trăsura?

— Probabil.

O ridicară pe Francine şi o purtară între ei, întorcându-se spre locul unde erau oprite trăsurile la grajduri. În timp ce îşi vedeau de drum, trecură pe lângă vreo câteva chioşcuri şi dughene cu jocuri de bâlci.

O fetiţă îl trase de haină. Părea bolnăvicioasă, dar avea ochii strălucitori şi era îmbrăcată într-o rochie galbenă peticită.

— Nu vrei să vi se ghicească norocul ţie şi doamnei tale, domnule? Fata arătă spre un cort aflat la câţiva paşi distanţă. Mama ghiceşte viitorul pentru şase penny. Chiar vede în viitor, clar ca şi cum te-ai uita printr-o fereastră. O să-ţi spună tot ce vrei să ştii despre viaţă, dragoste şi copii. Chiar şi ziua morţii!

Ea aproape îşi ciripi nedesluşit ultimele cuvinte.

Colin zâmbi şi puse jos valiza.

— Ei bine, ce ofertă tentantă.

— Colin, nu putem, îi şopti Minerva la ureche. Mai avem doar optsprezece şilingi. Nu putem să-i aruncăm pe ghicitoare.

El ştia că are dreptate, dar ceva îl atrase la zâmbetul fetiţei cu dinţi lipsă.

— Cum te cheamă, iubito? o întrebă el pe fată.

— Elspeth, domnule.

— Ei bine, Elspeth. El se aplecă aproape. Mă tem că nu ne permitem să o plătim pe mama ta ca să ne ghicească viitorul. Vezi tu, eu sunt cam slab de înger. Nu sunt sigur că aş putea să fac faţă revelaţiilor despre iubirile şi copiii mei, cu atât mai puţin ziua în care o să mor. Dar ce-ar fi să-ţi ghicesc eu ţie?

— Să-mi ghiceşti? Ea îngustă ochii cu un cinism precoce. Îşi trecu limba înainte şi înapoi peste un dinte care i se mişca în faţă. Şi cum o să-mi ghiceşti?

— O, simplu ca bună ziua. Colin scoase un bănuţ din buzunar şi îl puse în mâna fetei. Văd că te aşteaptă ceva dulce în viitorul tău.

Elspeth zâmbi şi închise mâna peste bănuţ.

— Bine, atunci.

În timp ce plecă în pas săltat, el îşi făcu mâna căuş în jurul gurii şi strigă după ea:

— Ceva dulce, nu uita. Să nu-mi spui că am fost un şarlatan. Ai grijă să nu-i cheltui pe altceva.

El se întoarse şi găsi ochii aţintiţi ai Minervei spre el.

— Este adevărat, întrebă ea, ce i-ai spus adineauri?

— Ce i-am spus adineauri?

— Că ţi-e frică de viitor.

El plecă bărbia, de parcă ar fi evitat din instinct o lovitură. Văzu stele verzi, de parcă nu ar fi reuşit să scape.

— N-am spus asta.

— Ai spus ceva asemănător.

Chiar? Poate că o spusese.

— Nu mi-e frică de viitor. Doar că mi se pare că este mai bine să nu-ţi creezi aşteptări. Aşteptările duc la dezamăgiri. Dacă nu ai nici o aşteptare, eşti mereu surprins.

— Dar nu eşti niciodată mulţumit. Nu experimentezi niciodată bucuria de a te strădui să atingi un scop şi de a reuşi.

El oftă apăsat. Trebuia să fie mereu atât de al naibii de perspicace?

„Nu devine obositor?” îl întrebase în noaptea precedentă, referindu-se la stilul lui de viaţă nepăsător şi lăsat la voia întâmplării.

Da, devenea destul de obositor. Colin îi invidia pe bărbaţii ca vărul lui, care aveau un simţ atât de ascuţit al datoriei şi al scopului în viaţă, încât reuşeau să meargă în echilibru pe muchie de cuţit. Bărbaţii ca Bram se trezeau în fiecare dimineaţă ştiind exact ce voiau să facă, de ce şi cum. La naiba, Colin îi invidia pe bărbaţii cu care lucrase de dimineaţă, reparând acoperişul unei căsuţe.

Şi o invidia pe Minerva pentru dăruirea şi descoperirile ei ştiinţifice. Mai mult decât şi-ar fi putut închipui ea vreodată.

— Dacă mă întrebi de ce nu vreau să fac ceva util cu viaţa mea... Bineînţeles că vreau. Dar eu sunt viconte, iubito. Asta vine la pachet cu o responsabilitate de la sine înţeleasă. Sau care o să fie de la sine înţeleasă, după ce o să obţin, până la urmă, controlul asupra finanţelor mele. În principal, sarcina mea este să rămân în viaţă şi să stric totul. Nu pot să-mi risc viaţa cumpărându-mi un brevet de ofiţer sau plecând pe mare cu o bandă de piraţi.

— Domnii nu trebuie să-şi administreze pământurile?

— Cine spune că nu fac asta? El îi aruncă o privire. Că-ţi vine să crezi sau nu, stau să mă murdăresc pe degete de cerneală în fiecare lună, asigurându-mă că proprietatea mea este administrată cum trebuie. Şi mă asigur că rămâne într-o stare excelentă, stând departe. El ridică din umeri. Ştiu că unii domni dezvoltă interese intelectuale sau se lansează în proiecte politice ca să-şi ocupe timpul. Dar ce să-ţi spun? Eu nu sunt vreun specialist. Sunt foarte bun la o mie de lucruri, dar nu excelez în mod deosebit la nici unul.

— Omul bun la toate, spuse ea gânditoare.

— Ei bine, cam aşa ceva. Dacă aş putea să mă ocup de toate, ceea ce nu pot să fac.

Urmă o tăcere de câteva clipe.

— Chiar ai talente, Colin.

El îi aruncă o privire indecentă.

— O, ştiu că da.

— Nu asta am vrut să spun.

— Să vedem. Mă pricep să mint, să beau, să le ofer plăcere femeilor şi să provoc încăierări prin taverne. Ridicându-se în picioare, se opri în faţa unei dughene cu

un joc de aruncare. Şi la asta. Mă pricep la lucruri de genul ăsta.

Ridică una dintre bilele rotunde din lemn, o aruncă în aer şi o prinse în mână. Încercându-i greutatea în timp ce o rostogolea din palmă până spre vârfurile degetelor şi înapoi.

— Cum pot să joc? o întrebă pe femeia din spatele tejghelei.

— Trei penny pentru o încercare, domnule. Arunci bila în coşuri. Ea făcu semn cu mâna spre coşul mare care trona chiar în faţă. În spatele lui, se aliniau alte câteva coşuri asemănătoare... de mărimi care scădeau treptat. Dacă nimereşti în primul coş, câştigi un măr. În următorul coş, o portocală. Apoi piersici, cireşe, struguri. Se duse până la capătul rândului şi arătă spre un coşuleţ de nuiele, probabil mai mic chiar decât bila. Dacă-l nimereşti pe ultimul, câştigi un ananas, venit direct din insulele Sandwich.

„Da, cum să nu.” Colin zâmbi zeflemitor. Ananasul butucănos şi stafidit, expus la vedere, părea să provină dintr-o seră de fructe, după ce traversase preţ de vreo câteva săptămâni ţinuturile provinciale ale Angliei.

Era foarte uşor să-ţi dai seama cum funcţionează jocul. În esenţă, jucătorii schimbau trei penny cu un măr. Dacă aveau ceva abilităţi, se alegeau şi o portocală.

Era clar, nimeni nu câştiga vreodată ananasul.

El puse trei bănuţi pe masă.

— O să încerc.

Câştigă mărul cu uşurinţă, după cum era de aşteptat. Îi întinse fructul rotund şi strălucitor Minervei, care se aşezase pe valiză.

— Hai, o îndemnă el. Viaţa este un loc nesigur. Mănâncă-l acum.

Până în clipa în care îi câştigase portocala şi trei piersici frumoase şi coapte, Colin adunase deja o mică mulţime de copii. În timp ce se pregătea să arunce în coşul cu cireşe, el aruncă o privire într-o parte şi îşi dădu imediat seama de unde apăruseră. Micuţa Elspeth se aşezase cu Minerva pe valiză. Zeama piersicii i se prelingea încet pe bărbie în timp ce muşcă fructul dintr-o parte, evitând cu grijă locul din care îi lipsea un dinte. Aparent, nu îi fusese de ajuns un bănuţ. Se întorsese pentru mai mulţi şi mai venise şi cu toţi prietenii ei.

După ce aruncase bila şi câştigase, Colin îi întinse plasa cu cireşe Minervei pentru ca ea să le împartă.

— Câte una la fiecare, strigară băieţii şi fetele adunate în cerc. Nu scuipăm sâmburii.

După veselia zgomotoasă care se dezlănţui în aer, ai fi zis că se dădeau monede de aur.

Minerva era presată şi împinsă din toate părţile, dar îi trimise un zâmbet larg când deschise plasa.

— Tu nu vrei?

El scutură din cap. Zâmbetul ei... sincer, plin de adoraţie... era cea mai bună recompensă pe care şi-o putea închipui.

— Continuăm cu strugurii! urlă un băiat. Măiculiţă, n-am mâncat niciodată struguri. Nici măcar o dată în viaţă.

Femeia mai plinuţă din spatele tejghelei îşi încrucişă braţele.

— Cerşetori lacomi ce sunteţi! Plecaţi de aici. Nu o să câştige strugurii.

— Mai vedem noi.

Colin rostogoli bila de lemn în mână şi îşi măsură şansele. Coşul în care trebuia să nimerească se afla la vreo trei metri în spate şi era mare cam cât o farfurie. Dacă o trimitea într-o lovitură directă, bila putea să alunece de pe marginea coşului. Cel mai bine era să

arunce cu efect, pentru ca bila să zboare în sus şi apoi să coboare în linie dreaptă.

Ridică bila în aer. Copiii îşi ţinură respiraţia.

Şi câteva clipe mai târziu, Colin le întindea ciorchini rotunzi de struguri roşii. Erau plini de sâmburi şi cam stafidiţi. În unele cazuri, nu mai era mult până să se facă stafide. Dar un băiat care nu mâncase niciodată struguri nu avea de unde să ştie. Copiii îi îndesară în gură şi se luară la întrecere ca să vadă cine scotea sunete mai încântate.

— Ananasul! strigară cu toţii în cor, sărind în sus şi în jos. Câştigă-ne ananasul!

În colţul gurii lui Colin răsări cea mai vagă urmă de zâmbet. Coşul cu ananas părea de mărimea unei căni. Nici măcar dacă puteai pune bila de lemn în coş, să nu mai vorbim de distanţă.

— Nu vă faceţi mari speranţe, copii.

— O, dar am visat la un ananas.

— Mama este menajeră. Ea a gustat. Zice că este ca ambrozia.

— Hai că poţi, domnule! strigă Elspeth.

Colin aruncă bila spre o fetiţă îndrăzneaţă.

— Atinge-o ca să-mi aducă noroc, iubito.

Zâmbind, fata se supuse şi i-o dădu înapoi.

El îi făcu Minervei cu ochiul şi ridică din umeri.

— Totul sau nimic.

Privi atent coşul, ridică braţul... şi aruncă bila.

Capitolul 22

Cât bila de lemn zbură prin aer, toţi copiii plini de speranţă îşi împreunară mâinile şi îşi ţinură respiraţia. Minerva îşi ţinu respiraţia odată cu ei. Şi nici măcar nu-i plăcea ananasul.

„Nimereşte”, o încurajă ea. „Nimereşte.”

Nu nimeri.

Când bila sări de pe marginea coşului şi se prăbuşi la pământ, ea nu avu cum să nu se alăture geamătului colectiv de dezamăgire.

Colin înălţă din umeri şi îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pare rău, băieţi şi fete. Am făcut tot ce am putut.

Un bărbat simpatic bătut de soartă. Un învins graţios, ca de obicei. Dar putea să-şi dădea seama că şi el era dezamăgit. Nu din cauza mândriei rănite, ci pentru copii. Îşi dorea să le ofere o surpriză care să le rămână în amintire şi cine să-l condamne pentru asta?

Lăsând deoparte prudenţa şi cumpătarea, Minerva îşi făcu loc spre masă şi i se adresă stăpânei dughenei.

— Cât este ananasul? Accepţi trei şilingi?

Ochii femeii se aprinseră cu lăcomie, dar gura îi rămase netulburată.

— Nu e de vânzare.

— Atunci o să încerc şi eu.

Un tânăr domn îmbrăcat elegant făcu un pas în faţă. Părea să fie versiunea locală a unui crai... era probabil fiul unui nobil de ţară, trimis la bâlci cu o sumă frumuşică de bani de buzunar şi un sentiment exagerat al vanităţii. Era însoţit de doi prieteni, amândoi părând dornici să se amuze.

— Îmi pare rău, domnule. Femeia mai plinuţă îşi încrucişă braţele. Chioşcul s-a închis.

— Păcat, spuse tânărul cu un aer sofisticat, aruncându-i o privire de superioritate lui Colin. Abia aşteptam să-i arăt tovarăşului nostru cum se face.

Prietenii lui izbucniră în râs. Între timp, copiii se adunară în jurul lui Colin, de parcă l-ar fi revendicat ca fiind al lor şi trebuiau să-i vină în apărare. Erau teribil de drăguţi.

— Ei bine, spuse Colin amabil, încă eşti binevenit să încerci. Dacă îţi doreşti un concurs de tir, se poate aranja unul. Cu ţinte şi pistoale, poate?

Entuziasmul se răspândi printre copiii adunaţi. Aparent, promisiunea unui concurs de tir era un remediu eficient pentru speranţele dezamăgite în povestea cu ananasul.

Cu un zâmbet arogant, tânărul îl privi pe Colin de sus în jos.

— Te avertizez, am cea mai bună ţintă din comitat. Dar, dacă insişti, aş fi bucuros să te fac praf.

— Atunci ar trebui să fii bucuros să-mi iei şi banii. Hai să facem un pariu.

— Absolut. Spune-ţi miza.

Colin se scotoci prin buzunare, iar Minerva începu să se agite. Poate că avea o ţintă excelentă, dar sigur nu va risca toţi banii lor.

— Cinci lire, spuse Colin.

„Cinci lire?”

— Cinci lire? repetă tânărul domn.

Minerva nu se putu abţine. Se duse lângă el, şoptind:

— Cinci lire? Eşti nebun? De unde vrei să scoţi cinci lire?

— De aici. Din cel mai ascuns buzunar, Colin scoase o bancnotă împăturită de hârtie. Tocmai ce am găsit-o în buzunarul de la haină. Trebuie să fi rămas aici luni de zile. Am uitat de ei.

Ea despături bancnota şi îşi aranjă ochelarii. Chiar era o bancnotă de cinci lire.

Cinci lire. În tot acest timp, ea dăduse de ceasul morţii ca să-şi dea seama cum să se descurce cu şilingii şi mărunţişul lor, iar el avusese dintotdeauna în buzunar o bancnotă de cinci lire. Pungaş incorigibil.

— Nu poţi să rişti, şopti ea. Este...

— Batem palma. Filfizonul scoase un portofel şi recuperă cinci monede. Le lăsă să cadă în mâna Minervei. Cinci lire.

O, Doamne. Nu avea o presimţire bună în povestea asta.

Se lansară într-o adevărată paradă, tot grupul mărşăluind spre marginea terenului pe care îl ocupa bâlciul, unde se putea organiza în siguranţă un concurs de tras cu puşca. Amurgul se contura la orizont după ce se montase o ţintă de paie şi o mulţime numeroasă venise să se uite... nu doar copii, ci şi adulţi.

— Câte un foc de fiecare, spuse filfizonul mult prea încrezător, înclinând capul spre ţinta marcată în centrul unui câmp arat de curând. Cine trage cel mai aproape de centru câştigă.

— Mi se pare corect, spuse Colin. Începe tu primul.

Tânărul se dădu în spectacol curăţându-şi şi încărcându-şi pistolul scump şi lustruit cu două ţevi. Era un pistol Finch, observă Minerva cu oarecare amuzament. Prietena ei Susanna ar fi râs pe înfundate.

Cu mare pompă şi un aer nejustificat de gravitate, aşa-zisul filfizon îşi ridică pistolul şi trase. Un cerc întunecat se ivi pe ţintă, la câţiva centimetri în stânga faţă de centru.

Tânărul acceptă rafalele de aplauze ale mulţimii cu o plecăciune. Minerva îşi dădu ochii peste cap. Doamnele din Spindle Cove puteau să tragă mai bine de atât.

Cu siguranţă, putea şi Colin.

Pentru prima dată, Colin nu încercă să se dea în spectacol. Îşi scoase pur şi simplu haina şi îşi trecu o mână prin părul ondulat. Iar cele două gesturi discrete fură de ajuns ca să-l transforme în dorinţa fiecărei femei, invidia fiecărui bărbat şi idolul fiecărui copil din public. Doamne sfinte, chiar era un bărbat frumos.

Era atât de fascinată de frumuseţea lui, încât Minerva aproape că uită să se lase copleşită de nelinişte. Înainte să-şi mai dea seama de ceva, el făcuse deja un pas în faţă, ridică pistolul şi trase. În timp ce se risipi fumul, ea îşi şterse ochelarii ca să vadă mai bine ţintă.

Fix în centru, desigur.

Copiii se dezlănţuiră în urale şi hohote de râs. Câţiva dintre băieţii mai mari încercară, fără succes, să-l ridice pe Colin pe umeri pentru a aduce un omagiu victoriei lui.

Iar Minerva îşi strânse degetele peste mica avere pe care o ţinea în mâini. Zece lire. Zece lire schimbau totul. Acum chiar putea să revină la planul lor iniţial. Puteau să ajungă la Edinburgh. Francine va ajunge acolo unde trebuia.

Când Colin se desprinse de copiii încântaţi şi se întoarse spre ea, cu un zâmbet larg pe buze... O, ar fi putut să-l sărute. De faţă cu toţi aceşti oameni.

Dar filfizonul învins îşi dori să discute mai întâi cu el.

— Eşti un trişor. Tânărul îl privi fix pe Colin. Nu ştiu ce fel de escroc eşti, dar tata este magistrat prin părţile locului. Cred că o să aibă o discuţie cu tine. Iar bancnota aia de cinci lire trebuie să mă însoţească pe post de dovadă. Sigur ai furat-o de undeva.

Trăgându-se înapoi cu nonşalanţă, Colin îşi strecură braţele în mânecile de la haină.

— Nu vreau bătăi de cap.

Prietenul bărbatului făcu un pas înainte, fluturând un pumn prin aer.

— Ei bine, tocmai te-ai pricopsit cu vreo câteva.

Minerva ştia că într-o bătaie cu pumnii, Colin se putea descurca fără probleme cu unul sau amândoi dintre aceşti tineri. Dar dacă filfizonul chiar era fiul unui magistrat, o încăierare chiar nu era o idee foarte bună.

Şi chiar era nevoie să iasă mereu din scenă într-un haosul de violenţă şi răscoală? Nu puteau să plece senini măcar o singură dată, cu zece lire în buzunar şi o oarecare veselie în pas? Doar de data asta?

— Ascultă, spuse Colin, lovind uşor pe spate fiecare bărbat în parte. Poate ai dreptate şi nu a fost foarte corect din partea mea. Dar sigur putem să rezolvăm situaţia fără să apelăm la magistraţi. Ce zici de asta... doar ca să-ţi arăt că sunt un tip de bună-cuviinţă, îţi ofer şansa să recuperezi toţi banii. Dublu sau nimic.

Filfizonul râse batjocoritor.

— Dacă ai impresia că o să...

— Nu, nu, răspunse Colin, vorbind pe un ton senin şi împăciuitor. Nu noi doi. Îi punem pe secunzii noştri să tragă. Omul tău de aici... Colin îl bătu pe umăr pe prietenul lui... împotriva fetei mele.

El se uită la Minerva.

„O, nu. Colin, nu-mi face asta.”

— Împotriva fetei tale?

Filfizonul chicoti.

— O să-şi scoată şi ochelarii. Colin ridică braţele larg deschise în semn că se preda. Ţi-am spus, nu vreau să am probleme. Poţi să mă iei în cătuşe de aici şi să mă aruncaţi în închisoare, dar nu o să fii mai bogat. Aşa, o să ai cu cinci lire în plus.

Filfizonul se îndreptă de spate şi zâmbi.

— Bine atunci. Cum zici tu.

— Dublu sau nimic. Colin o chemă pe Elspeth lângă el, o apucă de talie şi o aşeză pe gard. Micuţa Elspeth o să ţină banii.

El luă cele zece lire de la Minerva şi le puse în mâinile fetei.

Tânărul domn se căută de toate monedele din portofel şi mai împrumută câteva lire de la prietenii lui. În cele din urmă, îşi adună partea de bani şi i-o întinse zâmbitoarei Elspeth, care o puse bine într-o batistă.

Îşi întinse pistolul tovarăşului lui nerăbdător, care se dovedi repede a fi şi ţintaş mediocru. El lovi ţinta, dar la mare distanţă de centru.

Veni rândul Minervei. Emoţiile se învolburau într-un dans nebunesc în stomacul ei.

— Vă rog să ne lăsaţi un moment, le spuse Colin domnilor cu un zâmbet. Lăsaţi-mă să-i arăt cum funcţionează chestia asta.

Bărbaţii râseră copios între ei, în timp ce Colin o trase după el până la semnul din care se trăgea.

— Colin, ce ai avut în cap? şopti ea tremurând. Ce o să mă fac?

— O să tragi, desigur. Şi o să nimereşti ţinta, fix în centru.

Cu degete încrezătoare, îi scoase ochelarii, îi împături şi îi băgă în buzunarul de la haină.

Îi aşeză pistolul reîncărcat în mână. Apoi, apropiindu-se de ea din spate, îşi încolăci braţele în jurul ei şi ridică arma, de parcă ar fi învăţat-o să tragă.

— După ce tragi, îi murmură el la ureche, înşfaci săculeţul de la Elspeth. Eu o iau pe Francine. Şi o luăm la fugă pe aleea aia, cât ne ţin picioarele. El întoarse pistolul spre lateral, arătându-i direcţia. Să nu te opreşti pentru nimic în lume. Să nu te opreşti nici ca să te uiţi înapoi. O să te prind din urmă, îţi promit.

Ea se lăsă pe spate, savurând confortul puterii şi al căldurii lui.

— Dar... Dar dacă ratez?

— Nu o să ratezi. Puse un sărut pe lobul urechii ei, apoi se trase în spate şi îi eliberă braţele. Hai... Fă-mă mândru.

Minerva îndreptă pistolul spre ţintă, oferind ochilor ei timp ca să se concentreze. Mâinile îi tremurau. Încercă să-şi amintească toate sfaturile pe care i le împărtăşiseră Susanna şi domnişoara Taylor. La fel ca toate doamnele din Spindle Cove, învăţase şi ea să tragă... dar ţinta ei nu fusese niciodată extraordinară. Mama nu făcuse nici un secret că participarea Minervei la activitate i se părea de-a dreptul caraghioasă.

„O fată care nu vede aproape deloc, înarmată cu un pistol?" obişnuia să spună mama. „Draga mea, domnii şi aşa păstrează distanţa. Nu este nevoie să-i sperii şi cu arme."

Minerva inspiră adânc şi încercă să ignore hohotele de râs.

— Francine, şopti ea, asta este pentru tine.

Şi tocmai când dădu să apese pe trăgaci, o voce frânse tăcerea înmărmurită a mulţimii... făcându-i degetul să încremenească şi sângele să-i îngheţe în vine.

— El este, chiar acolo!

„Nu. Nu se poate."

— Puneţi mâna pe el, băieţi! urlă vocea. Iată-l! Este prinţul Ampersand de Crustaceea!

Uimită, Minerva coborî arma şi se uită la Colin.

— Trage, spuse el, cu ochii mari şi fioroşi. Acum.

— Exact.

Cu o certitudine bruscă şi rece, Minerva ridică braţele, ţinti şi trase cu pistolul. Fără să mai stea să vadă unde nimerise ţinta, înşfăcă banii de la Elspeth şi o luă la fugă.

Bucuria necontenită a victoriei cântate de copii îi spuse tot ce trebuia să ştie. Ceea ce ştia deja, în adâncul inimii.

Lovise fix în centru. După cum îi spusese Colin.

Zâmbind în sinea ei, îşi coborî bărbia, îşi încordă braţele şi picioarele şi alergă cu sufletul la gură pe alee.

Răsuflarea şi bătăile inimii i se zbăteau atât de tare, încât abia îşi auzea propriile cizme lovind pământul. Dar în curând deveni conştientă de alte urme de paşi în spatele ei. Nu îndrăznea să încetinească sau să se întoarcă pentru a vedea dacă îi aparţineau lui Colin. Continuă să alerge de parcă ar fi fost urmărită de însuşi Necuratul.

Şi un gând îi răsări în minte în timp alerga pe alee mâncând pământul... ţinând strâns într-o mână un pistol foarte fierbinte şi în cealaltă un pumn de bani... că acest moment sigur trebuia să reprezinte un punct de cotitură în viaţa ei. Serios, nu mai exista cale de întoarcere acum.

Astăzi, se dovedise că toate judecăţile mamei ei erau false. Ea nu era simplă, ci frumoasă. Nu era distrată şi ciudată, ci plină de încredere şi avea o ţintă excelentă.

Mai presus de toate, Minerva nu era lipsită de speranţă. Avea douăzeci de lire sterline. Avea o descoperire ştiinţifică importantă.

Şi îl avea pe Colin, cel mai chipeş şi mai fermecător bărbat din Anglia, care venea iute în urma ei. Nu mai conta că tâlharii cu mintea la recompensă şi fiul supărat al magistratului alergau să-i prindă...

Viaţa nu fusese niciodată mai minunată.

— Pe aici, strigă el, depăşind-o când se apropiară de marginea oraşului.

El o ridicase pe Francine în braţe, deschizând calea în timp ce o coti spre o cărare. Înaintară cu paşi bubuitori prin gangul îngust şi umbros, apoi găsiră un pasaj boltit care trecea prin zidul de la curtea bisericii şi ieşea în câmp.

Purtând-o acum pe Francine între ei, fugiră spre apus. Numai după ce trecuseră de două pajişti, săriseră peste un pârleaz şi urcaseră un deal, se opriră să-şi tragă sufletul şi îndrăzniră să privească înapoi.

Nu văzură pe nimeni.

— Cum de ai scăpat? întrebă ea.

— Elspeth şi armata ei. Mi-a oferit o diversiune. Dar încă nu suntem în siguranţă. Răsuflând din greu, el făcu un semn din cap spre o colibă aflată în apropiere. Acolo.

Nu era o locuinţă propriu-zisă. Doar un adăpost înghesuit în care să doarmă păstorii în vreme ce oile lor păşunau pe aceste câmpuri. Astă-seară, era goală. Probabil că toate oile fuseseră duse pe undeva pentru ca păstorii să se bucure de bâlci.

Colin fu nevoit să se aplece ca să intre prin uşa micuţă. Înăuntru, găsiră doar o mică plită, o lampă, diferite toiege şi alte instrumente de păstorit... şi un pat îngust.

Încă răsuflând greoi din cauza efortului, Minerva găsi o cremene şi aprinse lampa.

— Vrei să ştii ceva? În timp ce lumina galbenă încălzea spaţiul, ea întoarse privirea spre Colin. Azi este ziua mea de naştere.

El râse.

— Serios?

— Nu, nu chiar. Ea chicoti neputincioasă. Dar dacă ar fi fost, ar fi fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Colin, ai fost incredibil.

— Ai fost uimitoare. O cuprinse de talie. Pieptul i se ridică şi coborî cu un oftat răsunător. Eşti uimitoare.

Cuvintele lui de laudă îi făcură pielea ca de găină. Dar când o trase mai aproape, un obstacol rotund şi ciudat fu strivit între ei.

Fruntea lui se încruntă nedumerită.

— O, spuse ea râzând. Trăgându-se uşor în spate, pescui obstacolul din buzunarul de la fustă şi îl întinse spre el. Ţi-am păstrat o piersică.

El se uită la piersică. Apoi se uită la ea.

— Minerva.

Fiecare centimetru din pielea ei se trezi la viaţă. Dorinţa înflăcărată din ochii lui, căldura mocnită dintre corpurile lor... Nu era o lecţie sau un experiment pentru satisfacerea curiozităţilor ştiinţifice. Nu era nici un fel de prefăcătorie.

Era real.

El coborî capul încetul cu încetul, marcând fiecare clipă a momentului. Făcând-o să-l întâlnească, să-l caute, să tânjească după el. Până când, în cele din urmă, mâna lui alunecă şi i se odihni pe gât, iar el îi acoperi gura cu un sărut adânc şi pasional.

Ea lăsă piersica să i se strecoare printre degete şi să aterizeze pe pământul acoperit cu paie, ca mâinile să-l poată atinge doar pe el. Se sărutară şi se încleştară în febrilitatea atingerilor, înlănţuindu-şi limbile şi împletindu-şi degetele unul în părul celuilalt. Parcă nu reuşeau să se apropie suficient, nu se puteau săruta suficient, nu se puteau bucura destul de atingerea pielii celuilalt.

Sfârcurile ei se întăriră ca nişte mărgeluţe. Ea simţi culmea dură a erecţiei lui, trepidând pe pântecul ei. Iar mintea ei reuşi să înţeleagă treptat ceea ce trupurile lor ştiau deja. Exista o singură cale prin care să satisfacă această nevoie. Un singur mijloc de a ajunge la apropierea după care râvnea.

— Minerva. Limba lui alunecă de pe gâtul ei până la ureche. Vreau să fac dragoste cu tine.

Doar la auzul cuvintelor... afirmarea intenţiei cutezătoare şi categorice... simţi cum un foc i se aprinde prin vene. Fierbinte, intens, mistuitor.

Ar fi putut să-l refuze pentru o mulţime de motive. Dar toate erau motivele altcuiva. Ale mamei, ale semenilor, ale societăţii. Lăsase deja toate aceste aşteptări în urmă. Dacă Minerva asculta doar propria chemare, nu exista nici o îndoială. Corpul ei tânjea să simtă pielea lui pe a ei. Mintea ei mereu curioasă era dornică să experimenteze pasiunea fizică, împreună cu el. Iar inima ei...

O, inima ei era deja a lui.

Mâinile lui se îndreptară spre legăturile înnodate ale fustei. Cu mişcări iscusite, le dezlegă şi lăsă veşmântul să se prăbuşească pe podea. Apoi îşi fixă atenţia pe capsele de la spate.

Vocea lui i se înăspri de nevoie.

— Ţi-am promis că nu o să fac asta. La naiba, mi-am promis mie că nu o să fac asta. Dar nu mă pot abţine, Min. Te doresc atât de mult.

Ea îi sărută gâtul şi îşi lipi corpul de al lui, sperând să-i arate ceea ce nu reuşea să-i spună în cuvinte. Că şi ea îl dorea. Că avea nevoie de atingerea lui. În timp ce el îi dezlegă legăturile rochiei, ea îşi strecură degetele în părul lui ondulat.

— Colin, oftă ea.

Mâinile lui plutiră spre umerii ei. Privirea lui o căuta pe a ei.

— Dacă nu vrei, spune-mi. El îşi înghiţi nodul din gât. Doar o vorbă şi mă opresc.

În loc de răspuns, ea îşi trase mânecile rochiei peste braţe şi împinse mătasea albastră la picioare. El o luă de mână ca să o ajute să-şi păstreze echilibrul când păşi în afara rochiei.

Făcând un pas în spate, el scoase un zgomot gutural şi melancolic.

— Uită-te la tine. Atât de frumoasă.

Ea se încălzi de plăcere în timp ce el cercetă din priviri articolele pe care le scosese din trusou în acea dimineaţă. Cămăşuţa din dantelă albă, corsetul care îi evidenţia sânii şi ciorapii de mătase. Dacă le păstrase pentru alt moment decât clipele acestea împreună cu el... Minerva nu-şi mai amintea. Pentru ziua aceasta nebună şi triumfătoare la bâlci; pentru locul acesta confortabil şi umil în care să-şi petreacă noaptea. Cât o privi, dorinţa se dezvălui din ochii lui.

Se simţea de parcă era tot ce îşi dorise el vreodată.

Deschise valiza şi găsi aşternuturile brodate pe care le cususe şi păstrase pentru o noapte de nuntă improbabilă. Le întinseră împreună peste patul îngust.

Chiar dacă avea să sfârşească fată bătrână, tot ar fi rămas mai multă pasiune după această noapte decât experimentau unele femei într-o viaţă. Îşi jură să se lase încântată de fiecare atingere. Să-şi amintească fiecare mângâiere. Să ţină ochii deschişi pentru a surprinde fiecare moment. Chiar şi acum, în timp ce el îi săruta locul delicat de sub ureche.

O apucă de talie şi o întoarse. Cu spatele, se înfioră când el îi eliberă şireturile de la corset. În cele din urmă, veşmântul sever îi alunecă de pe corp şi ea trase adânc în piept o gură de aer îmbătător.

Cu un geamăt blând, el o strânse în braţe. Muşchii tari ai pieptului îi susţinură greutatea în timp ce el îi ridică şi îi cuprinse sânii prin cămăşuţă. Respiraţia i se acceleră în timp ce el mângâia şi dezmierda globurile moi, frământându-le sfârcurile încordate şi nerăbdătoare.

Minerva se întoarse în îmbrăţişarea lui, dorindu-şi să-l atingă. Strecurându-şi mâinile pe sub revere şi spre umeri, ea îi depărtă redingota. El îşi trase haina grea peste braţe şi o azvârli deoparte. Ea apucă ţesătura cămăşii şi i-o scoase din pantaloni, lăsându-şi mâinile să se strecoare pe

dedesubt ca să exploreze contururile netede şi musculoase ale pieptului lui.

Colin îşi ridică braţele... atât cât putea, cu tavanul jos al colibei... şi ea îi trase cămaşa de pe umeri şi peste cap. După ce scăpară de cămaşă, el o încurajă să facă asemenea. Minerva întinse braţele în timp ce înşfăcă ţesătura subţire şi vaporoasă a cămăşuţei şi o trase în sus. Încet, cu un aer reverenţios. Până reuşi să o desprindă pe deasupra capului şi peste braţe. Cu o fluturare a mâinii, o trimise în zbor prin încăpere. Apoi, mâinile lui se întoarseră cu o mişcare lentă şi languroasă... trecând peste braţele ei întinse, peste sâni, talie şi şolduri. Trezind cu atingerea lui fiecare colţişor din corpul ei. Palmele îi erau puţin aspre după ce lucrase în acea dimineaţă la acoperişul de paie, dar frământarea fermecătoare nu făcea decât să-i înteţească exaltarea.

O lăsă să înţeleagă că tot ce se întâmpla era real.

Ea rămase dezgolită în faţa lui, cu excepţia ciorapilor şi a jartierelor. El coborî o mână peste spatele şi coapsa ei. Crezu că îi va dezlega jartiera, dar în schimb, îşi trecu mâna peste mătasea delicată. Ridicându-i piciorul, îi înfăşură coapsa peste şoldul lui, aducând-o mai aproape. Sânii ei se întâlniră cu pieptul lui dezgolit şi, în timp ce se sărutară, nu putu să nu îi lase să danseze peste căldura lui puternică, uşurându-le durerea înăbuşită.

El gemu lipit de gura ei, apoi strecură o mână între trupurile lor, cuprinzând gingaş şi mângâindu-i sexul. Un muşchi din coapsa ei se înfioră şi Minerva simţi că se umezea.

Colin apăsă două degete înăuntrul ei, aventurându-se în adâncuri. Până ce podul mâinii lui ajunse să se odihnească ferm pe feminitatea ei. Reacţia corpului ei fu imediată, intensă. În timp ce el îşi legăna mâna înainte şi înapoi, ea

se mişcă odată cu el, alergând în ritmul mişcărilor lui şi gemând într-o simfonie perfectă cu penetrările lui blânde.

Atât de aproape. Era deja atât de aproape.

El îşi retrase degetele, iar ea scoase un scâncet când resimţi pierderea bruscă.

În timp ce o ridică şi o întinse pe pat, vocea îi tremură de dorinţă.

— La naiba, ştiu că ar trebui să fiu generos. Mai întâi ar trebui să-ţi ofer plăcere. Dar vreau să fiu înăuntrul tău. Vreau să fiu cufundat adânc în tine când atingi plăcerea.

Ea nu avu cum să i se împotrivească.

Îl privi cum se aşeză pe valiză şi îşi scoase febril cizmele şi pantalonii. În timp ce erecţia lui se eliberă din lenjeria descheiată de corp, ea se întinse spre conturul ispititor şi întunecat. El îi oferi libertatea de a explora, depărtând larg coapsele pentru ca ea să-l poată mângâia pe toată lungimea şi să cuprindă în palmă săculeţul sensibil de dedesubt. El oftă profund cât îl dezmierdă. Minerva îşi trecu degetele peste mărgelele de lichid care ţâşneau din membrul lui, împrăştiindu-le în cercurile concentrice pe care le schiţa cu degetul.

El o apucă de încheietură şi îi opri mâna. Cu un chicotit răguşit, spuse:

— Nu o să mai rezist mult aşa.

— Atunci vino la mine.

Cuvintele o făcură să se simtă îndrăzneaţă şi seducătoare. Se întinse cu voluptate pe pat, făcând din propriul corpul o invitaţie scrisă cu semne de un trandafiriu palid.

El nu se mai obosi să accepte. Se aşeză între picioarele ei, depărtându-i larg coapsele. Lungimea mădularului lui îi tachină sexul cu dezmierdări tandre, făcând-o să-şi piardă minţile de plăcere. Când îşi aranjă vârful mare şi fin al

membrului la intrarea feminităţii ei, Minerva îşi dori nebuneşte să-şi găsească împlinirea.

— Eşti atât de udă, gemu el şi se împinse înainte. Atât de udă şi atât de strâmtă.

Sub invazia molcomă şi uluitoare, ea nu reuşi să-şi înăbuşe un strigăt ascuţit de durere. Deschise ochii larg şi răsuflă întretăiat.

Se întâmplase. El era înăuntrul ei. Făceau dragoste.

Se simţea... minunat şi cumplit, în acelaşi timp. Asaltul senzaţiilor şi al emoţiilor o copleşi. Sânii ei se modelară sub greutatea fermă a pieptului lui. Inima îi fu cuprins de o tandreţe pătrunzătoare.

Dar mai ales... o durea ca naiba între picioare.

„Colin ştie ce face”, îşi spuse ea în gând. Sigur avea să se simtă minunat în curând.

Dintr-o clipă în alta.

El se retrase uşor, apoi se împinse din nou înăuntrul ei. Pătrunzând mai adânc de data aceasta şi desfăcând-o mai mult. Ştia deja din propriile explorări că el era cel mai gros la bază. Cu cât el aluneca mai adânc, cu atât durerea devenea mai intensă. Ea şovăi şi fu cât pe ce să-l implore să se oprească cu totul.

— Poţi să... Ea se chinui să respire. Să aştepţi puţin. O clipă.

Cu o înjurătură, el îşi lipi fruntea de umărul ei.

— Urăsc gândul că te rănesc. Urăsc că ţi-am făcut asta. El înălţă capul. Doamne, Min. Îmi pare atât de rău. O să mă revanşez, îţi jur. Nu ştiu cum, dar... O să îndrept lucrurile.

— Să fie bine. Ea îi trimise un surâs curajos. Ştii cum să faci asta, nu?

Gura i se curbă într-un zâmbet galeş şi arogant.

— Atâta lucru măcar sper să reuşesc.

Nu apăsă mai adânc. În schimb, îi oferi răgazul pe care i-l ceruse şi îşi concentră din nou atenţia pe lucrurile

esenţiale. Sprijinindu-şi greutatea într-un cot, îi cuprinse sânul în căuşul degetelor şi îi acoperi sfârcul cu gura. Îl dezmierdă cu mângâieri molcome, rotindu-şi limba în jurul şi peste vârful sensibil. Cu fiecare mişcare a limbii lui abile, un tremur de fericire palpita prin trupul ei.

În timp ce îşi mută atenţia pe celălalt sân, durerea din locul în care erau uniţi începu să se liniştească. Muşchii intimi se relaxară în jurul membrului lui, iar mugurul excitat al sexului ei tânjea după atenţia lui. Din pur instinct, se arcui şi îşi roti şoldurile, în căutarea înfrigurată a întâlnirii dintre trupurile lor. Şi o găsi... dar mişcarea îl trimise şi pe el mai adânc, îi aduse mai aproape.

Ei i se tăie răsuflarea, surprinsă de plăcerea intensă şi pătrunzătoare. El gemu pe sfârcul ei.

Orice urmă de durere fu dată uitării când încercă să reproducă senzaţia, legănându-se din nou pe membrul lui. Apoi din nou şi din nou. Invitându-l, în note ispititoare, tot mai adânc înăuntrul ei. Cu fiecare mişcare, bazinul lui îl dezmierda pe al ei exact acolo unde avea nevoie, purtându-i încântarea spre noi culmi ale extazului.

— Da, spuse el, mutându-şi greutatea şi continuând să o exploreze. Asta e, iubire. El îşi strecură o mână pe sub fundul ei, ridicând-o în sus şi îndrumând-o spre el, în timp ce se cufundă şi mai adânc. Este mai bine acum, nu-i aşa?

— Da, şopti ea.

El o penetră mai tare.

— Da?

— Da.

Ea îl apucă strâns de umeri.

— O, Colin. E atât de bine.

Îngropându-şi faţa în gâtul ei, el murmură ceva care semăna cu „Slavă cerului”. Impuse un ritm, puternic şi constant, explorând puţin mai adânc cu fiecare penetrare. Îl simţi ajungând în locuri pe a căror existenţă nici nu o

visase vreodată. Şi totuşi, îşi dorea mai mult. Când membrul lui ajunse să o umple cu totul, el se odihni o clipă, păstrându-le trupurile în împreunare.

Ochii lui străluciră de emoţie.

— Îmi doream asta, Min. De mai mult timp decât ţi-ai putea închipui.

Ea îi atinse obrazul.

— Şi eu.

O sărută dulce când începu să o pătrundă din nou. Adânc şi constant. Real şi adevărat. Ea se arcui în mişcările lui, disperată să se înfrupte mai mult. La îndemnul lui tăcut, îşi înfăşură picioarele peste ale lui, iar el alunecă mai adânc. Acum se mângâia într-un loc ascuns, dulce, esenţial din interiorul ei, smulgându-i un suspin de o fericire guturală la fiecare penetrare ademenitoare. Ea se agăţă de spatele lui, înfigându-şi unghiile în carne. Îl muşcă uşor de umăr.

„Nu te opri. Te rog, nu te opri niciodată.”

Se lăsă purtată tot mai sus de valul plăcerii, până se frânse. El o ţinu strâns în braţe, fără să se oprească o clipă, în timp ce ea zbură şi se cufundă în extaz.

El se ridică pe braţe, asaltând-o dintr-un unghi nou, mai adânc. Ritmul i se acceleră, iar forţa penetrărilor lui se intensifică. Îi plăcea la nebunie să simtă nevoia încordată strâns în muşchii lui. Îi plăcea la nebunie să ştie cât de mult o dorea, să vadă expresia contorsionată a dorinţei pe chipul lui. Îi plăcea la nebunie să-l primească atât de adânc, de apăsat şi de repede pe cât îşi dorea el. De parcă, dacă reuşeau să se ciocnească cu destulă forţă, puteau să devină una şi aceeaşi persoană.

Chiar puteau să devină una şi aceeaşi persoană, dacă el nu avea grijă.

— Colin, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Trebuie să fim atenţi.

— Ştiu. Ştiu. Doar că eşti... El gemu pe o împingere profundă şi dură. Atât de dulce. Atât de bine. Atât de perfect. Atât de... foarte... foarte... foarte...

Cu un strigăt adânc, scos parcă din adâncul fiinţei lui, el se despărţi de corpul ei. Se prăbuşi înainte, tremurând în braţele ei. Sămânţa lui se revărsă peste pântecul ei ca un fel de mărturisire. Un secret cald, vital.

Ea îl mângâie pe spate, în timp ce respiraţiile lui se liniştiră. Era atât de tăcut. Colin era în braţele ei şi el nu tăcea niciodată când era în braţele ei. În timp ce el rămase acolo nemişcat, greu şi tăcut pe pieptul ei, ea începu să-şi facă griji. Oare se descurcase... bine? Poate că nu făcuse destule sau poate că făcuse prea multe. Poate că îşi dorise să ţipe mai tare, să fie mai îndrăzneaţă sau... doar diferită, în vreun fel sau altul.

Aproape că dădu să-şi ceară scuze şi să-l implore să-i mai acorde o şansă, când el se rostogoli pe o parte.

— O, Min. A fost incredibil. Nu mi-am închipuit niciodată cât de bine ar putea să fie cu... El îi îndepărtă părul de pe faţă. Cu tine.

Lacrimi de uşurare şi de fericire i se iviră la coada ochilor ei.

El se lăsă pe spate şi îşi duse un braţ sub cap.

— Ştii, probabil n-ar trebui să spun asta. Dar ai putea să-mi ceri orice acum... absolut orice... şi ar fi al tău.

— Serios? Ea chicoti. Ce să-mi doresc? Aur, argint, perle, rubine...?

— S-a făcut. Şi s-a făcut, s-a făcut, s-a făcut.

— Luna.

— Este a ta. O să mă duc să o desprind de pe cer pentru tine, de îndată ce-mi mai revin. Şi câteva stele, dacă vrei.

Ea se cuibări lângă el.

— Nu te complica. Nu-mi pot imagina nimic care să facă momentul ăsta mai frumos.

Dar era o minciună. Îşi dorea să fi avut curajul de a-i cere un lucru. Dacă ar fi putut să ceară ceva de la el, ar fi cerut doar un lucru.

„Iubeşte-mă.

Iubeşte-mă şi lasă-mă să te iubesc.”

Cuvintele îi ardeau pe limbă, dar Minerva nu reuşi să le exprime. Ce laşă lipsită de speranţă mai era şi ea! Putea să-i bată la uşă în miez de noapte şi să ceară să fie respectată ca om. Putea să traverseze toată ţara în speranţa de a fi apreciată pentru realizările ei ştiinţifice. Dar îi lipsea totuşi curajul de a-i cere singurul lucru pe care şi-l dorea din tot sufletul.

Să fie iubită, doar pentru ce era.

Capitolul 23

Undeva în noapte urla un câine.

Colin se trezi cu o tresărire, tremurând din toate încheieturile şi fiind un lac de apă. Deschise uşa stânei şi trase adânc în piept aerul proaspăt şi rece al nopţii. În timp ce bătăile inimii lui începură să se potolească, îşi lipi fruntea de încheietura mâinii şi înjură violent.

Mângâieri uşoare şi liniştitoare îi alunecară în sus şi în jos pe spate. Atingerea ei nu punea întrebări şi nu îi cerea răspunsuri. Îl anunţa pur şi simplu că nu este singur.

— Pot să te ajut? întrebă ea în cele din urmă.

El scutură din cap.

— Nu este nimic ieşit din comun. Doar că m-a luat prin surprindere. În ultimele nopţi, nu m-am mai trezit deloc. Aproape că am început să cred că...

— Că sunt leacul tău? Auzi un zâmbet ironic în vocea ei. Cred că şi eu am sperat asta. Dar bănuiesc că a fost o idee prostească.

— Nu prostească. El răsuflă, trecându-şi mâinile prin păr şi revenindu-şi în fire. Cred că este doar vorba de locul ăsta.

— Este prea mic şi întunecat. Putem să ne luăm păturile şi să ne întindem sub cerul liber. Sau putem să renunţăm cu totul la somn şi să o luăm spre drum.

— Nu, nu. Mai sunt ore până să se facă dimineaţă. Pot să mă întorc la somn, dar cred... El îşi căută lavaliera şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi gât. Cred că mi-ar plăcea mai degrabă să vorbim.

Cuvintele răsunară ca o surpriză pentru amândoi. Nu se prefăcură că el se gândea să discute despre vreme, drumurile pe care o luau trăsurile sau orice alt subiect. Ea ştiu numaidecât la ce se referea.

— Desigur. Ea se ridică. Să aprind lampa?

— Nu. Nu-ţi face griji.

Cu uşa deschisă, o fărâmă din razele lunii strălucea prin deschizătură. El reuşea să desluşească conturul argintat al profilului ei şi licărirea îngrijorată din ochii ei negri. Era de ajuns.

Colin o trase pe podea lângă el şi îşi îngropă nasul în părul ei bogat, cu miros de iasomie. Nu era sigur cum să înceapă. Nu mai vorbise niciodată cu cineva despre noaptea aceea, nu în detaliu. Dar anii în care păstrase tăcerea nu păruseră să fie de prea mare ajutor. Poate că venise timpul să încerce să vorbească. Trebuia să facă

ceva, dacă voia să lase povestea asta în urmă. Să preia controlul asupra zilelor şi nopţilor lui şi să le împletească în aparenţa unei vieţi normale şi plictisitoare.

Îşi dorea genul acesta de viaţă. Îşi dorea ca Minerva să facă parte din ea.

— O să fie neplăcut de auzit, o avertiză el. Eşti sigură că nu o să te deranjeze?

Ea îşi lipi capul de pieptul lui.

— Tu ai trăit asta, Colin. Eu pot să găsesc puterea de a asculta.

— Poate că ar trebui să aşteptăm lumina zilei.

— Dacă vrei să aşteptăm, putem să aşteptăm. Dar eu sunt pregătită acum dacă eşti şi tu.

El inspiră adânc şi încet, apoi intră direct în inima poveştii.

— Habar n-am care a fost cauza. Accidentului, la asta mă refer. Veneam acasă dintr-o vizită la nişte vecini. Nu era o călătorie lungă. Nu aveam lachei cu noi, ci doar un vizitiu. Eu adormisem pe banchetă cu spatele la drum. Părinţii mei stăteau împreună pe cea de vizavi. Îmi amintesc că îi ascultam vorbind şi râdeau de ceva. Cred că mama îl tachina pe tata pentru lipsa lui de cumpătare. Am adormit pe sunetul vocilor lor. Şi m-am trezit ceva mai târziu. La auzul unor ţipete.

Ea îşi încolăci braţele în jurul pieptului lui.

— Trebuie să fi fost atât de tulburat.

— Cu toată fiinţa mea. Habar n-aveam ce se întâmplă. Era întuneric şi noi alunecaserăm de pe drum. Eu căzusem de pe banchetă. Cumva, mi-am dat seama că trăsura se răsturnase şi eu aterizasem deasupra portierei. Mă rănisem la cap în zăvor.

— Aici.

Ea urmări conturul cicatricei de pe tâmpla lui.

El dădu din cap.

— În afară de asta, păream să n-am nimic altceva. Dar eram îngrozit. Era o beznă deplină. De parcă eram legat la ochi. Şi mirosul de sânge... Simţi un gol în capul pieptului şi se opri ca să-şi recapete calmul. Era atât de dens. De sufocant. Am strigat-o pe mama şi ea mi-a răspuns. Vocea îi era slabă şi ciudată. Dar îmi tot spunea că o să fie bine. Că trebuie să fiu curajos. Că sigur o să vină cineva să ne ajute cât de curând. Voiam să o cred, dar ştiu că nu putea să se mişte.

— Unde era vizitiul?

— Era grav rănit. Fusese azvârlit de pe capră la câţiva metri în spate, dar nu aveam de unde să o ştim în momentul acela. Nu auzeam decât caii în agonie. Ale lor erau ţipetele care mă treziseră.

— Şi tatăl tău?

— Murise.

— Ştiai asta deja?

— Nu, dar mama ştia. Felul în care se prăbuşiseră... El inspiră tremurător. Asta este partea urâtă, iubito.

— Continuă. Ea îl mângâie pe umăr. Te ascult.

— A fost un fel de ţepuşă. Nici până azi nu sunt sigur dacă făcea parte din trăsură sau a fost ceva din şanţ. O bucată de gard, poate o creangă... Dar au fost străpunşi. Amândoi. A trecut prin pieptul tatei şi apoi prin coastele mamei.

Ea se cutremură în îmbrăţişarea lui.

— O. O, Colin.

— Mă tem că povestea devine şi mai urâtă. Câtă vreme mama a tot vorbit, am ştiut că este în viaţă. Şi chiar şi atunci când nu a mai putut să vorbească, respiraţia i se auzea atât de aspru şi de tare. Dar când s-au oprit până şi sunetele astea... Am înnebunit de-a binelea. M-am panicat. Am vrut să ies. Am ţipat şi am dat cu pumnii şi picioarele în pereţii trăsurii până când cred că am leşinat. Şi apoi... El

îşi înăbuşi emoţia. Ajunsese până aici. Acum trebuia să scoată afară din el. Şi apoi, ne-au găsit câinii sălbatici. Atraşi de zgomot şi de mirosul de sânge. Mi-am petrecut prima jumătate a nopţii ţipând că voiam să ies, iar a doua rugându-mă ca ei să nu intre.

— O, Doamne.

El îi simţi lacrimile fierbinţi şi umede pe piele.

— Îmi pare rău, spuse el repede şi o strânse în braţe. Îmi pare rău. Ştia bine cât de tulburătoare era imaginea. Şi tocmai de aceea nu o împărtăşise niciodată. Cu absolut nimeni. Ura gândul că un asemenea tablou înfricoşător i se va imprima în imaginaţie. Nu trebuia să-ţi povestesc.

— Ba sigur că trebuia. Cu un suspin, ea îşi înălţă capul. Ai făcut exact ce trebuia. Şi când te gândeşti că tu ai păstrat asta pentru tine în toţi anii ăştia. Mie ar trebui să-mi pară rău. Îl luă de gât şi îl strânse în îmbrăţişarea ei. Colin, îmi pare rău. Sunt cuvinte jalnice şi nu sunt de ajuns. Dar îmi pare atât, atât de rău. Îmi doresc din toată inima să nu fi suferit aşa. Dar mă bucur că mi-ai spus totul.

El îşi îngropă faţa în părul ei. Pentru o clipă, se temu că va plânge. Şi apoi îşi dădu seama că, dacă va plânge... chiar zgomotos, haotic, nestăpânit... ea nu va da înapoi. Probabil se aştepta ca el să verse câteva lacrimi. Braţe moi, sărutate de un parfum dulce, îl vor ţine în alinarea lor atât cât va avea nevoie.

Aşa că decise să dea frâu liber lacrimilor.

Doar că lacrimile nu se iviră. Ciudat.

Pentru cine să plângă? Pentru părinţii lui? Fusese îndurerat de pierderea lor, da. Şi încă le mai simţea lipsa. Dar jalea se încheiase de la un punct încolo. Groaza acelei nopţi dăinuise. Frica. Şi ruşinea.

Ruşinea profundă, îngropată în adâncul fiinţei lui, neexprimată.

— Ani de zile, spuse el încet, am crezut că a fost vina mea. Că dacă nu aş fi adormit, nu s-ar fi întâmplat.

Ei i se tăie răsuflarea.

— Dar n-are nici un sens.

— Ştiu.

— Bineînţeles nu a fost vina ta.

— Ştiu.

— Erai un copil. Nu puteai face nimic mai mult.

— Ştiu. Şi, ca adult, înţeleg asta, raţional vorbind. Dar...

Dar nu reuşise niciodată să scape de gândul acela. Era ca şi cum ar fi avut nevoie de altcineva care să-i confirme propria nevinovăţie. Cineva foarte inteligent şi logic. Cineva în care să aibă încredere că îi va spune întotdeauna, fără ocolişuri, adevărul.

Cineva ca Minerva.

— Nu a fost vina mea, spuse el.

— Nu, răspunse ea. Nu a fost.

Draga, scumpa de Min. Încă din prima clipă, asta era ceea ce îi plăcuse cel mai mult la ea. Certitudinea.

Ea apăsă un sărut pe maxilarul lui. El trase adânc şi lent aer în piept. Remarcabil, cât de uşor se simţea. De parcă, fără braţele ei care să-l ţină ancorat în pământ, ar fi putut pur şi simplu să plutească.

— Ştii ceva? întrebă el somnoros. M-am gândit întotdeauna că moartea părinţilor mei a fost ca o poveste de baladă. Se iubeau atât de mult. Chiar dacă eram doar un copil, îmi dădeam seama de asta. Pare aproape potrivit că au cunoscut un final atât de poetic. Mereu împreună, uniţi chiar şi în moarte. La capitolul tragedii, trebuie să recunoşti... este una foarte romantică.

Ea rămase tăcută multă vreme, dar el ştia că nu doarme. Degetele ei i se jucau prin păr.

Aproape că aţipise când îi auzi răspunsul.

— Dacă scrii versurile, eu o să le cânt.

*

Minerva nu mai dormi în noaptea aceea. Inima şi mintea îi erau prea pline. Şi cumva, ştia că el va dormi mai liniştit dacă îl veghea.

Când primele raze ale dimineţii se furişară în colibă, ea întinse braţul stâng. Mai întâi deasupra capului, trezindu-şi la viaţă degetele amorţite şi înţepenite. Apoi obişnuinţa şi nevoia îi duseră braţul într-o parte, unde căută cu mişcări bâjbâite ochelarii.

Cu un murmur nedesluşit, Colin se întoarse în somn. Îşi apăsă un braţ ca de plumb peste pieptul ei, iar degetele îi căutară sânul.

O, Doamne. Inima îi îngheţă pentru o clipă, refuzând să mai bată. Apoi se dezgheţă rapid, cu fiori înţepători. Durea, aşa cum dureau degetele degerate când le treceai printr-un lighean cu apă caldă. Brusc fu nevoită să se concentreze ca să mai poată respira.

Primul lucru pe care îl făcea în fiecare dimineaţă era să-şi caute ochelarii. Pentru că ziua nu avea nici un sens fără ei.

Colin se întinse spre ea.

Ea nu îl putea „vindeca”. Nici o femeie nu putea. Nu puteai să ştergi cu buretele evenimente petrecute într-un trecut atât de îndepărtat. Dar poate că nu avea nevoie de un remediu, ci... de o lentilă. De cineva care îl accepta aşa imperfect cum era şi care să-l ajute să vadă lumea clar. Aşa cum o ajutau ochelarii pe ea.

Peste o oră, ideea va părea absurdă. Dar aceste prime raze înnegurate ale dimineţii încuviinţau tot felul de nebunii. Aşa că, doar pentru o clipă, îşi permise să viseze. Îşi permise să-şi imagineze cum ar fi fost să se trezească aşa în fiecare zi, simţindu-se esenţială pentru el. Ultimul

lucru pe care îl atingea noaptea şi primul spre care se întindea în fiecare dimineaţă... din familiaritatea şi din dorinţa de a se simţi întreagă.

În clipa în care el se trezi de-a binelea, apăsând săruturi pe obrazul ei, Minerva îşi dorea această realitate cu atâta putere, cu atâta disperare, încât o parte primitivă şi înfierbântată din inima ei deplângea deja propria dezamăgire.

Se întoarse cu spatele, pe o parte... nedorindu-şi să explice cum de reuşise să se obosească atât de tare chiar înainte de micul dejun. El se lipi de ea, cuprinzându-i trupul în leagănul braţelor lui. Poziţia sublinie toate contrastele dintre corpurile lor. Liniile tari ale pieptului lui i se apăsau în spate. Părul mai aspru de pe picioarele lui se freca de coapsele ei catifelate.

Sub aşternuturi, mâinile lui îi explorau formele cu o intenţie fierbinte şi posesivă. Strecurându-şi un braţ în jurul taliei ei, el o strânse mai aproape. Membrul lui tare îi vibra în bazin.

— Min, spuse el cu răsuflarea întretăiată, dezmierdându-i cu nasul linia gâtului. Am din nou nevoie de tine. Poţi să mă primeşti înăuntrul tău?

Ea încuviinţă din cap. Dar, înainte să se poată întoarce cu faţa spre el, el îi cuprinse piciorul cu mâna şi îl ridică, schimbându-şi poziţia în spatele ei. Bărbăţia lui tare i se furişă între coapse.

Ea se încordă, nesigură.

— Este în regulă. El o sărută pe gât în timp ce degetele îi alunecară peste abdomen, croindu-şi drumul spre despicătura feminităţii ei. Lasă-mă să-ţi arăt.

El îi mângâie zonele intime cu îndemânare şi răbdare. Până când nu doar era că pregătită, ci disperată pentru el.

— Iubeşte-mă, îl imploră ea.

Pentru că putea rosti cuvintele chiar acum, fără a risca prea mult.

El îşi luă erecţia în mână, îi înclină şoldurile în unghiul potrivit şi alunecă înăuntrul ei.

Era încă sensibilă după noaptea precedentă. Dar el era blând, ţinând-o strâns în braţe şi iubind-o cu penetrări molcome şi cumpănite. Căldura dulce dintre ei se înteţi şi se dezlănţui. Corpul ei se relaxă, ondulându-se în ritmul penetrărilor lui pentru a să mişca de parcă ar fi fost un singur trup.

El îi cuprinse sânul în palmă şi îi ciupi sfârcul. Apoi, atingerea lui alunecă peste corpul ei.

„Da. Mai jos. Atinge-mă acolo.”

El ştia după ce ardea ea. Îi prinse perla între vârful degetelor şi desenă cercuri încordate şi febrile, până când ea se cutremură şi îşi ţipă plăcerea înnebunită. Pe măsură ce fiorii extazului ei se domoliră, el se retrase şi termină cu câteva pulsaţii intense şi disperate între coapsele ei. Când atinse culmile plăcerii, ea se lăsă încântată de geamătul lui scăzut şi sălbatic.

— Bună dimineaţa.

Ea îi simţi zâmbetul pe ceafă.

— Este?

Tonul lui se schimbă.

— Nu crezi că este? Vrei să nu fi...

— Nu. Ea îşi adună tot curajul de care era în stare şi se întoarse cu faţa spre el. N-am nici un regret. Nici unul. Dar vreau să te asigur, doar în cazul în care trebuie să o spun cu subiect şi predicat... Nu am nici o aşteptare.

„Numai speranţe. Speranţe visătoare, nebuneşti.”

El clipi nedumerit.

— Nu ai nici o aşteptare.

Sigur trebuia să priceapă ce voia să spună.

— Ceea ce am împărtăşit a fost minunat. Dar nu vreau să-ţi faci griji că mă aştept la mai mult.

— Ca să vezi, spuse el sec. Câtă generozitate din partea ta.

— Nu te simţi uşurat?

Ea nu-i înţelegea enervarea din voce.

El se întoarse pe spate, frecându-şi podul nasului.

— Minerva, nu reuşesc să-mi dau seama pe care dintre noi îl insulţi mai tare. După noaptea trecută, ar trebui să ai aşteptări.

— Ce fel de aşteptări?

Ea se chinui să-şi înghită nodul din gât.

— De la mine.

— Credeam că tu eşti cel care se împotriveşte aşteptărilor de orice fel. Nu este asta marea ta filosofie de viaţă? Ai spus că aşteptările duc la dezamăgiri. Că, dacă nu te aştepţi la nimic, eşti mereu surprins.

El izbucni într-un râset răsunător.

— În cazul ăsta... Se întoarse spre ea. Ochii lui de culoarea alunei scânteiară cu licăriri intense. Surpriză. El o sărută pe vârful nasului. Te măriţi cu mine.

Capitolul 24

Ca să vezi, se gândi Colin. Cu siguranţă reuşise să o ia prin surprindere.

Dacă surpriza se încadra la categoria „plăcut” sau „neplăcut”, nu era sigur. La cea din urmă, bănuia el.

Ea nu mişcă nici măcar un muşchi. Dar, în spatele ochelarilor, genele îi fluturau de parcă ar fi fost nişte evantaie de abanos.

— Să mă mărit? Cu tine?

El încercă să nu se simtă ofensat.

— Trebuie să mărturisesc, Minerva. Nu este chiar răspunsul emoţionat şi în culmea fericirii pe care şi-ar dori să-l audă un bărbat.

— Nu este chiar cererea înflăcărată şi sinceră care să justifice un asemenea răspuns. De fapt, nu sunt deloc sigură că se pune.

— Ai dreptate, presupun. El îşi înveseli tonul. Îţi acord o păsuire de moment. Chiar acum, jos din pat cu tine. Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să ajungem la York în seara asta.

— Stai, stai. Când el se ridică, ea îl apucă de braţ. Sunt aşa de confuză. Este ca unul dintre duelurile acelea stupide pe care le aranjează domnii de ochii lumii? Îmi faci o cerere aşa, la întâmplate, în zorii zilei, care îmi trece direct pe lângă urechi şi simţi că ţi-ai spălat cumva onoarea?

— Nu, nu este deloc aşa. Vorbesc serios. Chiar vreau să mă însor cu tine.

— Dar credeam că ai jurat să nu însori niciodată.

El ridică din umeri.

— Parcă îmi amintesc că ai spus şi tu ceva asemănător.

— Întocmai. Colin, chiar apreciez gestul. Ea îşi muşcă buza. Cred. Dar nu o să mă mărit cu tine doar pentru că te simţi copleşit dintr-odată de o mustrare de conştiinţă. Am ştiut amândoi de la bun început că o să fiu ruinată.

— În aparenţă, da. Dar aici vorbim despre realitate.

— În realitate, nu mă simt deloc ruinată. Ea îi trimise un surâs sfios. Doar puţin sensibilă în unele locuri. Ce am făcut azi-noapte ţi s-a părut o greşeală uriaşă?

El îi atinse obrazul.

— Doamne, nu. Departe de mine gândul.

Îşi lăsă privirea să rătăcească pe chipul ei dulce şi încântător. După noaptea pe care o împărtăşiseră, simţea că ceva în sufletul lui parcă se aşezase, în cele din urmă, acolo unde trebuia.

— Atunci despre ce este vorba cu adevărat? La ce Dumnezeu te gândeşti?

Ea se chinui să se ridice. Aşternuturile îi alunecară pe şolduri, dezvăluindu-i pieptul dezgolit.

Colin simţi că rămâne fără suflare. La naiba, dacă nu arăta exact ca în prima noapte. Ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului, părul desfăcut i se rostogolea de-a valma peste umeri, sânii dezgoliţi îl ispiteau cu perfecţiunea lor catifelată.

Un geamăt uşor, ieşit parcă din adâncurile pieptului.

— Mă gândesc, spuse el, că noaptea trecută a fost inevitabilă şi ar fi trebuit să ştiu asta din ziua în care am plecat de la Spindle Cove. Mă gândesc că ceea ce ar trebui să fac, ca domn, este să pun capăt, fără întârziere, acestei călătorii şi să fac rapid aranjamentele necesare pentru o nuntă cum se cuvine. El se opuse obiecţiei ei cu o apăsare hotărâtă pe buze. Mă gândesc că ce mi-ar plăcea să fac este să te împing înapoi în pat, să pun zăvorul la uşă şi să-mi petrec toată săptămâna viitoare învăţându-ţi corpul pe de rost. Dar mai ales, Min...

El îi împinse ochelarii la loc pe podul nasului pentru ca ea să se concentreze pe chipul lui.

— Mă gândesc că ţi-am făcut două promisiuni. Să te duc la simpozion şi să o fac fără să te seduc. Am încălcat-o pe una dintre ele. Dar sunt mai mult decât hotărât să mă

ţin de cealaltă. El se ridică din pat şi îi întinse o mână. Deci, mă gândesc că discuţia asta trebuie să mai aştepte. Nu avem timp de pierdut.

Cu o scuturare uluită din cap, ea îl luă de mână.

— Bine.

Luând o găleată de piele din coliba ciobanilor, Colin aduse apă dintr-un pârâu aflat în apropiere. În timp ce Minerva se pregătea în interiorul căsuţei, el intră direct în apa rece direct... cu cămaşă şi tot tacâmul.

Cămaşa lui trebuia spălată şi el avea nevoie de un duş rece ca gheaţa ca să-şi ţină sub control poftele desfrânate. Îi luase virtutea noaptea trecută. Apoi o revendicase din nou de dimineaţă. Îşi încălcase toate regulile, renunţase la cele câteva principii pe care le mai avea. Indiferent de obiecţiile pe care le aducea în discuţie sau câte dintre propriile lui cuvinte prosteşti îi arunca în faţă, conştiinţa lui insista în a spune că exista o singură cale de urmat.

Trebuie să se însoare cu ea.

Dar mai întâi trebuia să o ducă la simpozionul acela.

Ea nu voia să se mărite cu el doar pentru că o ruinase, şi nici Colin nu-şi dorea un asemenea lucru. Nu, îşi dorea să se mărite cu el pentru că o ajutase să iasă victorioasă. Îi va dovedi... şi îşi va dovedi sieşi... că putea să fie bun pentru ea.

În timp ce se scufunda în apa rece, o îndoială perfidă şi înşelătoare i se insinuă printre gânduri.

„Drumul spre Edinburgh este pavat cu bune intenţii.”

Se chinui să-şi ignore îndoiala, ridicându-se la suprafaţă şi ştergându-şi apa de pe faţă. Era diferit de data aceasta. Totul era diferit azi. Pentru numele lui Dumnezeu, el detesta să se ducă la ţară... şi totuşi, se afla aici în mijlocul unei păşuni, croindu-şi drum spre o stână, dorindu-şi în mod absurd să o poată închiria ca reşedinţă de vară.

Când se întoarse la colibă, ud până la piele şi tremurând, Minerva îi aruncă o privire furioasă prin ochelari.

El ridică din umeri, storcându-şi poala cămăşii.

— O să se usuce la soare cât de curând. Primul lucru pe care îl facem când ajungem la York... Îşi trase pantalonii şi îi încheie pe sub cămaşa îmbibată de apă... este să facem rost de haine curate.

— Eşti sigur că se poate măcar să ajungem la simpozion? Ea numără zilele pe degete. Mai sunt doar câteva nopţi până atunci.

— O să reuşim. Ajungem la York în seara asta. De acolo, cu buzunarele pline, se schimbă foaia. O să ne ocupăm doar câteva ore să mâncăm, să facem cumpărături şi să închiriem o diligenţă, iar apoi o luăm din loc.

— Dar o să fie cumplit pentru tine. Diligenţele sunt atât de mici şi de înghesuite. Ca să nu mai vorbim că sunt scumpe. Nu o să avem bani destui ca să închiriem caii dincolo de York.

— Sunt cea mai rapidă soluţie. Dacă mergem fără să ne oprim, ajungem la timp la Edinburgh.

— Să mergem fără să ne oprim? Nu o să ne oprim peste noapte?

Ochii ei se umplură de îngrijorare.

El scutură din cap.

— Nu o să avem timp.

— Dar Colin...

— Şi nici nu avem timp să dezbatem asta. El apucă de o toartă valiza cu Francine. Să mergem!

*

Banii făceau totul mult mai uşor. Reuşiseră să mănânce un mic dejun consistent, făcuseră rost de o cursă spre

următorul oraş şi, de acolo, Colin închirie un cal cu care să meargă în pas cu trăsuri ei. Ultimul lui cal din toată călătoria.

Ajunseră la York după-amiaza târziu. El găsi cel mai mare şi mai bun han. Ţinând-o pe Minerva lipită de el, se apropie de hangiu.

— Ce pot face pentru dumneata, domnule? întrebă hangiul neatent.

— O să avem nevoie de o cină bună. Să închiriem o cameră pentru câteva ore, doar ca să ne odihnim şi să ne schimbăm. Şi apoi, trebuie să mă interesez de închirierea unei diligenţe care să ne ducă spre nord.

— Cât de departe în nord? întrebă hangiul.

— Edinburgh. Vrem să călătorim fără oprire.

— Serios?

Bărbatul îi privi cu neîncredere, ochii lui urduroşi scrutându-le hainele murdare.

— O să plătesc în avans, se oferi Colin.

— O, fără doar şi poate. Sigur o să plăteşti înainte.

Hangiul îşi arcui o sprânceană şi se frecă în creştetul capului. Rosti o sumă, iar Colin numără banii.

Se aplecă în faţă şi i se adresă omului cu o voce joasă.

— Ascultă, poate reuşeşti să ne mai ajuţi cu ceva. Doamna mea a rămas fără valize. Înainte de a merge mai departe, trebuie să-i găsesc o rochie nouă. Ceva frumos.

Hangiul o privi pe Minerva.

— Nevasta mea poate să-i găsească ceva, sunt singur.

— De cea mai bună calitate pe care o puteţi cumpăra cu banii ăştia.

La suma plătită pentru diligenţă, Colin mai adăugă alţi câţiva galbeni.

Minervei i se tăie răsuflarea.

— Colin, nu. Nu ne putem permite asta.

— Nu se negociază. Trebuie.

— Dar...

Hangiul râse.

— Hai, domnişoară. Sigur nu trebuie să-ţi deseneze. Că fuge sau nu, bărbatul îşi doreşte ca mireasa lui să fie îmbrăcată cum trebuie.

— Dar... Minerva strigă după el în timp ce omul se îndepărta, dispărând printr-o uşă. Domnule, noi nu fugim.

— Sigur, sigur, îi răspunse hangiul. Nici unul dintre voi, tinerii îndrăgostiţi, nu fuge.

Ea se întoarse spre Colin.

El înălţă din umeri.

— N-are rost să ne ciondănim. Crezi că o să ne creadă că ne ducem la un simpozion de geologie?

— Este ciudat, spuse ea, când se aşezară la o masă ca să comande cina. Am avut un noroc neobişnuit astăzi. Vreme destul de bună, cu excepţia unei ploi scurte. N-am pierdut bani sau bunuri. Nu ne-am luat la bătaie cu nimeni. N-am întâlnit nici un hoţ la drumul mare. Mă tot uit peste umăr, aşteptând să-i văd pe bandiţii care sunt pe urmele prinţului de Ampersand.

— O, nu-ţi face griji pentru ei. I-am lăsat pe tâlharii ăştia cu mult în urmă. Crede-mă, banda nu era destul de organizată sau de serioasă ca să ne urmărească dincolo de hotarele comitatului lor. El îşi frecă maxilarul. Dar trebuie să recunosc că n-aş fi deloc surprins să văd pe altcineva care ne ajunge din urmă.

— Pe cine?

— Bram. Sau Thorne. Sau amândoi. Îmi închipui că vărul meu n-a avut o reacţie prea bună când nebunia asta a ajuns la urechile lui. Ştia că nu aveam nici un plan să mă însor, cu două zile înainte să plecăm. Iar dacă Susanna şi-ar exprima vreo îndoială legată de dorinţa ta de a o face... nu m-ar mira ca el să decidă că trebuie să-ţi sară în ajutor.

Slujnica le aduse două pahare de vin roşu. Colin comandă o masă consistentă cu friptură de vită, tocană de peşte, legume pe plită şi tartă cu mere. Îi era o foame de lup.

— Dar am lăsat un bileţel, spuse Minerva, după ce plecă slujitoarea. I-am spus surorii mele că am fugit.

— Dovezi prea slabe, în sine. Ai uitat să laşi şi jurnalul fals.

— Este adevărat. Iar adevăratul jurnal este cu mult mai puţin măgulitor la adresa ta. Ea îi aruncă o privire prudentă pe deasupra paharului de vin. Dar nu este tot ce am lăsat în urmă. Mai era ceva.

— O, chiar aşa? Intrigat, el se aplecă în faţă. Ce anume?

— Tu, hm... Roşind, ea luă o înghiţitură mare de vin. Se prea poate să-mi fi trimis o scrisoare.

Capitolul 25

— Caporale Thorne!

Samuel Thorne se opri cu lopata suspendată în aer. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde.

„La naiba. Nu ea. Nu acum.”

— Caporale Thorne, eu... Domnişoara Taylor se ivi de după colţ şi se opri brusc când îl zări. O. Aici erai.

Doamne. Nu se presupunea că doamnele din lumea bună aveau nişte reguli de conduită care le împiedicau să ia prin surprindere bărbaţii pe jumătate îmbrăcaţi în timp

ce aceştia munceau? Cum naiba să-i ureze bun venit cu noroiul întins peste tot pe cămaşă şi sudoarea care îi încâlcise tot părul?

Aruncând lopata deoparte, îşi şterse în grabă faţa cu un colţ al mânecii. Se încheie iute la guler.

Nici măcar nu avu inspiraţia să se uite în altă parte. Rămase pur şi simplu cu privirea aţintită spre el, cu ochii mari şi curioşi. Avea o idee pe jumătate conturată în minte să-şi tragă cămaşa peste cap, să o arunce deoparte şi să spună: „Poftim. Uită-te în voie. Iată ce-i fac unui bărbat ani de zile petrecuţi cu furatul pe stradă, munca silnică şi războiul”.

Aproape că chicoti la gândul acela năstruşnic. O, atunci chiar ar fi fugit mâncând pământul.

Ea îşi drese glasul.

— Îmi pare rău să te întrerup din... săpat.

— Ce faci aici, domnişoară Taylor? Cu ce pot să te ajut?

Ea flutură o hârtie pe care o ţinea strâns în mână.

— Am venit să-ţi dovedesc un lucru. Adevărul din spatele fugii. Am aici o scrisoare de dragoste, trimisă Minervei Highwood de însuşi lordul Payne. Domnişoara Charlotte a găsit-o în sertarul cu ciorapi al Minervei.

— Imposibil.

Thorne era dispus să bea cucută înainte de a crede că Payne era îndrăgostit de domnişoara Minerva Highwood. Gândul că nu plecase pe urmele celor doi chiar din prima noapte încă nu-i dădea pace. Dar ce să facă, dacă mama fetei i-o interzisese răspicat?

Acum, dacă ar fi lăsat şi domnişoara Taylor povestea asta în plata Domnului... Şi aşa suferea destul în prezenţa ei, fără să mai fie nevoie de încă un chin înnebunitor.

Ea se apropie şi îi întinse scrisoarea.

— Citeşte-o cu ochii tăi.

Doamne sfinte! Acum voia să-i pună la încercare şi cititul. Thorne privi atent plicul. O apăsare incomodă i se strânse în capul pieptului. Ştia să citească destul de bine... mai bine decât majoritatea bărbaţilor de rangul lui... dar avea nevoie de timp şi concentrare ca să parcurgă o misivă de asemenea dimensiuni. Şi i-ar fi fost cu atât mai greu să încerce să citească, în vreme ce o frumuseţe dezlănţuită îi sufla în ceafă. Cum să pună cap la cap două vorbe coerente în prezenţa ei?

El îşi ridică mâinile murdare într-un gest încărcat de regret.

— Trebuie să mi-o citeşti tu.

Ea deschise scrisoarea.

— „Scumpa şi iubita mea Minerva”, citi ea cu voce tare.

Iar acestea fură ultimele cuvinte pe care le mai auzi. O, ea continuă să citească. Şi el continuă să asculte. Dar nu mai auzea cuvintele... ci doar vocea ei calmă şi graţioasă.

Ce ciudat! Avea gravată în voce o melodie, chiar şi atunci când nu cânta. Melodia îşi îngână ritmul în trupul lui. Nu în note plăcute. Durea. La fel cum ar fi simţit dacă şi-ar fi înfipt lopata cu toată puterea în pământ şi ar fi dat de o stâncă neînduplecată. Şocul îi reverberă în oase, în dinţi.

În inimă.

Iar acum nu avea nici cea mai vagă idee despre ce naiba citea. Ar fi avut mai mult noroc dacă s-ar fi zgâit prosteşte la scrisoare cu propriii ochi.

— Gata. El ridică o mână. Payne nu a scris aşa ceva.

— Ba da. A semnat cu numele lui.

Thorne plecă uşor capul şi se uită lung la adresa de pe spa-tele hârtiei.

— Nu este scrisul de mână al lui Payne.

Măcar atât putea recunoaşte fără prea mare efort.

— Poftim?

Ea întoarse hârtia pe toate părţile.

— Nu este scrisul lui. Ştiu că nu este.

Ştergându-şi mâinile pe pantaloni, se îndreptă cu paşi mari spre turnul pe care Payne îl folosise ca reşedinţă. Descuie şi deschise uşa, mergând ţintă spre mica masă de scris.

Scotoci printr-un teanc de documente până găsi unul scrijelit cu scrisul pe care îl căuta. Apoi i-l întinse.

— Vezi?

Ea ridică cele două hârtii şi le compară.

— Ai dreptate. Sunt scrisuri diferite.

— Ţi-am zis. N-a scris el scrisoarea asta.

— Dar nu înţeleg. Cine altcineva să o scrie şi apoi să o semneze cu numele lordului Payne?

El ridică din umeri.

— O glumă proastă, poate. Ca să-i dea false speranţe. Sau poate că a scris-o chiar ea.

— Biata Minerva.

El urmări cum buza de jos a domnişoarei Taylor i se prinde între dinţi. Apoi se chinui din răsputeri să se uite în altă parte.

Ea spuse:

— Dar, cumva, se pare că a mers oricum. Chiar au fugit împreună.

El pufni, rezistând tentaţiei de a-i spune tot ce aflase de la doamna Ginny Watson în ultimele zile. Luată la întrebări, tânăra văduvă îi povestise totul despre vizita nocturnă pe care domnişoara Minerva o făcuse la castelul Rycliff. Thorne ştia adevărul acum, fără nici cel mai mic dubiu.

Payne şi domnişoara Highwood nu erau iubiţi care fugiseră.

Totuşi, aveau să se căsătorească în scurt timp. Se va asigura el de asta. Dacă Payne îndrăznea să se întoarcă

burlac din excursie, nu va rămâne aşa prea multă vreme. O va duce pe domnişoara Minerva în faţa altarului din St. Ursula, chiar dacă Thorne se vedea nevoit să-l ameninţe cu un cuţit. Era de datoria lui să le apere pe femeile din acest sat şi el îşi lua misiunea foarte în serios.

Era şi motivul pentru care îşi ţinea gura închisă pentru moment.

Domnişoara Taylor nu avea nevoie să ştie toate detaliile pe care i le spusese doamna Watson. Dacă fetei îi plăcea să creadă în dragostea adevărată şi în poveştile cu final fericit pentru toţi cei implicaţi, Thorne va lua cu el în mormânt toate adevărurile neplăcute. La urma urmei, acesta nu era primul lui secret. Ci doar unul dintre nenumăratele secrete pe care el jurase să le păstreze, de dragul fericirii ei.

Ea cercetă atent documentele lui Payne.

El îşi încrucişă braţele.

— Acum ce mai faci, tragi cu ochiul?

— Nu, se împotrivi ea. Ei bine, poate. Doamne, scrie o mulţime de scrisori administratorilor de moşie.

— Ascultă, eu am de săpat o fântână şi...

— Stai. Ea scoase o hârtie din teanc. Ce este asta? Citi cu voce tare. „Millicent... Madeira... Michaela... Marilyn...” Şi aici este scrisul lui mână.

— Şi ce? Este o listă de nume.

— Da. O listă cu nume de femei şi toate încep cu M. O îmbujorare aprinsă îi luă cu asalt gâtul. Scrisoarea nu înseamnă nimic, dar asta... Asta este dovada. Nu-ţi dai seama?

— Nu, nu-mi dau. Chiar absolut deloc.

— Lord Payne s-a purtat mereu de parcă nu reuşea să-şi amintească numele Minervei. Spunându-i Melissa, Miranda şi orice alt nume mai există pe planetă cu „M”.

Dar trebuie să o fi făcut intenţionat, nu-ţi dai seama? Doar ca să o tachineze. S-a mai şi chinuit să scrie lista asta.

— După mine, asta nu dovedeşte decât că este cu atât mai netrebnic.

Ea plescăi nerăbdătoare din limbă.

— Caporale Thorne. Chiar nu înţelegi nimic când vine vorba despre romantism.

Thorne ridică din umeri. Ea avea dreptate. El înţelegea dorinţa. Înţelegea cum era să tânjeşti. Înţelegea loialitatea şi devoţiunea sfâşietoare care se născuseră într-o vreme ce preceda primele amintiri ale acestei femei.

Dar nu ştia absolut nimic despre romantism.

Ea ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Dumnezeu pentru asta.

Şi iată, chiar acum... schiţă spre el un zâmbet neînfricat. Nimeni nu îi zâmbea astfel lui Thorne. Dar ea fusese mereu aşa. Veselă, în faţa tuturor vicisitudinilor vieţii. Cântând ca un îngeraş, chiar şi atunci când porţile iadului se căscau înaintea ei.

— Nu ştii? spuse ea. Adesea, o aparentă antipatie este masca unei atracţii ascunse.

Simţi că faţa îi ia foc.

— Nu şi în cazul ăsta.

— O, ba da. Lista asta nu ne arată că lordul Payne este un netrebnic. Ea împinse hârtia spre pieptul lui Thorne. Ne arată că era îndrăgostit.

Capitolul 26

— Îţi poruncesc să-mi spui ce-am scris în scrisoarea asta.

Cu un zâmbet diabolic, Colin o alergă pe scările din han care duceau la etaj.

Minerva se crispă. Nu ar fi trebuit să o menţioneze niciodată.

— Putem să trecem peste asta, te rog? M-ai bătut la cap toată cina. Ţi-am spus, nu-mi mai amintesc.

— Iar eu ţi-am spus că nu te cred.

— Nu contează dacă mă crezi tu sau nu.

Ea deschise uşa care dădea spre dormitoarele lor. În timp ce mâncaseră jos, un slujitor fusese trimis să îi aducă lui Colin cele trebuincioase unui domn. Iar ei i se adusese de către o slujitoare cea mai bună rochie de mâna a doua pe care o puteai cumpăra cu trei lire. O rochie de muselină surprinzător de frumoasă... de culoarea fildeşului, cu un imprimeu cu crenguţe rozii.

Focul mocnea în vatră. Iar patul, plin de perne şi pături... O, cât îşi dorea trupul Minervei, istovit de drum, să se scufunde în patul acela şi să nu se mai ridice zile întregi.

— O să mă schimb înainte ca diligenţa să fie gata de plecare.

Ea se strecură în spatele unui paravan, sperând că se va putea ascunde de discuţie.

— Atunci eu mă bărbieresc. Îl auzi apropiindu-se de lavoar. Dar o să te bat la cap în continuare, până o să-mi mărturiseşti totul. Am compus eu pagini de descriere? Ţi-am comparat eu ochii cu diamantele de Brighton?

— Cu diamantele de Bristol. Şi nu, nu ai făcut asta.

— Aha. Deci, îţi aminteşti ce zice.

Ea scoase un oftat cu năduf.

— Foarte bine. Da. Îmi amintesc. Îmi amintesc scrisoarea cuvânt cu cuvânt.

Apa se prelinse în lavoar, iar ea auzi sunetul hârşâit al pământufului peste barba nerasă de pe maxilarul lui. Mirosul familiar al săpunului de ras pluti în aer. Mirosea a cuişoare.

— Ascult, insistă el.

În spatele paravanului, ea se apucă de o unghie ruptă.

— Ai scris că m-ai studiat când nu eram atentă. Că mi-ai aruncat priviri furişe când eram pierdută în gânduri sau când stăteam cu nasul în vreo carte. Admirând felul în care părul meu negru vâlvoi reuşeşte întotdeauna să scape de agrafe şi să-mi alunece peste gât. Observând strălucirea caldă a pielii mele, acolo unde a fost sărutată de razele soarelui. Ai scris că eşti măcinat de o pasiune înflăcărată şi viscerală pentru o vrăjitoare cu părul negru ca pana corbului şi buze senzuale. Că vezi în mine o frumuseţe rară şi sălbatică, care a fost cumva ignorată de alţi bărbaţi. Îţi sună cunoscut?

— O, nu se poate. El mormăi o înjurătură şi lovi uşor briciul de lavoar. Nu se poate să-ţi aminteşti tot ce am spus în noaptea aia.

— Ba sigur că pot. Şi ce cuvinte mai potrivite ca să scriu o scrisoare falsă în numele tău? La urma urmei, toate îţi aparţin. Nările ei fremătară. Ai scris că eu sunt adevăratul motiv pentru care ai rămas luni de zile în Spindle Cove. Iar scrisoarea s-a încheiat cu cele mai dulci cuvinte. „Ci pur şi simplu pentru tine, Minerva. Mereu a fost vorba despre tine.”

El rămase tăcut vreme îndelungată. Atât cât ea să se desfacă la cele paisprezece capse de la spatele rochiei

distruse de mătase albastră, să-şi dezlege nodurile de la legăturile corsetului şi să descheie toţi năstureii de la cămăşuţă. Atâta cât el să termine cu bărbieritul şi să traverseze camera în paşi molcomi şi măsuraţi.

Auzi un scârţâit când el se aruncă în pat.

— Doamne, am fost un măgar.

Ea nu se oferi să-l contrazică.

— Şi ştii ce este cel mai ironic, Min?

— Ce?

— Mi-a plăcut mereu de tine.

Minerva se opri în timp ce îşi strângea jartiera. Îşi permise un moment de speranţă absurdă şi înşelătoare, înainte de a scoate un sunet apăsat de neîncredere.

— Te rog.

— Nu, serios, insistă el. Bine, poate că nu mi-a plăcut mereu de tine.

„Vezi?” Îşi strânse bine legăturile de la jupoane.

El continuă:

— Dar trebuie să recunoşti că a fost ceva între noi de la bun început.

— Ceva ca un fel de conflict, vrei să spui? Ea păşi în rochia cea nouă şi sări pe vârfuri, trăgându-şi ţesătura peste jupoane şi corset. Îi era destul de strâmtă. Ostilitatea dintre două pisici care se luptă într-un sac?

— Ceva de genul. El chicoti. Nu, doar că... Vocea îi deveni gânditoare. Am simţit dintotdeauna că reuşeşti cumva să mă vezi. Aşa cum nu a mai făcut nimeni altcineva. Că reuşeşti, cu ochelarii tăi micuţi, să priveşti direct prin mine. Şi n-ai făcut un secret din faptul că dispreţuieşti ce vezi, lucru care te-a făcut să pari cu mult mai inteligentă decât majoritatea lumii. Nu mă puteam descotorosi de fascinaţia asta pe care o trezeai în mine. Privirea ta ascuţită, gura ta ispititoare, totala lipsă de vulnerabilitate la toate farmecele mele. Dacă m-am purtat

urât cu tine... şi, spre ruşinea mea, ştiu că am făcut-o... a fost pentru că m-am simţit întotdeauna destul de disperat în preajma ta.

Coloana îi înţepeni. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

Ea îşi scoase capul pe după paravan şi îl privi fix. El stătea întins pe pat, proaspăt ras şi spălat, cu picioarele încrucişate la glezne şi braţele sprijinite sub ceafă. Poziţia lui spunea: „Da, doamnelor, sunt chiar atât de chipeş. Şi nici măcar nu trebuie să-mi dau silinţa”.

— Tu, spuse ea. Te-ai simţit disperat în preajma mea? O, Colin. Asta e prea de tot.

— Este adevărul.

Privirea lui era întruchiparea sincerităţii.

Minerva se adăposti în spatele paravanului. Era surprinsă că bătăile puternice ale inimii ei nu-l făcuseră una cu pământul.

— Nu te-am dispreţuit niciodată, spuse ea. Doar ca să ştii.

Veni rândul lui să scoată un sunet de neîncredere deplină.

— Foarte bine, poate că te-am dispreţuit un pic. Dar doar pentru că... Ea oftă, incapabilă să o mai nege. Doar pentru că eram îndrăgostită nebuneşte de tine. Nu-mi doream să fiu, dar nu mă puteam abţine. Nu trebuia decât să arunci o privire înspre mine, iar inima mea începea să o ia la goană. De fiecare dată când încercam să spun ceva isteţ în prezenţa ta, nu-mi ieşea decât arţăgos sau plicticos. M-am crezut întotdeauna o persoană inteligentă, dar îţi jur, Colin... nimeni nu m-a mai făcut vreodată să mă simt atât de prostănacă.

— Ce să zic. Este un lucru... ciudat de îmbucurător.

Ea râse uşor de propriile amintiri şi de propria persoană.

— Şi între timp, toată lumea din Spindle Cove vorbea cât de bine te potriveai cu Diana. O auzeam la ceainărie, la magazinul All Things, în jurul focului seara... Subliniind iar şi iar că nimeni nu te-ar fi văzut niciodată cu o fată ca mine. Şi cu asta aş fi putut să trăiesc, dar cu gândul de a-ţi fi cumnată? Îşi şterse o lacrimă cu încheietura mâinii. Îmi iubesc sora. Am încercat mereu să nu o invidiez pe Diana pentru dulceaţa, eleganţa sau frumuseţea ei. Dar aş fi invidiat-o pentru tine, iar gândul îmi provoca greaţă. Aşa că, dacă ne luptăm pentru coroana celui mai disperat, chiar cred că am câştigat-o eu.

După o lungă tăcere, el bătu din palme.

— Sper că eşti gata să schimbi coroana asta pe un premiu de cinci sute de guinee. Văd poştalionul nostru pe fereastră. Este aproape gata.

Ea ieşi din spatele paravanului.

— Cum arăt? Ea se întoarse şi se agită în faţa oglinzii. Merge rochia?

El veni în spatele ei, aşezându-şi mâinile puternice pe umerii ei şi aşteptând până când ea încetă să se mai mişte.

— Rochia merge. Tu, pe de altă parte...

Ea...? Nu?

Dintr-un instinct de supravieţuire, ea încercă să se întoarcă de la reflexia lor. Mâinile lui i se încordară pe umeri, interzicându-i să facă vreo mişcare. Îl privi cu atenţie şi prudenţă în oglindă, în timp ce privirea lui rătăci în lung şi-n lat peste corpul ei.

Nu mai putea să suporte nerăbdarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Colin. Ce s-a întâmplat?

— Eşti frumoasă, Min, spuse el, pe un ton plin de uimire. De parcă propriile cuvinte l-ar fi luat prin surprindere. Doamne, Dumnezeule. Eşti uluitoare.

Ea scoase un pufnit de împotrivire.

— Nu sunt. Ştii că nu sunt.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Nimeni nu mi-a mai spus asta până acum. Am douăzeci şi unu de ani. Dacă eram frumoasă, cu siguranţă ar fi observat cineva până acum.

El păru să se gândească la spusele ei pentru o clipă, coborând o mână care îi aranjă căptuşeala de la mânecă.

— Este greu să-ţi închipui că cineva trece cu vederea o asemenea frumuseţe. Poate că nu ai fost frumoasă până de curând.

Un râs nervos i se ridică în gât.

— Sunt convinsă că n-am trecut prin nici o transformare dramatică. Ea îşi cercetă propria reflexie în oglindă doar ca să se asigure. Aceiaşi ochi mari şi căprui o priviră înapoi, încadraţi de ramele din sârmă de alamă. Se odihneau pe aceeaşi faţă rotundă şi gura amuzantă, de forma unei inimi. Pe piele îi mai apăruseră alţi câţiva pistrui şi se bronzase în ultimele zile, dar astfel... Sunt la fel ca întotdeauna.

— Ei bine, eu nu sunt, spuse el simplu, încă admirându-i reflexia. Sunt schimbat. Distrus. Absolut devastat.

— Nu. Nu mă tachina.

„N-aş suporta să mai fiu din nou rănită aşa.”

— Nu te tachinez. Îţi fac complimente.

— Tocmai despre asta este vorba. Nu vreau complimente. Nu sunt fantezistă în sensul ăsta.

— Nu eşti fantezistă? El râse. Min, ai cea mai nebună imaginaţie din câte cunosc. Poţi să te uiţi la o gaură cu formă ciudată din pământ şi să-ţi închipui un ţinut preistoric nemărginit plin de şopârle uriaşe. Dar este prea mult să crezi că eşti frumoasă?

Ea nu ştiu cum să răspundă.

El spuse gânditor:

— Poate că „frumos” nu este cuvântul potrivit. Este prea obişnuit, iar felul în care arăţi tu este... rar. Meriţi un compliment rar. Unul spus cu sinceritate şi special creat pentru tine. Ca să nu mai existe nici o îndoială.

— Serios, nu trebuie...

— Şşşt. O să-ţi fac un compliment. Sincer. Gata cu aiurelile despre pana corbului. Nu trebuie să-mi spui nimic, dar o să insist să stai cuminte şi să-l accepţi.

Îl privi în oglindă în timp ce sprâncenele lui se strânseră într-o încruntare concentrată.

— Odată, spuse el, cu ani în urmă, l-am auzit pe un tip vorbind la clubul aventurierilor. Vorbea despre călătoriile lui în jungla amazoniană.

Minervei nu-i plăcea direcţia pe care o lua excursia aceasta. Avea groaznicul sentiment că avea să o compare cu o plantă ciudată, carnivoră. Una care îşi ademenea prada cu flori roşii ţipătoare şi parfum de carne în descompunere.

— Omul era entomolog.

O, Doamne. Mai rău! Insecte. Avea să o compare cu vreo insectă uriaşă cu picioare păroase din junglă. Unul care scuipa venin sau mânca rozătoare mici.

„Linişteşte-te”, îşi spuse ea. Poate se gândea la un fluture. Fluturii erau drăgălaşi. Chiar frumoşi, în funcţie de soi. Auzise că în Amazon se făceau mari ca farfuriile pentru cină.

— În orice caz, tipul îşi petrecuse tot timpul alături de băştinaşi, în inima junglei, vânând gândaci cu înveliş tare.

— Gândaci?

Cuvântul îi ieşi ca un scâncet.

— Nu-mi amintesc, sincer să fiu. Am dormit cam cât a ţinut povestea lui, dar ce-mi amintesc este următorul lucru: indigenii cu care a trăit, adânc în pădurea tropicală... limba lor avea zeci de cuvinte pentru ploaie.

Pentru că, vezi tu, era ceva atât de obişnuit pentru ei. Unde locuiau ploua aproape mereu. De mai multe ori pe zi. Aşa că aveau cuvinte pentru ploaia uşoară, ploaia torenţială şi ploaia mocănească. Undeva la vreo optsprezece termeni diferiţi pentru furtuni şi un întreg sistem de clasificare pentru ceaţă.

— De ce îmi spui asta?

Atingerea lui alunecă alene pe braţul ei.

— Pentru că stau aici, dorindu-mi să-ţi fac un compliment potrivit, dar vocabularul meu sărac nu se ridică la înălţime. Cred că ce-mi trebuie este o excursie ştiinţifică. Trebuie să mă aventurez adânc într-o junglă în care frumuseţea ia locul ploii. Unde frumuseţea însăşi cade din cer la intervale regulate. Vibrează pe fiecare suprafaţă, împlineşte solul, pluteşte ca aburii în aer. Pentru că felul în care arăţi, chiar în clipa asta... Privirea lui o surprinse pe a ei în reflexie. Acolo ar avea un cuvânt.

Vrăjită de atingerea lui şi de tonul afectuos, mistuitor, urmări cum propriii ochi devin sticloşi în oglindă. Se lăsă aproape imperceptibil pe spate, sprijinindu-se de pieptul lui. Bătăile inimii lui îi fremătau pe coloană, răsunându-i prin piept ca bătăile unei tobe îndepărtate a indigenilor.

— Acolo ar fi atât de multe cuvinte pentru frumuseţe, continuă el, apropiindu-şi buzele de urechea ei şi coborând vocea într-un murmur. Cuvinte pentru ploi zilnice de frumuseţe şi genul de frumuseţe înnegurată care dispare de fiecare dată când încerci să o înţelegi. Frumuseţe anunţată de tunete impresionante, dar care se dovedeşte a fi cu adevărat fulgerătoare. Şi pe lângă toate acestea, ar exista acest cuvânt... un cuvânt pe care până şi cei mai încărunţiţi şi mai ridaţi bătrâni se poate să-l fi rostit de două ori în viaţa lor şi, pe deasupra, pe tonuri şoptite şi timide. Un cuvânt pentru un potop neaşteptat şi debordant de frumuseţe care are puterea să schimbe peisajele. Să

creeze câmpii din văi, să modifice cursul râurilor şi să-i facă pe oameni să se agaţe de copaci, vii şi indignaţi, agitând pumnii spre ceruri.

O urmă de frustrare senzuală îi înăspri vocea.

— Iar eu o să blestem zeii împreună cu ei, Min. Un muson răvăşitor a făcut furori prin mine în timp ce te priveam adineauri. M-a modificat pe dinăuntru şi nu am hartă.

Se uitară lung în oglindă. Unul la altul, la ei înşişi.

— M-am îndrăgostit de tine, spuse ea, cu o resemnare blajină. Dacă par schimbată cumva, cred că este doar de la asta.

Îi urmări atent reacţia. Chipul lui se transformă într-o mască, încremenită în timp. De o frumuseţe nemuritoare şi perfect lipsită de emoţii.

Şi apoi, în cele din urmă... ideea unui zâmbet strengăresc îi înflori în colţul gurii.

— O, Min...

— Încetează.

Ea se îndreptă de spate, punând distanţă între ei. Pur şi simplu ştia că va face o remarcă zeflemitoare ca să împrăştie tensiunea. „O, Min, nu te teme. O să-ţi treacă în curând. Sau, o, Min, gândeşte-te la sărmanul Sir Alisdair.”

— Nu face asta. Ea se întoarse de la oglindă spre el. Să nu îndrăzneşti să faci vreo glumă. Am avut nevoie de o grămadă de curaj ca să spun ce ţi-am spus. Iar tu nu trebuie să-mi spui nimic la schimb, dar o să insist să fii destul de bărbat încât să accepţi. Nu o să permit să nu-mi iei în serios sentimentele sau să nu te iei în serios pe tine... de parcă n-ai fi demn de ele. Pentru că eşti demn, Colin. Eşti un om generos, cu o inimă bună, şi meriţi să fii iubit. Profund, cu adevărat, bine şi des.

El părea absolut tulburat. Ei bine, la ce se aşteptase, după puterea pe care i-o acordase? Nu puteai să compari

o femeie cu un muson de o frumuseţe torenţială şi apoi să fii surprins că te-ai udat.

— Om nesăbuit. Ea îşi apăsă buzele pe obrazul lui. Chiar ar trebui să fii mai atent cu complimentele tale.

— Aşa se pare.

Ea oftă şi îi îndreptă reverele deşirate.

— Ştiu că te gândeşti că o să ne căsătorim în Scoţia. Ca să satisfaci cerinţele onoarei, bănuiesc. Acum că mi-ai oferit explozia asta efemeră de curaj, îţi spun un lucru. Nu o să mă mărit cu tine ca să satisfac cerinţele onoarei.

— Nu?

— Nu. Oricât i-ar fi fost de greu, îşi impuse să-i întâlnească privirea. O să mă mărit cu tine doar dacă mă iubeşti şi dacă mă laşi să te iubesc. Un zâmbet dulce-amărui îi arcui buzele. În prima seară din turn, mi-ai dat o idee despre cum ar fi să mă bucur de dragostea ta. A fost cea mai palpitantă senzaţie pe care am cunoscut-o vreodată. Pentru o clipă, m-am simţit de parcă orice... absolut orice... era posibil. Când s-a dovedit a fi fals... m-ai distrus, Colin. Mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc. Prefer să mor fată bătrână... săracă, ruinată, dispreţuită şi singură... decât să trăiesc cu o asemenea durere zi de zi.

Regretul îi încreţi ochii la colţuri.

— Tocmai asta e, iubito. Încep cu intenţii bune, dar... oamenii din jurul meu sunt răniţi.

Iată. Inima ei copleşită de emoţii avea zilele numărate.

Părea un lucru stupid să caute alinare de la bărbatul care avea să o frângă cât de curând, dar o făcu oricum. Ea îşi lăsă fruntea să se lipească de umărul lui. Îşi aşeză mâinile pe braţele ei, mângâindu-le delicat în sus şi în jos. Bărbia lui pătrată şi grea se odihni pe capul ei.

— O să vă duc pe tine şi pe Francine întregi la Edinburgh. El îi dădu un sărut hotărât pe creştet. Dacă pot să-ţi promit ceva, îţi promit asta.

Capitolul 27

Pentru numele Domnului.

Colin se considera un patriot şi un slujitor devotat al Coroanei. Dar, Dumnezeule, în clipa asta detesta Anglia. Provincia nenorocită, chinuită de ploi nesfârşite şi blestemată cu drumuri noroioase şi desfundate, abia practicabile.

Prima lor zi în care părăsiseră Yorkul decursese bine. Transferuri uşoare când schimbară caii. Îşi petrecu câteva scurte momente în trăsură, dar merse alături de surugiu în cea mai mare parte. Drumurile şi vremea rămăseseră rezonabile. Speranţele lui o luaseră în zbor.

Apoi, astăzi, începuse să plouă. Şi plouase. Şi plouase necontenit.

La o oprire, fură nevoiţi să aştepte o oră înainte să fie disponibil vreun cal. Condiţiile de drum erau atât de cumplite pe alocuri, încât ai fi zis că aproape se târau.

Şi tot timpul, un ceas ticăia în mintea lui Colin. Fiecare oră de înaintare lentă, ucigătoare, îi făcea să fie să rămână tot mai în urmă faţă de planul iniţial. Întârzierea îl înnebunea pe dinăuntru.

Trebuia să o ajute pe Minerva să ajungă la timp la simpozionul ei. Promisese. Dacă nu putea să încheie cu bine această călătorie, cum să-i ceară să-i încredinţeze lui tot restul vieţii ei? Bunele intenţii şi complimentele

frumoase nu erau de ajuns. Trebuia să i-o dovedească şi să şi-o dovedească.

Nu era încă totul pierdut. Mai aveau destul timp ca să ajungă la Edinburgh, dar orele treceau şi se împuţinau. Nu mai era loc de greşeli. Când luaseră prânzul cu câteva ore în urmă, Colin îşi spusese că... de acum înainte, totul trebuia să meargă strună.

La vreo douăzeci şi cinci de kilometri după aceea, rămaseră blocaţi.

Criza începuse la ultimul han. Nu mai erau cai de închiriat şi... din cauza ploilor şi a noroiului... nici nu te puteai aştepta să se elibereze vreun cal. Colin îşi folosise toată puterea de convingere şi o sumă importantă de bani ca să-l convingă pe surugiu să continue cu aceiaşi cai... promiţându-i că, dacă o lua pe un drum lăturalnic, Colin ştia un loc la câţiva kilometri depărtare, unde puteau găsi cai puternici şi odihniţi.

Şi toate ar fi mers de minune, dacă nu s-ar fi împotmolit într-un şanţ pe la jumătatea drumului, îngropând la propriu în noroi două dintre roţi.

Colin încercase să uşureze greutatea trăsurii. Fără folos.

Se duse în spatele trăsurii şi împinse cu toată puterea în timp ce surugiul dădu bice cailor. Fără folos.

Acum, ud leoarcă şi acoperit de noroi din cap până în picioare, se străduia să ţină disperarea la distanţă. Încă se mai putea. Nu era prea târziu. Poate că ar fi reuşit să deblocheze trăsura cu nişte armăsari odihniţi, dar sărmanele animale pe care le aveau erau pur şi simplu epuizate. După ce discutase cu surugiul, îl ajută pe bărbat să deshame caii şi se întoarse la Minerva.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, deschizând portiera ca să discute cu el. O să plece cu caii?

— Da. Sunt prea obosiţi ca să ne mai scoată din mocirlă, aşa că se duce să-i schimbe cu unii odihniţi. I-am povestit despre un loc de prin apropiere. Noi o să aşteptăm aici până se întoarce.

Ea îl privi îndeaproape.

— Îl aşteptăm aici?

El dădu din cap.

— În ploaie?

El îşi înclină faţa spre cer.

— Cred că se mai înseninează puţin.

— Atunci... Ea deschise portiera şi ieşi din diligenţă, scufundându-se imediat în noroi până la gleznă. O să aştept afară cu tine.

— Nu, nu, o îndemnă el. Întoarce-te înăuntru. De fapt, ploaia nu se potoleşte deloc.

Picăturile de ploaie îi dansară pe ochelari.

— Deci şi asta a fost o minciună?

„Fir-ar să fie.”

— Încercam să par optimist.

— De ce să-ţi baţi capul? Privind de-a lungul drumului, ea clătină din cap. Colin, trebuie să recunoşti că...

— Nu. Ştia ce cuvinte vor urma, iar cuvintele acestea îl vor distruge. Nu o spune.

— Nu fac decât să menţionez simple fapte. Chiar dacă se întoarce surugiul, tot o să fim cu ore bune în urmă. Şi cu ploaia asta...

— Nu o spune. O apucă de braţe, întorcând-o cu faţa spre el. Ploaia îi lipise şuviţe răzleţe pe obraji. Nu s-a terminat, Min. Ţi-am făcut o promisiune. O să vă duc pe tine şi pe Francine întregi la Edinburgh. Îşi trecu mâinile în sus şi în jos peste braţele ei, încălzindu-le pe deasupra ţesăturii. Bucăţica de pânză pe care le-o vânduse hangiul era mult prea subţire pentru o asemenea vreme. Acum întoarce-te în trăsură până nu mori de frig.

Ea dădu să răspundă, dar tropăitul îndepărtat al copitelor în noroi o întrerupse. Colin se întoarse surprins. Se apropia o trăsură, trasă de un atelaj impresionant de patru cai.

— Vezi? spuse el şi îi dădu drumul. Ţi-am spus eu. Iată că vine salvarea noastră acum.

În timp ce trăsura se apropia, Colin rămase pe marginea drumului, fluturând din braţe. Vizitiul încetini.

Un geam se deschise şi un chip privi cu încordare afară. O femeie cu o faţă blândă, părul cărunt şi o bonetă din dantelă. Minunat. Colin avea un succes nebun la doamnele trecute de a doua tinereţe.

Această femeie anume făcu ochii mici şi spuse:

— Tu.

La naiba! Serios, care ar fi fost şansele?

— Vai, doamnă Fontley, spuse el şi se chinui să schiţeze un surâs. Cât mă bucur să te revăd. Şi, pe deasupra, ce noroc! După cum poţi vedea, suntem într-o situaţie complicată.

— Ar trebui să fii la închisoare, ticălosule.

— Serios. Faţa domnului Fontley se strecură în cadrul geamului. Chiar ai tupeu, Sand. Dacă o fi ăsta numele tău adevărat.

— De fapt, nu este. V-am minţit la Londra şi a fost greşit din partea mea. Dar o să vă spun adevărul acum. Eu sunt un viconte neisprăvit care suferă de insomnie, dar... făcu semn spre Minerva... tovarăşa mea de aici este un geolog strălucit. Vedeţi voi, se organizează un simpozion. Trebuie să ajungem la Edinburgh până mâine pentru ca ea să-şi prezinte descoperirile despre şopârle uriaşe şi, poate, să schimbe felul în care înţelegem istoria naturală a lumii.

Doamna Fontley ţipă neîncrezătoare.

— Şopârle? Mai întâi cobre, acum şopârle.

— Nu, nu. Nu este nimic de genul poveştii cu cobra. Vă jur pe viaţa mea, de data asta vă spun adevărul adevărat.

Domnul Fontley îi făcu semn vizitiului cu o lovitură în acoperiş.

— Înainte.

— Vă rog. Nu ne puteţi lăsa aici.

Colin apucă zăvorul portierei.

Prin fereastră, doamna Fontley îl lovi peste degete cu o umbreluţă închisă.

— Plecaţi de lângă trăsura noastră, oameni josnici ce sunteţi!

— Gilbert! Minerva bătu la cealaltă fereastră a trăsurii. Gilbert, te rog. Nu îi poţi convinge să ne ajute?

Tânărul îşi lipi vârful degetelor de geam şi îi aruncă o privire îndurerată.

— O să mă rog pentru voi.

Vizitiul lovi din bici şi îndemnă caii să se pună în mişcare, iar Colin fu nevoit să o tragă înapoi pe Minerva ca să nu fie prinsă sub roţi. Pe măsură ce trăsura se îndepărta, lacheii aruncară două obiecte dreptunghiulare. Aterizară în mijlocul drumului cu o bufnitură puternică, împroşcându-i pe amândoi cu noroi.

Valizele Minervei.

Colin se uită lung la ele, încercând să râdă. Nu putea. Nimic din tot ce se întâmpla nu mai era amuzant.

Ştergându-şi ploaia de pe faţă, se întoarse spre Minerva şi văzu că îl urmărea din priviri.

— Nu te obosi, îi spuse el. Ştiu ce o să spui.

— Da?

El dădu din cap.

— O să spui că este din vina mea. Că dacă n-aş fi minţit niciodată familia Fontley, ne-ar fi ajutat acum.

Ea nu spuse nimic. Doar îşi încrucişă braţele şi îşi privi cizmele pline de noroi.

— Dar atunci ţi-aş spune, continuă el, că dacă n-aş fi minţit familia Fontley, n-am fi ajuns niciodată atât de departe.

Ea se încruntă spre el.

— Te certi deseori cu tine?

— Şi apoi o să spui „Dar Colin...” El îşi ridică vocea într-o imitaţie melodioasă a glasului ei. „Dacă am fi luat poştalionul, am fi ajuns deja la Edinburgh.” Şi aici, ai avea dreptate.

— Te rog, nu-mi pune cuvinte în g...

El îi făcu un semn din mână.

— Tremuri. Aveai vreo pelerină într-una din valize?

Ea clătină din cap.

— Sunt bine.

— La naiba, nu-mi spune că eşti bine. Începu să plouă cu putere, iar el trebui să ridice vocea ca să o acopere. Eşti udă şi devii tot mai udă. Eşti aici, nu în Scoţia. Eşti...

„Eşti cu mine şi nu un bărbat mai bun.”

— Aşa că nu-mi spune că eşti bine, Min.

— Foarte bine, strigă ea în cele din urmă, strângând mâinile în pumni. Nu sunt bine. Sunt dezamăgită, cu inima frântă şi m... mi-e îngrozitor de frig. Eşti fericit acum?

La naiba! Îşi trecu ambele mâini prin păr şi stărui cu privirea spre drum. Un drum, ceva atât de simplu. Doar o fâşie de pământ care ducea dintr-un loc în altul. Şi toţi cei din lumea civilizată, când voiau să călătorească dintr-un loc în altul, se urcau pur şi simplu într-o afurisită de trăsură şi se duceau acolo. Orice alt bărbat din Anglia ar fi dus-o deja la Edinburgh.

Orice alt bărbat ar fi aşteptat în ploaia torenţială şi ar fi ţinut-o pe ea într-un loc sigur şi uscat.

Se apropie cu paşi mari de portiera diligenţei şi o deschise.

— Urcă înăuntru.

*

Minerva renunţă la ceartă şi intră înăuntru. Colin i se alătură, închizând portiera în urma lor. Cu trei pasageri, spaţiul era cam strâmt. Francine călătorise în trăsură de când începuse ploaia.

După ce se chinui să-şi scoată haina udă şi o întinse peste poala ei, Colin îşi desfăcu lavaliera. Îndepărtă ţesătura, folosind părţile mai uscate ca să-şi şteargă faţa şi gâtul.

Îl urmări îngrijorată.

— Sunt bine, spuse el. Nu o să dureze mult. I-am dat surugiului indicaţii clare. O să se întoarcă în curând şi o să pornim la drum. Totul o să fie bine.

— Atunci ce faci cu pistolul?

În timp ce ea îl privi, el scoase arma de sub banchetă şi începu să o încarce cu glonţ şi praf de puşcă.

— O simplă măsură de precauţie, spuse el. Rămaşi aşa aici, suntem o ţintă uşoară pentru hoţi.

Ea nu ştia cum să-i interpreteze toanele proaste. Aici nu mai era vorba doar despre aerul închis din trăsură. Părea să se învinovăţească pentru toate, inclusiv pentru vreme. Şi era supărată pe ea pentru că îl lăsa să acumuleze şi mai multe reproşuri. Nimic din toate acestea nu era din vina lui.

— Colin, toată călătoria asta a fost ideea mea. Îmi pare rău că te-am pus...

— Nu trebuie să discutăm despre asta.

El acoperi cornul cu praf de puşcă.

Ea încercă să-i respecte dorinţa de tăcere, dar nu era lucru uşor.

După un minut, el spuse încet:

— Ce păcat că nu este vremea mai bună. Degetele lui bătură darabana în geam. Sunt tot felul de roci şi bolovani impresionanţi prin împrejurimi. Te-ai simţi în rai.

Ea aruncă o privire spre fereastră şi pătratul de ploaie cenuşie pe care îl încadra.

— Deci ai mai fost pe aici şi înainte.

— O, de nenumărate ori.

„De nenumărate ori?” Nu avea sens. Ea crezuse că el evitase să se mai ducă pe la ţară de când...

— O, Doamne! Gândul înfiorător i se strecură până în oase. Ea îl luă de mână. Colin. Nu suntem aproape de casa ta?

Tăcerea îi confirmă ceea ce el nu avea să spună. Inima i se opri în piept. Deci, de aceea ştia unde putea surugiul să găsească alţi cai odihniţi. Îl trimisese pur şi simplu pe om la propria lui moşie.

— A avut loc foarte aproape de aici? întrebă ea. Accidentul?

El inspiră încet, dar păru a depune un efort mare pentru asta.

— De fapt, nu. Nu a fost foarte aproape.

Dar nici nu fusese foarte departe, îşi închipui ea.

Copleşită de emoţie, ea se cuibări mai aproape, împletindu-şi degetele strâns de ale lui. El stătea într-o trăsură îngustă şi plină ochi, împreună cu ea, în timp ce se lăsa noaptea, rămas blocat pe aceleaşi drumuri care luaseră viaţa părinţilor lui şi îi distruseseră inocenţa.

Colin Sandhurst nu va merge niciodată mai aproape de căile de pucioasă ale iadului decât acum şi el o făcea pentru ea.

Pentru ea.

Îl strânse şi mai aproape. „Mulţumesc”, îşi dori să-i spună. „Mulţumesc că ai crezut în mine. Că înfrunţi asta

pentru mine. Dacă nu te iubeam deja la nebunie, sigur te-aşi fi iubit de acum încolo.”

Dar ştia că declaraţiile înlăcrimate nu prea erau ce îi trebuia în acest moment. Situaţia cu care se confruntau cerea o distragere a atenţiei.

— Sunt sigură că nu o să dureze mult. Ce să facem ca să treacă timpul?

— De ce nu-mi mai citeşti din nou prezentarea, iar eu să mă prefac că-ţi pun întrebări serioase?

Ea râse uşor.

Vocea lui se încălzi.

— Nu, serios. Îmi place să o ascult. Nu pot să mă prefac că înţeleg fiecare cuvânt din prezentarea ta, dar nu trebuie să fiu vreun expert ca să ştiu că ai ceva important de spus. Nu trebuie să fiu geolog ca să înţeleg că este bine scrisă şi argumentată cu atenţie. Iar felul în care pronunţi toate cuvinte acelea polisilabice? Coapsa lui se împinse delicat spre ale ei. Mă excită teribil de fiecare dată.

Ea roşi. Nu doar la aluzia carnalităţii, ci la aprecierea sinceră pe care o simţea faţă de erudiţia ei. În ciuda tuturor momentelor în care o tachinase în ultimele luni, ea trebuia să recunoască un lucru: el nu sugerase niciodată că ducea lipsă de o minte a ei şi nici nu insinuase că sexul ei ar fi trebuit să fie un dezavantaj intelectual. Câţi bărbaţi de rangul şi importanţa lui ar fi recunoscut cu atâta uşurinţă că o tânără nemăritată le era superioară, academic vorbind?

Bănuia că va afla când vor ajunge la Edinburgh.

Dacă ajungeau la Edinburgh.

— O să reuşim, insistă el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Hai, reciteşte prezentarea.

— Se face prea întuneric ca să-mi mai pot citi notiţele.

— O. Arătând tensionat şi încordat, el se rezemă de peretele trăsurii. Se trase de gulerul descheiat. Bănuiesc că o să se înnopteze curând.

„La naiba.” Minerva tresări. Dintre toate lucrurile stupide pe care le-ar fi putut spune...

El se chinuia din răsputeri să-şi ascundă disconfortul fizic, dar ea ştia că se simţea absolut îngrozitor.

— Colin, de ce nu coborâm şi o luăm la pas?

— Pentru că plouă torenţial.

— Cui îi pasă? Nu o să ne topim dacă ne udăm un pic.

— Tu ai răci. Şi am distruge-o pe Francine. Pe o ploaie mai uşoară, poate că valiza ar ţine-o la adăpost. Dar pe o ploaie ca asta? Ştii că ploaia o să se strecoare direct prin cusături. Ipsosul s-ar descompune.

— Atunci o vom lăsa aici în trăsură.

El pufni.

— Nici nu se pune problema. Am făcut mult prea multe şi am ajuns mult prea departe cu bătrânica noastră cu solzi. Nu o scap din priviri acum. Sunt bine. Mă descurc, Min. Surugiul o să revină în curând cu cai odihniţi şi o să ne vedem de drum.

Tonul vocii lui nu părea să accepte nici un refuz.

— Ei bine, trebuie să ne distrăm puţin între timp. Ea îşi recăpătă buna dispoziţie. Ştiu. Să enumerăm termeni matematici care sună indecent. Cu cea mai senzuală şi mai graţioasă voce, ea şopti: Parabolă.

După o pauză, degetele lui le strânseră pe ale ei.

— Mozaicare.

— Binom.

— De ce să ne oprim aici? Trinom.

— Asta chiar e indecent.

— Asta nu-i nimic. L-am păstrat bine pe următorul. El se aplecă şi îi şopti la ureche. Coroană circulară.

Râzând, ea se strecură în poala lui.

— O, Colin. De asta te iubesc.

Mâinile lui urcară spre talia ei.

— Doamne fereşte! Pentru că mintea mea de adolescent rătăcea mereu prin zone obscure când ar fi trebuit să-mi văd de studii?

Ea înălţă din umeri.

— Aş avea nevoie de un motiv mai bun?

— Aşa aş fi tentat să cred. Da. Fruntea lui o întâlni pe a ei, iar vocea îi deveni o şoaptă aspră. De asta sunt aici, Min. Trebuie să ştii de asta. Ai nevoie de un motiv mult mai bun ca să mă iubeşti şi încerc ca naiba să-ţi dau unul.

„Om drag şi nebun.”

Mutându-şi greutatea şi ridicându-şi fustele, ea reuşi să îl încalece.

— Sărută-mă.

Luându-i faţa în mâini, ea îşi apăsă uşor buzele pe ale lui. Apoi el o sărută înapoi, sălbatic şi adânc. Limbile li se înlănţuiră şi se jucară.

Ea îi îndrumă mâna spre sân. El gemu pe gura ei în timp ce îi cuprinse şi frământă sânul, trecându-şi palma peste sfârcul ascuns sub ţesătură. Săruturile deveniră lacome, înfierbântate. El îi răvăşi gura cu buzele şi limba, iar ea îi răspunse cu aceeaşi înflăcărare.

Culmea întărită a membrului lui îşi făcu simţită prezenţa, împingându-se spre interiorul coapsei ei. Mâna rămasă liberă îi găsi posteriorul şi îl apucă strâns, frământându-i bazinul de al lui.

— Da. Ea se lăsă uşor pe spate ca să se descheie la corset. Da. Fă dragoste cu mine.

— Min, vreau... El se chinui să respire în timp ce îi trăgea fustele în sus. Doamne, nu pot să fiu blând acum. Nu pot să fac dragoste cu tine. Nu pot.

Ea scoase un murmur dezamăgit, apăsându-şi trupul pe al lui. Avea atâta nevoie de el şi putea să simtă amploarea semnificativă a nevoii lui. Nu putea să spună nu.

Fruntea lui asudată se lipi de gâtul ei. Îi linse, apoi îi muşcă uşor partea de sus a sânului.

— Meriţi să fii iubită dulce şi pasional. Un bărbat care să-ţi ofere tot ce-ţi doreşti. Dar în clipa asta, tot ce-mi doresc este să iau. Să te iau atât de mult, de repede şi de sălbatic încât să aprindem noaptea asta nenorocită.

Degetele lui se strecurară pe sub jupoanele ei şi îi găsi sexul, cufundându-se adânc înăuntrul ei, fără nici un fel de pregătire.

Ea rămase fără suflare. Era atât de pregătită pentru el, încât degetele lui alunecară imediat în misterul feminităţii ei.

— Pot să... Cu un geamăt, el se împinse mai adânc. O să...

— Da, reuşi ea să spună. Da.

El îşi retrase degetele şi se apucă să bâjbâie stângace peste nasturii de la pantaloni.

— Spune-o. Am nevoie să ştiu că înţelegi, că eşti pe deplin de acord.

Nu era doar de acord. Şi-o dorea, cu disperare.

— Da, şopti ea. Ia-mă.

Se simţi traversată de iureşul dorinţei. De fapt, simţea cum se udă şi se înroşeşte.

— Ia-mă, spuse ea mai tare, de astă dată, asumându-şi complet cuvintele. Asumându-şi frenezia care făcea parte din ea. Ia-mă. Acum.

El se aşeză la intrarea ei şi o pătrunse dintr-o penetrare puternică, aproape dureroasă. Ea ţipă sub apăsarea bucuriei pe care i-o provocă. Cu mişcări impetuoase ale şoldurilor, el o exploră şi mai adânc. Bazinul ei se izbea de

al lui, iar toată diligenţa începu să se salte şi să se zdruncine pe arcuri.

— O, Doamne. Minerva. Nu te merit. Eşti atât de bună. Atât de caldă, de udă şi atât de foarte, foarte bună pentru mine. Fiinţă inteligentă, nebună şi minunată.

Doamne sfinte, omul chiar nu se oprea niciodată din vorbit? În clipa asta, Minerva nu voia să converseze. Îşi dorea doar... să-l simtă mai adânc. Mai tare. Mai mult.

Îi prinse lobul urechii între dinţi şi scoase un mârâit, depărtându-şi picioarele ca să-l atragă mai aproape. El o apucă strâns de şolduri şi o pătrunse nebuneşte, făcând-o să se mişte în sus şi în jos pe membrul lui. Ea se lăsă în voia penetrărilor lui, împingându-şi un braţ în acoperişul trăsurii ca să se sprijine mai bine. Se agăţară unul de altul cu unghiile şi dinţii, scoţând sunete aspre, fremătătoare, animalice.

Toată trăsura se clătină şi se legănă în ritmul lor frenetic. Geamul pătrat se aburi de la înflăcărarea pasiunii lor.

Ea închise ochii, acoperind urma de lumină care se mai întrezărea. Cuvintele lui seducătoare se transformară în gemete incoerente. Ritmul lor căpătă o putere proprie, deveni o forţă în sine.

În braţele lui, ea rămânea mută, neputincioasă, nepăsătoare, nesăbuită. Nu mai ştia nimic în afară de senzaţie. Nimic în afară de el.

Când ajunse la punctul culminant, ea scoase un ţipăt neputincios şi tânguitor de bucurie. Plăcerea îi luă cu asalt întreg trupul. El se retrase dinăuntrul ei mult prea devreme, mormăind blesteme şi binecuvântări şi eliberând sămânţa fierbinte pe coapsa ei.

— Min. Săruturile lui înflăcărate îi inundară faţa şi gâtul. Vocea îi deveni aspră sub efectul emoţiei. Min, să nu mă părăseşti niciodată.

Ea îşi strânse braţele în jurul gâtului lui.

— Colin, eu...

O pocnitură puternică şi pătrunzătoare o întrerupse. Urmată de un scârţâit metalic şi un geamăt tremurător şi asurzitor.

Şi apoi, căzeau. Căzeau unul în braţele celuilalt, în timp ce diligenţa se prăbuşi cu totul pe o parte.

— O, nu.

Capitolul 28

Împreună, alunecară spre capătul banchetei, lovindu-se de peretele diligenţei. Apoi peretele deveni podea, pe măsură ce toată structura se răsturnă pe o parte.

Trăsura lovi noroiul cu o gura groasă. Ei se despărţiră, iar umărul Minervei începu să zvâcnească îndurerat când se izbi de cadrul metalic.

— Min. El se târî cu mişcări împleticite spre ea. Minerva, spune-mi că nu eşti...

— Sunt bine, se grăbi ea să spună. N-am nimic.

„În cea mai mare parte.”

Nu avea de gând să i-o spună, dar umărul o durea puţin. Cu toate acestea, nu se putea considera un accident dramatic de trăsură. Diligenţa nici măcar nu era în mişcare când se întâmplase. La drept vorbind, era doar ceva ce semăna cu o cădere de pe un gard sau dintr-un copac.

— Să nu mori. El o apucă strâns. Dacă ai muri, l-aş implora pe Dumnezeu să mă ia şi pe mine.

Doamne, ce afirmaţie! Ea se chinui să-i ignore subînţelesul şi să rămână concentrată pe subiectul la îndemână: să-l asigure că totul era bine.

— Ei bine, nu mor. Nici măcar nu sunt rănită.

El îi cercetă chipul.

— Eşti sigură?

— Da.

— Nu sângerezi pe nicăieri? Poţi să-ţi simţi toate membrele?

— Tu nu simţi braţele mele înfăşurate în jurul tău?

Ea îl mângâie în sus şi în jos pe spate, până când el scoase un oftat greu.

— Ba da. El îşi mută greutatea de pe pieptul ei şi râse uşor. Îşi trecu o mână peste faţă. Dumnezeule! Nu mi-am dat seama cât de instabile sunt blestemăţiile astea fără caii la care sunt legate. Bănuiesc că am fost şi...

— Prea plini de zel? Ea zâmbi. Păi, hai să vedem partea bună a lucrurilor. Roţile nu mai sunt prinse în noroi.

— Este adevărat. Lasă-mă să te ajut să te ridici.

Îşi descâlciră încurcătura membrelor. Colin se ridică primul, apoi îi întinse mâna.

În timp ce îşi duse picioarele sub ea, cizmele Minervei aterizară în noroi. Apa se furişa înăuntru prin panourile laterale distruse ale trăsurii, acumulându-se la picioarele lor.

— O, Doamne.

Observase şi Colin. El mută bagajul, folosindu-şi cizma ca să-l îndepărteze de băltoaca tot mai mare. Francine era împachetată atât de bine, încât, fără îndoială, supravieţuise căderii... dar nu va supravieţui dacă dădea de apă.

— Deci n-a fost... ştii tu... ce a răsturnat diligenţa. Cel puţin, nu pe de-a întregul.

El scutură din cap.

— Drumul se inundă. De aceea au ieşit roţile din noroi.

Apa amestecată cu noroi îi pleoscăia la tiv.

— Ar trebui să ieşim de aici. Numaidecât.

— Sunt de acord.

Colin ridică mâinile şi se împinse în portiera de deasupra capului.

Nu părea să se mişte din loc.

Cu o înjurătură, apucă zăvorul portierei şi trase de el violent.

— Deschide-te, la naiba, mormăi el. Deschide-te.

— Este în regulă, spuse ea, încercând să-i păstreze calmul. Nu suntem blocaţi înăuntru. Dacă spargi geamul, pot să ies afară şi să o deschid din exterior.

— Ai dreptate. Tu ai fost mereu deşteapta din echipa noastră. Dă-te la o parte şi acoperă-ţi capul.

După ce ea făcu întocmai, el scoase o batistă din buzunarul de la piept şi o înfăşură bine peste articulaţiile degetelor. Apoi apucă pistolul de ţeavă şi îl folosi ca să spargă geamul. Două lovituri bune şi reuşi să-l spargă.

Cioburi mici de sticlă se cernură peste capul şi umerii încovoiaţi ai Minervei. După ce încetă burniţa de sticlă şi adevăratele picături de ploaie începură să se strecoare înăuntru, i se păru sigur să ridice privirea. Ea îl zări pe Colin îndepărtând cele câteva cioburi zimţate care mai rămăseseră suspendate pe marginile din cadrul geamului.

— Gata. El îşi făcu mâna căuş şi i-o întinse. Sprijină-te cu cizma în palma mea şi cu mâna pe umăr. Te ajut să te ridici.

Ea dădu din cap.

În timp ce ieşi cu capul şi umerii prin deschizătura mică a geamului, Minerva se sprijini cu mâinile de-o parte şi de

alta a trapei improvizate. Se strecură afară şi cu restul corpului. Ploaia o acoperi până la piele într-o clipită, lipindu-i părul de gât şi frunte. Nerăbdătoare, îl dădu la o parte.

După ce ieşi cu tot corpul în afara trăsurii, îngenunche deasupra... care fusese până de curând partea laterală a diligenţei... şi trase de zăvorul portierei cu ambele mâini, smucind şi blestemând bucata contorsionată de metal.

— La naiba! Zăvorul este blocat şi pe partea asta. Ea îl cercetă cu privirea încordată. Treci pur şi simplu prin geam, cum am făcut şi eu. O să fie spaţiul cam strâmt, dar o să treci.

— Eu o să trec. Dar Francine nu. Ridică valiza cu ambele mâini, ţinând-o deasupra apei. Era mult prea mare ca să încapă prin cadrul geamului. Du-te. Pune-te la adăpost sub copaci. Am eu grijă să rămână uscată până se opreşte ploaia.

— Vrei să te las aici? Singur?

Pâlpâirea unei emoţii îi traversă trăsăturile, dar el o înăbuşi aproape de îndată.

— O să fiu bine. Stăm pe aproape. Cunoşti deja sistemul nostru, M. Tallyho şi tot tacâmul.

Ea clătină din cap. Om imposibil. Cu nici măcar cinci minute în urmă, o strânsese în braţe şi o rugase să nu-l părăsească niciodată. Îi jurase că se va duce după ea în pământ, dacă se ajungea la asta. Chiar credea că îl va lăsa acum? Prins într-o trăsură cufundată în beznă, singur, pe aceleaşi drumuri pe care îşi pierduseră viaţa părinţii lui?

Chiar că era dus cu pluta.

— Nu te las acolo.

— Ei bine, eu nu plec fără valiza asta.

Cu mişcări smucite, ea trase din nou de zăvorul portierei. Refuza să se clintească din loc.

— Poate reuşesc să-l sparg. Îmi dai pistolul, te rog?

Ridicând mâna prin geamul spart, el îi întinse arma. Ea îl despături din legăturile batistei, îşi înfăşură palma în jurul mânerului...

Şi apoi îl aţinti spre el.

— Ieşi de acolo, Colin.

Vorbi cu un calm rece şi netulburat, protejând arma de ploaie cu propriul corp. Minerva nu-şi dorea cu adevărat să-i ameninţe viaţa. Pur şi simplu spera ca şocul să-l facă să se lepede de dorinţa încăpăţânată şi prostească de a rămâne în sicriul acela din metal.

Ei bine, cu siguranţă el păru surprins.

Privirea lui neîncrezătoare trecu iute de la faţa ei spre pistolul din mână.

— Min, ai înnebunit?

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru! S-a terminat, Colin. Vocea i se frânse. S-a terminat. Nu o să ajungem la Edinburgh şi povestea asta nu mai merită nici măcar o secundă de suferinţă din partea ta.

— La naiba cu „suferinţa” mea. Munca ta de-o viaţă este în valiza asta. N-am de gând să o las aici. Şi încă mai putem să ajungem la simpozion, Min. De îndată ce se întoarce surugiul...

Minerva privi în sus şi de jur împrejur. Nici urmă de surugiu sau de cai pe undeva prin apropiere. Pârâiaşe pline de noroi se săpau în drum, purtând cu ele un iureş de frunze şi crenguţe. Iar ploaia se dezlănţuia doar mai aprig, tunând şi fulgerând pe carcasa metalică a trăsurii.

Fu nevoită să ridice vocea ca să vorbească în tot vacarmul.

— Apa creşte şi se lasă noaptea. Diligenţa este stricată. Chiar dacă ne vin caii, drumul o să fie de netrecut. S-a terminat.

— La naiba, Min! Nu renunţa la asta. Nu renunţa la mine. Ţi-am făcut o promisiune şi să fiu al naibii dacă nu mă ţin de ea. O să găsesc o cale.

— Nu poţi...

Un strigăt speriat amuţi restul discuţiei. Trăsura răsturnată se mai afundă vreo douăzeci de centimetri într-o parte. Apa de ploaie, tot mai mare, înconjură diligenţa goală şi răsturnată, permiţându-i să alunece prin noroi.

Minerva simţi o strângere de inimă. Trebuia să-l scoată de acolo. Insistenţa lui încăpăţânată de a rămâne în trăsură nu mai era acum doar o nebunie, dar devenea periculoasă. Dacă apa continua să crească, trăsura putea chiar să alunece de pe drum.

Ea împinse pistolul înainte.

— Colin, lasă baltă valiza. Trebuie să ne îndepărtăm cât mai repede de trăsură. Gata cu discuţiile.

— Nu. El scutură din cap. Nu o să fac asta, Min.

— Atunci nu-mi dai de ales.

Ea fixă pistolul, puse degetul pe trăgaci, ochi...

Şi trase.

*

— Sfinte...

Bang.

Când pistolul se descărcă, primul gând al lui Colin fu: „Doamne sfinte. Chiar a făcut-o. Chiar a tras spre mine”.

Al doilea gând fu: „Când naiba în loc de sânge şi măruntaie am ajuns să am o pulbere albă?”

În timp ce praful se aşeza, Colin îşi dădu seama, încetul cu încetul, că nu trăsese în el. Trimisese un glonţ şuierător direct în valiză. Iar norul de pulbere albă care explodă în interiorul slab luminat nu era format din rămăşiţele inimii lui împietrite.

Ci din Francine.

O, Doamne.

Fir-ar să fie! Îşi dori ca Minerva să-l fi împuşcat mai degrabă în măruntaie pe el. Ar fi durut mai puţin. Şi măcar s-ar mai fi putut face ceva pentru măruntaiele lui. Francine, pe de altă parte...

Francine se dusese pe apa sâmbetei.

— Ce...? El se înecă cu praful de ipsos. De ce ai face una ca asta?

— Pentru că nu mi-ai lăsat de ales, ţipă ea şi azvârli pistolul deoparte. Acum ieşi de acolo. S-a terminat.

„S-a terminat.”

Da, se terminase. Totul, se terminase. Tocmai trăsese un glonţ în toate speranţele şi visurile ei. Nu mai conta dacă surugiul se întorcea cu patru cai odihniţi. Nu mai conta dacă norii se împrăştiau brusc şi din cer se pogora un balon cu aer cald care să-i ducă până în Scoţia. Fără Francine, totul se terminase.

El îşi înghiţi nodul amar din gât. Nu mai era nimic de făcut decât să-şi recunoască înfrângerea.

Nu reuşise să se ţină de promisiunea făcută. Reuşise să-i distrugă toate speranţele, în ciuda tuturor eforturilor lui. Bunele lui intenţii eşuau ca nişte obuze de mortar, iar de data aceasta, Francine primise lovitura fatală.

Se ridică prin geamul spart. Sări mai întâi de pe diligenţă şi ateriză în noroi până la genunchi.

— Sari în braţele mele, îi porunci el.

Minerva se supuse. Se agăţă de gâtul lui, de parcă el ar fi fost eroul din povestea ei şi nu ticălosul care distrusese totul.

— Unde ne ducem?

Colin se uită lung la drum, privind încordat prin vălul dens de ploaie. Acele umbre puteau să fie...?

Caii. Da, ei erau. Patru cai frumoşi care veneau direct din grajdurile lui. În cele din urmă, aici a venit postilionul... însoţit de doi dintre rândaşii lui Colin de la Riverchase.

El răsuflă uşurat şi îi spuse:

— Acasă. Ne ducem acasă.

*

Până la Riverchase erau doar câţiva kilometri, dar condiţiile de drum îl obligară să parcurgă acei kilometri într-un ritm înnebunitor de lent. O ţinu pe Minerva în faţa lui pe cal, făcând tot posibilul să o apere de frig şi de umezeală.

O vreme, avu impresia că adormise.

Până când ea murmură:

— Colin? Ce este casa aceea mare şi impresionantă din depărtare?

— Riverchase. Moşia mea.

— M-am gândit eu. Este minunată. Făcută toată din g... granit.

El râse în sinea lui. Normal că ar fi fost primul lucru pe care îl observa.

— Este piatră locală.

— Pun pariu că străluceşte la lumina zilei.

— Este luminoasă.

El îşi strânse braţul în jurul ei, ţinând-o mai aproape. Pentru prima dată, observă cât de violent tremura pe pieptul lui.

— Eşti bine? întrebă el.

— Mi-e doar frig. Atât de f... frig.

Înjurând în barbă, Colin îşi îndemnă calul la trap. De acum mai picura doar sporadic, dar ea era deja udă leoarcă atunci când o porniseră la drum. Trebuia neapărat să o ducă la căldură, cât mai repede.

Măcar personalul de la Riverchase fusese avertizat de surugiu că stăpânul lor se afla prin apropiere. În toată casa începuseră să facă pregătiri febrile. Când Colin traversă drumul care ducea spre reşedinţă, uşa de la intrare se deschise şi o mulţime de slujitori se strecurară afară.

Colin sări primul din şa, apoi o ajută pe Minerva să îi alunece în braţe. Îşi încolăci un braţ în jurul spatelui ei şi o prinse cu celălalt sub coapse, apoi o purtă în braţe pe cele paisprezece trepte de granit şi trecu pragul intrării principale.

Bătrâna menajeră, doamna Hammond, se grăbi să-l întâmpine. Trebuiau să fi trecut aproape doi ani de când nu o mai văzuse, dar nu mai pierdu vreme cu saluturile.

— Ai făcut focul? întrebă el.

— În salon, milord.

Mutând greutatea Minervei în braţe, trecu iute pe lângă menajeră şi intră direct în salon. Aşeză corpul ud şi tremurător al Minervei pe un divan de pluş şi le împinse cu totul... piesa de mobilier şi femeia... înainte, până când se opri la doar câţiva metri de şemineu. Focul fusese aprins de curând şi ardea cu putere. Flăcările dogoritoare trosneau şi dansau.

— Ce cameră minunată! spuse Minerva cu un glas slăbit. Mă bucur că... Dinţii îi clănţăneau. Că am şansa să-ţi văd casa.

— Şşşt. Nu vorbi. Putem să facem marele tur al casei mai târziu.

— Bine.

Încercarea ei slabă şi tremurată de zâmbet îl făcu să-şi dorească să urle de durere. Nu ar fi trebuit să fie aşa. El îi scoase ochelarii de pe faţă, i-i şterse şi i-i aşeză la loc pe nas.

Doamna Hammond rămase în prag.

— Adu pături, îi ceru el. O cămaşă curată, nu-mi pasă a cui. Ceai fierbinte imediat şi alte băuturi, după puteţi.

— Da, milord.

După ce femeia se făcu nevăzută, Colin se apucă să scoată hainele ude ale Minervei. Ea încercă să-l ajute, dar degetele îi tremurau prea tare.

— Stai liniştită, iubito. Lasă-mă pe mine.

Până la urmă, lăsă baltă nasturii şi capsele şi scoase briceagul din cizmă, folosindu-l ca să-i taie cusăturile de la rochie. Îi dezlipi ţesătura udă de pe corp şi îi azvârli hainele într-o grămadă inertă lângă foc. În timp ce se îndepărtă de muselina fină şi vaporoasă, îşi dori să plângă.

Doamne, cu o săptămână înainte îl încercase vaga îngrijorare că o putea ruina pe această fată? Că îi va păta iremediabil reputaţia? Sau, Doamne fereşte... că îi va fura virtutea?

Era bine să fie atât de norocoasă.

Şi iată cum ajunsese. Chircită şi tremurând din toate încheieturile. Cu o piele palidă, buze vineţii, rochia făcută ferfeniţă. Visurile i se spulberaseră şi se împrăştiaseră în cele patru zări pe un drum de ţară şi toate speranţele ei de viitor se năruiseră. În timp ce o dezbrăca, descoperi o vânătaie îngrozitoare care i se întindea pe umăr.

Nu mai era vorba acum doar de distrugerea poziţiei ei în societate. Aceasta era o devastare completă şi totală la care o supusese el.

Durerea profundă şi nimicitoare pe care o simţi Colin în acel moment îi spuse două lucruri, ambele la fel de cumplite.

O iubea, mai presus de orice.

Şi o pierduse pentru totdeauna.

Capitolul 29

Era uimitor ce efect puteau să aibă asupra corpului unei fete o oră de odihnă, un foc cald şi o gură de ceai din plante. În timp ce se ghemui în cuibuşorul ei cald făcut din pături, Minerva decise că plăpumile moi din lână erau noile ei haine preferate.

Şi încă mai avea de făcut marele tur promis, dar, judecând după puţinul pe care-l văzuse până acum, Riverchase era cea mai frumoasă casă în care pusese vreodată Minerva piciorul.

Dacă Colin n-ar fi rămas lângă vatră şi ar fi venit să se aşeze lângă ea, ar fi simţit că îşi revine complet. Părea atât de nefericit. Ea dădu să se ridice şi să se apropie de el. Dar el o opri cu o mână întinsă şi cu un singur cuvânt aspru.

— *Nu.*

Vocea şi ochii lui erau atât de reci. Minerva se retrase înapoi pe divan.

El se uită lung în foc.

— Te trimit înapoi la Londra. Mâine.

— Mă... I se tăie răsuflarea. Mă trimiţi la Londra? Nu mă duci?

Acum că Scoţia nu mai era destinaţia lor, bănuia că avea sens să se întoarcă. Dar chiar de-a doua zi? Separat?

El dădu din cap.

— Este mai sigur aşa. Şi mai potrivit. Bineînţeles, o să ai călăreţi care să te însoţească şi să se asigure că ajungi cu bine. Doamna Hammond, menajera mea, o să-ţi fie însoţitoare pe drum.

— Şi tu?

— Mă duc să-i dau de veste lui Bram ca să te aştepte.

— Lord Rycliff? Dar ce o să-i spui?

— Adevărul. El schiţă un gest vag. Oarecum. Că am plecat din Spindle Cove cu planuri de a ne duce în Scoţia, dar n-a mers. Şi că le cer ajutorul, lui şi lui Susanna, ca să-ţi salveze reputaţia. O să le spunem tuturor că n-ai ajuns niciodată mai departe de Londra. Că te-ai îmbolnăvit în prima noapte şi ai rămas la ei toată săptămâna.

Perspectiva atâtor minciuni trezi în Minerva o senzaţie de greaţă.

— Susanna este prietena mea. Nu vreau să mintă pentru mine.

— Asemenea lucruri se fac tot timpul.

Minerva ştia că era adevărat. Nu doar una dintre domnişoarele pe care le întâlnise în Spindle Cove fusese trimisă acolo ca să se ascundă de vreun scandal sau vreo indiscreţie. În calitate de fostă protectoare a satului, Susanna ştia o mulţime de secrete. Iar societatea, în ansamblul ei, îi datora nenumărate favoruri de discreţie, fără îndoială.

Dar una era să ascundă această călătorie de ochii lumii şi alta să o izgonească din propriile amintiri. El îi vorbi de parcă, de acum înainte, vor fi străini unul de altul.

— Asta este ce-ţi doreşti cu adevărat? îl întrebă ea. Să pretinzi că nimic din toate astea nu s-a întâmplat?

— Indiferent ce se întâmplă, nu o să duci niciodată lipsă de nimic. După ce obţin controlul asupra conturilor mele, o să pun discret nişte bani pe numele tău. De ajuns cât să trăieşti după bunul-plac. Să locuieşti oriunde vei dori. Să-ţi dedici viaţa studiilor tale. Tu şi surorile tale vă veţi bucura întotdeauna de protecţia mea.

— De protecţia ta? Atunci o să fiu amanta ta?

— Doamne, nu.

— O. Ea îşi înăbuşi un suspin. Nici măcar asta?

Cu o înjurătură mormăită, el traversă încăperea şi se aşeză lângă ea.

— Minerva, nu te-aş înjosi niciodată aşa. După toate necazurile pe care ţi le-am făcut, nu m-ar mira dacă n-ai vrea să mă mai vezi niciodată în viaţa ta. Îşi lăsă capul în mâini. Nu mă face să enumăr toate felurile în care te-am dezamăgit.

— Atunci o să enumăr eu tot ce mi-ai dăruit. Ceai fierbinte şi pături. O zi la bâlci. Un măr, o portocală, piersici, cireşe. Şansa de a câştiga douăzeci de lire la un concurs de tras la ţintă. Curajul de a cânta într-o tavernă. Primele complimente sincere pe care le-am primit. Pasiune mistuitoare şi suficientă aventură încât să-mi ajungă o viaţă întreagă. Gândeşte-te numai, într-o singură săptămână am fost misionară, asasină, prinţesă regăsită... Şi cum să uităm, înghiţitoare de săbii.

— Crede-mă. Ridicând privirea, el îi trimise un surâs în colţul gurii. Nu o să uit asta câte zile oi avea.

Inima ei se încălzi la vederea licăririi bine-cunoscute de bunătate. Acesta era Colin, cel pe care îl cunoştea şi îl iubea.

Ea înălţă din umeri.

— După toată aventura asta, poate că a fi un simplu geolog ar fi fost o dezamăgire.

— Nu. Nu mă minţi, Minerva. Mâna lui se îndreptă spre obrazul ei. Ştiu cât a însemnat pentru tine. Nu poţi să-mi spui că nu eşti dezamăgită.

Nu, nu putea. Şi nici nu mai putea să-şi înăbuşe lacrimile. El o strânse în braţe, în timp ce ea plângea zdravăn pentru sărmana Francine ajunsă praf şi pulbere şi pentru toate ambiţiile ştiinţifice distruse.

După câteva minute, se şterse la ochi.

— Voiam doar să las ceva în urma mea. Să las în lume o urmă care să dureze în timp, la fel cum a lăsat Francine. Să las un semn care să supravieţuiască pentru generaţiile viitoare: „Minerva Highwood a trecut pe aici şi lumea este puţin mai bună graţie ei”. Nu mi-am dorit decât să fiu remarcată pentru cine sunt. Să fac impresie.

— Da, şi ar fi trebuit să faci. El se ridică de pe divan şi se îndreptă spre vatră, unde îşi înfipse pumnul în poliţă. Ai fi făcut. Singura ta greşeală a fost că te-ai încurcat cu mine.

— Asta nu a fost o greşeală.

— Bineînţeles că a fost. N-ai observat, Min? Eu las urme peste tot. Doar că în cazul meu, nu sunt simple urme de paşi. Sunt mai degrabă nişte cratere.

Cu un singur deget, el împinse o ciobăniţă de porţelan spre marginea poliţei şi...

Se făcu ţăndări pe piatra vetrei.

— O, uite, spuse el sec. Colin Sandhurst a trecut pe aici. El mai trimise spre pieire o altă figurină. Şi pe aici. O a treia. Şi pe aici.

Pe măsură ce melodia distrugerii se încheie cu o tăcere răsunătoare, Minerva trase adânc aer în piept şi se chinui să rămână calmă.

— Colin, tu... Ea îşi făcu curaj. M-ai putea iubi?

El se uită lung la ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă întreba asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu-ţi pot răspunde. Pentru că, indiferent ce aş spune, o să distrug totul. Nu sunt nici măcar în stare să-ţi duc urma de şopârlă în ipsos până în Scoţia. Cum să mi se încredinţeze vreodată ceva atât de preţios ca inima ta?

Trăgându-şi o pătură pe umeri, ea se ridică în picioare. Traversă camera şi se opri în colţul opus al şemineului.

— Colin, dacă tu m-ai putea iubi... nimic altceva n-ar mai conta. Tu eşti cu mult mai important decât un premiu ştiinţific de cinci sute de guinee.

— O, crezi? El aruncă o privire tăioasă prin salonul cu mobilă extraordinară. Da, sunt cu mult mai important.

— Nu este ce vreau să spun şi ştii asta.

— Dar aici nu a fost niciodată vorba despre bani. Ştiu cât de mult a însemnat pentru tine. Erai atât de hotărâtă să participi la simpozion. Ai riscat totul, Min. Siguranţă, reputaţie. Viaţa ta. Iar eu ţi-am distrus visurile astea.

Ea îi atinse încheietura şi aşteptă ca el să-i întâlnească privirea.

— Nu mi-ai distrus visurile. M-ai scos din carapace. Puţină distrugere trebuia să vină odată cu asta.

El o mângâie uşor pe obraz şi şopti:

— Min.

Ea zâmbi şi-şi şterse o lacrimă de la coada ochiului.

— În ciuda tuturor lucrurilor, asta a fost cea mai interesantă şi mai magică săptămână din viaţa mea. Îmi pare doar rău că se termină aşa.

— Ştiu, ştiu. E păcat, nu-i aşa? El luă vătraiul şi înteţi flăcările cu mişcări agitate. Ştii, mi-a venit o idee. Mai mult o speranţă prostească, bănuiesc. Că în toată călătoria asta nebună şi furtunoasă... am scris povestea viitorului nostru.

Ea râse uşor.

— Vrei să spui că, de fapt, chiar urma să ne facem misionari în Ceylon? Sau să ne alăturăm unei companii de circari?

— Nu, nu. Nu voiam să spun că ne-am prezis viitorul. Ci că speram să am scris povestea viitorului nostru. Povestea pe care să o spunem la nesfârşit, la un pahar de vin pe la petreceri şi în zilele plicticoase de primăvară, când este prea mult noroi ca să te plimbi pe afară. Ştii la ce mă refer? Că ar fi povestea noastră, Min. Una pe care să ne-o

amintim şi de care să râdem în anii ce vor veni, că le vom dezvălui chiar câteva frânturi şi...

Vocea lui rămase suspendată în aer în timp ce puse vătraiul la loc în suportul de fier.

— Cui? Îi sări inima în piept. Copiilor noştri?

Visase la o viaţă alături de ea?

— Minerva, eşti cel mai inteligent om pe care îl cunosc. Poţi să te uiţi la o gaură cu o formă ciudată din pământ şi să vezi o lume străveche bogată şi plină de viaţă. Uită-te la mine acum.

Nu îi era niciodată greu să se uite în ochii aceia înflăcăraţi, ca diamantele de Bristol.

— Zi-mi adevărul, spuse el. Vezi un viitor frumos împreună cu mine?

Ea se întinse după el, trecându-şi alene degetele prin părul lui.

— Sincer?

— Sincer.

— Când mă uit la tine, gândurile mele sunt cam aşa: Dumnezeu ştie ce încercări mă mai aşteaptă după colţ. Zâmbind, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Dar nu fi descurajat, Colin. Unele femei adoră să fie surprinse.

Pentru o clipă, el rămase cufundat într-o tăcere adâncă şi apăsătoare.

— Ei bine, atunci, spuse el cu o voce serioasă. O ridică în braţe cu o mişcare rapidă. Surpriză.

Capitolul 30

Colin o lipi de perete, apucând cu lăcomie tot ce putea. Lăsând săruturi fierbinţi pe fruntea ei, pe obraz, pe buze.

Avea nevoie de asta. Aveam nevoie de ea.

Aveam nevoie acum.

El îi smulse nasturii de la cămăşuţă. Îi descheie pe unii, pe alţii îi desprinse pur şi simplu din cusătură. Curând, veşmântul din pânză delicată zăcea aruncat la picioarele ei.

— Minerva.

Cu un oftat răsunător, îşi apăsă toată lungimea corpului îmbrăcat pe goliciunea ei. Sprijinindu-şi mâinile în perete, îi depărtă coapsele cu genunchiul. Înclinând capul, o sărută şi o linse pe gât, trecându-şi, în tot acel timpul, mădularul disperat peste căldura feminităţii ei.

Un geamăt îi ţâşni din piept.

— Am nevoie de tine, Min. Am atâta nevoie de tine.

— Sunt aici, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Braţele ei se lipiră fără vlagă de umerii lui. Sunt a ta.

„Sunt a ta.” O dulce strălfulgerare de emoţie îi frânse inima. Totuşi, îşi ţinu mâinile fixate pe tapet... neavând încredere în sine ca să o atingă.

Se trase un pic înapoi, dorindu-şi să vadă. Să admire.

Ea întinse mâna spre el.

— Colin...

— Stai. Vocea îi tremură de dorinţă. Lasă-mă să mă uit la tine.

Ea se lipi cu spatele de tapet, dezvăluindu-se privirii lui în toată splendoarea. El nu visase niciodată că o femeie putea să fie atât de frumoasă.

Arăta mai luminoasă pe acest perete decât ar fi putut vreodată să pară pictura unui maestru olandez. Pielea ei fără de cusur ar fi făcut o ciobăniţă din porţelan să izbucnească în lacrimi amare şi invidioase. Iar sânii ei...

Nu avea cu ce să compare sânii ei. Dar îl făceau să se întărească mai aprig decât parchetul din pardoseală. Sânii îi erau la fel de nebunesc de seducători ca prima dată când îi văzuse în hanul din Londra.

El desenă o cărare de săruturi pe gâtul ei elegant, oprindu-se să sugă fiecare sfârc ademenitor în timp ce se lăsa pe genunchi. Când genunchii îi întâlniră podeaua, se aşeză bine acolo, odihnindu-se pe coapse. Apăsând săruturi gingaşe pe buricul ei. Îşi frecă nasul de coapsa ei. Pregătindu-se pentru o incursiune frumoasă şi lungă.

— Doamne. Îi desfăcu picioarele şi îşi trecu degetele prin cârlionţii întunecaţi. Îmi doresc să fac asta de o veşnicie.

Ea râse agitată.

— Călătorim de o săptămână.

— De o veşnicie. El îi depărtă feminitatea cu degetele, explorându-i faldurile şi desenând cercuri cu deget peste perla ei umflată. Nici n-ai idee, Min. N-ai idee de cât timp te aştept.

El apăsă un singur sărut cast pe sexul ei. Doar un preludiu, ca să nu fie prea şocată.

Apoi îşi trecu un braţ pe sub genunchiul ei şi îl ridică pe umărul lui. Cu mâinile, îi ţinu şoldurile pe loc, întinzându-şi ambele degete spre sexul ei ca să o expună vederii lui. Sărutului lui.

Ea scoase un sunet înăbuşit.

— Colin...

— Şşşt. El îşi lăsă cuvântul să plutească peste carnea ei delicată. Tu ai avut şansa să explorezi fiecare colţişor din mine. Acum este rândul meu.

Şi o exploră. În cele mai mici amănunte. Îşi trecu limba... doar alene.... peste fiecare petală roşie şi înrourată a feminităţii ei. În jos pe o parte, în sus pe cealaltă... până ajunse să se concentreze pe mugurul umflat. Din nou, tachinând uşor. Atât de uşor. Până când ea începu să răsufle întretăiat şi îşi arcui şoldurile, înfigându-şi călcâiul în spatele lui ca să-l tragă mai aproape.

„Da. Asta e. Ţine-mă aproape şi strâns. Revendică-mă. Fă-mă sclavul plăcerii tale.”

Dar o parte diabolică dinăuntrul lui nu voia să-i ofere lucrul după care tânjea. Nu încă. Continuă să o ispitească cu atenţiile lui uşoare, îmbietoare. Până când ea ajunse să se legene pe gura lui într-un ritm înfocat şi să scoată gutural scâncete disperate.

— O, Colin. O, Doamne.

O adevărată blasfemie, dar îi plăcea la nebunie să fie aşezat deasupra divinului din universul ei. Chiar dacă doar pentru o secundă efemeră, de pură desfrânare.

— Da, iubito? murmură el, printre dezmierdările molcome şi languroase ale limbii lui.

— Am nevoie de... Am nevoie de ceva.

— De asta?

El îşi înfipse limba înăuntrul ei.

Ea rămase fără suflu şi se împinse spre el.

— Mai mult.

Strânsoarea ei se încordă în părul lui. Gustul ei ameţitor zăbovi pe limba lui. Şi el avea nevoie de mai mult. Şi nu putea să mai aştepte nici măcar o clipă.

Coborându-i piciorul pe podea, Colin se ridică şi ieşi iute din pantalonii descheiaţi. Îşi trase cămaşa peste cap şi o azvârli deoparte. Cuprinzându-i posteriorul cu ambele mâini, el o ridică pe perete. O fixă cu o privire

neînduplecată, hotărât să citească fiecare emoţie de pe chipul ei.

— Mă vrei, Min?

— Da.

— Ai nevoie de mine?

— Da.

Ea se zvârcoli pe el, înnebunită, alunecoasă şi fierbinte.

— Mă iubeşti? Vocea lui era atât de răguşită de dorinţă, încât cuvintele îi rămaseră suspendate în gât. Alunecă înăuntrul ei, împingându-şi membrul tare în corpul ei strâmt. Iubeşte-mă, gemu el, însoţindu-şi cuvintele cu o penetrare. Iubeşte-mă.

— Da. Suspină de plăcere, înclinându-şi bazinul ca să-l cuprindă cât mai adânc. Da.

El o pătrunse cu mişcări hotărâte, alunecând înăuntrul ei din unghiul pe care ştia că şi-l doreşte cu disperare.

— Iubeşte-mă. Să nu te opreşti niciodată. Mă auzi? Nu o să fie atât de bine cu nimeni altcineva. Doar cu mine, Min. Doar cu mine.

— Colin. Ea îşi înfipse unghiile în umerii lui şi se dezlipi de perete, întâlnindu-l faţă în faţă. Limba ei dansă într-o alunecare rapidă şi flămândă peste a lui. Te iubesc. Nu mai vorbi.

Corect.

El o apăsă cu spatele de perete. Gata cu discuţia. Numai înlănţuirea corpurilor, încordarea şi penetrările. Şi săruturile, pătimaşe, umede şi adânci. Numai această nevoie disperată, viscerală, de a fi mai aproape, în orice fel cu putinţă.

Pe neaşteptate, trupul ei se înclină şi se încordă. Ea se lipi de el când punctul culminant o cuprinse în vâltoarea lui, urlându-i în ureche. Muşchii intimităţii ei se strânseră, trimiţând valuri pulsatile peste mădularul lui.

De data aceasta, nu se opri. Nu putea, nici dacă ar fi încercat. El alunecă pe culmile plăcerii ei, împingându-se frenetic în timp ce orgasmul ei îl trimise necruţător spre al lui.

Când îşi dădu drumul înăuntrul ei, bucuria pură şi orbitoare a senzaţiei nu semănă cu nimic din ce mai cunoscuse vreodată. Îl făcu să-şi iasă din fire. Îl trimise cu explozii incandescente într-un loc ciudat şi cufundat în întuneric. Rămase pierdut acolo, pentru o clipă, prins în mrejele fericirii. Dar curând, mângâierea ei liniştitoare îl aduse înapoi.

Ea îl va duce mereu înapoi din întuneric.

Cum să nu poată? Inima lui îi aparţinea.

— Minerva. Epuizat şi înfiorat, îşi îngropă faţa în gâtul ei. Trebuie să te întreb ceva.

— Da?

— Da. Este o întrebare foarte importantă. Una pe care n-am mai pus-o niciodată unei femei. Vreau să te gândeşti bine la răspunsul tău.

Ea dădu din cap.

— După ce se termină toată nebunia asta şi o să te văd întoarsă în siguranţă acasă... crezi că ai putea să... Înghiţi în sec şi ridică privirea spre a ei. Să mă laşi să-ţi fac curte?

Ea întredeschise uşor buzele.

— Să-mi faci curte. Vrei să-mi faci curte?

— Da. Foarte mult. Mai mult decât orice în viaţa mea.

— Colin, îţi dai seama că eşti înăuntrul meu acum.

— Sunt pe deplin conştient de asta, da.

Degetele ei trecură prin părul de la tâmplele lui.

— Atunci zarurile au fost aruncate, nu-i aşa? Nu crezi că să-mi faci oficial curte ar fi o bătaie de cap inutilă în clipa asta?

— Nu este nici o bătaie de cap. El sărută arcuirea confuză de pe buzele ei. Şi chiar cred că este necesar.

Meriţi să fii curtată, Min. Cu flori, picnicuri, plimbări prin parc şi tot ce trebuie. Şi dacă spun chiar eu asta, am o vagă bănuială că o să fiu de-a dreptul strălucit la peţit, de îndată ce mă pun pe treabă.

— Sunt absolut convinsă că o să fii, dar...

— Sezonul o să fie curând în toi. El se retrase cu blândeţe dinăuntrul ei, apoi o aşează din nou pe picioare. O conving pe mama ta să te trimită la Londra, ca să pot să te asaltez cu atenţiile mele de faţă cu toată lumea bună.

— Cum Dumnezeu să reuşeşti una ca asta, după ce ne-am întors necăsătoriţi din călătoria asta scandaloasă? Chiar şi cu ajutorul vărului tău, bârfele o să fie în floare.

El plescăi din limbă.

— Chiar dacă se iscă vreun scandal şi nu mai primim invitaţii la petrecerile demodate de la Almack’s, ce mare lucru? O să fim bineveniţi într-o grămadă de alte locuri. La baluri, operă, teatru, Vauxhall. Toată Londra o să vorbească despre noi.

— Da, îmi închipui. O să se întrebe toţi ce ţi-a strecurat în vin intelectuala asta ciudată ca să te zăpăcească aşa.

— Nu. Nu vorbi aşa. El îşi sprijini un deget sub bărbia ei. Urăsc când vorbeşti urât despre tine, Min. N-aş avea nici cea mai mică şovăială să bat crunt pe oricine ar îndrăzni să te insulte, dar nu ştiu cum să te apăr de tine. Astfel că... fă-mi o favoare, te rog, şi... nu mai face asta. Bine?

— Bine.

Buza de jos îi tremură. El îi urmări afectuos conturul.

— O să mă bucur atât de mult să te răsfăţ. O să te fac să te simţi ca o regină. O să fac tot ce pot ca să te cuceresc.

— Dar Colin, nu-ţi dai seama... Afecţiunea îi încălzi ochii căprui. Nu este nevoie să mă cucereşti. Ţi-am spus că sunt a ta.

O luă în braţe şi o duse înapoi la foc, aşezând-o pe covor. Cămăşuţa îi era şifonată şi ruptă, aşa că îşi recuperă cămaşa şi o ajută să se îmbrace. I-o aşeză pe cap, trecându-i părul negru şi minunat prin guler şi aranjându-i şuviţele în jurul feţei. Cămaşa lui arăta bine pe ea, gulerul deschis oferind o perspectivă insolentă spre sânii liberi. Ochii ei străluceau şi o îmbujorare frumoasă îi săruta obrajii.

Doamne, cât îi plăcea să o vadă răvăşită bine. Inima şi măruntaiele lui susţineau că trebuia să se însoare cu ea numaidecât şi să o ţină aici, ca să înceapă să se bucure de această privelişte în fiecare zi. În fiecare noapte.

Dar pentru prima dată în viaţă, avea să-şi lase mintea să ia deciziile. Când acţiona din impuls, până şi cele mai bune intenţii ieşeau prost. O căsătorie făcută în pripă, oricât de ispititoare ar fi părut ideea, pur şi simplu nu era calea cea bună.

Îşi îmbrăcă pantalonii de care se descotorosise şi se aşeză cu picioarele încrucişate lângă ea, în faţa focului.

— Eşti atât de tânără, începu el.

— Sunt doar cu cinci ani mai tânără decât tine. Mama avea şaptesprezece ani când s-a măritat, iar tata avea patruzeci şi trei.

— Eşti tânără, insistă el. Iar săptămâna asta a fost zbuciumată, ca să mă exprim delicat. Vreau să-ţi dau ceva timp, să revii la normalitate ca să fii sigură de sentimentele tale.

— Sunt sigură de sentimentele mele.

— Meriţi să fii peţită. Meriţi să ştii că ai de ales înainte de a te uni pe viaţă cu oricine... cu atât mai puţin cu o pacoste ca mine. Meriţi să-i arunci o privire lui Sir Alisdair Kent. La urma urmei, ar putea să nu fie aşa de plin de negi.

Ea îi atinse chipul.

— Eu te iubesc pe tine, Colin. Nimic nu o să schimbe asta.

— Draga, scumpa mea fată.

O cuprinse în braţe şi o strânse nesăbuit de aproape.

„Te iubesc. Nimic nu o să schimbe asta.”

O, cât îşi dorea să creadă în afirmaţia ei îndrăzneaţă şi categorică, să creadă că era adevărul. Să o cioplească în piatră, să şi-o graveze în carne, să o scrie literă cu literă în mozaicurile micuţe înglobate chiar în această podea. Evanghelia după Minerva, niciodată de pus la îndoială. Dar învăţase prea multe... de la ea, de la viaţă... şi ştia prea bine cât de puţin văzuse ea din lume. Sufletul lui istovit râvnea după o garanţie. Măcar pentru vreo câteva luni.

Dintre toţi oamenii din lume, ea ar fi trebuit să înţeleagă valoarea unui test ştiinţific.

— Dacă ceea ce spui este adevărat... Se trase înapoi ca să o privească în ochii aceia negri şi frumoşi. Atunci n-are nici un rost să mai aşteptăm, nu-i aşa? El o mângâie pe obraz, încercând să trezească un zâmbet. Nu sunt străin de deciziile impulsive. Nu se termină cu bine. Când mă însor cu tine, vreau să ştie toată lumea... şi aici, intrăm şi noi doi... că nu este un moft nesăbuit şi năvalnic. Vreau să aştept până după ziua mea de naştere, ca să nu existe vreo suspiciune că accesul la averea mea ar fi avut vreo legătură cu asta.

— După ziua ta? Îmi sugerezi să trăim separat, luni de zile?

El dădu din cap.

— Presupun că da, da.

— Dar nopţile, Colin? Cum ai de gând să treci de toate nopţile? Ea se chinui să înghită. Nu cred că aş suporta dacă...

El o făcu să tacă cu un sărut.

— Jurămintele de nuntă trebuie să mai aştepte. Dar îţi jur aici şi acum, Minerva... el o luă de mână şi şi-o apăsă pe inimă... că, atâta timp cât o să trăiesc, nu o să-mi mai petrec o noapte în braţele altei femei. Nu pot să mă prefac că o să fie plăcut să te aştept, dar o mă descurc eu. O să fie mult mai uşor să fac faţă întunericului dacă tu eşti lumina caldă şi minunată de la capătul lui.

Ea păru dezamăgită, iar el se detestă pentru asta. Dar, dintre toate lucrurile pe care le făcuse în viaţă, acum trebuia să aibă grijă şi să facă lucrurile ca la carte. Dacă însemna să se mişte ca un melc de mare, fie.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Este ideal aşa, o să vezi. Facem totul în sens invers. Doar că aşa suntem noi. Am început cu o fugă. După aceea, am făcut dragoste. Apoi o să trecem la peţit. Când o să fim bătrâni şi cu părul argintiu, poate o să ajungem, în sfârşit, la flirtat. O să ne facem ochi dulci peste cănile de terci. O să trezim invidia cuplurilor care au jumătate din vârsta noastră.

Ea zâmbi.

— O, Colin. Dacă ar putea să mă vadă chiar acum, aş fi invidia tuturor femeilor din Anglia.

— Şi a câtorva din Scoţia. Uiţi că am fost crescut foarte aproape de graniţă.

El îşi rosti comentariul în glumă, dar înţelesul acestuia îi trimise un fior de emoţie prin oase.

„Scoţia.”

*

Schimbarea la Colin fu imediată. Minerva privi cum, într-o clipită, expresia de pe chipul lui trece de la o afecţiune tandră la o hotărâre rece.

Ea gravă o atingere senzuală şi plină de speranţă peste pieptul lui, sperând să o schimbe la loc.

Nu reuşi.

El se ridică în picioare şi îi oferi o mână.

— Acum, hai. Repede.

— Poftim? De ce?

— Îţi explic pe drum. Nu avem timp de pierdut.

Nedumerită, ea îi acceptă mâna întinsă. El o ajută să se ridice, apoi îşi adunară toate hainele aruncate care încotro.

— Camerele tale trebuie să fie pregătite. Sigur ţi-au luat şi valizele din drum. Te conduc până la apartamentele tale, apoi trimit o slujnică să te ajute cu baia şi îmbrăcatul.

— În inima nopţii?

El aruncă o privire pe fereastra deschisă.

— O să se crape de ziuă curând.

Îi puse o mână pe spate şi o strânse aproape, conducând-o afară din încăpere în direcţia unei scări grandioase în spirală. În timp ce se grăbiră să urce treptele, Minerva încercă să nu se gândească prea mult la faptul că traversa în picioarele goale prin una dintre cele mai măreţe şi mai străvechi moşii din Anglia, îmbrăcată doar în cămaşa din batist a lui Colin. Era scandalul în persoană.

Dar apoi... cândva va fi stăpâna acestei case. Poate. Presupunând că peţitul avea să se desfăşoare fără probleme.

Doamne, era atât de confuză.

— Şi în timp ce eu mă spăl şi mă îmbrac, tu ce o să faci?

— Acelaşi lucru, spuse el. O să mă spăl, o să mă îmbrac. Şi apoi o să mă ocup de cai.

— De cai?

— Da. Trebuie să plecăm cât mai curând cu putinţă. El se opri. Ce uşă era...? Aha. Aici este apartamentul tău.

O conduse într-o cameră de zi splendidă, decorată în nuanţe de fildeş şi verde salvie. Minerva abia dacă mai

reuşi să arunce o privire ca să admire stucaturile sculptate sau să scoată vreun oftat de încântare, în timp ce degetele de la picioare, obosite de călătorie, se scufundară în pluşul covorului.

— Colin, tocmai am ajuns aici. Abia dacă am pus geană pe geană în ultimele câteva zile. Nu putem măcar să ne odihnim înainte să o pornim din nou la drum? Aceasta este cea mai frumoasă cameră pe care am văzut-o vreodată în viaţa mea.

— Îţi stă bine în ea. Lăsând-o în centrul covorului, făcu un tur prin încăpere. Mai întâi, trase draperiile. Licărirea argintie a zorilor se furişă înăuntru prin ferestrele înalte din podea până în tavan. Vestiarul tău este aici, spuse el, arătând spre o uşă deschisă. Iar dormitorul este pe acolo. Sper că o să ai mai mult timp să-l exploraţi data viitoare când trecem pe aici. Trecu pe lângă uşile închise, arătându-le cu un deget. Baie. Dulap.

Ea închise ochii, apoi îi deschise din nou.

— Colin. Unde Dumnezeu vrei să mă duci?

— În Scoţia. La simpozion.

— Dar... e prea târziu. Simpozionul este azi.

— Ştiu. De aceea trebuie să ne grăbim. O să fim în întârziere. N-avem ce-i face.

— Cum să reuşim măcar să ajungem? Gata cu trăsurile, Colin. Nu avem cum. Ştia cât se simţise de groaznic în diligenţă cu o seară înainte. Nu-l va mai pune niciodată într-o asemenea situaţie.

— Am un plan, spuse el. O să vezi.

— Dar Francine...

— Încă există. Cu sau fără mulaj în ipsos. Urma ei există. Şi-a lăsat amprenta asupra lumii. Se apropie şi îi luă mâinile într-ale lui. Şi la fel o să faci şi tu, Min. Poate nu o să ai asigurat premiul fără dovada în sine. Dar o să fii acolo şi o să faci cea mai bună impresie.

Ea nu ştia ce să spună.

O slujitoare se ivi în pragul uşii de la baie. Îşi drese glasul şi făcu o reverenţă.

— Milady, baia ta este pregătită.

Cu un semn din cap, Colin îi făcu semn slujnicei să plece.

El strânse mâinile Minervei.

— Am ajuns până aici. Nu ne dăm bătuţi acum. Asta este povestea viitorului nostru... cea pe care o să le-o spunem prietenilor, oaspeţilor la cină, copiilor şi nepoţilor noştri... şi povestea nu se termină cu o înfrângere. Se încheie cu o victorie. Cu victoria ta.

El îi ridică mâinile la buze. O sărută pe una, apoi pe cealaltă.

Simţi că se topeşte pe picioare.

— Doar ai încredere că o să te duc acolo, spuse el. Şi apoi, fă-mă mândru.

*

— Cu asta? O oră mai târziu, Minerva stătea pe treptele din faţă de la Riverchase, îmbrăcată în cele mai bune haine de călătorie care îi mai rămăseseră, făcute dintr-o stofă de un verde-închis. Sperase că pare optimistă, chiar dacă nu prea se simţea aşa. Ne ducem la Edinburgh cu asta?

Privi atent prin dimineaţa ceţoasă. Pe drum se dezvăluia cel mai înalt, mai bogat tapiţat şi mai frumos pictat faeton pe care-l văzuse vreodată în viaţa ei. Bancheta îngustă, construită pentru a găzdui doar două persoane... un vizitiu, un pasager... trebuia să plutească la cel puţin doi metri şi ceva deasupra solului. Trăsurica era înhămată la doi dintre cei mai frumoşi şi potriviţi cai

pursânge pe care şi-i putuse închipui Minerva. Păreau mai degrabă armăsari de curse decât cai de trăsură.

— N-are cum să fie prea sigură, spuse ea.

— Nu este chiar o trăsură pentru familie.

— O să strălucim în întuneric.

Ea tresări când prima rază de soare se oglindi în lacul de un galben ca al narciselor.

— Este strident, strălucitor şi nesăbuit, da. Colin trase uşor harnaşamentul de piele, testându-i puterea. Dar este cel mai rapid mijloc de transport pe care îl ai la dispoziţie în Anglia. L-am câştigat într-un joc de cărţi, cu câţiva ani în urmă.

— L-ai câştigat. Dar ştii cum să-l conduci?

El ridică din umeri şi zâmbi.

— O să aflăm.

Minerva se apropie de faeton cu o agitaţie serioasă. Dar îşi impuse să se liniştească, hotărâtă să fie curajoasă. Colin îşi punea toată încrederea în ea. Trebuia să facă să merite efortul.

Cu ajutorul unui rândaş, ea reuşi să urce pe banchetă. Cei doi cai dansau cu nerăbdare, iar faetonul se legănă pe arcuri. Minerva simţi că o ia ameţeala.

„Nu te uita în jos”, îşi spuse ea.

Bineînţeles, în clipa următoare se uită în jos. Asemenea interdicţii chiar funcţionau vreodată?

Ridicându-se pe banchetă, Colin ateriză lângă ea. Trase în jos de borul pălăriei şi apucă frâiele.

— O sută douăzeci de kilometri. Asta este distanţa până la Edinburgh. Dacă vremea ţine cu noi, putem să facem cu uşurinţă douăzeci de kilometri pe oră cu faetonul. Douăzeci şi cinci, dacă dau tare. Cu puţin noroc, ajungem în jurul prânzului. Putem să facem asta, Min. Chiar putem.

Ea dădu din cap.

— Tu... Înfăşurându-şi braţul pe după al lui, înghiţi în sec. Colin, ştii să conduci chestia asta, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Mă tot întrebi asta.

— Tot refuzi să-mi răspunzi.

El îşi întoarse privirea spre drum şi pocni din hăţuri, îndemnând cei doi cai să o ia la trap.

— Nu-mi place să merg în trăsuri. Să le conduc este cu totul altceva.

De îndată ce cotiră pe drum, Colin plesni din frâie şi le dădu cailor frâu liber, îndemnându-i să o pornească la galop.

Nu o porniră la galop.

Zburară.

— O!

Vântul îi purtă râsetul speriat în adierile lui şi îl împrăştie pe toată întinderea moşiei Riverchase.

„Aşa trebuie să te simţi când eşti un glonţ.”

Propulsat de cele două animale maiestuoase şi elegante, faetonul traversă valvârtej drumul drept din pietriş asemenea carului ceresc al lui Dumnezeu tras de îngeri. Bancheta era suspendată atât de sus pe arcuri, încât Minerva abia dacă simţea şanţurile de pe drum.

Când ajunseră la capătul drumului, Colin încetini cei doi cai şi îi mână spre drumul principal cu îndemânare şi uşurinţă. Ai fi zis că se născuse cu frâiele în mâini.

Ea se aplecă mai aproape, obligată să strige ca să acopere vuietul vântului şi tropăitul copitelor.

— Ştrengarule. Chiar ştii cum să-l conduci.

— Am făcut parte din clubul de faleturi[4]! îi strigă el şi îi făcu viclean cu ochiul. Dezlănţuiam furia prin oraş.

---

[4] Atelaj compus din patru cai înhămaţi la o trăsură, cei doi cai dinainte fiind încălecaţi de câte un vizitiu.

Râzând, Minerva îşi aşează o mână peste bonetă, prea încântată de şuierul vântului şi de viteză ca să se mai plângă. Da, fireşte. Ticălosul făcea parte din orice club dispus să-l accepte. Din cluburi pentru domni, clubul de box, clubul de jocuri de noroc, clubul pentru aventurieri. De ce nu şi într-un club de conducere?

Aceasta era viaţa lui, la Londra. Toate acele cluburi. Toţi acei prieteni. Toate acele distracţii orbitoare şi opulente.

Toate acele femei.

În timp ce se îndreptau ca vântul şi ca gândul spre nord, mintea ei o luă la goană mai repede decât roţile faetonului.

Fără îndoială, sugestia lui de a-i face curte oficial o încânta. Să participe la baluri şi la spectacole de operă la braţul chipeşului şi impetuosului lord Payne? Simplul gând îi făcea inima să i se oprească în piept. Şi îl credea când îi spunea că îi păsa de ea. Nu ar fi minţit în privinţa asta.

„Conduce ca un nebun spre Scoţia pentru tine”, îşi spuse ea în gând. „Bineînţeles că-i pasă.”

Totuşi... cu doar câteva zile în urmă, îşi petrecuse o după-amiază întreagă ca să repare acoperişul unei căsuţe. Se concentrase pe sarcina lui înjositoare cu forţă, entuziasm şi bună dispoziţie. Dar nu jurase să-şi petreacă tot restul vieţii făcând la fel. Ataşamentul lui brusc faţă de Minerva era doar un rezultat al situaţiilor extreme prin care trecuseră?

Iar dacă ea se îndoia de ataşamentul lui, poate că el se îndoia de dragostea ei.

Sau poate că se îndoia pur şi simplu de ea. Poate că se îndoia că putea să fie o vicontesă potrivită, şi cine ar fi putut să-l condamne? Pentru numele lui Dumnezeu, trebuia numai să te gândeşti la frumoasa casă şi la uriaşa moşie. Cine să creadă vreodată că Minerva putea să fie

stăpână acolo? Provocase un adevărat dezastru în salonul de zi şi împrăştiase apă pe tot covorul de la intrare. Slujitorii o vor detesta.

Nu putea să nu-şi facă griji pentru o sută de mii de lucruri diferite. Şi Colin trebuia să fie îngrijorat. Îşi recunoscuse nesiguranţa. De aceea voia să aştepte.

Aşteptarea era o alegere înţeleaptă, se gândi ea. Amânarea unei eventuale logodne era atitudinea rezonabilă şi chibzuită.

Şi atunci de ce o îngrozea ideea?

Se opriră de trei ori ca să schimbe caii şi să se reîmprospăteze, luând-o grăbiţi din loc cu prima ocazie. Peisajul pe care îl traversau era verde şi presărat cu unduiri luxuriante. O zeiţă întinsă, care se trezea din somnul ei de iarnă.

Vântul, în schimb, era o vrăjitoare rece şi crudă.

Minerva se strânse sub un pled împletit ca să-i fie mai cald, dar fiorii glaciali i se strecurau pe sub piele. Când drumul se îndreptă şi el reuşi să lase mai moale frâiele din mâini, Colin o trase aproape, încolăcindu-şi braţul peste umerii ei. Ea se cuibări în strânsoarea lui, alinându-se cu căldura şi parfumul familiare. Privea cum mâinile lui înmănuşate mânau caii cu mişcări iscusite şi încrezătoare.

Ea îşi strecură un braţ în jurul taliei lui, îmbrăţişându-l strâns. Nu mai conta ce se întâmpla azi sau mâine. Apropierea... doar această apropiere... merita tot chinul.

Se apropiară de Edinburgh chiar când soarele amiezii atin-gea zenitul.

— Aproape am ajuns, spuse el, urcându-se înapoi pe banchetă după ce se opri să ceară câteva indicaţii unui negustor. Eşti pregătită pentru momentul tău măreţ?

— Eu...

„Nu ştiu, nu ştiu. Ei nu ştiu că sunt femeie. Mi-am pierdut toate notiţele şi schiţele. Nu o să creadă nimic din

ce spun despre Francine în lipsa unor dovezi. Şi după ce am călătorit o sută şi ceva de kilometri într-o singură dimineaţă, părul meu trebuie să fie un adevărat dezastru. Toţi o să râdă. O, Doamne. Ştiu că toată lumea o să râdă.”

Groaza îi făcu inima cât un purice. Dar refuză să dea glas temerilor care o copleşeau. Îi promisese lui Colin că nu va mai vorbi urât despre ea.

— Aşa cred. Dacă tu eşti cu mine, sunt pregătită pentru orice.

El opri caii, chiar în mijlocul străzii.

— Am ajuns? întrebă ea, privind în jur.

— Nu chiar. Cu vârful unui deget înmănuşat, el îi întoarse faţa spre a lui. Dar nu cred că ar trebui să fac asta în uşa Societăţii Regale de Geologie.

Coborî capul şi o sărută. Chiar acolo, pe stradă, şi cu o pasiune atât de dulce şi de tandră, încât toate grijile i se risipiră ca prin minune, gonite de emoţia care îi făcu inima să crească în piept.

— Este mai bine? întrebă el şi apucă din nou frâiele.

Ea dădu din cap, simţind cum îi revine toată încrederea.

— Mulţumesc. Aveam nevoie de asta.

După încă vreo câteva minute de mers pe străzile pietruite şi înţesate de lume, Colin opri caii în faţa unui edificiu impunător de cărămidă. Aruncă frâiele şi o monedă în mâinile unui băiat înainte de a da face un ocol faetonului ca să o ajute să coboare.

— Grăbeşte-te, acum. Ai ajuns tocmai la timp ca să-ţi faci o intrare întârziată de toată eleganţa.

Braţ la braţ, urcară treptele. Minerva era atât de ocupată încercând să nu se împiedice în fuste, încât nu observă nici un portar... şi, de altfel, pe nimeni altcineva.

Până când o voce profundă îi făcu să se oprească brusc.

— Vă rog să mă iertaţi... Dar unde credeţi că vă duceţi?

Capitolul 31

Minerva tresări. Ar fi trebuit să ştie că nu avea cum să fie atât de simplu.

— Am venit pentru simpozionul de geologie, îi spuse Colin. Şi suntem în întârziere, din cauza unui incident suferit în timpul călătoriei. Deci, dacă aţi avea amabilitatea de a vă da la o parte...

Bărbatul cu barbă nu se clinti din loc. El lovi cu degetul o hârtie prinsă pe o tablă de scris.

— Îmi pare rău, domnule. Dar accesul le este permis doar membrilor societăţii.

— Sunt membră. Minerva făcu un pas în faţă. Sunt membră a societăţii. Numele meu este M.R. Highwood. Trebuie să fiu pe lista dumneavoastră.

— Dumneata? În spatele firicelelor cenuşii din barbă, bărbatul se coloră o nuanţă neobişnuită de roşu. Pretinzi că eşti M.R. Highwood?

— Aş putea să fac mai mult decât să pretind un asemenea lucru. Eu sunt domnişoara Minerva Rose Highwood. Nu-mi vine să cred că nu vă este cunoscut numele meu. Descoperirile mele au fost publicate în cinci numere ale revistei Societăţii Regale de Geologie în ultimele şaptesprezece luni.

— Serios, Min? Mâna lui Colin îi mângâie spatele. De cinci ori? Este extraordinar, draga mea. Sunt atât de mândru.

Ea se îmbujoră uşor. Măcar era cineva care îi aprecia realizările. Cineva minunat de chipeş, amabil şi inteligent şi care, în ciuda tuturor aşteptărilor, pretindea că îi era devotat ei.

Bădăranul încrezut din faţa ei, fluturându-şi lista stupidă... nu mai putea să o intimideze. Nu mai putea.

— Doamnă, trebuie să fie o neînţelegere. Membrii acestei societăţi sunt cu toţii domni.

— Fără îndoială, este o neînţelegere, spuse ea, zâmbind cu răbdare de astă dată, dar neînţelegerea nu este de partea mea. În ultimii doi ani, mi-am plătit cotizaţiile, mi-am prezentat descoperirile şi am ţinut o corespondenţă scrisă ca membră cu drepturi depline a acestei organizaţii. N-am susţinut niciodată că aş fi bărbat. Dacă afilierea mi-a fost înţeleasă greşit, nu mă pot face responsabilă de asta. Acum, aţi fi bun să mă lăsaţi să intru? Am o lucrare de prezentat.

— Nu prea cred. El se îndreptă de spate şi se întoarse spre Colin. Nu putem permite aşa ceva. Dacă nu are vreun...

— Nu vă supăraţi, dar de ce vorbiţi cu el? îl întrerupse Minerva. Eu sunt chiar aici şi pot vorbi pentru mine.

Bărbatul oftă apăsat.

— Draga mea fată, eu...

— Nu sunt o fată. Şi nici nu sunt în vreun fel „draga” dumneavoastră, dacă nu cumva... Doamne sfinte, spera ca snobul acesta cu faţa roşie să nu fie Sir Alisdair. Sir Alisdair păruse cu mult mai rezonabil decât atât. Ascultaţi, domnule...?

— Barrington.

— Domnule Barrington. Ea zâmbi uşurată. Am venit să-mi prezint descoperirile la simpozion. Sunt o stimată membră a societăţii, cu un record impresionant de studii şi am venit cu o contribuţie valoroasă la aceste lucrări. Se

întâmplă să mai fiu şi femeie. Sunt o femeie care ştie foarte multe lucruri despre roci. Vă sugerez să vă împăcaţi cu ideea.

Lângă ea, Colin scoase un râset înfundat.

— Foarte bine, dragoste. Bravo!

— Mulţumesc.

Domnul Barrington nu părea câtuşi de puţin amuzat.

— Acest simpozion le este rezervat membrilor Societăţii Regale de Geologie şi invitaţilor lor. Şi cum calitatea de membru le este rezervată doar domnilor, uşa aceasta rămâne închisă pentru dumneata.

— Haideţi, interveni Colin. Ea îi recunoscu tonul cel mai poruncitor şi mai nobil pe care îl putea adopta. Cu siguranţă putem să rezolvăm altfel toată situaţia asta. Din pură întâmplare, mie îmi place foarte tare să mă alătur cluburilor. Acum, ce trebuie să facă un domn ca să devină membru al societăţii dumitale?

— Există un lung proces de aplicare. Trebuie făcută o scrisoare de solicitare, inclusiv o declaraţie personală în privinţa intereselor de cercetare şi orice alte publicaţii relevante. Trebuie furnizate referinţe... cel puţin trei şi nu mai mult de...

— Da, da. Iată solicitarea mea, dacă aţi fi atât de amabil încât să o scrieţi după dictare. Sunt Colin Frederick Sandhurst, vicontele Payne. Cât despre interesele mele geologice, mi se spune că proprietatea mea se află pe cel mai mare filon de granit utilizabil din întreg Northumberland. Pentru referinţe, îl numesc pe vărul meu, lordul general Victor Bramwell, conte de Rycliff. În al doilea rând, pe bunul meu prieten, ducele de Halford. Şi în al treilea rând...

Minerva îşi drese glasul.

— Aha.

— În al treilea rând, pe M.R. Highwood, încheie Colin.

— Domnule, eu...

— Ah. Colin ridică un deget. Cred că pentru dumneata aş fi „milord”.

— Milord, sunt sigur că societatea este onorată de interesul Excelenţei Voastre. Totuşi...

— Am menţionat că, în locul cotizaţiilor obişnuite şi ca o concesie făcută în vederea accelerării procesului meu de aplicare, sunt dispus să fac o donaţie anuală de susţinere de... să spunem, o mie de lire?

Domnul Barrington încremeni.

— O, prea bine. Negociezi la sânge, Barrington. Să fie trei. El zâmbi larg în faţa tăcerii. Bun. Acum, că am lămurit şi asta, o să intru la simpozion. Domnişoara Highwood mă însoţeşte ca invitată a mea.

— Dar milord, femeile nemăritate nu pot să participe ca invitate. Nu se cade.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Asta este o prostie de toată frumuseţea. De ce ar trebui ca societatea să le protejeze pe femeile nemăritate de nişte prelegeri absolut seci în care se vorbeşte despre compoziţia solului? Cumva membrii dumneavoastră se trezesc brusc atraşi în vreun fel de frenezia prafului, în care nici o femeie n-ar mai fi în siguranţă?

Domnul Barrington se trase de reverele hainei.

— Uneori dezbaterea se aprinde.

Colin se întoarse spre ea.

— Min, pot să-i dau una pur şi simplu?

— Cred că este o idee proastă.

— Să-l spintec cu ceva ascuţit?

— Probabil o idee şi mai proastă.

— Atunci n-avem ce-i face.

El oftă.

— Ştiu. Trebuie să intri şi să faci prezentarea în locul meu.

— Poftim? Nu. El scutură din cap. Nu, nu pot să fac asta.

— Ba bineînţeles că poţi. M-ai auzit citind-o de atâtea ori. Ştiu că are o mulţime de cuvinte polisilabice, dar o să faci faţă provocării.

— Minerva, sunt descoperirile tale. Sunt colegii tăi. Ar trebui să fie momentul tău.

— Da, dar... Lacrimile i se iviră la colţurile ochilor şi clipi nerăbdătoare ca să şi le înăbuşe. Nu mă lasă să intru.

— Nu le lasă să intre pe doamnele nemăritate. Aşa că... mărită-te cu mine. Aici şi acum.

Ea se uită lung şi uluită la el. Ochii lui ca diamantele de Bristol străluceau, scânteietori şi sinceri.

— Să mă mărit? Dar noi... nu avem cum să...

El o luă de mâini.

— Suntem în Scoţia, Minerva. Nu avem nevoie de licenţă sau de biserică. Avem nevoie doar de martori. Barrington poate fi unul dintre ei şi...

El se întoarse, chiar când un alt bărbat deschise uşa şi li se alătură pe verandă.

— Ce se petrece aici? întrebă nou-venitul cu o voce adâncă şi serioasă.

Ochii Minervei îl studiară din cap până în picioare. Era înalt şi chipeş şi... ei bine, rămânea tot înalt şi chipeş. Era o prezenţă impresionantă, cu silueta lui perfect încadrată în uşă.

Bărbatul întrebă:

— Barrington, cine sunt oamenii aceştia?

— O, bun, spuse Colin. Acest domn chipeş poate să fie al doilea martor. Îl avem pe domnul Barrington şi... îl bătu pe nou-venit pe umăr... pe domnul...?

Bărbatul clipi la gestul impertinent al lui Colin.

— Sunt Sir Alisdair Kent.

Minerva îşi acoperi cu o mână râsul şocat.

— În ordine. Mâna lui Colin mai onoră umărul lui Sir Alisdair cu două bătăi molcome şi greoaie, în timp ce îl cercetă din priviri pe bărbat. În ordine. Tu trebuie să fii. El scoase un oftat şi se întoarse spre Minerva. Probabil că acum eu ar trebui să fac un pas în spate şi să vă las să vă cunoaşteţi mai bine...

„Nu!”

— Dar n-am să o fac, încheie el.

Simţi cum inima i se zbate în piept. Slavă cerului!

El îi cuprinse mâinile înmănuşate în mâinile lui şi se uită adânc în ochii ei.

— Minerva, te iubesc. Aşteptam să ţi-o spun într-un moment mai potrivit. Cu o ocazie şi într-un loc mai romantic. El aruncă o privire spre împrejurimile lor. Dar trebuie să mă mulţumesc cu aici şi acum.

— Aici este bine, reuşi ea să mai îngâne. Acum este bine.

El îi strânse mâinile.

— Te iubesc. Iubesc la tine faptul că eşti inteligentă, loială, curioasă şi bună la suflet. Iubesc că eşti adesea atât de neînfricată, îndrăzneaţă şi puternică... dar şi că uneori nu eşti, pentru că atunci pot să fiu eu puternic pentru tine. Iubesc că pot să-ţi spun orice. Absolut orice. Şi iubesc faptul că ai mereu ceva surprinzător de spus. Iubesc că spui lucrurilor pe nume. Că nu ţi-e frică să spui că un sân e un sân şi un mădular e un...

— Să-mi fie cu iertare, interveni Sir Alisdair, dar despre ce Dumnezeu tot vorbeşti?

Minerva nu se putu abţine să nu râdă.

— Mă laşi un pic? îi spuse Colin iritat bărbatului. I-am promis acestei femei luni de peţit tandru şi, din cauza societăţii dumitale şi a regulilor ei stupide şi învechite, trebuie să înghesui totul în cinci minute. Ai putea măcar să nu mă întrerupi.

Sir Alisdair i se adresă direct Minervei.

— Omul acesta te hărţuieşte, domnişoară... El se opri. Eşti domnişoara Highwood?

— Da, spuse ea cu blândeţe. Da, sunt domnişoara Highwood. Îmi cer scuze pentru confuzie. Şi îmi pare rău dacă ţi-am provocat vreo... dezamăgire.

Gura lui se strâmbă în timp ce o privi de sus până jos.

— Sunt doar surprins, domnişoară Highwood. Doar surprins.

— Da, da. Este o femeie foarte surprinzătoare. Colin îşi drese glasul. Încă o dată, omule. Mă laşi un pic?

Zâmbind, Minerva îl trase pe Colin la câţiva paşi depărtare.

— Nu-l lua în seamă. Continuă.

De îndată ce ajunseră să se bucure de puţină intimitate, ochii lui se îmblânziră.

— După cum spuneam, iubito. Iubesc că spui lucrurilor pe nume. Că eşti suficient de îndrăzneaţă ca să-i spui unui sân un sân şi unui mădular un mădular. Dar, mai presus de toate, iubesc că, chiar şi după săptămâna asta nebună şi nesăbuită petrecută alături de mine... chiar dacă inima, reputaţia şi viitorul tău atârnă de un fir de aţă... ai fost atât de curajoasă încât să-i spui iubirii iubire. Îi cuprinse faţa între mâini. Pentru că exact asta şi este. Te iubesc, Minerva. Lumina unei bucurii triumfătoare i se aprinse în ochi, de parcă tocmai ar fi făcut descoperirea ştiinţifică a unei vieţi. Ne iubim.

Un nod i se puse în gât.

— Da. Ne iubim.

— Vreau să fiu cu tine, pentru tot restul vieţii noastre.

— Şi eu vreau.

— Atunci, uite. El îi eliberă mâinile. Prinzându-şi mănuşa între dinţi, el o slăbi de pe mână şi apoi şi-o scoase cu totul. Degetele lui se îndreptară spre inelul cu

sigiliu de pe degetul mic şi îl răsuci înainte şi înapoi. Şi tot înainte şi înapoi. Făcu o grimasă. Poate să dureze o clipă.

— Colin, serios. Nu trebuie să...

— Aproape am reuşit, spuse el printre dinţii strânşi. Chipul îi era roşu şi încordat de la efort. Stai... Stai...

Se întoarse şi se ghemui, continuând să tragă de inel. Minerva începu să-şi facă griji pentru el.

— Gata. Chinuindu-se să-şi tragă sufletul şi arborând o expresie de victorie pe chip, el ridică inelul spre ea. Nu mi-am scos inelul de când eram băiat. Desigur, a fost al tatălui meu şi mi-a revenit mie după moartea lui. Am început cu degetul mare, apoi a trecut de pe un deget pe altul. Mi-a rămas pe degetul mic atât de mult, încât aproape a devenit o parte din mine. Dar acum vreau să-l porţi tu.

— O, nu aş putea.

— Ba nu, trebuie. El îi întoarse mâna cu palma în sus şi lăsă să alunece inelul. Este cel mai de preţ lucru pe care îl am, Min. Trebuie să-l porţi. Astfel, o să ştiu mereu că cele două lucruri care îmi sunt cele mai dragi sunt în acelaşi loc. O să fie de un real ajutor. Foarte comod.

Ea se uită lung la inel. Apoi se uită lung la el, cu răsuflarea întretăiată de emoţie.

— Nu... Îşi drese glasul. Nu vrei să fii soţia mea?

— Bineînţeles că vreau, se grăbi ea să-l asigure. Bineînţeles că vreau să fiu soţia ta. Dar am crezut că vrei să aştepţi, să o luăm încet. Să-mi faci curte cum se cuvine. Mi s-a părut că este atât de important pentru tine.

— Asta... el făcu semn spre uşă şi simpozionul care avea loc înăuntru... este important pentru tine. Ceea ce înseamnă că este totul pentru mine.

Uluită, ea îl privi cum se pune într-un genunchi.

— Te iubesc, Minerva. Rămâi cu mine pentru totdeauna. Lasă-mă să te preţuiesc pentru totdeauna.

Permite-mi fericirea de a spune că eşti a mea. El strecură inelul cu sigiliu pe degetul ei înmănuşat. Dar mărită-te azi cu mine. Ca să te pot împărţi cu lumea.

Se uită la el, cu inima plină de iubire... şi mintea ei hotărî, fără nici o urmă de îndoială, că lumea nu va mai cunoaşte niciodată un bărbat mai bun decât el.

Cu câteva jurăminte rostite în grabă pe aceste trepte, el se oferi să-i îndeplinească toate visurile. Iar ea putea să-l facă pe Colin cu totul al ei. Pentru totdeauna.

— Deci, fata mea? În spatele lor, domnul Barrington îşi lovi tabla. Ai de gând să te măriţi cu flăcăul ăsta sau nu?

Capitolul 32

— Să-ţi arăt nişte dantele azi, domnişoară Taylor? Când Kate intră în magazinul All Things, Sally Bright se învioră brusc în spatele tejghelei. Blonda tânără puse deoparte ziarul din care citise până acum. Sau poate o panglică nouă?

Kate clătină din cap zâmbind.

— Doar nişte cerneală. N-am nici un motiv să cumpăr dantele sau panglici noi azi.

— Eşti sigură? Sally puse o călimară cu cerneală pe tejghea. Asta nu e ce am auzit eu.

Nota vicleană din vocea fetei atrase atenţia lui Kate.

— Dar ce ai auzit tu?

Sally se adoptă un aer de nevinovăţie.

— Numai că cineva a făcut ieri o excursie până la castelul Rycliff. Singură.

Kate îşi simţi obrajii în flăcări. Ceea ce o enervă pentru că nu avea nimic de ce să se simtă stânjenită sau ruşinată.

— Da, chiar m-am dus până la castel. Trebuia să vorbesc cu caporalul Thorne. Aveam de rezolvat... o neînţelegere.

— Ah. Fruntea lui Sally se arcui. O neînţelegere de rezolvat. Ei bine, totul sună foarte cuviincios.

— Nu a fost necuviincios, dacă asta vrei să sugerezi.

Kate refuză să menţioneze că îl surprinsese pe om la lucru. Pe jumătate îmbrăcat, leoarcă de sudoare. Toată pielea aceea bronzată încordată perfect pe un corp puternic şi musculos... Silueta lui cu umeri laţi ardea acum în amintirea ei. De parcă s-ar fi uitat direct la soare şi senzaţia îi mai zăbovea încă pe retină.

— Te tachinez doar, domnişoară Taylor. Ştiu că nu este nimic nelalocul lui între voi. Dar să ai grijă. Nu vrei să înceapă să circule bârfele prin târg. Altfel, sigur o să ţi se întâmple o mulţime de mici incidente. Sarea o să-şi croiască cumva drum spre zaharniţa ta, o să ţi se lase ace prin tivul fustelor şi aşa mai departe.

Kate se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Invidia. Jumătate dintre femeile din sat o să-ţi dorească răul.

— M-ar invidia? De ce?

— Măiculiţă, chiar nu ştii. Sally aranjă bijuteriile din vitrină. Din clipa în care ceata lordului Rycliff a sosit în sat vara trecută, ştiu că toate doamnele de la Queen’s Ruby aţi pus ochii pe lordul Payne. Cutezător, chipeş, fermecător. Cărei domnişoare de viţă nobilă să nu-i placă? Dar mai sunt şi alte femei în satul ăsta, domnişoară Taylor. Slujitoare, văduve de marinari, menajere... femei pe care

nu le aranjează să viseze la un viconte. Toate s-au străduit să pună mâna pe caporalul Thorne.

— Serios? Dar... Kate lovi o musculiţă care îi zumzăia la gât. Dar este atât de mare. Şi de aspru. Şi de grosolan.

— Exact.

Sally îi trimise un zâmbet plin de subînţeles.

Kate rămase în cumpănă.

— Până acum, toate au fost în zadar. I s-au întins capcane peste tot în sat, dar el a scăpat de fiecare în parte. Se zvoneşte că ar fi făcut un „aranjament” cu o văduvă din oraşul vecin. Se duce să-i facă o vizită de curtoazie o dată sau de două ori pe lună, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Kate chiar înţelesese ce voia să spună Sally. Şi brusc, simţi că i se face inexplicabil greaţă. Fireşte, caporalul Thorne avea dreptul să facă tot ce îl tăia capul cu oricine îl tăia capul. Pur şi simplu nu-i plăcea să fie informată despre asta.

Cu atât mai puţin să-şi mai şi imagineze.

Se chinui să-şi revină iute în fire.

— Ei bine, poţi să duci vorba..., şi ştia prea bine că Sally o va face, că femeile din Spindle Cove nu au nimic de invidiat. Nu este absolut nimic între mine şi caporalul Thorne. Nimic în afară de o politeţe amabilă din partea mea şi, cu siguranţă, nici urmă de afecţiune din partea lui. Omul abia dacă îmi tolerează prezenţa.

Thorne fusese atât de dornic să o vadă pe Kate plecând în ziua aceea. Îşi amintea încă nerăbdarea concisă din mişcările lui, în timp ce îi arătase poarta castelului, după ce discuţia lor se încheiase. În mod evident, să sape o fântână era mai interesant.

Sally ridică din umeri, trecând o cârpă de praf peste rafturile din spatele tejghelei.

— Nu se ştie niciodată, domnişoară Taylor. Nimeni nu s-a gândit vreodată că există ceva între domnişoara Minerva şi lordul Payne. Şi uită-te la ei.

— Este cu totul altceva.

— Cum?

— Este... Pur şi simplu este.

Kate fu salvată de un tropăit de copite şi de huruitul scos de roţile unei trăsuri ce se apropia.

Într-o manevră acrobatică, Sally strânse raftul cu o mână şi îşi lăsă greutatea de cealaltă parte, întinzând gâtul ca să arunce o privire prin vitrina din faţă a magazinului. După ce zări despre ce era vorba, îşi lăsă cârpa de praf din mână.

— Doar o clipă, domnişoară Taylor. A venit poşta. Trebuie să mă duc să-i întâmpin, altfel o să fie foarte furioşi. Vizitiii de pe poştalion sunt nişte morocănoşi. Nu le place nici măcar să încetinească.

Cât timp se duse Sally să recupereze corespondenţa, Kate căută în gentuţă monedele cu care să plătească cerneala. Nu îi mai rămăseseră atât de multe. Iarna şi începutul primăverii erau sezoane slabe pentru o profesoară de muzică într-un sat de vacanţă. Trebuia să apeleze la cumpătare.

— Ai rest pentru o jumătate de coroană? întrebă ea când Sally se întoarse pe uşă.

— Doar o clipă... Tânăra cercetă mănunchiul mic de plicuri şi scrisori. Apucă o singură misivă şi o desprinse din restul teancului. În sfârşit. Iat-o.

— Iată ce?

— O scrisoare de la domnişoara Minerva.

Inima lui Kate îi tresări în piept. Tot satul aşteptase o veste de la Minerva. Ea se repezi lângă Sally.

— Este scrisul ei. Sunt sigură de asta.

— O! ţipă Sally. Uită-te la asta, este sigilată cu blazonul lordu-lui Payne.

Kate îşi trecu degetele peste sigiliul din ceară roşie.

— Într-adevăr. O, ce veste minunată. Doamna Highwood ar trebui să o primească de îndată. I-o duc eu la Queen’s Ruby.

Sally strânse plicul la piept.

— În nici un caz. Nimeni nu mi-o ia. Trebuie să fiu acolo când o citeşte.

— Şi cum rămâne cu magazinul?

— Domnişoară Taylor, aceasta este familia Bright. Suntem vreo jumătate de duzină aici. Sally se năpusti spre uşa magaziei şi strigă. Rufus, uită-te puţin la tejghea. Mă întorc în zece minute!

Împreună, traversară peluza în goană şi trecură valvârtej pragul de la Queen’s Ruby. Le găsiră pe Charlotte şi pe doamna Highwood în salon. Prima lucra la o pernă brodată. Ultima moţăia pe divan.

— Doamnă Highwood! strigă Sally.

Văduva se trezi cu un pufnit. Îşi roti capul atât de brusc încât boneta din dantelă i se strâmbă într-o parte.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Cine a fost ucis?

— N-a fost nimeni ucis, zise Kate zâmbind. Dar se prea poate să se fi măritat cineva.

Sally apăsă scrisoarea în mâna femeii mai în vârstă.

— Hai, doamnă Highwood. Citeşte. Suntem cu toţii disperaţi să aflăm.

Doamna Highwood se uită la plic. Se făcu albă ca varul.

— O, Doamne, Dumnezeule. Draga şi scumpa mea fată.

Cu degetele tremurătoare, rupse sigiliul şi desfăcu scrisoarea.

Charlotte îşi lăsă broderia deoparte şi se îngrămădi lângă ea.

Femeia mai în vârstă întinse scrisoarea spre fiica ei cea mai mică.

— Poftim, citeşte-o tu. Eu văd prea rău. Şi nervii mei...

Sally o apucă de braţ pe Kate şi aşteptară toate cu sufletul la gură.

— Cu voce tare, domnişoară Charlotte, o îndemnă Sally. Să o citeşti cu voce tare.

— „Dragă mamă”, începu Charlotte. „Ştiu că trebuie să te întrebi ce s-a întâmplat cu fiica ta rătăcitoare. Trebuie să recunosc, săptămâna trecută nu prea a decurs după cum plănuisem eu.”

— O, Doamne, murmură Kate.

— Este ruinată, spuse slăbită doamna Highwood. Suntem toate ruinate. Cineva să-mi aducă evantaiul. Şi nişte vin.

Charlotte continuă să citească.

— „În ciuda greutăţilor întâmpinate pe drum, noi...”

— Noi! repetă Sally. Nu dispera, doamnă Highwood. A scris „noi”!

— „Ne-am oprit în Northumberland pentru moment.”

— În Northumberland. Obrajii doamnei Highwood îşi recăpătară culoarea. Se îndreptă de spate pe divan. Moşia lui este acolo. Mi-a spus-o el o dată. O, cum se numea?

— „Şi îţi scriu”, continuă Charlotte, „cu deosebită plăcere din...” Ea coborî foaia şi zâmbi. „Din frumoasa bibliotecă de la Riverchase.”

Capitolul 33

Două săptămâni mai târziu

Draga mea fiică, vicontesă Payne,

Bat clopotele astăzi în St. Ursula! I-am spus vicarului că trebuie musai, chiar dacă că tu eşti pe drum spre Northumberland. Ce fericite am fost când am primit scrisoarea ta. După cum îmi spun mereu prietenele mele, intuiţia mea nu are egal. Am ştiut dintotdeauna că hoţomanul de Payne îmi va fi ginere într-o bună zi. Dar cine să-i fi ghicit vicontesa! Ai făcut-o foarte mândră pe mama ta, draga mea. Desigur, trebuie să-ţi faci timp pentru luna de miere, dar gândeşte-te să revii în oraş pentru sărbătorirea Păcii Glorioase[5]*. Diana trebuie să fie următoarea, să ştii. Va fi mai în măsură să profite de noile relaţii. Am speranţe mai mari ca niciodată pentru perspectivele ei. Dacă tu ai putut să pui mâna pe Payne, sigur Diana poate să pună mâna pe un duce!*

A ta, etc.

Mama

Cu un zâmbet amuzat, Minerva împături scrisoarea şi o puse în buzunar.

Se opri în mijlocul cărării, trăgând adânc în piept aerul cald şi parfumat al primăverii târzii şi slăbind legăturile de la bonetă pentru a-şi lăsa pălăria din pai să îi alunece pe spate. Apoi, cu paşi vioi, îşi reluă plimbarea pe drumul de ţară care ducea din sat la Riverchase.

Clopoţeii fluturau năuciţi pe tulpinile lor subţiri, implorând să fie culeşi. Pe măsură ce înainta pe cărare, se

[5] Referinţă la Tratatele de la Paris din 1814–1815 care marchează sfârşitul războaielor napoleoniene.

opri să îi culeagă, alături de fire de ciuboţica-cucului şi cele câteva narcise rămase pe ici, pe colo. Avea deja un buchet în toată regula când o luă în sus pe deal. În timp ce se apropia de vârful crestei, un zâmbet îi înflori pe buze. Simţi cum bucuria îi creşte în inimă, nerăbdătoare la simplul gând de a revedea faţada cunoscută din granit.

Dar nu fu Riverchase primul lucru pe care îl zări când ajunse în vârful dealului.

Ci Colin, străbătând aceeaşi alee... spre ea.

— Bună, strigă el, apropiindu-se. Tocmai mă duceam spre sat.

— De ce?

— Ca să vin să te văd, fireşte.

— O. Ei bine, şi eu veneam să te văd.

Ea îi zâmbi cu sfială, simţind fiori deja familiari de ameţeală.

El făcu semn spre buchetul de flori sălbatice.

— Azi culegi flori? Nu pietre?

— Uneori îmi plac şi florile.

— Mă bucur să aud asta. Vazele de flori sunt mult mai uşor de trimis în cabană. Vârful degetului lui înmănuşat îi mângâie obrazul. Domnişoară Minerva, pot să...?

— Un sărut?

El dădu din cap.

Ea îi întinse obrazul, aplecându-se spre el pentru a primi gestul tandru şi curtenitor. Dar în ultima clipă, el îi întoarse faţa spre a lui şi o sărută pe buze. O, el va fi mereu un ştrengar, iar ea era atât de bucuroasă pentru asta. Sărutul lor fu scurt, dar cald şi dulce precum soarele după-amiezii.

După o clipă, el se îndreptă de spate. Privirea lui hoinări peste trupul ei.

— Eşti... Clătină din cap, cu urma unui zâmbet în colţul gurii. De o frumuseţe debordantă azi.

Ea înghiţi în sec, luându-şi câteva secunde ca să-şi revină de sub efectul splendorii lui masculine.

— Şi tu mă cam nimiceşti pe mine.

— Mi-ar plăcea să cred că sărutul meu poate să-şi asume toate meritele pentru îmbujorarea ta minunată, dar mă îndoiesc să fie adevărat. Ce te face să fii aşa mulţumită de tine?

— Sărutul are mare legătură cu asta. Dar a venit poşta de dimineaţă. Ea scoase două plicuri din buzunar. Am primit două scrisori foarte interesante. Prima este de la mama. Ne transmite felicitări pentru căsătoria noastră.

Îi întinse scrisoarea venită de la Spindle Cove. El despături foaia şi îi scrută din privire conţinutul. În timp ce citea, colţul gurii se arcui amuzat.

— Îmi pare rău, spuse Minerva. Ştiu că este îngrozitoare.

— Nu. Este o mamă care îşi doreşte tot binele din lume pentru fiicele ei.

— Se înşală. Nu i-am spus că ne-am căsătorit. I-am spus doar că am făcut o oprire la moşia ta şi n-ar trebui să se aştepte să revin mai devreme de o lună sau mai mult. Dar, în mod evident, şi-a dat cu presupusul.

— Toţi au făcut asta. Am primit o scrisoare de la Bram chiar ieri. A vrut să ştie de ce nu le-am trimis încă avocaţilor dovada scrisă a căsătoriei noastre. „Nu-ţi vrei banii?” s-a întrebat el.

Se întoarseră împreună spre Riverchase.

— Până la urmă, o să afle adevărul, spuse ea gânditoare.

— Da, o să afle. Ai spus că ai primit două scrisori interesante. De la cine este cealaltă?

— De la Sir Alisdair Kent.

Ea observă un uşor şchiopătat în mersul lui. Sugestia subtilă a geloziei o încântă mai mult decât ar fi trebuit.

— O, chiar aşa? spuse el, pe un ton intenţionat surprins. Şi ce a avut de spus bunul Sir Alisdair?

— Nu prea multe. Doar că Revista Societăţii Regale de Biologie a refuzat să-mi publice lucrarea despre Francine.

— Poftim? El se opri brusc şi se întoarse spre ea. Strălucirea afectuoasă din ochii lui se transformă într-un fulger oarecum furios, aproape ucigaş. O, Min. Este o prostie. Nu-ţi pot face asta.

Ea ridică din umeri.

— Sir Alisdair mi-a spus că încearcă să-mi susţină cauza în numele meu, dar ceilalţi redactori ai revistei nu s-au lăsat convinşi. Au spus că dovezile mele sunt înşelătoare; concluziile mele sunt prea măreţe...

— Aiurea. Maxilarul i se încleştă. Nişte laşi nenorociţi. Pur şi simplu nu vor să fie întrecuţi de o femeie, nimic mai mult.

— Poate.

El clătină încruntat din cap.

— Îmi pare rău, Min. Ar fi trebuit să ne ducem la simpozion în ziua aceea. Ai fi putut să-ţi prezinţi descoperirile în persoană. Dacă te-ar fi auzit numai vorbind, i-ai fi putut convinge.

— Nu, să nu-ţi pară rău. Ea îl apucă de mână şi o strânse. Să nu-ţi pară rău niciodată, Colin. Mie nu o să-mi pară niciodată.

Rămaseră acolo vreme îndelungată, zâmbind uşor şi privindu-se în ochi. În ultima vreme, îşi puteau petrece ore întregi aşa... o fericire şi o dragoste palpabile răsărind în spaţiul dintre ei.

Minerva abia aştepta să devină soţia lui. Dar nu va regreta niciodată că refuzase să se mărite cu el în ziua aceea la Edinburgh, în pragul Societăţii Regale de Geologie.

Trecuse prin atât de multe doar ca să o ducă până la uşa aceea. Îşi înfruntase cele mai adânci frici, se lansase în cele mai cutezătoare isprăvi. Îşi deschisese inima pentru ea, dar şi casa. Îi dăduse curaj, forţă şi ore bune de râs. Ca să nu mai vorbim de pasiune şi de toate cuvintele înflăcărate de dragoste. Când o ceruse de soţie, el făcuse cel mai curajos act de credinţă altruistă pe care şi l-ar fi putut ea închipui.

În schimb, Minerva îşi dorea să-i ofere măcar atât. Posibilitatea de a o curta aşa cum îşi dorise. O şansă ca dragostea lor să prindă rădăcini şi să crească. Când avea să-şi rostească jurămintele de nuntă, voia ca el să ştie că era legământul unui devotament oferit de bunăvoie şi pentru totdeauna, nu dorinţa pripită de a ajunge la gloria ştiinţifică.

Colin merita măcar atât.

Îi întorseseră spatele domnului Barrington şi Societăţii Regale de Geologie în ziua aceea. Dar Sir Alisdair Kent avusese curiozitatea să vină după ei. Îi invitase să ia masa la hanul din apropiere, unde îşi petrecuseră câteva ore cufundaţi în dezbateri ştiinţifice cu prietenii lui. Sir Alisdair şi compania o ascultaseră, puseseră întrebări, discutaseră şi, în general, îi acordaseră Minervei respectul cuvenit unui coleg de breaslă. Colin observase că paharele de vin nu se goliseră niciodată şi îşi păstrase braţul dezinvolt şi posesiv pe spătarul scaunului ei.

Nu, nu fusese o medalie şi un premiu de cinci sute de guinee, dar fusese un fel de simpozion. Şi meritase tot drumul bătut până acolo.

După aceea, ea şi Colin reveniseră direct în Northumberland. Colin o instalase într-o căsuţă minunată din sat, alături de menajera lui, doamna Hammond, ca doamnă de companie. Şi apoi se apucase să îndeplinească toate promisiunile legate de un peţit plin de tandreţe şi

atenţie. Venea în vizită în cele mai multe dimineţi şi se duceau în plimbări lungi şi încântătoare după-amiază. Îi aducea în dar dulciuri şi dantele, iar pe curieri îi ţineau într-un continuu du-te-vino cu bileţele care nu aveau nevoie de semnătură. De câteva ori pe săptămână, ea şi doamna Hammond luau cina la Riverchase, iar el venea să cineze duminica la căsuţă.

Petreceau şi timp despărţiţi. Ea, scriind despre descoperirile făcute în Spindle Cove şi explorând noul peisaj stâncos în care ajunsese. Colin, cercetându-şi moşia cu administratorul şi făcând evaluări şi planuri de viitor.

Cât despre planurile legate de viitorul lor... Minerva încerca să aibă răbdare.

Colin fusese capabil să aibă încredere în ea când o ceruse de soţie, gestul ei de credinţă fusese mai degrabă ca o alunecare lungă şi lentă pe gheaţă subţire. Oricât s-ar fi bucurat de perioada în care el o curta, Minerva încerca să nu se gândească la perspectiva unei inimi frânte. Exista oricând posibilitatea ca el să se răzgândească.

Dar, în luna de când se întorseseră de la Edinburgh, supravieţuiseră primei lor certe... o ciondăneală, dintre toate lucrurile posibile şi imposibile, pe tema unei perechi lipsă de mănuşi. Trecuseră cu bine şi de al doilea conflict. Totul începuse ca un dezacord tensionat prin care încercaseră să decidă dacă Minerva putea să exploreze în siguranţă şi neînsoţită stâncile de prin împrejurimi. (Bineînţeles că putea, după părerea Minervei. Colin ţinuse să exprime o altă opinie.) Dezacordul încordat izbucni într-un şir nesfârşit care implicase denunţări zgomotoase ale independenţei femeilor, aroganţei bărbaţilor, mantiilor cu gulere de blană, rocilor de tot felul şi... în mod inexplicabil... al culorii verde. Dar compromisul final... o excursie în doi spre stânci care se transformase într-o

întâlnire pasională şi înflăcărată în iarba înaltă... le potolise cu totul furia.

De atunci, peţitul le fusese mai dulce şi mai tandru ca niciodată... dar nu pe deplin cast.

Minerva îşi împleti braţul cu al lui şi îşi reluară plimbarea pe alee.

— Nu sunt descurajată. O să găsesc eu altă cale de a-mi publica descoperirile.

— O să găsim noi o cale. Dacă mai poţi să aştepţi încă cinci săptămâni, o să-mi sărbătoresc ziua de naştere tipărind câte o copie pentru fiecare cămin din Anglia.

Ea zâmbi.

— Câteva sute de exemplare o să fie de ajuns şi nu e nevoie să ne grăbim. Urma lui Francine a supravieţuit în peştera aceea milioane de ani. Pot să mai aştept şi eu un pic înainte de a-mi face un nume în lume.

— Ar fi de ajutor dacă îţi spun că există deja o amprentă adâncă, permanentă, mare cât toată Minerva în inima mea?

— Da. Ea îl sărută pe obraz, savurând urma aceea de cuişoare din crema lui de ras. Ai ceva de făcut în după-amiaza asta? Speram să ne petrecem câteva ore scotocind prin biblioteca de la Riverchase.

El nu răspunse o clipă.

— Dacă o după-amiază în bibliotecă este ce-ţi doreşti, prea bine. Dar recunosc că eu mă gândeam la altceva.

— Serios? La ce?

— La o nuntă.

Minerva aproape că scăpă buchetul din braţe.

— La nunta cui?

— A noastră.

— Dar nu putem să...

— Ba putem. Preotul a citit deja anunţul de trei ori în biserica parohială. I-am trimis de veste înainte să ies din

casă de dimineaţă şi i-am cerut majordomului meu să pregătească capela. Până ne întoarcem, toate ar trebui să fie deja gata.

Minerva clipi nedumerită spre el. Pusese totul la cale?

— Dar credeam că am fost de acord să aşteptăm până după ziua ta de naştere.

Braţele lui o înconjurară, înfăşurându-se gingaş peste mijlocului ei.

— Ştiu, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot. Am dormit bine aseară. Dar când m-am trezit de dimineaţă, mi-a fost atât de dor de tine. Nici măcar nu ştiu cum să descriu senzaţia. M-am uitat la cealaltă pernă şi mi s-a părut doar greşit că nu eşti acolo. De parcă m-aş fi trezit fără un braţ sau o jumătate din inimă. M-am simţit incomplet. Aşa că m-am trezit, m-am îmbrăcat şi am luat-o pur şi simplu spre tine... pentru că nu mă puteam duce în nici o altă direcţie. Şi apoi te-am zărit, venind spre mine. Cu flori în mână.

Emoţia scăpără în ochii lui, iar el îi atinse obrazul.

— Nu este un moft. Pur şi simplu nu mai suport să-mi petrec nici măcar o zi departe de tine. Vreau să împarţi cu mine viaţa, casa şi... El o ţinu strâns în braţe, lipindu-i cu încântare corpul de al lui. Îşi coborî capul, apăsând săruturi pe locul delicat de sub urechea ei. Şi vreau să împarţi patul cu mine. Ca soţie. În noaptea asta.

Săruturile lui o făceau să se simtă ameţită de dorinţă. Ea se agăţă strâns de el.

— Colin...

— Te iubesc, Min. Te iubesc atât de mult încât sentimentul ăsta mă îngrozeşte. Spune-mi că o să te măriţi cu mine azi.

Ea se trase uşor înapoi.

— Eu... Înghiţind apăsat în sec, ea îşi trecu o mână tremurătoare peste muselina galbenă ca untul. Ar trebui măcar să-mi schimb rochia.

— Să nu îndrăzneşti. El clătină din cap, cuprinzându-i talia între mâini. Eşti perfectă. Absolut perfectă, exact aşa cum eşti.

Emoţia îi făcu inima să crească în piept şi îi puse un nod în gât. Îi venea să se ciupească, doar ca să se asigure că nu visează. Dar nu ar fi putut să viseze vreodată ceva atât de minunat. Ea era perfectă. El era perfect. Acest moment era perfect. Îi era frică să vorbească, de teamă să nu-l strice cumva.

„Nu sta pe gânduri. Lasă-te pur şi simplu purtată de val.”

— Da, izbucni ea în cele din urmă. Da. Hai să ne căsătorim.

— Azi?

— Chiar în clipa asta. Un zâmbet buimac îi acoperi obrajii şi nu-şi mai putu abţine bucuria pură pe care o simţea în străfundul fiinţei ei. Se aruncă spre el, petrecându-şi braţele pe după gâtul lui. O, Colin, te iubesc atât de mult. Nici nu pot să ţi-o spun în cuvinte. O să încerc să ţi-o arăt, dar o să am nevoie de ani de zile.

El chicoti.

— Avem decenii la dispoziţie, scumpo. Decenii.

Cinci minute de mers grăbit îi purtaseră până la uşa capelei. În timp ce Colin se duse să-l găsească pe preot şi să adune vreo câţiva slujitori care să le fie martori, Minerva se strecură în curticica bisericii şi ajunse în faţa unei plăci perfecte de granit, lustruite până ce căpătase o strălucire ca de oglindă.

Rămase acolo preţ de un minut, nesigură cum să înceapă. Apoi trase adânc aer în piept şi îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Îmi pare foarte rău că nu o să ne cunoaştem niciodată, şopti ea, aşezându-şi buchetul de flori pe mormântul regretaţilor Lord şi Lady Payne. Dar vă

mulţumesc. Pentru el. Promit că o să-l iubesc din toată inima. Vă rog să ne trimiteţi câteva binecuvântări când aveţi o clipă. Probabil o să avem uneori nevoie de ele.

Când părăsi curtea bisericii şi o coti spre capelă, îl zări pe Colin în fruntea unui grup format din preot, majordom şi slujitorii casei mărşăluind într-o paradă plină de veselie. Ţinând uşa întredeschisă, le făcu semn tuturor să intre în capelă.

— Haideţi, spuse el, bătând nerăbdător din picior.

După ce intrară toţi ceilalţi şi mai rămaseră doar ei doi la uşă, el întâlni privirea Minervei.

— Eşti gata?

Ea dădu din cap, cu răsuflarea întretăiată.

— Dacă eşti şi tu.

— N-am fost niciodată mai sigur de ceva în viaţa mea. Îi luă mâna şi o sărută. Locul tău este alături de mine, Min. Iar al meu este alături de tine. Ştiu asta cu toată fiinţa mea. O simt în sufletul meu. Sunt sigur, în toate felurile posibile.

Şi nu fusese niciodată mai chipeş.

— Siguranţa îţi vine de minune, spuse ea.

Zâmbind, el îşi împleti braţul cu al ei şi o conduse în capelă.

Şi astfel se încheie grandioasa epopee a viitorului lor... povestea pe care aveau să le-o spună prietenilor, oaspeţilor şi nepoţilor la cină în deceniile ce vor urma. Aşa cum se încheia un basm care se respecta. Cu o nuntă romantică, un sărut tandru...

Şi promisiunea fericirii veşnice.